

VICIOUS KNIGHT

(NEDERLANDS)

NICOLE CYPHER

CAM

'Doe het, Jade!' Leilani lachte zo hard dat ze vooroverboog en haar handen op haar knieën plaatste. Anderen in onze halve cirkel echoden haar amusement.

'Ja, laat ze zien,' zei Hunter aan mijn rechterkant. Ik draaide mijn hoofd om naar hem te kijken. Zijn ogen hadden niet die euforische glans zoals de meeste dronken idioten die rond het zwembad stonden. Hij stak zijn kin naar voren en staarde alsof hij op het punt stond op onze veel te uitbundige vriendin voor ons af te springen.

Ik draaide me terug naar Jade en focuste op haar borst, in een poging te begrijpen waar alle opwinding over ging. Het waren een stel tietten. Kleine nog wel.

'Willen jullie dat ik het doe?' vroeg ze, terwijl ze het flinterdunne materiaal van haar shirt over haar buik tilde. Haar gegiechel stopte toen ze wankelde op haar verleidelijke hakken, en ze strekte haar armen uit om haar evenwicht te bewaren.

'Ja!' moedigden verschillende mensen aan.

Trey, onze beste troef in de aanvalslinie van de Panthers,

verschoof ongemakkelijk aan mijn linkerkant. Ik draaide die kant op en merkte dat zijn nieuwe meisje, Paige, aan zijn shirt trok en iets fluisterde.

Paige was een braaf meisje. Waarschijnlijk keurde ze dit soort gedrag niet goed. Voor zover ik wist, had ze niet veel ervaring met feestjes.

Nou, *dit* was interessant.

'Zou je godverdomme willen kalmeren?' siste Trey, terwijl hij probeerde zijn stem laag te houden zodat niemand van ons het zou horen. Haar gezicht betrok en haar ogen glinsterden, maar niet met een dronken waas. Ze glinsterden van tranen.

Jade giechelde nog steeds en rekte de aandacht zo lang mogelijk. Op dit moment had ze de spotlight, en dat was precies wat ze wilde. Ze had de tijd van haar leven.

'Jade, ik denk niet dat Trey wil dat je het doet.' Ik zei het alsof het een onschuldige plagerij was, met amusement in mijn stem en gaf hem een por. Paige keek verwachtingsvol naar hem op.

Hier gaan we.

Jade lachte. 'Dat is niet hoe je je gisteravond voelde, schatje.'

Meer gelach klonk op en een koor van 'oeh's' mengde zich erdoorheen.

Ik staarde naar Paige's gezicht, kijkend hoe haar ogen zich verwijdden en haar lippen zich openden. Ze trok zich van hem los en kruiste haar armen voor haar borst. Haar ogen vulden zich met meer tranen en een dikke traan gleed over haar wang. Ik kon mijn blik niet van het meisje afhalen, maar ik kon vanuit mijn ooghoeken zien dat Trey niet naar haar toe gedraaid was. Hij keek naar Jade, met een woedende uitdrukking op zijn gezicht omdat ze hem verraden had.

'Kunnen we even praten?' vroeg Paige hem.

Oh, kom op, toon wat lef.

Jade, die voelde dat de aandacht van haar afgleed, gierde het uit terwijl ze haar shirt omhoogtrok en een middelmatig stel tieten ontblootte. Gejoel weerklonk door de achtertuin, samen met dronken gelach. Iedereen deed alsof ze de tijd van hun leven hadden. Nou ja, niet iedereen.

Toen ik mijn aandacht terugbracht naar Trey en zijn meisje, schuifelden ze door de menigte.

Ik rolde met mijn ogen. Wat viel er in godsnaam te bespreken? Hij heeft je bedrogen. Gooi je drankje in zijn gezicht en storm naar huis.

Verdomd zielig.

Mijn telefoon trilde in mijn zak, maar voordat ik ernaar kon reiken, hield de stem van mijn beste vriend me tegen.

'Denk je dat ze het uit zal maken?' vroeg Hunter, mijn blik volgend.

Ik knipperde en keek naar hem voordat ik mijn schouders ophaalde. 'Kan me geen reet schelen.'

'Je deed dat expres, niet?'

Hij glimlachte niet, dus ik wist dat ik het beter niet kon toegeven. Trey was onze vriend, en Hunter was loyaal aan hem. Alhoewel, niet zo loyaal als hij aan mij was.

Ik bracht mijn beker naar mijn mond en sloot mijn ogen terwijl ik de rest van mijn bier opdronk. Ik gooide de beker op de grond en maakte aanstalten om weg te lopen.

'Cam.' Hunter greep mijn arm. Ik keek ernaar, en toen naar zijn gezicht. 'Doe niet zulke dingen. We zijn broers.'

'Ik weet het,' zei ik, terwijl ik me losmaakte. 'Eerlijke vergissing.'

'Ja, ja.'

Zijn gezicht verzachtte enigszins toen hij zich weer naar Jade wendde, en ik nam dat als mijn kans om weg te gaan. Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn en wierp een blik op het bericht voordat ik hem weer in mijn zak stopte.

Mijn hartslag versnelde, maar niemand om me heen

merkte iets anders op dan Jade. Ik kon waarschijnlijk wegglijpen. Toen ik een stap richting het terras zette, stapte Ethan, een andere lineman, voor me.

'Kom op, man. We gaan wat spelsituaties doornemen.' Hij had een football in zijn handen en een gekke grijns. Spelen terwijl ze dronken waren was een van hun favoriete dingen om te doen, en het verbaasde me. We hadden al alles gegeven tijdens de wedstrijd vanavond. Football was het laatste waar ik aan dacht.

Het geluid van iemand die overgaf drong tot me door, en ik draaide me om om te zien dat het Jade was. 'Ik ga haar naar binnen brengen en wat water voor haar halen.'

'Kom op, Cam. We hebben onze quarterback nodig!'

Ik negeerde hem en draafde naar Jade toe. Mijn neus rimpelde toen de geur van opgebraakte bier me bereikte. 'Je moet leren om beter met alcohol om te gaan.'

Ik pakte haar vast en trok haar overeind. Ze sloeg haar arm over mijn schouder en liet me haar naar het terras helpen. Ik kon Hunter's ogen op me voelen, maar tegen die tijd was hij al deel van een ander gesprek. Hij zou me niet volgen.

'Ga je misbruik van me maken?' lalde Jade met een geamuseerde stem. Haar voet bleef haken achter het beton toen we de veranda bereikten. Haar arm gleed van mijn schouder, en ze viel bijna voorover. Ik ving haar bij haar middel en trok haar weer overeind.

'Jezus, Jade. Kom tot jezelf.'

Ze draaide zich in mijn armen en boorde haar nagels in mijn borst, terwijl die glimlach geen moment verdween.

Onwetendheid is echt een zegen.

'Ik zou liever *jou* tot mezelf laten komen, Cammy!'

Wat betekent dat zelfs?

Ik rolde met mijn ogen en duwde haar het huis in, terwijl

ik de deur achter me dichtschoof alsof die extra barrière tussen mij en Hunter zou werken.

'Neuk me, Cam,' fluisterde ze, haar vieze adem deed mijn neus rimpelen. Ze beet op haar lip en leunde meer op me. Haar handen grepen mijn shirt vast en ze wreef haar borst tegen me aan. Ze droeg geen beha, en ik kon haar verharde tepels door de stof van onze shirts voelen.

Mijn gezicht vertrok en ik duwde haar naar achteren. Haar armen zwaaiden wild en ze landde op haar kont op de keukentegels. Ik keek rond om te zien of iemand ons had opgemerkt, maar iedereen was te druk bezig met het bierpongspel dat gaande was. Jade liet haar hoofd hangen en bedekte haar mond alsof ze weer moest overgeven.

Met een schud van mijn hoofd verliet ik de keuken en ging naar boven. Mijn hart klopte sneller met elke stap, en mijn lul was al hard aan het worden bij het mentale beeld dat door mijn hoofd spookte.

Ik keek over mijn schouder als extra voorzorgsmaatregel om er zeker van te zijn dat niemand me volgde. De meeste van mijn vrienden zouden football aan het spelen zijn in de steeg, Hunter bij hen. Ik hoopte dat in ieder geval.

Ik stormde de slaapkamer van zijn ouders binnen en sloeg de deur achter me dicht. Sherry, Hunters moeder, glimlachte, achteroverleunend op het bed met het ene been over het andere geslagen. 'Wat duurde zo lang?'

'Het is een groot huis,' grapte ik, terwijl mijn eigen glimlach aan mijn mondhoeken trok. Ik draaide me om om de deur op slot te doen, maar het slot ging niet vast.

'Gene heeft het gisteravond kapot gemaakt.'

Mijn schouders spanden zich aan, en ik probeerde de woede die oplaaide te verbergen, maar ze kon het zien. Ze kon het altijd zien.

Het bed kraakte toen ze eraf kwam en naar me toe liep. Ze sloeg haar armen om me heen en liet haar handen over

mijn borst glijden. 'Het is oké,' fluisterde ze. 'Het was maar een kleine ruzie.'

'Heeft hij je pijn gedaan?'

'Nee.'

Ik draaide me in haar armen en bestudeerde haar gezicht. Ze was goed in het verbergen van blauwe plekken onder make-up, maar ik zag geen sporen van een.

'Was Hunter hier?'

Ze schudde haar hoofd. 'Je weet dat Gene beter zijn humeur beheerst als hij in de buurt is.'

'Juist,' zei ik, terwijl ik mijn blik afwendde.

Ze pakte mijn gezicht vast en bracht het terug naar haar voordat ze op haar tenen ging staan en haar lippen tegen de mijne streek. 'Laten we het snel doen.'

Ik glimlachte voordat ik mijn vingers door haar haar vlocht en haar hoofd naar achteren trok om haar nek bloot te leggen. Haar adem stokte toen ik met mijn tong over haar keel gleden en omhoog kuste naar haar oor. 'Ja, mevrouw.'

EDEN

'Dus, waarom hou je niet van feestjes?' Joshua Nixons naar bier ruikende adem drong mijn neusgaten binnen elke keer als hij sprak, wat me eraan herinnerde dat hij te dichtbij was.

Ik schoof een beetje naar achteren om wat afstand tussen ons te creëren, maar hij overbrugde die een moment later nonchalant. 'Ik weet het niet... Het is gewoon niet echt mijn ding.'

Niet echt mijn ding was de understatement van de eeuw. Paige had moeten smeken, pleiten en me uiteindelijk moeten omkopen om vanavond hier te komen. Tot nu toe leek twee weken lang mijn wiskundehuiswerk voor me doen het niet

waard. Maar ze was gelukkig en veiliger met mij erbij... denk ik.

Ik keek door de menigte van footballspelers en cheerleaders heen, met hier en daar wat misplaatste individuen zoals ikzelf. Dit was zeker *niet* mijn ding.

Ik zuchtte voordat ik mijn aandacht weer op Joshua richtte. 'Heb je Paige gezien?'

Hij boog voorover en draaide zijn oor naar mijn mond, waardoor mijn greep op mijn beker verstevigde. Ik liet los toen het krakende geluid mijn oren bereikte.

Het is mogelijk dat hij me niet kon horen door de overmatig luide hiphop die door de speakers knalde, maar mijn gok was dat hij wat meer van die broodnodige ruimte wilde sluiten.

'Paige,' zei ik, mijn stem verheffend. 'Heb je Paige gezien?'

Hij ging weer rechtop staan en schudde zijn hoofd, en inderdaad, we waren *wonderbaarlijk* een paar centimeter dichter bij elkaar. 'Ik weet zeker dat ze plezier heeft. Jij zou dat ook moeten hebben.'

Hij bracht zijn rode Solo-beker naar zijn lippen en dronk de rest ervan op. Een blik in de mijne onthulde dezelfde hoeveelheid als toen Joshua hem aan mij had gegeven.

Tuurlijk, alsof ik iets ga drinken dat ik niet zelf heb ingeschonken op een feestje.

Het was wel lief, trouwens. Voordat hij langskwam en besloot dat ik het waard was om tegen te praten, had ik ongemakkelijk in mijn eentje staan tellen hoeveel seconden het nog duurde voordat ik weg kon gaan. Ik was ongeveer twintig van die seconden verwijderd van vertrekken en in mijn auto wachten toen Joshua kwam aanslenteren, met twee biertjes in zijn handen.

Ik kon op zijn minst *proberen* aardig te zijn.

'Dus aan welke universiteiten denk je je aan te melden?' Ik

bracht de beker naar mijn mond en liet wat vloeistof tegen mijn lippen spatten zonder een druppel door te slikken.

'De scout van Oklahoma State zal bij onze volgende wedstrijd zijn, dus we zullen zien wat er gebeurt.' Hij liet zijn ogen over de lengte van mijn trui glijden, stopte bij de rits van mijn spijkerbroek. Hij bleef daar te lang hangen voordat zijn blik terugkeerde naar mijn gezicht, een grijns trok aan zijn lippen.

Was dat bedoeld als een compliment?

'Je zou moeten komen.'

Ik staaarde hem een moment verward aan voordat ik me realiseerde dat hij het over de wedstrijd had. 'Oh, ja... misschien.'

Echt niet.

Voordat hij kon aandringen, ging ik verder. 'Dus, OSU. Weet je al wat je wilt studeren?'

Mijn oprechte poging om een gesprek te voeren stierf toen Joshua lachte. 'Serieus?'

Ik vocht tegen de neiging om met mijn ogen te rollen. Natuurlijk had hij geen studie uitgekozen. Hij ging naar de universiteit om football te spelen, niet om een opleiding te volgen. Stom van me.

Ik forceerde een glimlach en schudde mijn hoofd. 'Laat maar. Luister, ik moet even kijken hoe het met Paige gaat.'

Hij greep mijn pols vast toen ik weg wilde stappen, waardoor wat bier uit mijn beker klotste. Mijn ogen werden groot toen ik naar de donkere vlek op het tapijt keek. Het *Perzische* tapijt. Dit was het huis van Hunter O'Reilly. Geen haar op mijn hoofd die eraan dacht om bier te morsen op Hunter O'Reilly's tapijt van tienduizend dollar.

'Ze is prima, Thompson. Verdorie, ontspan je ooit?'

Mijn aderen verhitten en ik werd getroffen door de drang om de rest van mijn bier over zijn perfect gestylde pretty-boy kapsel te gooien. Hetzelfde kapsel dat de meeste andere

sporters in de kamer hadden. Gingen ze allemaal naar dezelfde kapper? Ik bedoel, kom op, wat afwisseling zou geen kwaad kunnen.

'Ik zei je al, dit is niet mijn ding.'

Ik rukte mijn pols los uit zijn knellende greep en wist een paar meter weg te komen toen hij tegen mijn rug sprak. 'Oh ja, jij bent meer het bandnerd-type. Mijn fout.'

Een paar mensen binnen gehoorafstand lachten, en ik pauzeerde, nauwelijks de verleiding weerstaan om me om te draaien en uit te halen. Ten eerste, ik zat in het *orkest*. Ten tweede, ja, ik gaf veel meer de voorkeur aan de betekenisvolle gesprekken met mijn vrienden dan welke hoeveelheid tijd dan ook te moeten luisteren naar deze klootzakken die het hebben over een bal naar elkaar gooien. Wauw, we snappen het, jullie zijn zo geweldig.

Ik kan niet geloven dat ik even dacht dat Joshua Nixon misschien lief zou zijn.

Ik baande me een weg door de menigte, terwijl ik de gezichten afspeurde op zoek naar mijn ooit zo onschuldige vriendin. Ze datete pas drie weken met Trey Langston en had al haar maagdelijkheid verloren, drie footballwedstrijden bijgewoond en was uitgenodigd voor een feestje bij Hunter O'Reilly thuis - het feestje dat ik niet snel genoeg kon verlaten. *Nooit* had ik ons hier voorgesteld, met mij die toekeek hoe zij smachtte naar haar nieuwe footballspeler-vriendje, maar hier waren we dan. Voordat Trey haar leven was binnengedrongen, hadden we grappen gemaakt over deze mensen en hun arrogante levensstijl... nu wilde ze zich bij hen aansluiten.

'Paige?' riep ik, maar kreeg geen antwoord. Er was een potje bierpong aan de gang in de keuken. Letterjas-dragende spierbundels waren te druk bezig met het aanmoedigen van een van hen die een biertje achteroversloeg om mij een blik waardig te gunnen. Ik was onzichtbaar voor deze mensen en

dat was ik al sinds ik hier in het tweede jaar naartoe was verhuisd.

Een kreun kwam van mijn rechterkant, en ik draaide mijn hoofd snel in die richting. Het was Jade Kinsley, zittend op de keukenvloer met haar hoofd in haar handen. Ze zag er slecht uit en leek minuten verwijderd van flauwvallen... of overgeven. Als ze dat al niet had gedaan. Ik keek rond op zoek naar haar groepje cheerleader-vriendinnen, maar elk van hen hing ofwel aan de arm van een sporter of was nergens te bekennen.

'Hé, gaat het wel?' Ik stapte verder de keuken in en boog me naar haar toe.

Ze hief haar hoofd op en veegde een pluk haar over haar schouder voordat ze met de achterkant van haar hand over haar mond wreef. Een scherpe geur drong mijn neus binnen - muf bier en maagsap. Goor.

'Ik haal wat water voor je.'

'Rot op, bandnerd.' Haar woorden waren sloom en droegen geen venijn met zich mee. Ik stond op en stapte over haar heen om de koelkast te openen. Ik wierp een blik op de inhoud voordat ik de flessen water zag en er een pakte.

Jade's ogen waren gesloten toen ik naar beneden keek, haar hoofd rustend op haar blote knie. De rok tot op de dij die ze droeg was opgeschoven tot haar heupen.

Ik hurkte naast haar en porde haar arm. 'Hier, drink dit.' Ik keek tevergeefs rond om te zien of een van haar vriendinnen in staat leek een voertuig te besturen. Natuurlijk niet. Ik wendde me weer tot Jade en zuchtte. 'Heb je een lift naar huis nodig?'

Ze liet nog een kreun ontsnappen en sloeg de fles uit mijn hand, haar bitchy cheerleader-blik op mij gericht. 'Welk deel van "rot op" begrijp je niet, *Eden*?'

Deze keer was het venijn op volle kracht. De manier

waarop ze mijn naam zei, deed het klinken als een belediging.

Fuck jou ook, Jade.

Ik keek haar woedend aan en stond op. Haar ogen waren alweer gesloten tegen de tijd dat ik de kans had om weg te stormen. 'Graag gedaan,' mompelde ik, terwijl ik langs de rest van de idioten in de keuken liep. Idioten die zeker geen fuck om haar gaven.

Dat is één ding dat deze groep niet begreep. Ze dachten dat ze superieur waren aan iedereen, zouden de hel loslaten als een van hen werd uitgedaagd, maar als het erop aankwam, waren ze de laatste vrienden die je zou willen hebben. Geen van hen gaf om elk individu binnen hun groep. Ze gaven alleen om de groep als geheel. Vriendinnen neuken elkaars vriendjes, roddels verspreiden zich als een lopend vuurtje, en geen enkele ziel geeft erom als je stervende bent aan alcoholvergiftiging op een keukenvloer. Het was zelig, en *dit* was de groep waar Paige bij wilde horen? Echt waar?

Ik begaf me naar boven, terwijl ik de gedachte haatte dat ze naar een van deze slaapkamers zou gaan met Trey, maar ook beseffend dat het een mogelijkheid was. Ik zou haar met rust moeten laten. De laatste keer dat ik haar zag, had ze de tijd van haar leven terwijl ze toekeek hoe Trey bierpong speelde met een paar van zijn vrienden. Elke keer als hij een balletje in een plastic beker kreeg, gilte ze en sprong ze op alsof hij net een kitten uit een brandend gebouw had gered. Het zicht maakte me misselijk, dus had ik ervoor gekozen om tegen een muur in een andere kamer te leunen, starend naar de voordeur in de hoop snel te kunnen vertrekken.

Dat was niet gebeurd, maar ik was nu klaar om te gaan. Paige had me twee uur laten beloven, en die tijd zat er ongeveer op.

'Paige?' riep ik, kloppend op de eerste deur die in mijn zicht kwam. Toen ik geen antwoord kreeg, draaide ik aan de

knop en duwde hem een paar centimeter open, glurend door de kier.

Leeg.

Geweldig.

Ik trok hem dicht en ging door naar de volgende. Hunter was een van de rijke kinderen, en zijn huis weerspiegelde dat. Er waren veel te veel verdomde slaapkamers. Familiefoto's hingen aan de muren van de gang, die de nepste gelukkige rijke familie toonden die ik ooit had gezien. Of misschien was ik gewoon in een slechte bui.

Mijn zelfvertrouwen groeide naarmate ik de gang afliep, en toen ik bij een stel dubbele deuren kwam, klopte ik niet eens. Ik gooide ze open, klaar om nog een kamer zonder Paige te zien.

Mijn maag zonk en het bloed trok weg uit mijn gezicht zodra het tafereel voor me tot me doordrong. Het was een stel dat seks had. Wacht even - het was geen stel. Het was Camden Knight - quarterback voor de Lincoln High Panthers, koning van de klootzakken, en in het geheim verkozen tot meest begeerlijke vrijgezel door elk meisje op school... bijna. Het punt is, hij had geen vriendin.

Hij zat op zijn knieën, volledig naakt, achter een meisje dat op handen en voeten op een kingsize bed lag. Keelgeluiden ontsnapten haar in een perfect ritme om zijn schokkende heupen te evenaren. Als de tatoeage op haar onderrug niet mijn aandacht had getrokken, had ik misschien aangenomen dat ze een andere cheerleader was die ik niet herkende en was ik er als een haas vandoor gegaan.

Behalve dat ze geen cheerleader was. Ze was geen studente. Ze was niet eens een meisje, maar een vrouw, minstens twee keer zo oud als wij. Herkenning van de foto's in de gang trof me, en mijn mond viel open, mijn voeten leken vastgelijmd aan de vloer.

Het was Hunters *moeder*.

Ze hapte naar adem toen ze me zag en krabbelde onder hem vandaan, terwijl ze de sprei greep en die samenbundelde om zichzelf te bedekken.

Dat liet Camden, *heel Camden*, bloot. Mijn ogen namen onwillekeurig zijn naakte lichaam in zich op, waarbij ze strakke spieren, gebruinde huid en een donkere haarstrook rond een enorme erectie registreerden.

Mijn ogen schoten naar zijn gezicht toen zijn hoofd mijn kant op draaide. Donkere, boze ogen doorboorden me en bevroren mijn bloed tot kleine ijskristallen in mijn huid prikten.

Zijn haar zat door de war en stopte net boven zijn wenkbrauwen. Hij had een uitgesproken kaaklijn, maar die werd nog scherper toen hij zijn tanden op elkaar klemde.

'Rot op,' gromde hij, wijzend naar de deur.

Mijn geest en lichaam ontdooiden tegelijkertijd. Ik schudde kort mijn hoofd voordat ik het oogcontact verbrak en terug de gang in sprong, de deur achter me dichtslaand.

O. Mijn. God.

Ik speurde de gang af op zoek naar iemand die me misschien uit de kamer had zien komen, alsof *ik* iets verkeerd had gedaan.

Ik moest daar weg.

'Paige,' riep ik, terwijl ik op elke deur in de gang bonsde. Ik durfde er geen enkele meer te openen. Mijn gezicht brandde nog steeds van schaamte. Dat en mijn bonzende hart waren voldoende herinneringen aan waarom je *geen* willekeurige deuren zou moeten openen.

Weet Hunter het? Weet Hunters vader het? Natuurlijk niet. Toch?

Ik nam de trappen met twee treden tegelijk tot ik de overloop bereikte. Trey kon Paige wel naar huis brengen, ik moest gewoon weg. Maar hij had gedronken. Shit.

'Verdorie, Thompson, je ziet eruit alsof je een spook hebt gezien.' Ik wist niet eens van wie de stem was.

Toen ik mijn eerste stap naar de voordeur zette, kwam Paige in mijn blikveld.

Ze stormde op me af, ogen opgezwollen van het huilen, en greep mijn arm. 'Kunnen we gaan?'

'Ja, natuurlijk. Wat is er aan de hand?' Ik zocht haar gezicht af, maar ik wist het antwoord al. Footballjongen. Dat was er aan de hand.

'Later.' Ze trok me met haar mee door de menigte, haar blik op de grond gericht om nieuwsgierige blikken te vermijden. Een paar mensen grinnikten en fluisterden in elkaars oren terwijl we voorbijliepen, waarschijnlijk probeerden ze welk gerucht dan ook dat ze het grappigst vonden en de meeste schade zou aanrichten, te verspreiden. Trey had het uitgemaakt met Paige voor die en die en bla bla bla. Ze zouden welke leugen die gladjakker ook verkocht geloven, en Paige zou door het slijk worden gehaald. Ze zouden de waarheid waarschijnlijk nooit horen, en het zou ze ook niet interesseren.

Maar mij wel.

Toen we buiten waren, trok ik me los uit haar greep. 'Heeft hij je pijn gedaan?'

Ze draaide zich om naar mij, haar ogen wijd van ongelof. 'Wat? Nee, kom nou mee.'

'Niet voordat je me vertelt wat er is gebeurd. Ik laat je niet wegrennen van die klootzak met tranen in je ogen. We gaan hun niet die voldoening geven.'

Ze gooide haar handen in de lucht uit frustratie. 'God, waarom moet je er altijd een "wij tegen hen" ding van maken? Het zijn geen slechte mensen, Eden. Het zijn gewoon *mensen*.'

Een scherpe steek doorboorde mijn borst door haar woorden, maar ik schudde het van me af. Ze was gekwetst. Haar emoties waren overal. Ze bedoelde er niets mee.

'Alsjeblieft, Paige.' Ik gaf een kleine glimlach en legde mijn hand op haar schouder. 'Ik ben je vriendin. Ik geef om je.'

Meer tranen vulden haar ogen en stroomden over haar wangen. Ze kwam dichterbij en sloeg haar armen om mijn nek, haar kin rustend op mijn schouder. 'Ik weet het, het spijt me.'

Ik streek met mijn hand over haar rug. 'Het is oké.'

Ze trok zich terug en wuifde naar haar gezicht alsof dat de tranen zou drogen. 'Ik weet niet waarom ik er zo'n groot probleem van maak, het is niet alsof we exclusief zijn. Hij kan doen wat hij wil.'

'Trey is vreemdgegaan?' Woede en ongeloof klonken door in mijn woorden. We gingen hier *zeker* niet voor weglopen. Fuck dat.

'Heb je niet geluisterd naar wat ik net zei? Hij kan niet vreemdgaan omdat we niet exclusief zijn.' Ze perste de woorden tussen haar tanden door alsof ik de vijand was, maar dat kon me op dat moment niet schelen. Ik was te geschokt door wat ik hoorde.

'Wanneer is hij dan *niet* vreemdgegaan? En met wie?'

De laatste vraag floepte eruit voor ik erover had nagedacht. Ik weet niet waarom ik het moest weten. Het deed er niet toe voor Paige's gevoelens. Misschien was ik *wel* net zo erg als zij.

Ze sloeg haar armen over elkaar en snoof. 'Gisteravond met Jade Kinsley. En *nu* ligt ze boven te neuken met Hunter. Kun je dat geloven? Wat een slet.'

Paige rolde met haar ogen. Tot nu toe was ik de vijand en Jade de schurk. Trey, echter? Nee, ze waren niet exclusief dus ze kon niet boos op hem zijn. Ik wilde het meisje tegen haar voorhoofd slaan, maar in plaats daarvan zuchtte ik.

'Nou, Jade was bezig bewusteloos te raken op de keukenvloer toen ik haar voor het laatst zag, dus ik denk dat je het mis hebt.'

'Mmm, nee. Ze hebben ons uit Hunters kamer gegooid. Trey en ik waren daar aan het praten.'

'En was zij bij bewustzijn?'

'Ik weet het niet. Ze zag er moe uit. Wat maakt het uit?'

'Misschien legde hij haar gewoon te slapen?'

Paige vernauwde haar ogen. 'Jade Kinsley is een slet, Eden. Ze heeft mijn vriendje *geneukt*. Kunnen we nu gaan?'

Ze draaide zich om en liep naar mijn auto, en deze keer hield ik haar niet tegen. Ik kon geen woorden vormen, laat staan mijn hand bevelen om uit te reiken. Ik stond voor de tweede keer die avond als bevroren.

Wat als hij haar niet naar bed bracht?

'Wat is er aan de hand?' vroeg Paige, terwijl ze langzamer ging lopen toen ze besepte dat ik niet volgde.

Ik slikte de brok in mijn keel weg en perste de woorden over mijn lippen. 'Weet je zeker dat het Jade was?'

'Ja.' Paige's ogen vernauwden zich met nauwelijks verholde argwaan. 'Waarom?'

Ik draaide me om naar het huis en beval mijn benen te bewegen. Het voelde alsof er beton in mijn schoenzolen was gegoten, maar het lukte me om terug de trappen op te lopen en het huis in te gaan, Paige's protest achter me negerend.

Ze had het mis. Ze moest het mis hebben. Jade was stomdronken. Ze was niet in staat om toestemming te geven. Hunter was een domkop, maar hij zou niet zover gaan... toch?

'Eden, wat doe je?' Paige slaagde erin me af te remmen door voor me te springen, maar ik had genoeg vaart opgebouwd om om haar heen te glippen.

'Ik moet Jade checken.'

'Nee, dat hoeft niet. Alsjeblieft, laten we gaan,' jammerde Paige.

Haar handen reikten uit om me te grijpen, maar ik rukte me los en hees mezelf de trap op. Ze volgde me, trok aan

mijn shirt en smeekte me te stoppen. Dat we gewoon moesten gaan. We moesten er geen groot probleem van maken.

Ze begreep het niet, en ik had geen tijd om het haar uit te leggen. Als ze na vanavond nog steeds bij Trey wilde zijn, dan kon ik niet achter haar staan. Hij was een bedrieger, en zijn vriend was een verkrachter... misschien.

'Jade?' Ik imiteerde mijn eerdere zoektocht naar Paige, maar deze keer wist ik in welke kamer ze zouden zijn - Hunter's. Zijn 'Niet Betreden' bordje aan de deur viel deze keer op als een neonreclame, en ik stormde erop af met Paige aan mijn oor, jankend als een aanhankelijke puppy. Ik kon haar smeekbeden op dat moment niet eens onderscheiden. Het bloed dat in mijn oren ruiste overstemde alles.

Ik pauzeerde bij de deur en greep de knop.

Alsjeblieft, wees hier niet.

Met een draai gooide ik de deur open. Mijn hart stond stil, en de lucht werd uit mijn borst gerukt. Als dat niet was gebeurd, had ik misschien kunnen schreeuwen of gillen of de kamer in kunnen stormen en Hunter tegen de grond kunnen tackelen.

Ze waren er allebei, en geen van beiden droeg kleren. Jade's ogen waren gesloten, en ik wachtte om te zien of ze geschrokken open zouden gaan als ze mijn aanwezigheid zou beseffen. Misschien waren ze gesloten in extase.

Nee dus.

Ik slikte de brok in mijn keel weg en dwong mijn ogen naar Hunter.

'Wat ben je in godsnaam aan het doen?' eiste ik, eindelijk in staat woorden te vormen.

Hunter bood geen verklaring. Hij klom van het bed af en bedekte zijn kruis met een kussen voordat hij naar de deur beende. Zijn blik ging van mij naar Paige, die, toen ik haar kant op keek, er net zo ontzet uitzag als ik me voelde.

Nu begreep ze het.

'Jullie zijn allebei zielig,' mompelde hij met een schudden van zijn hoofd. 'Ga naar huis.' Hij sloeg de deur voor onze neus dicht. Ik stak mijn hand uit om het te stoppen, maar was te laat.

Nee.

We hebben hem betrapt.

Hij kon ons niet zomaar negeren.

Ik bonsde op de deur, schreeuwend om Jade. De knop wilde niet meer draaien. Ofwel Hunter hield hem vast of hij had eindelijk de moeite genomen om de deur op slot te doen.

'Eden, wat moeten we doen?' De kleur was volledig uit Paige's gezicht weggetrokken. Als er nog enige twijfel was dat ze de ernst van de situatie niet begreep, was die nu weg. Ik haatte mezelf omdat ik aan haar had getwijfeld, omdat ik haar bijna alleen had gelaten met deze monsters.

Ik zocht in mijn hoofd naar het antwoord. We konden om hulp vragen... maar we zouden zijn vrienden vragen. Als Hunter tot zoiets in staat was, waarom zouden we de rest van hen dan vertrouwen?

Ik haalde mijn telefoon uit mijn zak en tikte met een bevende vinger drie knoppen in - 1, 1, 2.

CAM

'Hou er nou maar mee op, oké? We kunnen dit niet meer doen.'

'Je overdrijft.'

Sherry veegde de mascara onder haar ogen weg voordat ze bukte om mijn shirt op te rapen. Ze gooide het naar me toe en ging rechtop staan. Ze was al volledig aangekleed... en in paniek. Zodra de bandnerd weg was, had ze zich gehaast alsof Hunter eraan kwam.

'Trek je shirt aan en ga weg.'

Ik snoof. Het shirt verfrommelde toen ik er een vuist omheen maakte en naar haar toe stapte. 'Dus dat is het dan? Wat de fuck, Sherry?'

'Cam.' Haar ogen schoten in paniek heen en weer. 'Alsjeblieft.'

Stille tranen stroomden over haar gezicht en sneden me door mijn ziel. Ze verdiende dit niet.

Ik trok mijn shirt aan voordat ik mijn handen op haar schouders legde. 'Luister naar me,' zei ik, terwijl ik haar een kneepje gaf. 'Hunter komt hier *niet* achter. Dat meisje is een niemand. Niemand zal haar geloven, zelfs als ze iets zegt.'

'Wat als je het mis hebt?' Ze schudde me van zich af en haalde haar handen door haar haar. 'Dit was een fout.'

Mijn kaak spande zich en mijn nek werd zo strak dat ik dacht dat hij zou breken. Ik rolde hem om wat van het ongemak te verlichten.

'Goed. Als je wilt dat dit voorbij is, dan is het voorbij. Maar ik beloof je, ik ga dit oplossen.'

Ik draaide me om en begon naar de deur te lopen. Mijn woede was zo sterk dat mijn handen ervan trilden. Het maakte het moeilijk om te lopen. Te ademen. Verdomme helder te *denken*.

'Hoe?' vroeg Sherry, waardoor ik bij de deur pauzeerde.

Ik keek over mijn schouder en deed mijn best om een masker van kalmte op te zetten. Het werkte voor zoveel mensen, maar nooit voor haar. Ze was de moeder van mijn beste vriend, en ze had gelijk. Wat we deden was verkeerd. Het was voorbij. Maar ik hoefde er niet blij mee te zijn.

'Vertrouw me.'

Ze knikte en snuffte, terwijl ze op het bed in elkaar zakte en haar hoofd in haar handen hield.

Ik draaide me om en liep de kamer uit voordat ik er nog meer van moest zien. Haar pijn. Haar verdriet. Het verscheurde me verdomme.

Ik klikte de deur zachtjes achter me dicht en haastte me achter het meisje aan - Eden Thompson. Ik kende haar nauwelijks, maar ze was de vriendin van Trey's nieuwe meisje. We hadden samen Engels voor eindexamenleerlingen, en ze was een van die 'vooraan zitten, fanatiek aantekeningen maken' types. Ik herinnerde me haar naam van toen we aan het begin van het jaar de presentielijst afwerkten.

Eden - een Hebreeuws woord dat 'genot' betekent.

Wat is het Hebreeuwse woord voor 'binnenkort dood'?

Ik hoorde een stem toen ik de hoek om wilde gaan, en ik pauzeerde. Het was *haar* stem. Bezorgd. Paniekerig. Alsof ze iemand vertelde over iets wat ze net had gezien.

Mijn ogen werden groot, en ik zwaaide de hoek om, abrupt stoppend toen haar woorden tot me doordrongen.

'Iemand wordt verkracht.'

Noch zij, noch Trey's vriendin merkten me op. Ze stonden voor Hunter's slaapkamer, en Eden fluisterde in een telefoon. Ze gaf wie er ook aan de andere kant van de lijn was Hunter's adres en vroeg hen om haast te maken, en pas toen besepte ik wie het was.

De politie.

Mijn wenkbrauwen fronsten en mijn hoofd kantelde terwijl ik probeerde het te begrijpen. Ze hing op en draaide zich naar Paige, die in tranen was... weer.

'Ze zijn onderweg,' zei ze.

Haar ogen schoten naar mij, eindelijk mijn aanwezigheid opmerkend, en ze ging rechtop staan.

Ik deed een stap dichterbij en verbrak het oogcontact om naar de deur te staren. Hunters deur. De dingen begonnen op hun plaats te vallen.

Zoals het er nu uitzag, was Eden een probleem voor *ons beiden* geworden.

Op de een of andere manier voelde ik me daardoor honderd keer beter. Water stroomde door mijn aderen en

koelde de vlammen die me dreigden te overweldigen. Tenminste was het Hunters probleem dat opgelost moest worden... voor nu.

'Je moet gaan,' zei ik, terwijl ik Eden aankeek met een kalmte waarvan ik niet wist hoe ik die voor elkaar kreeg. Paige zou ook aangepakt moeten worden, maar dat kon wachten. 'Ik hoorde dat iemand de politie heeft gebeld. Jullie willen vast niet gepakt worden voor het drinken van alcohol onder de toegestane leeftijd.'

Paige draaide zich naar Eden en greep haar pols. Eden staarde terug naar mij, schijnbaar niet in staat haar blik af te wenden totdat Paige haar trok en dwong een stap de gang in te zetten.

'We moeten gaan,' drong Paige aan.

Eden wierp me nog een laatste blik toe voordat ze knipperde en zich haastte weg te gaan.

Zodra ze weg waren, bonsde ik op de deur. 'Hunter, doe open. De politie is gebeld.' Een paar seconden gingen voorbij voordat de deur openzwaaide en Hunter voor me verscheen. Hij was naakt, en Jade lag bewusteloos op het bed met gespreide benen.

Godverdomme, Hunter.

'De politie? Wat de fuck?'

Zijn ogen waren wijd open en zijn mond stond open. Ik weet niet zeker of hij beseftte dat hij het verkloot had, maar ik had geen tijd om me daarom te bekommeren. Ik duwde hem opzij en raapte Jades kleren van de vloer, al bezig ze haar aan te trekken tegen de tijd dat Hunter achter me verscheen.

'Heeft ze ja gezegd tegen seks met jou voordat ze in slaap viel?'

'Natuurlijk,' zei hij, alsof het vanzelfsprekend was. Het moest verdomme wel zo zijn. Mijn eerdere woede begon zich op hem te richten. Niet omdat ik medelijden had met

Jade, maar omdat ik niet kon geloven hoe stom Hunter soms kon zijn.

Natuurlijk werkte het nu in mijn voordeel. Meer water klotsde in mijn vurige aderen. Eden had net de eerste kras op haar geloofwaardigheid gezet.

'Trek je kleren aan en haal wat water. We moeten haar wakker maken.'

Hunter haastte zich om te doen wat ik zei. Ondertussen staarde ik de gang in. Eden zou toen al weg zijn geweest. Ze kon nu wegreppen. *Ze zou* nu moeten wegreppen. Maar ze kon niet voor altijd wegreppen.

Tot snel.

EDEN

Toen de maandagochtend aanbrak, wist ik niet wat ik moest verwachten. Paige en ik waren niet blijven hangen nadat we vrijdag van het feest waren gevlucht. We waren ervandoor gegaan en de straat uit geraced net toen de politieauto de hoek om kwam met zwaailichten aan. Ik weet niet eens zeker waarom we dat deden of waarvoor we weglieden. Alcoholgebruik door minderjarigen was nog het minst verdorven wat er in dat huis gebeurde. Maar we waren toch niet bang geweest voor de politie?

We waren bang geweest voor Hunter.

Zijn vader bezat het grootste deel van de stad, net als die van Camden. Ze waren partners en beste vrienden, en ze hadden allebei even verweende hufters als zonen om voor te juichen op vrijdagavonden. Maar hadden ze genoeg geld om een verkrachtingsaanklacht af te kopen? Zeker niet. Hunter zou vandaag niet eens op school zijn... of dat had ik mezelf tenminste wijsgemaakt terwijl ik in mijn rode Corolla op de parkeerplaats zat. De bel zou over vijf minuten gaan - ongeveer de tijd die ik nodig had om naar mijn kluisje te lopen.

Met een diepe zucht greep ik het handvat van mijn rugzak en stapte uit mijn auto. Ik wilde dat Paige me had teruggeappt. Het hele weekend had ze mijn berichten en telefoontjes genegeerd, maar ik had dat toegeschreven aan het feit dat ze tijd nodig had om te verwerken wat er was gebeurd. Ik moest ook met Jade praten, controleren of het goed met haar ging.

De bel moet al gegaan zijn tegen de tijd dat ik bij de ingang kwam. Er was niemand buiten die de tijd doodde voordat ze naar hun eerste les moesten. De bank waar de sporters omheen samenschoolden was leeg. Het was bijna... vredig. Misschien was te laat komen zo slecht nog niet.

Toen ik bij mijn kluisje kwam, stond mijn vriend Sebastian er al op me te wachten, zenuwachtig om zich heen kijkend voordat zijn ogen zich verwijd openden toen hij me in de gaten kreeg.

'Hé!' Ik zwaaide kort en fronste bij het zien van zijn uitdrukking.

'Hé, eh. Maak je kluisje niet open.'

'Wat?' Ik reikte naar het handvat, Sebastian's woorden negerend totdat hij zijn hand erop legde om het dicht te houden.

'Wat doe je nou?'

'Eden.' Zijn ogen schoten heen en weer door de lege gangen. We waren zonder twijfel te laat. 'Iemand heeft er iets in gestopt. Ik ging je geschiedenis aantekeningen kopiëren en schrok me rot. Ik stond te wachten om je te waarschuwen, maar we moeten naar de directeur gaan.'

Oh nee.

Hunter.

Sebastian probeerde me richting het kantoor van de directeur te duwen, maar ik schudde hem van me af en tilde het handvat op om mijn kluisje te openen. Wat het ook was, ik kon het aan.

Of toch niet.

Mijn hand schoot naar mijn mond om mijn kokhalzen te onderdrukken. Het was een dode rat. Niet alleen dood, maar ook nog met de ingewanden eruit. Zijn bloed en darmen lagen in een hoopje op mijn boeken terwijl het lichaam aan zijn staart bungelde, vastgebonden aan de jashook.

'Naar de les!' De stem kwam van meneer Montgomery, de adjunct-directeur. Voordat Sebastian hem kon roepen, smeed ik het kluisje dicht en schoof mijn tas goed. Ik greep Sebastian's arm en schudde mijn hoofd voordat ik hem meetrok naar het eerste uur. Gelukkig hadden we dat samen.

'Wat doe je nou?' fluisterde hij, toen we langs het kantoor waren gelopen waar meneer Montgomery in was verdwenen.

'We kunnen niets zeggen.'

'Wat? Eden, iemand heeft een dode rat in je kluisje gehangen! We *moeten* wel iets zeggen.'

'Nee.' Ik stopte en draaide me naar hem toe. 'Luister, er is dit weekend iets gebeurd dat ik nu niet kan uitleggen, maar als ik verklap wie dit gedaan heeft, wordt het alleen maar erger. *Vertrouw* me.'

Sebastian's wenkbrauwen trokken samen en zijn lippen persten op elkaar, maar hij knikte kort. 'Oké, maar je vertelt me later alles.'

'Dat zal ik doen, ik beloof het.'

Mijn eerste twee lessen gingen in een waas voorbij. Een zinkend gevoel van angst in mijn maag maakte dat ik de bosbessenmuffin die ik als ontbijt had gehad, wilde uitspugen.

Hij wist dat ik het was.

Natuurlijk wist hij dat. Ik had de deur opengegooid, erdoorheen geschreeuwd toen hij hem in mijn gezicht dichtsmeet, en bovendien had Camden Knight me de oproep zien doen. Het zou stom zijn als hij *niet* wist dat ik het was, en ik

zou gek zijn als ik dacht dat hij geen wraak zou nemen. De dode rat in mijn kluisje was nog maar het begin, en elke seconde die voorbij tikte bracht me dichterbij het vierde uur, oftewel Engels voor eindexamenleerlingen. Cam en Hunter zaten allebei in die klas. Net als Sebastian, gelukkig. Tenminste had ik één bondgenoot.

Paige!

Midden in de les van mevrouw Morris haalde ik mijn telefoon tevoorschijn en stuurde haar snel een berichtje.

KIJK UIT. Die klootzakken nemen wraak.

DRIE PUNTJES VERSCHENEN, maar verdwenen toen weer.

'Eden.'

Ik keek op en zag de afkeurende blik van mevrouw Morris. Haar vinger wees nog steeds naar een driehoek op het bord.

'Is er iets belangrijkers dat je wilt delen?'

Belangrijker dan goniometrie? Zeker weten.

'Nee, sorry.'

Haar frons werd dieper voordat ze zich weer naar het bord keerde. 'Zie me na de les.'

Ik zakte onderuit in mijn stoel terwijl een paar kinderen om me heen gniffelden. Deze dag zou veel te lang gaan duren.

De rest van de les bracht ik door met het overschrijven van wat mevrouw Morris op het bord schreef en proberen er iets van te begrijpen. Het was op andere dagen al een vaag concept, maar vandaag snapte ik er helemaal niets van. Ze had net zo goed Chinees kunnen praten. Mijn gedachten bleven afdwalen naar visioenen van het vierde uur. Hunter onder ogen moeten komen. De *verkrachter*.

Hij was degene die fout zat, niet ik. Dus waarom kromp ik ineem van angst? Waarom was ik degene die vreesde *zijn* gezicht te zien? Hij zou zich moeten schamen om een voet in deze school te zetten, als hij er überhaupt al was. Waarom was ik bang voor hem?

Fuck hem. Fuck hen allemaal.

De enige fout die ik had gemaakt, was wegrennen op vrijdagavond en niet controleren hoe het met Jade ging.

Ik haalde mijn telefoon uit mijn zak en opende mijn Instagram-account. Ik had haar nummer niet, maar ik wist nog steeds hoe ik contact met haar kon opnemen. De streber naast me keek met open mond toe toen hij zag dat ik onder mijn bureau zat te typen nadat ik al was betrapt.

HET SPIJT ME zo dat ik vrijdagavond niet heb gecontroleerd of het goed met je ging. Ik haat mezelf nu. Kunnen we praten?

DE BEL GING net toen ik op verzenden drukte. Ik stopte mijn telefoon terug in mijn zak en verzamelde mijn spullen. Geen daarvan was eigenlijk voor deze les. Mijn trigonometrieaantekeningen lagen in mijn kluisje, op dat moment doorweekt met rattenbloed, dus alles wat ik had was een extra schrift en een pen.

Mevrouw Morris veegde het bord schoon en wachtte tot de laatste persoon vertrokken was voordat ze zich naar mij toe draaide. 'Ik merkte dat je je huiswerk niet hebt ingeleverd.'

Ook doorweekt met rattenbloed.

'Ik ben vergeten het te maken... sorry.'

'Ik vind het vreemd dat je je bij mij verontschuldigt.' Ze plaatste een hand op haar heup en fronste. Het was dezelfde

ontevreden houding die ze me de afgelopen drie jaar had gegeven. Maar ik mocht mevrouw Morris wel. Ze was een 'geen leerling achterlaten' lerares, en ik bewonderde haar daarom, dus elk jaar vroeg ik toch om haar les. 'Het is niet mijn toekomst die je blijkbaar in gevaar wilt brengen.'

'Met alle respect, Berklee College of Music geeft niet om mijn wiskundecijfer.'

'Geven ze wel om middelbare schooldiploma's?' Ze zuchtte toen ik niets zei. 'Eden, heb je erover nagedacht wat je zou doen als je *niet* op Berklee zou komen? Heb je een plan B?'

Plan B? Ik geloofde niet in plan B's. Het enige wat ze deden was je afleiden van plan A. Bovendien werkte ik al sinds de brugklas toe naar Berklee. Ik had elke dag doorde-weeks repetitie, en in de weekenden oefende ik urenlang. Kerst, verjaardagen, het maakte niet uit. De cello was mijn leven, en ik ging naar Berklee. Ik kende mijn auditiestuk uit mijn hoofd.

'Het komt wel goed, mevrouw Morris. En ik zal geen opdrachten meer missen.'

'Zorg dat de opdracht van vrijdag *morgen* op mijn bureau ligt.'

Ik glimlachte en knikte. *Geen leerling achterlaten.* 'Beloofd. Kan ik een leerboek lenen?'

Ze kantelde haar hoofd. 'Waarom?'

'Ik ben de mijne kwijtgeraakt... Ik zal hem wel vinden, ik weet alleen niet zeker of dat voor vanavond lukt.' Ze was al onderweg om een leerboek te pakken voordat ik klaar was met liegen.

'Werk harder, Eden. Ik beloof je dat je er geen spijt van zult krijgen.' Ik knikte weer en pakte het leerboek aan dat ze me voorhield. Op de voorkant stond een kind dat een voetbal schopte, van oor tot oor glimlachend. Wiskundeboeken leken de enige te zijn met omslagen die niet de

inhoud weerspiegelden. Zelfs de illustrators begrepen hoe onaantrekkelijk het was.

'Dat zal ik doen.'

Het boek tegen mijn borst geklemd, draaide ik me om en liep het lokaal uit, langs de eerste paar leerlingen die binnenkwamen. Ik was alle angst vergeten die mijn gedachten had vertroebeld, en ik liet die niet terugkomen. Het was te belachelijk om me voor hen te verstoppen als zij degenen waren die fout zaten. Dode rat of niet, ze zouden me niet zien wegkruipen.

Mijn kin ging omhoog en mijn schouders gingen naar achteren toen ik het lokaal voor Senior Engels binnenkwam. Noch Hunter noch Camden waren er, dus het was grotendeels tevergeefs, maar toch voelde ik een golf van trots door me heen gaan toen ik naast Sebastian ging zitten en het leerboek met een klap op de tafel liet vallen.

'Eh, verkeerde les.' Sebastian keek me wantrouwig aan, op dezelfde manier als hij het hele eerste uur had gedaan.

Ik propte het leerboek in mijn tas en haalde mijn reserveschrift tevoorschijn.

'Voel je je wel goed?'

Ik keek naar hem op en gaf mijn beste glimlach. 'Ja, waarom zou ik me niet goed voelen?'

Zijn voorhoofd rimpelde en hij haalde zijn schouders op alsof hij niet wist wat hij moest zeggen. Hij dacht waarschijnlijk dat ik gek was, en misschien was ik dat ook wel. Ik was de hele middelbare school onzichtbaar geweest, aan de zijlijn staand terwijl ik andermans drama gadesloeg. Nu bevond ik me in het vizier van Hunter O'Reilly, mijn onzichtbaarheidsmantel op de grond liggend.

Prima. Kom maar op.

Ik checkte mijn telefoon om te zien of Jade of Paige me hadden teruggebericht. Nee. Ik hoopte dat zij niet ook werden geterroriseerd. Ik alleen was verantwoordelijk voor

het feit dat de politie bij Hunters feestje was verschenen, dus ik hoopte dat hij de schuld bij mij liet. Of nog beter, bij zichzelf.

De bel ging en meneer Gordan sloot de deur. Ik ontspande me in mijn stoel en sloeg mijn schrift open, me erbij neerlegend dat Hunter inderdaad niet op school was. Hij was gearresteerd, van school gestuurd, en wachtte op zijn proces. Het waren alleen zijn handlangers waar ik mee te maken had, en dat zou eenvoudig genoeg zijn. Vooral als het gerucht zich zou verspreiden dat Hunter een verkrachter was.

Maar toen vloog de deur open, en daar liepen de duivel - of *duivels* - zelf binnen. Ze lachten ergens om, en een beetje van die angst die ik had gezworen niet te voelen, stroomde door me heen. Ik kon niet anders dan zweten bij de gedachte dat ik misschien het mikpunt van hun grappen was.

Meneer Gordan keek ze boos aan, maar zei niets terwijl ze de deur dichtsmeten en een paar rijen achter me plaatsnamen, richting de achterkant. Geen van beiden wierp me een blik toe, maar ik zweer dat ik hun blikken in mijn achterhoofd voelde branden elke keer dat hun gedempte gelach me bereikte.

Ik ging rechterop zitten en greep mijn pen, aandachtig luisterend naar een lezing over *Macbeth*. Engels was mijn favoriete vak. Dat en geschiedenis. Er was iets moois aan het samenweven van een verhaal - zelfs als het non-fictie was. Het bestuderen van de mechanica van het geschreven woord raakte een deel van mijn hersenen dat hunkerde naar kunst in zijn vele vormen.

Ik haatte school niet. Verre van dat. Ik haatte alleen wiskunde.

Iets scherp prikte tegen mijn achterhoofd en ik schrok op in mijn stoel, gekatapulteerd uit de wereld van *Macbeth* naar de wereld van Lincoln High. *Geweldig*.

Ik reikte achter me en trok het papieren vliegtuigje tussen mijn rug en de stoel vandaan. Ik keek niet eens achterom. Ik wist wie het had gegooid. Meer gegiechel kwam van achter in het lokaal, en meneer Gordan draaide zich om van het whiteboard om Camden en Hunter boos aan te kijken.

Ik vouwde het vliegtuigje open en kromp ineen. Het was een grove tekening van een rat met 'x'en als ogen en rode inkt die eruit stroomde op het hoofd van een stokpoppetje meisje. Wow. Ik was niet de enige met waardering voor kunst.

Ik rolde met mijn ogen en verfrommelde het papier voordat ik het in mijn tas gooide. Sebastian trok mijn aandacht en vormde geluidloos met zijn lippen 'Gaat het?' Met een enkele knik leunde ik achterover in mijn stoel en probeerde me opnieuw te concentreren.

Toen de les voorbij was, draaide ik me naar Sebastian terwijl mensen om ons heen schuifelden. 'We moeten Paige vinden.'

'Is ze oké?'

Voordat ik kon antwoorden, plantte Hunter zijn handen op mijn tafel en leunde voorover. 'Hoe gaat het, Thompson?'

Camden stond achter hem, met een geamuseerde grijns op zijn gezicht geplakt.

'Wat wil je?'

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Dat zou ik jou moeten vragen.'

Wat?

Hij wachtte niet op een antwoord. In plaats daarvan greep hij mijn tas en gooide die over zijn schouder voordat hij naar de deur knikte. 'Laten we een wandeling maken.'

'Geef dat terug aan haar.' Sebastian stond op en stapte naar Hunter toe, zijn borst naar voren duwend. Hunter was ongeveer een halve meter langer, dus welke intimidatie

Sebastian ook probeerde uit te stralen, het sloeg niet echt aan. Maar het was lief.

Hunter lachte en wierp Camden een blik toe. Voordat ze in klootzakcode konden communiceren hoe ze met Sebastian moesten omgaan, stond ik op.

'Het is oké,' zei ik, Sebastian een warme glimlach gevend en hopend dat hij begreep hoe dankbaar ik was om hem als vriend te hebben.

Maar ik kon deze klootzak zelf wel aan.

Ik draaide me naar Hunter en gebaarde naar de deur. 'Na jou.'

Hunter liep voorop en toen Sebastian een stap naar voren zette, hield Camden hem tegen met een sterke arm. 'Jij niet. Ga maar op je fluit oefenen.'

'Hij speelt geen fluit,' snauwde ik, terwijl ik me naar Camden omdraaide.

De arrogante glimlach werd breder en hij knikte naar de uitgang. Ik draaide me om en staarde naar Hunters rug terwijl Camdens blik een gat in mijn hoofd brandde. Er klonken maar één paar voetstappen achter me, wat me eraan herinnerde dat mijn enige bondgenoot was achtergebleven. Het was alleen ik... ingeklemd tussen een verkrachter en een overspelige.

Wat van mijn moed verdampte en ik bleef abrupt staan. Camden botste een moment later tegen me aan en greep mijn armen om me vooruit te duwen.

'Je wilt praten, laten we praten,' zei ik, zo bijtend als ik kon.

Hunter vertraagde tot een slakkengang en wierp een blik over zijn schouder naar mij. Er zat woede in... veel woede. Maar er was ook een zweem van amusement.

Hij keek naar Camden en pauzeerde even voordat hij knikte en doorliep door de verlaten gang. Iedereen was de

andere kant op gegaan, richting de kantine. Wij gingen naar buiten.

'Kijk, serieus.' Deze keer draaide ik me naar Camden. Ik was niet dom genoeg om te denken dat hij beter was dan Hunter. Camden was *altijd* degene die aan de touwtjes trok. Maar hij was tenminste minder pissig. 'Je denkt dat ik een verklikker ben. Ik snap het. Maar hij is degene die gestraft moet worden, dus wat jullie ook van plan zijn om te doen-'

Camden legde een vinger op mijn lippen en klikte met zijn tong. Zijn andere hand greep me steviger vast, alsof hij mijn drang om te vluchten voelde. 'Je praat te veel, Thompson. Dat is het probleem.'

Hunter duwde de zijdeur open die naar het footballveld leidde en Camden duwde me erdoor, terwijl hij eindelijk mijn arm losliet. Ik struikelde en botste bijna tegen Hunter aan, maar hij gleed opzij, waardoor duidelijk werd dat we niet alleen waren.

Jade, Trey en Paige stonden in een halve cirkel op ons te wachten.

Mijn ogen vielen eerst op Jade, verwarring dwarrelde door mijn hoofd toen ik zag dat haar armen defensief over haar borst gekruist waren, haar neusvleugels opengesperd. Toen ik naar Paige keek om er een touw aan vast te knopen, ontweek ze mijn blik. Ze beet op haar lip en staaarde naar het cement.

Jades stem trok mijn aandacht weer naar haar. 'Je hebt precies één kans om jezelf te verklaren, Thompson. Maak het goed.'

'Wat? Jade, gaat het wel?'

Ze snoof. 'Hou op met die onzin. Ik heb je Instagram-bericht al gekregen, dus laten we maar meteen overgaan naar het deel waarin je me vertelt waarom je beweerde dat Hunter me heeft verkracht. Ben je echt zo wanhopig?'

Mijn mond viel open van ongeloof. 'Wanhopig? Jade, ik probeerde alleen maar-'

'Je probeerde problemen te veroorzaken. En gefeliciteerd, het is gelukt. De politie heeft het feest stilgelegd. Maar denk je echt dat we het er zomaar bij laten zitten?' Ze gebaarde naar de groep die zich langzaam in een cirkel om me heen vormde.

'Jade, hij heeft je verkracht! Je was bewusteloos. Hij...' Ik keek naar Paige en zwaaide met mijn hand naar haar nieuwe vrienden. 'Vertel het hen.'

Trey stapte voor haar en zette zijn borst naar mij op. 'Laat Paige erbuiten met je leugens.'

'Je kunt niemand verkrachten die het wil, Eden. God, je bent zo zielig jaloers, hè?' zei Jade.

'Jaloers waarop?' Tegen die tijd schreeuwde ik. Het kon me niet eens schelen dat er een rotsblok van pure spieren van één meter viereennegentig zijn vuisten balde op een meter afstand. Ik weet niet wat Paige tegen Trey had gezegd, maar ze was niet aan mijn kant. Jade ook niet.

'Dat Hunter met Jade neukte in plaats van met jou.' De cirkel werd akelig stil toen de stem van hun koning de lucht vulde. Mijn brein was te verward om commentaar te geven op de belachelijkheid van die uitspraak. Op de een of andere manier was het hen gelukt om het om te draaien naar mij. Maar hun redenering sloeg nergens op.

Voetstappen klonken achter me tot Camden in mijn gezichtsveld verscheen. Hij klopte op Treys schouder, wat de woede die was opgewekt kalmeerde. Trey stapte terug bij de anderen en Camden draaide zich naar mij. 'Ik heb het hen verteld.'

Dat ik de politie op Hunter afstuurde? Ja, dat had ik al begrepen.

'Oké.' Ik rekte het woord uit en keek rond naar de

gezichten van de anderen. Hun lippen waren samengeknepen terwijl ze wachtten tot Camden klaar was met wat hij te zeggen had. Hij zag er lang niet zo boos uit als de rest. Sterker nog, hij zag er helemaal niet boos uit.

'Het is oké, je hoeft je niet te schamen.'

'Schamen waarover? Wat Hunter deed was fout, en als jullie men-'

'Ssst.' Camden legde weer een vinger op mijn lippen om me het zwijgen op te leggen. Ik werd er moe van en rukte me los, klaar om door te gaan, toen zijn volgende woorden mijn gedachten door elkaar gooiden.

'Ik heb hen verteld dat wij samen geslapen hebben.'

Wat?

'Ik weet het, ik had beloofd dat ik het niet zou vertellen, maar ik heb hen ook verteld over je geheime fantasie om met het footballteam te slapen... Ik vond dat Jade moest weten waarom je boos zou zijn dat zij seks had met Hunter. Hij is niet in jou geïnteresseerd, schatje.'

Ik was sprakeloos. Mijn mond ging open en dicht als een goudvis, maar er kwam niets uit.

Dit was niet Hunters werk. Het was *Camdens* werk. Of wisten ze dat hij loog? Misschien was ik de enige die niet doorhad wat hij probeerde te bereiken.

'En hoe schattig dat ook is,' spotte Hunter, terwijl hij naar me toe stapte - te dichtbij. 'Je kunt niet zomaar mensen beschuldigen van verkrachting. Weet je wat dat met mijn studiebeurs had kunnen doen?'

Hij was erbij! Hij was er verdomme bij! Er was geen manier waarop hij de onzin die hij uitkraamde echt geloofde.

'Je weet wat je hebt gedaan.' De uitspraak klonk veel minder intimiderend dan ik had bedoeld. Mijn stem was nauwelijks luid genoeg voor hem om te horen.

'Jade,' riep hij over zijn schouder.

'Ja?'

'Heb jij vrijwillig seks met mij gehad vrijdagavond?'

Ze aarzelde niet eens. 'Ja hoor.'

Hunter gooide zijn handen in de lucht toen hij zich weer naar mij omdraaide. 'Nou, daar heb je het.'

Ze waren goed. Twijfel kroop in mijn versie van de werkelijkheid, waardoor ik me afvroeg of ik het wel goed had. Maar ze *sliep*. Ik zag haar gesloten ogen, en zelfs als ik dat niet had gezien, was ze eerder die avond helemaal van de wereld. Ze was op geen enkele manier in staat geweest om *in te stemmen* met seks met hem... of misschien hadden ze al een afspraak? Deed dat er zelfs toe? Verdomme, ik wist het niet. Als ik had geweten dat Jade er niet eens om zou geven, was ik gewoon naar huis gegaan en had ik haar daar gelaten om te doen wat ze wilde.

Maar dat ben ik ook niet, toch?

'Oké, nou, je zit niet in de gevangenis, dus ik heb me blijkbaar vergist.' Ik keek naar Jade om te zien of er iets in haar ogen flitste, maar ze toonde niets anders dan walging. Paige keek me nog steeds niet aan. 'Sorry dat ik je feest heb verpest.' Ik mompelde de valse verontschuldiging voordat ik me omdraaide en me klaarmaakte om naar de deur te rennen. Hunter greep me vast voordat ik meer dan een stap had gezet.

'Denk je dat dit voorbij is?' vroeg hij, droog lachend.

'Fuck you, Hunter!' Ik rukte me los uit zijn greep, maar hij hield me nog steviger vast zodat ik er geen twijfel over had dat mijn armen blauw zouden worden. Ik draaide me naar Camden. 'En fuck jou ook. Fuck jullie allemaal. Jullie hebben me hier naartoe gebracht om wat? Me bang te maken? Jullie *kunnen* me niet bang maken zodat ik vergeet wat ik heb gezien, maar maak je geen zorgen. Ik zal geen van jullie feestjes meer verstoren.'

Deze keer was het Camden die lachte. Hij nam mijn kaak in zijn hand en oefende genoeg druk uit om mijn hart een slag te laten overslaan.

'Je bent getuige van een misdaad die niet heeft plaatsgevonden, en we proberen je niet bang te maken. We proberen je te helpen.'

Me helpen?

Ik stelde de vraag niet hardop, maar hij moet het op mijn gezicht hebben kunnen lezen, want hij beantwoordde hem. 'We gaan je wens laten uitkomen.'

Hij boog zich dichtbij, alsof hij me bijna ging kussen, maar in plaats daarvan lachte hij. Zijn mintachtige adem streek langs mijn lippen, en mijn geest schreeuwde om te spugen, te bijten, me los te rukken uit hun greep. Maar ik kon het niet. Ik kon me niet eens bewegen, kon me op niets anders concentreren dan Camdens woorden en hun verborgen betekenis.

We gaan je wens laten uitkomen.

Angst zonk diep in mijn maag ongeveer op hetzelfde moment dat Camden mijn kaak losliet en Hunter me naar Trey duwde die klaar stond te wachten. Hij ving me op en gooide me in één snelle beweging over zijn schouder.

'W-wat doe je? Stop! Zet me neer. Ik meen het!' Ik beukte tegen Trey's rug, maar hij leek het niet eens te voelen. De hele groep begon naar het voetbalveld te lopen, Camden volgde achteraan en grijnsde elke keer als ik zijn blik kruiste.

Ik concentreerde me op Trey's rug en richtte zoveel mogelijk schade aan met mijn ellebogen als ik kon. Ik wilde Camden niet aankijken. Nu wist ik wat er zo vreemd was aan zijn ogen. Hij was puur kwaadaardig. Er scheen geen empathie of berouw in zijn donkere irissen. Bij de anderen kon ik wat ze op het punt stonden te doen toeschrijven aan woede en loyaliteit aan Hunter, maar bij hem niet. Ik wist nog

steeds niet wat zijn motief was of dat hij er überhaupt een had, maar hij nam geen beslissing uit misplaatste woede. Hij had gewoon plezier.

Ik schreeuwde uit alle macht, in de hoop dat een voorbijganger me zou horen en te hulp zou schieten, maar dat werkte averechts. We hadden het voetbalveld bereikt en Trey rolde me zonder waarschuwing van zijn schouder. Mijn armen reikten zoekend uit naar iets om me aan vast te houden, maar ik stortte op de grond, plat op mijn rug, de lucht werd uit mijn longen geperst. Ik opende mijn mond in een hijg maar alles wat eruit kwam toen ik uitademde was een kreun. Pijn straalde door mijn lichaam, en ik kneep mijn ogen dicht en rolde op mijn zij.

'Is dat niet te ver?' De stem was van Paige. Ik was bijna vergeten dat ze er was en dat ze in staat was om zich zo tegen mij te keren.

'Ze maakt het te makkelijk,' zei Trey.

'Easy Eden.' Camden grinnikte. 'Dat vind ik leuk.'

'Wat doen we hier? Ik dacht dat we alleen met haar zouden praten.' Weer Paige.

Hunters gegrom klonk vlak boven mijn hoofd. 'Trey, wil je je vriendin haar mond laten houden?'

Zijn handen waren op me, trokken mijn shirt omhoog tot mijn borst. Kille lucht beet in de huid van mijn buik, en mijn rug drukte tegen het koude kunstgras.

Mijn ogen vlogen open en ik draaide op mijn rug, zijn pols vastgrijpend met beide handen. 'Stop.'

Adrenaline schoot door mijn aderen en ik raakte in volledige paniek toen hij erin slaagde het shirt over mijn hoofd te trekken en het opzij te gooien. Trey knielde bij mijn hoofd en legde een hand over mijn mond net toen ik adem haalde om te schreeuwen.

Ik kronkelde en vocht, mijn ledematen wild zwaaiend in paniek en mijn ogen zoekend naar een zwakke plek in de

groep. Het was Paige. Een traan rolde over haar wang en haar hand bedekte haar mond alsof ze bang was dat zij degene zou zijn die zou gaan schreeuwen. Haar spijt deed me echter geen goed. Ze was een lafaard, dezelfde die vrijdagavond bij Jade was weggelopen.

Hunter rukte mijn spijkerbroek van mijn benen, ondanks mijn beste pogingen om hem af te weren.

Elke zenuwuiteinde vuurde, waardoor ik *alles* voelde. Mijn tepels verhardden door de kou en prikten in het dunne materiaal van mijn beha. Hunters handpalm bewoog van mijn enkels naar mijn dijen. Hij lag niet bovenop me, maar ik kon voelen dat hij over me heen leunde. Mijn ogen knepen dicht, maar Hunters sinistere bedoelingen sijpelden over me heen, waardoor ik me voelde alsof ik in hem gewikkeld was.

Mijn woorden werden gedempt door Trey's hand, maar ik hoopte dat ze iets deden. Wat dan ook.

Stop.

Zijn handen bewogen verder omhoog langs mijn dijen, en hij wurmde mijn benen uit elkaar. Ik gilte voorbij Trey's hand en schopte zo hard als ik kon, maar het leek alleen maar meer frictie toe te voegen aan Hunters vingers die tegen de naad van mijn slipje drukten.

Stop!

Stop!

'Stop.' Het was niet mijn stem, maar die van Camden. Mijn ogen vlogen open toen hij naast Hunter stapte, met zijn armen over elkaar. 'Dat is genoeg.'

Hunter stond op en gooide mijn spijkerbroek over zijn schouder voordat hij zich bukte om mijn shirt op te rapen. Koele lucht stroomde over mijn lippen bij elke ademhaling, en ik knipperde toen ik me realiseerde dat Trey's hand niet langer mijn mond bedekte. Hij stond ook op, maar ik keek niet naar hem om. Ik kon mijn blik niet van Camden afhouden.

Wat in godsnaam is er aan de hand?

Camdens lippen vormden een strakke lijn, maar toen zijn blik over me heen gleed, waarbij hij mijn borst zag hijgen bij elke harde ademhaling, glimlachte hij.

De anderen waren al op weg terug - met mijn kleren. Ze riepen naar Camden en schreeuwden een paar vulgaire beledigingen naar mij.

Dit was het. Dit was mijn straf.

Camden knielde naast me, en ik vocht tegen de neiging om weg te schuiven. Hij was een monster, en ik had geen idee waartoe hij in staat was of waartoe hij zijn vrienden kon overhalen. Ik staarde hem woedend aan en bleef stil liggen.

'Oké, je hebt me door. We *hebben* je hiernaartoe gebracht om je bang te maken.' Hij liet me zijn tanden zien en gaf me een por in mijn arm alsof ik in het grapje deelde.

Psychopaat.

'Maar ik hoop wel dat je je lesje hebt geleerd over te veel praten.' Hij trok zijn wenkbrauwen op en wachtte tot ik zou bevestigen, maar iets in zijn stem verwarde me. Hij had het niet over Hunter of wat ik hem had zien doen. Hij had het over wat ik daarvóór had gezien.

'Je hebt dit allemaal gedaan zodat ik mensen niet zou vertellen dat je het met de moeder van je beste vriend doet?'

Ik vergat even dat ik halfnaakt was, op mijn ellebogen leunend met Camden Knight die over me heen knielde. Mijn vastberadenheid om hem niet verder kwaad te maken vervaagde en mijn toegeknepen ogen werden scherper. Het grappige - nou ja, misschien niet zo grappige - was dat ik het nooit aan iemand zou hebben verteld. Geruchten en roddels waren voorbehouden aan *zijn* soort mensen.

'Je bent zielig.'

De woorden gleden uit mijn mond, en ik deinsde terug in een droge lach voor ik er spijt van kon krijgen.

Zijn glimlach verbreedde zich en hij stond op, zijn ogen

over mijn lichaam latend gaan alsof hij me eraan wilde herinneren dat ik bijna naakt was.

Het werkte.

Kippenvel brak uit over mijn huid op alle plekken waar zijn blik me raakte.

Met een schudden van zijn hoofd ontmoette hij opnieuw mijn woedende blik. 'Weet je, Eden. Je praat echt te veel.'

Hij knipoogde voordat hij zich op zijn hielen omdraaide en terugliep naar de school.

CAM

Het geluid van tikkende toetsenborden vulde het computerlokaal en creëerde een witte ruis die het voor mij nog moeilijker maakte om me op mijn scherm te concentreren. Ons semesterproject was om onze eigen app te coderen en deze foutloos aan de klas te presenteren. Ik was ongeveer halverwege.

Mijn vingers verstilden toen de bel ging, en ik rolde met mijn nek voordat ik de computer afsloot en mijn stoel naar achteren schoof.

Hunter stond buiten het lokaal toen ik door de deur liep. Hij leunde tegen een muur, zijn armen over zijn borst gekruist. Hij wachtte me normaal gesproken niet op na deze les, maar het was geen verrassing hem vandaag te zien.

'Iets gehoord?' vroeg hij, terwijl hij zich van de muur afzette en naast me kwam lopen.

Hij had het over Eden. Het was een uur geleden dat we haar hadden achtergelaten en Hunter was sindsdien paranoïde geweest.

'Ze gaat niets zeggen.'

'Hoe weet je dat?' Er klonk een vleugje nervositeit in zijn stem. Toen we eerst bespraken hoe we Eden zouden aanpak-

ken, was hij er helemaal voor, maar nu kon ik de spijt praktisch van hem af ruiken.

'Ik weet het gewoon.'

Dat was een leugen. Ik had geen idee of Eden iets zou zeggen of niet, maar dat was juist het punt. Het doel hiervan was om erachter te komen hoe goed ze haar mond kon houden... over Hunter *en* over mij. Het zou hoe dan ook worden afgehandeld.

We sloegen een andere gang in, op weg naar onze laatste les voor de footballtraining. Mijn ogen werden wazig toen het beeld van Eden mijn gedachten binnenkwam. Ze had getrild en gegild tegen Treys hand, en ik was bijna vergeten hun het signaal te geven om te stoppen. Mijn lul was hard geworden toen ik haar zo weerloos zag, terwijl ze zo hard probeerde weg te komen.

Toen ze vervolgens vrij was, probeerde ze niet weg te rennen of te schreeuwen of zelfs te huilen. Ze had me woedend aangekeken, me zielig genoemd, me *uitgedaagd*. Dat had ik niet verwacht, maar het intrigeerde me. Ik dacht dat ik haar had doorgrond, maar er was iets onder de oppervlakte wat ik niet zag. Ik kon het niet helemaal plaatsen, maar dat zou nog wel komen.

Ik was niet nerveus om te zien wat ze zou doen... ik was opgewonden.

'Cam,' zei Hunter, terwijl hij aan mijn arm schudde. Ik keerde terug naar het heden en volgde Hunters wijzende vinger.

Eden liep door de gang met opgeheven kin. Ze hield haar ogen recht voor zich, maar aan de manier waarop haar gezicht verhardde, was het duidelijk dat ze ons had gezien. Ze drukte haar boeken tegen haar borst, maar het verborg het wijde footballshirt niet dat tot haar dijen reikte.

Hunter en ik draaiden ons allebei om toen ze ons

passeerde, en mijn ogen werden groot toen ik de achternaam op de rug van het shirt zag. *Mijn naam... mijn shirt.*

Ze droeg kleren die ik in de kleedkamer had bewaard. Ik draaide me weer om en liep door, terwijl ik Hunter met open mond achterliet.

Mijn lippen krulden in een grijns, en mijn schouders gingen naar achteren.

Game on.

EDEN

*I*k was niet van plan een oorlog te beginnen, maar dat is precies wat er gebeurde.

Het was een week en een dag geleden sinds mijn 'les', en een week sinds ik het hun in hun gezicht had teruggegooid... enigszins onbedoeld. Ik weet niet wat ze hadden *verwacht* dat ik zou doen. Halfnaakt door de school lopen? Drie mijl naar huis rennen? Ze hadden mijn schooltas meegenomen, met daarin zowel mijn sleutels als mijn telefoon, en ik was niet bepaald een streeker. Misschien hadden ze het voor de hand liggende over het hoofd gezien.

De kleedkamer.

Het kostte me slechts vijf minuten om Camdens sporttas te vinden met zijn trainingsshirt met zijn achternaam erop. Er zat ook een bijpassende trainingsbroek in die ik een paar keer moest omrollen om hem op mijn heupen te laten zitten.

Mijn logica was lang niet zo wraakzuchtig als zij het later zagen, toen ze me in de gang passeerden, gekleed in Camden Knights kleren. Hij was degene die de beslissing had genomen, dus hij was degene die bij mij in het krijt stond. Er was misschien een moment waarop ik overwoog om Hunters

kleren te pakken, maar Hunter was een heethoofd, en om eerlijk te zijn was ik bang voor hem. Ik had Camden nog niet helemaal doorgrond. Sociopaat? Waarschijnlijk. Maar iemand die zo woedend zou worden door het feit dat ik zijn kleren droeg dat hij ze van mijn lichaam zou rukken? Ik gokte van niet.

En ik had gelijk gehad.

Toen hij me na het vijfde lesuur voor het eerst zag, keek hij twee keer. Ik wist niet waarover hij meer verbaasd was - dat ik zijn kleren droeg, of dat ik überhaupt op school was.

Hij kende me echt niet.

De hand van meneer Hines sneed in een rechte lijn door de lucht en alle geluid in het auditorium stierf onmiddellijk.

'Goed werk, iedereen. Laten we het hierbij laten voor vandaag.'

Ik vulde mijn wangen met lucht voordat ik het langzaam liet uitfluiten. We waren nog drie weken verwijderd van ons herfstprogramma, maar meneer Hines dreef ons hard. Dat was een drie uur durende repetitie, en de vingers van mijn linkerhand waren gevoelloos van het vasthouden van de snaren.

Ik leefde hiervoor. De cello was mijn hele wereld. Het was... vrijheid van alles wat slecht was, hoe groot of klein ook. De laatste tijd was het de enige verademing die ik had van de constante pesterijen door de sporters.

Het geritsel van bladmuziek en stoelen die over de marmeren vloer schraapten, vulde het auditorium.

'Hé,' zei Sebastian, terwijl hij zich in zijn stoel omdraaide om me aan te kijken. Hij was derde viool, wat hem direct voor mij plaatste.

'Hé.'

Hij moet de uitputting in mijn stem hebben gehoord, want hij staarde in de ruimte in plaats van verder iets te zeggen. Vandaag was een bijzonder zware dag geweest.

Leilani - koningin van de bitches - had geprobeerd zich op een onflatteuze manier als mij te verkleden en had de hele dag de spot met me gedreven. Ze droeg zelfs een cellostrijkstok om haar punt kracht bij te zetten, alsof ik de plotselinge verandering in garderobe van de hoofdcheerleader niet had opgemerkt. Dat was niet het deel dat pijn deed. Toen ik vanochtend langs de bank van de sporters liep, wetende dat ze nieuwe kwellingen voor me in petto hadden, was Paige daar. Ze zat onder Treys arm, en in plaats van naar de grond te staren terwijl ik voorbij liep, zoals ze de afgelopen week had gedaan, lachte ze met hen mee om Leilani's imitatie.

'Heb je gemerkt dat Paige de laatste paar dagen niet bij de repetities is geweest?' vroeg Sebastian, terwijl hij aan de map voor zijn bladmuziek frummelde.

Ik was klaar met het opbergen van mijn cello in zijn koffer en sloot het deksel. 'Jep.'

Hij volgde me terwijl ik mijn instrument naar backstage droeg en het in een kruipruimte stopte die ik had gevonden. Ik haatte het idee om het niet mee te nemen, maar de paranoia hing boven me dat ze een manier zouden vinden om het uit mijn auto te halen. Waarschijnlijk een slotenmaker omkopen of zoiets. Op dit punt was er niets meer dat me zou verbazen.

'Wat doe je? Bewaar hem gewoon bij de reserve-instrumenten.' Sebastian hoefde niet eens te vragen waarom ik hem niet in mijn auto wilde. De dingen liepen uit de hand.

'Waar Paige hem kan vinden? Nee, dank je.'

'Paige? Je denkt toch niet dat zij zoiets zou doen, hè?'

Nadat ik er zeker van was dat de cello uit het zicht was, draaide ik me om naar Sebastian. Zijn gezichtsuitdrukking was er een van ongeloof, en ik nam het hem niet kwalijk. Ik had diezelfde uitdrukking gehad toen ik naïef dacht dat Paige geen kwaad kon doen. Niet meer.

'Ik ben niet van plan risico's te nemen... en eerlijk gezegd,

Sebastian, zou jij dat ook niet moeten doen. Ik hoop vurig dat ze jou met rust zullen laten, maar-'

'Ik kan voor mezelf zorgen.' Hij leek zo serieus toen hij het zei, maar zijn ogen verzachtten een moment later. 'Laten we ons gewoon concentreren op het zorgen voor jou. Kom, ik loop met je mee naar je auto.'

Ik forceerde een glimlach en liet hem voorgaan. Sebastian was niets anders dan ondersteunend geweest sinds alles was gebeurd, maar helaas was hij de enige. De rest van mijn vrienden - hoewel goede, welwillende mensen - lieten me een beetje in de steek. Ik gaf ze niet echt de schuld... niet echt. Ik was nu een doelwit, en in mijn buurt hangen zette ook een doelwit op hun rug. En het was niet alsof ze me verbanden van de lunchtafel of gemeen tegen me waren. Ze leken gewoon altijd een excuus te hebben om weg te gaan als ik in de buurt was. Ik was van iemand die niemand kende, veranderd in de persoon die niemand *wilde* kennen, allemaal in één dag. Verdorie, in de loop van één lesuur. Zodra ik dat shirt de school in droeg, had ik mijn lot bezegeld.

Sebastian hield de deur voor me open, maar ik verstijfde zodra ik een voet buiten had gezet. Camdens zwarte Jeep stond naast mijn auto geparkeerd, en hij leunde tegen de motorkap.

De drang om me om te draaien en weer naar binnen te gaan, mezelf misschien te verstoppen in die kruipruimte, overviel me bijna, maar voordat ik de kans kreeg, stond Sebastian achter me en sloeg de deur achter hem dicht.

'Wat is hij nu van plan?' gromde Sebastian, die al op weg was naar de parkeerplaats. Ik volgde hem, verscheurd tussen het accepteren van zijn bescherming en hem vertellen zich gedeisd te houden.

Hij maakte geen schijn van kans tegen Camden.

'Sebastian.' Hij negeerde me en liep door naar mijn auto. We waren ongeveer halverwege de parkeerplaats toen ik

mijn pas versnelde en voor hem ging staan. Ik draaide me om en stopte, waarbij ik een hand op zijn borst legde om hem ook te laten stoppen. Zijn wenkbrauwen waren gefronst en hij had zoveel woede in zijn uitdrukking dat het moeilijk was om te onthouden dat het niet op mij gericht was.

'Ik heb dit onder controle, oké? Ga gewoon naar huis.'

'Ik laat je *niet weer* in de steek, Eden. Niet na wat die klootzak je de vorige keer heeft aangedaan.'

Mijn hart kneep samen. Ik had Sebastian gevraagd achter te blijven op de dag dat ze me naar het voetbalveld brachten. Ik had niet eens stilgestaan bij de schuldgevoelens die hij moest hebben ervaren.

'Kijk.' Ik haalde mijn sleutels uit de kleine tas die ik sinds het incident altijd over mijn schouder droeg. Ik vertrouwde er niet op mijn sleutels in mijn kluisje te laten, maar er was nog iets anders dat ik nooit meer zou vergeten... niet weer.

Ik liet hem het kleine busje pepperspray zien dat nu aan mijn sleutelhanger bungelde. 'Het is maar één van hen. Ik kan het aan, echt waar.'

'Waarom wil je mijn hulp niet?'

'Omdat...' De woorden bleven in mijn keel steken.

Omdat hij je zou vermoorden.

Omdat ik je niet in hun vizier wil brengen.

Omdat ik banger ben voor wat hij jou zou aandoen dan voor het doorstaan van meer van zijn kwellingen.

Geen van deze leek een overtuigend genoeg antwoord. Ze waren allemaal waar, maar Sebastian was een te goede vriend om zich erdoor te laten beïnvloeden. Het kon hem niet schelen wat de sporters ervan vonden dat hij bevriend was met mij, en hij zou zonder aarzelen het doelwit op zijn rug hebben geplaatst. Ik kon hem dat niet laten doen.

'Omdat hij alleen maar wil praten... Ik weet dat het niet logisch klinkt, maar-'

'Zijn de geruchten waar?' Zijn gezicht verhardde tot het

punt waarop hij op een standbeeld leek, en deze keer denk ik dat de woede *wel* op mij gericht was.

'Welke?'

'Dat je met hem naar bed bent geweest. Of dat je *slaapt* met hem.'

Ik kromp ineen toen hij het woord 'slaapt' zei. Zag het er echt zo uit? De jongen kwelde me dag in dag uit. Hoe kon dat überhaupt een vraag zijn?

Toch was er maar één antwoord dat ik kon bedenken waardoor Sebastian me met rust zou laten.

'Ja.'

Zijn lippen gingen uit elkaar en er flitste pijn over zijn gezicht. Dat was niet het antwoord dat hij had verwacht... of waarop hij had gehoopt.

Hij herstelde zich en schudde ongelovig zijn hoofd. 'Oké, nou, veel plezier dan.'

Sebastian liep richting de stoep. Hij woonde maar een paar straten verderop, dus hij liep naar school.

Elk deel van me wilde hem naroepen. Om mijn leugen te corrigeren en hem de waarheid te vertellen. De geruchten waren onzin, en Camden Knight was een sociopaat die ik had kwaad gemaakt door niet te buigen en zijn verdorven vorm van 'straf' te ondergaan. Ik had niet eens iets gedaan om het te verdienen, maar in zijn ogen had ik hem hoe dan ook gedwarsboomd.

Woede borrelde onder de oppervlakte terwijl ik toekeek hoe mijn enige echte vriend gekwetst bij me wegliep. Allemaal vanwege *hem*.

Ik keek met samengeknepen ogen naar Camdens verre gestalte, leunend tegen de motorkap van zijn auto en grijnzend terwijl hij Sebastian en mijn ruzie observeerde. Ik stormde op de parkeerplaats af, pepperspray in de hand.

'Wow, kijk jou eens, helemaal opgewonden,' zei Camden toen ik naderde.

Ik schoot naar mijn bestuurdersdeur en frummelde met de sleutel terwijl Camden naar mijn kant kwam. Met een ruk vloog mijn deur open en ik draaide me naar Camden, pepperspray uitgestoken en klaar. 'Blijf verdomme bij me uit de buurt!'

Zijn ogen werden groot en hij hief beide handen in overgave. 'Verdomme, Eden, kalm aan.'

Kalm aan.

Kalm aan.

Kalm aan?!'

Ik ontplofte. De beheersing die ik had weten te behouden brak met de laatste prik in mijn schild. Het verbrijzelde als glas en viel op het grind om me heen. Ik gooide mijn sleutels - pepperspray erbij - in mijn auto en sloeg de deur dicht voordat ik mijn woede op Camden richtte.

'Oh, Eden is nu mijn naam? Want jij en je roedel wolven hebben me al meer dan een week niets anders dan *Easy Eden* genoemd! Denk je dat je daardoor cool bent, Camden? Dat het je stoer of grappig maakt of wat het ook is waarmee je je zeer *zielige* bestaan probeert te verhullen?'

'Je weet dat jij de enige bent die me zo noemt.'

Mijn mond hing open om meer te zeggen, maar mijn tirade kwam abrupt tot stilstand. Hij zou boos moeten zijn. Terugvechten en al die stomme, gemene dingen zeggen die ze al tegen me hadden gezegd, of *over mij*. In plaats daarvan was hij kalm, beheerst. Zijn handen waren gezakt zodra ik de pepperspray had weggegooid en rustten nu losjes in de zakken van zijn letterman jack. Zijn heup leunde tegen mijn auto.

'Wat?'

'Camden. Niemand noemt me zo. Het is gewoon *Cam*.'

Ik staarde hem verbaasd aan. 'Heb je al het andere dat ik net zei gemist? Ben je verdomme achterlijk?'

'Nee, ik heb het allemaal gehoord. Ik denk gewoon dat je overdrijft.'

'Overdrijven?'

Met één snelle stap stond hij vlak voor me. Zijn duim bedekte mijn lippen, mijn bedoelde tirade afsnijdend, terwijl de rest van zijn hand mijn kaak omklemde. Hij was tegen me aan gedrukt. Zijn lichaamswarmte drong door onze kleren heen en verwarmde mijn borst. Zijn geur drong mijn neusgaten binnen, en hoe zeer ik het ook haatte om het toe te geven, het was niet vreselijk. Mijn huid werd warmer, maar ik kon het niet langer wijten aan de lichaamswarmte.

Het was *hij*.

Ik had zijn ijs gevoeld en de kilte in mijn aderen, maar ik had niet beseft dat hij ze ook kon verwarmen.

'Ik denk niet dat je makkelijk bent,' fluisterde hij, zijn adem kuste mijn neus.

Ik verwachtte dat hij zou grijnzen, op de een of andere manier aanvoelend dat mijn lichaam geen afkeer toonde van zijn nabijheid, maar dat deed hij niet. Hij was serieus. De gouden ringen rond zijn ogen trokken mijn aandacht, en ik kon niet anders dan oprechtheid in ze zien. Oprechtheid? Echt?

'Sterker nog, ik denk dat je ongelooflijk wilskrachtig bent. Misschien een beetje opstandig... maar niet makkelijk.'

Ik schudde zijn hand van me af en deed een stap achteruit, weg van hem. 'Jij bent degene die me die bijnaam gaf.'

'En ik ben ook degene die hem kan wegnemen.' Hij was nog steeds serieus. Ik scande zijn gezicht, op zoek naar een aanwijzing dat hij me voor de gek hield, maar vond er geen.

Een sprankje hoop vlamde op. Hij had gelijk. Hij *kon* dit allemaal stoppen. Het enige wat hij hoefde te doen was met zijn vingers knippen en de kwelling zou voorbij zijn. Het was verleidelijk om hem erom te vragen. De vraag balanceerde

op het puntje van mijn tong, maar ik weerstond. Er zouden voorwaarden aan verbonden zijn.

'Ja, dat zou je kunnen,' zei ik met een kort knikje. 'En je had dit allemaal niet hoeven beginnen, maar we weten allebei wat voor persoon je bent, dus ik denk dat ik het hierbij laat.'

Ik opende mijn autodeur, maar Camden stak zijn hand uit en sloot hem. 'Jij bent hiermee begonnen, Eden. Als je een hond pest, moet je voorbereid zijn om gebeten te worden.'

'Ik heb je je stomme shirt teruggegeven, *Camden*.'

'Daar heb ik het niet over.'

'Dan weet ik niet waar je het over hebt.'

'*Hunter*. Je beschuldigde hem van verkrachting, weet je nog?'

Ik lachte droog en schudde mijn hoofd.

'Wat?' vroeg hij, zijn ogen vernauwend.

'Ga je nu echt doen alsof je om Hunter geeft? Alsof je om *iemand* geeft? Ik zag je gezicht toen je je "wraak" nam en jij was de enige die niet boos was. Je genoot ervan.' Ik pauzeerde lang genoeg om te snuiven. 'En als je om Hunter gaf, zou je niet met zijn moeder naar bed gaan.'

Camdens blik drukte tegen mijn vastberadenheid, maar mijn hakken stonden stevig in de grond. Hij was niet meer zo geamuseerd, en hij probeerde me ook niet meer te smeken om zijn hulp. Nu was hij pissig.

'Je hebt het allemaal uitgevogeld, hè Thompson?' Zijn toon was sarcastisch, alsof ik iets enorms miste dat over mijn hoofd vloog. Ik betwijfelde het.

'Niet alles... alleen jij.'

Dat was niet helemaal waar. Ik had nog steeds geen flauw idee wie Camden Knight was of wat zijn motieven echt waren. Ik wist dat hij een sporter was, en dat hij net zo'n klootzak was als de rest van hen, maar hij paste er niet helemaal bij. Ik wist niet *wat* er anders was aan hem, maar wat

het ook was, ik kon het verborgen zien onder het oppervlak van die irissen.

Hij liet een droge lach horen en streek met zijn hand door zijn haar voordat hij langzaam om mijn auto heen liep en terug naar zijn Jeep ging. Hij opende zijn bestuurderskant en keek mijn kant op. 'Tot ziens, Eden.'

En toen was hij weg. Zijn Jeep reed de parkeerplaats af, en in plaats van meteen in mijn auto te stappen, staarde ik tot hij om een hoek verdween. Ik was er vrij zeker van dat ik een gevoelige snaar had geraakt, en ik had me zegevierend moeten voelen. In plaats daarvan voelde ik me...

Teleurgesteld?

EDEN

De volgende dag, in plaats van met opgeheven hoofd en ogen recht vooruit door te lopen, waagde ik een blik op Camden toen ik de school binnenging. Wat hem de vorige dag ook had beïnvloed was verdwenen, en op zijn gezicht verscheen dezelfde grijns die ik inmiddels herkende.

Zijn trawanten juichten en floten toen ze me in de gaten kregen, en vervolgens ving ik Jade's blik. Ze zat naast Leilani op de bank, en ze keken me allebei boos aan.

Ik dwong mezelf om recht voor me uit te kijken en duwde de deur open, regelrecht op weg naar mijn kluisje.

Sebastian stond er niet zoals gewoonlijk, maar ik probeerde er niet te veel bij stil te staan. Hij moest waarschijnlijk zijn geschiedeniswerk inhalen dat het eerste uur ingeleverd moest worden. We zouden elkaar later wel spreken.

Maar misschien ook niet. Misschien haatte hij me omdat ik het onzinnige gerucht, waar ik me amper van bewust was, ten onrechte had bevestigd. Er waren er zo veel, en met Camden naar bed gaan was zeker niet het grootste

gerucht waar mensen over praatten. Het grootste gerucht was mijn zogenaamde doel om met het hele footballteam naar bed te gaan, wat lachwekkend was, aangezien zij degenen waren die me kwelden. Behalve dat het van Camden kwam, en woorden uit Camden Knights mond waren absoluut.

Sebastian geloofde *dat* gerucht toch niet?

Een verdovend gevoel kwam over mijn armen en mijn borst kneep samen. Wat als hij dat wel deed? Wat als hij dacht dat het allemaal waar was? Ik moest hem op andere gedachten brengen. Hij was op dit moment mijn enige echte vriend, en de gedachte dat hij net als de rest van de school alle geruchten geloofde... het was te veel om te verdragen.

Ik had mezelf beloofd dat ik me niet zou laten breken, maar het was kwart over acht 's ochtends en ik wilde al terug naar bed. Ik was zo moe. Er hingen wallen onder mijn ogen door de constante stress die me 's nachts wakker hield. Me afvragend wat er op sociale media werd gepost, wat me de volgende dag te wachten stond, wat er nu in de berichtenketen circuleerde.

Ik pakte mijn geschiedenisboek en sloeg mijn kluisje dicht, draaide me om om naar de les te gaan en hoopte de dingen recht te zetten met Sebastian. Een bakstenen muur verpakt in een gebruide huid en die stomme grijns blokkeerde mijn pad.

Camden leunde tegen de kluisjes een paar plaatsen verderop. 'Ben je altijd zo in je eigen wereld? Je merkte niet eens dat ik eraan kwam.'

'Laat me gewoon met rust, Camden. Ik ben vandaag niet in de stemming.'

Ik probeerde om hem heen te stappen, maar hij verschoof weer om me te blokkeren. 'Gaat het wel?'

Ik drukte het geschiedenisboek tegen mijn borst en keek naar de gouden ring rond zijn irissen. Meende hij dit? Gaf hij

echt om me, of wilde hij alleen maar zeker weten dat ze me te pakken hadden gekregen?

Ik onderdrukte de emotie die ik in één betreurenswaardig moment naar de oppervlakte had laten komen, en was dankbaar dat hij was opgedaagd. Ik had de hele dag medelijden met mezelf kunnen hebben als hij me er niet aan had herinnerd dat ik mijn verdediging niet moest laten zakken.

Ik verplaatste het geschiedenisboek naar mijn linkerarm en liet mijn rechterarm losjes langs mijn zij hangen. 'Zeker weten, Camden. Het gaat prima.'

Ik keek hem recht in de ogen terwijl ik sprak, en deze keer, toen ik om hem heen stapte, hield hij me niet tegen. Mijn passen waren lang en mijn ademhaling rustig terwijl ik naar het eerste uur slenterde. Ik voelde hem naar mijn rug staren, en die hitte die ik gisteren had ervaren, trok weer over mijn huid.

Sebastian was niet bij geschiedenis. Mijn ogen schoten steeds naar de deur elke keer als iemands wazige vorm langs het raam passeerde, maar hij verscheen nooit. Ik stuurde hem na de les een berichtje om te vragen of hij ziek was, maar kreeg geen antwoord.

Toen ik bij Engels voor eindexamenleerlingen aankwam, zat hij al op zijn plaats.

'Hé,' zei ik, zuchtend terwijl ik in de bank naast hem neerviel. 'Ik dacht dat je misschien ziek was.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Verslapen.'

Hij keek me niet eens aan, en het knagen vanbinnen keerde terug. Ik graaide mijn schrift voor Engels uit mijn tas en gooide het op mijn bureau voordat ik naar hem toe leunde.

'Kunnen we tijdens de lunch praten?'

'Waarover?'

Hij had zijn schrift opengeslagen en begon erin te krab-

belen in plaats van zich naar mij te draaien. Als er nog enige twijfel in mijn hoofd was dat Sebastian boos was over gisteren, verdween die nu. Hij was zeker boos.

'Over gisteren. Dat was niet wat je denkt.'

'Wat was het dan?' Eindelijk legde hij zijn potlood neer en keek mijn kant op. Zijn kaak was strak gespannen, maar die boosheid kwam niet overeen met zijn ogen. Ze waren te zacht... gekwetst.

Ik opende mijn mond om hem te vertellen hoe ik had gelogen, maar zijn blik schoot langs me heen, en ik draaide me om om te zien waar hij naar keek. Camden en Hunter waren de klas binnen gewandeld, en in plaats van direct naar hun plaatsen te gaan zoals ze gewoonlijk deden, pauzeerde Camden voor mijn bureau. Hij liet zijn blik tussen Sebastian en mij heen en weer gaan en glimlachte voordat hij een opgevouwen stukje papier uit zijn achterzak haalde en het op mijn schrift legde.

Met een knipoog liep hij door naar de achterkant van de klas.

Geweldig, nog meer tekeningen.

Ik gooidde het papier in mijn tas en draaide me weer naar Sebastian, vastbesloten om Camden niet nog meer aandacht te geven.

Sebastians mond hing open, zijn blik gericht op mijn tas. Met een zucht verschoof hij in zijn stoel en staaarde naar het whiteboard waar meneer Gordon op het punt stond zijn lezing te beginnen.

Ik kromp ineem toen het tot me doordrong hoe dat eruit moet hebben gezien... een liefdesbriefje.

'Het is waarschijnlijk weer een tekening van een dode rat boven mijn hoofd,' fluisterde ik op een verhitte toon waarvan ik hoopte dat hij die zou oppikken. Ik was *niet* geïnteresseerd in Camden. Ik sliep *niet* met Camden. Camden Knight was een *klootzak*.

'Wat je wilt, Eden.' Sebastian sloeg zijn schrift met iets meer kracht dan nodig open op een schone pagina. Het was duidelijk dat hij niet van plan was om zelfs maar naar me te kijken.

Ik zakte onderuit in mijn stoel en richtte me op het bord.

Een duizeligheid overviel me terwijl ik probeerde op te letten tijdens meneer Gordons lezing, maar mijn gedachten waren overal behalve bij Shakespeare. We waren begonnen met het bestuderen van *Een Midzomernachtdroom*, en ik denk dat meneer Gordon het over de verplichte leesopgave van gisteravond had.

Ik wierp een blik op Sebastian, die verwoed aantekeningen maakte. Zijn wenkbrauwen waren samengetrokken, en ik probeerde te ontcijferen of dat uit woede of concentratie was.

Waarschijnlijk woede.

Verdomme, Camden.

Het was hem gelukt om mijn laatste vriend tegen me op te zetten. Want natuurlijk waren al die anderen nog niet genoeg. Het was niet genoeg dat de hele school het erover had wat voor een slet ik was of over de soa's die ik zogenaamd vorig jaar had opgelopen toen ik het met een stel universiteitsstudenten had gedaan op een feestje. Het feit dat hun koning zou durven toe te geven dat hij seks met mij had gehad, was nogal verbijsterend, maar niemand trok er iets van in twijfel.

In één week was ik de schoolslet geworden terwijl ik nog steeds maagd was. Terwijl ik nog niet eens mijn eerste vriendje had gehad.

De duizeligheid veranderde in woede. Mijn wangen gloeiden en het potlood brak toen ik te hard op het papier drukte.

Ze gniffelden achter me als schoolmeisjes met een

geheim. Gefluister, dan gegiechel, steeds opnieuw, totdat ik er gewoon niet meer tegen kon.

Ze lachten om *mij*.

Ze hadden de hele school aan het lachen.

Ik liet mijn potlood vallen en draaide me abrupt om in mijn stoel. Mijn ogen vonden Camden, die voorovergebogen zat met een grijns op zijn gezicht, iets tegen Hunter fluisterend.

'Hou je kop!'

De hele klas verstijfde, inclusief meneer Gordon. Zijn mond hing open midden in zijn zin, en zijn whiteboard-marker zweefde in de lucht.

Ieders ogen richtten zich tegelijkertijd op mij, en mijn wangen werden nog warmer, maar deze keer was het niet door woede.

Camden leunde achterover in zijn stoel en kantelde zijn hoofd terwijl Hunter voorovergebogen bleef zitten, leunend op zijn ellebogen. Ik draaide me weer om in mijn stoel, klaar om te doen alsof ik dat niet net had geschreeuwd midden in de les, maar Hunters stem verpestte het.

'Heb je een probleem, Makkelijke Eden? Misschien Tourette?'

Meneer Gordon kwam tussenbeide voordat ik de kans had om te reageren. Niet dat ik op dat moment in staat was om nog meer woorden te vormen. 'Daar wil ik niets van horen in deze klas, meneer O'Reilly, en ik wil de rest van de les geen kik meer horen van u *of* meneer Knight.' Hij draaide zich naar mij met een doordringende blik. 'Blijf even na.'

Ik slikte en knikte, terwijl ik lager in mijn stoel zakte. Er klonk wat gegiechel om me heen, maar er suisde zoveel bloed in mijn oren dat ik het nauwelijks hoorde. Ik *voelde* echter wel hun blikken de rest van de les. Van iedereen. Zelfs meneer Gordon keek verschillende keren naar me tijdens de rest van zijn lezing.

'Psst.' Ik gluurde naar Sebastian.

Hij kantelde zijn notitieboek om me te laten zien wat er in grote letters aan de zijkant van zijn aantekeningen stond - Het spijt me.

Mijn maag draaide om en mijn ogen begonnen te branden.

Nee. Ik ging niet instorten tijdens Engels in het eindexamenjaar. Niet meer dan ik al had gedaan.

Ik knikte en dwong mezelf tot een kleine glimlach voordat ik weer naar het stopcontact onder het whiteboard staarde.

Dit zou het nieuwe hete onderwerp zijn voordat de lunch voorbij was. Ik kon de roddel al zien rondgaan over hoe ik mijn verstand had verloren tijdens Engels en meneer Gordon me na de les had gehouden om naar mijn geestelijke gezondheid te vragen. Spoiler alert - die was niet goed.

De bel ging en de horde studenten sprong op uit hun stoelen, gretig om naar de kantine te gaan en hun geroddel voort te zetten. Velen wierpen me een blik toe terwijl ze langsliepen en fluisterden naar hun vrienden, die dan lachten alsof ik er niet eens was, maar ik keek niet op van mijn bureau.

Toen Camden langs mijn bureau liep, gaf hij er een tikje op. 'Hou vol, kleintje.'

Krijg de klere. Inwendig schreeuwde ik het, maar uiterlijk hief ik alleen mijn hoofd lang genoeg op om hem boos aan te kijken. Hij glimlachte voordat hij Hunter volgde het klaslokaal uit.

Er waren alleen ik, Sebastian en meneer Gordon over.

'Ik wacht buiten op je, oké?' Sebastian trok de riemen van zijn tas over zijn schouders en pauzeerde bij mijn bureau. Zijn hele houding was veranderd van boos naar bezorgd. Als ik niet zo vernederd was geweest, had ik misschien meer

opluchting gevoeld dat mijn beste vriend weer achter me stond.

'Bedankt,' zei ik, terwijl ik mezelf dwong tot nog een kleine glimlach en mijn notitieboek in mijn tas stopte. Ik ritste mijn tas dicht en stond op net toen Sebastian de deur van het lokaal sloot.

Ik schuifelde naar meneer Gordon, die naar me keek alsof mijn hond net was overleden.

'U had me geroepen?' grapte ik, in de hoop dat dat wat van de spanning zou wegnemen. Dat deed het niet.

'Is alles in orde, Eden?'

Is alles in orde? Absoluut niet.

'Ja, natuurlijk, ik... Sorry, ik weet niet wat me bezielde vandaag. Het zal niet weer gebeuren.'

Hij gaf een meelevende glimlach en knikte. 'Weet je, toen ik zo oud was als jij, werd ik ook niet bepaald beschouwd als een van de "coole kinderen".'

Echt waar. Een mentaal beeld van mezelf met mijn handen op mijn wangen en mijn mond in een O-vorm flitste door mijn hoofd.

'Sterker nog, ik herinner me heel levendig dat ik dacht dat de meerderheid van mijn leeftijdsgenoten een stel zelfingenomen klootzakken waren.'

Zei hij echt net klootzakken?

'Maar, en dit is het deel waar ik echt wil dat je aandacht aan besteedt, de middelbare school eindigde, en niets daarvan deed er daarna nog toe. De acties die ik ondernam terwijl ik op de middelbare school zat, die deden er wel toe. Begrijp je wat ik probeer te zeggen?'

Dat mijn klasgenoten een stel zelfingenomen klootzakken zijn, maar dat ik er niets aan moet doen?

'Ik denk het wel.' Ik verschoof mijn tas op mijn schouder. 'Het spijt me dat ik de les heb verstoord, meneer Gordon. Het zal niet weer gebeuren.'

'Neem gewoon de hoge weg, Eden, oké? Volgend jaar zal dit allemaal niet meer uitmaken.'

Mijn gezicht gloeide bij zijn woorden. Zelfs *hij* had de geruchten gehoord. Hij wist precies wat 'Makkelijke Eden' betekende.

'Juist,' zei ik, terwijl ik mijn tas nogmaals verschoof.
Alstublieft zeg me dat ik weg mag gaan.

Hij moet mijn gefriemel hebben opgemerkt, want een moment later keek hij naar mijn tas en liet een zucht over zijn lippen gaan. 'Nou, je kunt beter naar de lunch gaan.'

Ik knikte en draaide me naar de deur. 'Bedankt, meneer Gordon,' riep ik over mijn schouder. Ik haastte me het lokaal uit en vond Sebastian die net buiten op me wachtte.

'Was hij boos?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik denk het niet. Eerlijk gezegd denk ik dat hij het snapt.'

Sebastians lippen krulden een beetje omhoog en hij knikte. 'Luister, Eden-'

'Niet doen.' Ik dwong mijn gezicht te ontspannen en liet mijn handen van de riemen van mijn tas naar mijn zij vallen. 'Ik weet hoe het eruitzag... Ik begrijp het.'

'Dus je bent niet... je weet wel?'

'Nee. Dat ben ik niet.' Ik knikte naar de lege gang en begon die kant op te lopen. Sebastian paste zijn tempo aan en vroeg niet waarom ik niet naar de kantine ging. Gezien de situatie was er een grote kans dat ik me daar de rest van de week niet meer zou laten zien. Uiteindelijk zou ik dat wel doen. Mijn trots zou niet toestaan dat ze me voor altijd wegjoegen, maar op dat moment had ik gewoon even een pauze nodig.

We liepen door dezelfde deuren waar de sporters me laatst naartoe hadden gelokt en gingen op een van de bankjes zitten. Zonlicht verwarmde mijn gezicht in de koele herfstlucht, en eindelijk kon ik weer ademen.

'Waarom zou hij die dingen zeggen, Eden? Waarom doet hij deze dingen als dat allemaal niet waar is?'

Het was al een paar minuten geleden dat ik zijn laatste vraag had beantwoord, en ik dacht echt dat we het konden laten rusten. Ik had geen zin om op dat moment over *hem* te praten. Niet tijdens de twintig minuten rust die ik nog had voordat ik naar het volgende lesuur moest en naar mensen moest luisteren die over me fluisterden.

Hoe graag ik ook wilde doen alsof dat alles op dat moment niet bestond, Sebastian had een punt. Hij wist niet de helft van de reden waarom de sporters me haatten. Ik had hem verteld over het bellen van de politie bij Hunters feest, dus het rattenincident en het voetbalveldincident waren logisch voor hem, maar ik had niets gezegd over Jade... of Camden met Hunters moeder. Het leek verkeerd om *iemand* over die dingen te vertellen, en het laatste wat ik wilde was dat de hele school over een van die gebeurtenissen zou praten. Jade was de afgelopen week een *teef* tegen me geweest, maar hoe zou ik me voelen als mensen over *mij* zouden praten alsof ik *verkracht* was? Waarschijnlijk nog slechter dan ik me nu voelde.

En Hunters moeder. Wat als dat bij Hunters *vader* terecht zou komen? Ik was niet van plan een huwelijk te ruïneren vanwege de verleiding om sappige roddels te delen.

Sebastian zou echter niets zeggen. En zelfs als hij dat wel deed, aan wie zou hij het vertellen? Onze andere vrienden? We liepen niet in dezelfde kringen als de sporters, en Paige wist van Jade, dus zij zou het waarschijnlijk aan iemand vertellen. Als er iets zou uitlekken, zou het door haar zijn.

Ik draaide me volledig naar Sebastian toe. 'Als ik het je vertel, moet je me beloven dat je niets zult zeggen, oké?'

Zijn ogen vernauwden zich en hij leunde naar me toe. 'Oké.' Hij zei het alsof het meer een vraag was dan een verklaring, maar ik accepteerde het toch.

'Ik heb je niet alles verteld wat er op Hunters feest is gebeurd.'

'Oké, wat is er nog meer gebeurd?'

Ik beet op mijn lip en keek over zijn schouder. *Dit was zo verkeerd.*

'Eden, alsjeblieft. Vertel het me gewoon.'

Ik richtte mijn blik weer op zijn gezicht en haalde diep adem. *Flapuit het er gewoon uit.* 'Ik zag Camden seks hebben met Hunters moeder.'

'O mijn God.' Sebastians mond viel open en hij leunde dichterbij, om zich heen kijkend alsof hij wilde controleren of we nog steeds alleen waren. 'Meen je dat?'

Ja... Toen liet hij maandag doorschemeren dat dat waar het voetbalveldincident echt om ging. Hij had hen allemaal verteld dat hij en ik hadden geslapen en dat ik deze 'fantasie' had om met het hele footballteam te zijn. Ik heb *geen* idee waarom hij dat deed, maar toen we met z'n tweeën waren, vertelde hij me dat hij hoopte dat ik mijn 'lesje had geleerd over te veel praten.' Ik pauzeerde om adem te halen en Sebastians reactie te peilen. Zijn lippen waren nog steeds geopend en zijn ogen waren nog steeds geconcentreerd op mij gericht. 'Eerlijk gezegd, Sebastian, die kerel is gestoord.'

Hij schudde licht zijn hoofd. 'Wacht, is dat waarom je de politie hebt gebeld? Vanwege wat je zag?'

'Niet precies.' Ik kromp ineen bij de gedachte alleen al.

Dit was het deel dat ik echt niet wilde herhalen, maar als ik het hem vertelde, zou alles logisch zijn. Het was het *enige* dat logisch zou zijn. En hij had al beloofd het aan niemand te vertellen.

Nog een diepe ademhaling en ik vertelde hem alles. Jade. Hunter. Paige. Wat ik zag, niet kunnende begrijpen hoe ik het mis had gehad. *Als* ik het mis had. Alles. Tegen de tijd dat ik klaar was, was er een gewicht ter grootte van een olifant van mijn borst gevallen, en brandden mijn ogen alweer.

'Heilige shit, Eden.' Sebastian staarde in de ruimte. Hij had gereageerd zoals ik had verwacht dat hij zou reageren. De manier waarop Paige *had moeten* reageren.

Het was bevrijdend om het Sebastian te vertellen, en ik voelde me meteen meer op mijn gemak. Tenminste was ik niet alleen.

'Ik weet het.'

'En Jade kan het echt niets schelen?'

'Ik denk niet dat ze het zelfs begrijpt...'

'Wauw.' Hij schudde nogmaals zijn hoofd en zakte onderuit op de bank. We zaten nog een paar minuten in stilte tot de bel ging.

Sebastian keek over zijn schouder naar de deur en ging rechtop zitten alsof hij wilde opstaan. 'We gaan het hier zeker later nog over hebben, maar gaat het met je? Het spijt me zo. Ik ben een waardeloze vriend.'

Ik fronste. 'Nee, dat ben je niet. Eerlijk gezegd neem ik het je niet kwalijk dat je dacht wat je dacht, en ik heb je zelfs *verteld* dat het waar was.' We stonden tegelijkertijd op en keken nog eens naar de deur. 'Ik wilde gewoon niet dat je erbij betrokken zou raken, en ik kon niets anders bedenken om te zeggen waardoor je je er buiten zou houden... Het spijt me dat ik heb gelogen.'

'Nee, ik begrijp het.' Hij stapte naar me toe en sloeg zijn armen om me heen in een omhelzing. 'Gewoon geen leugens meer, oké?'

Ik trok me terug en trok mijn lippen in een kleine glimlach. 'Beloofd.'

'We moeten naar de les.' Hij stapte naar de deur en ik wilde mijn tas van de bank pakken, maar het papiertje dat Camden me had gegeven stak uit het zijvakje en trok mijn aandacht.

Sebastian pauzeerde toen hij merkte dat ik hem niet volgde.

Ik keek zijn kant op en gebaarde naar de deur. 'Ga jij maar vast, ik kom zo.'

Zijn wenkbrauwen fronsten, en zijn blik schoot heen en weer tussen mij en de deur, alsof hij besloot of hij me echt alleen moest laten.

Ik haalde mijn telefoon uit mijn zak en deed alsof ik aan het sms'en was totdat de deur naar de school dicht ging en Sebastian niet langer in zicht was.

Ik stopte mijn telefoon terug in mijn zak en haastte me naar mijn tas. Mijn scheikundeles zou elk moment beginnen, maar om een of andere reden moest ik zien wat hij op dat verdomde stukje papier had gezet. Zelfs als hij er niet was, kreeg hij me te pakken.

Ik griste het papier weg en vouwde het open. Mijn ogen vernauwden zich toen ik de woorden las die op de pagina gekrabbeld stonden.

De weg van de ware liefde verliep nooit zonder hindernissen

Verwarring overspoelde me totdat ik de regel herkende. Het was uit de eerste acte van *Een Midzomernachtsdroom* en was onderdeel van de verplichte lesstof voor gisteravond.

Had hij het gelezen?

Met een schudden van mijn hoofd verfrommelde ik het papier en stopte het terug in mijn tas.

Camden Knight was een mysterie dat zou moeten wachten.

EDEN

*D*onderdag was niet beter dan de dag ervoor. De sporters bleven me kwellen. Ik bracht de lunch door in meneer Gordons klas, waar ik deed alsof ik aan mijn wiskundehuiswerk werkte terwijl hij zijn lunch at en ongemakkelijk probeerde met me te praten over 'toen hij jong was'. En Sebastian had een afspraak bij de tandarts, dus mijn enige bondgenoot was de hele middag afwezig.

Tenminste was de orkestrepetitie leuk geweest. Het was mijn enige toevluchtsoord geworden tegen de sporters, en ik begon de hemel te danken dat het als te oncool werd beschouwd voor hen om zich ermee te associëren - zelfs als het was om mij te kwellen.

Tegen de tijd dat de repetitie voorbij was, glimlachte ik. De wereld leek niet zo slecht, en wat meneer Gordon zei over dat de middelbare school er niet toe deed, begon logisch te klinken.

Berkelee, dat was wat er toe deed. En over een jaar zou ik omringd zijn door mensen zoals ik en zou ik er echt bij horen.

Ik kon verdomme niet wachten.

Ik was nog steeds aan het dagdromen over mijn leven over een jaar toen ik door de deur van het auditorium stapte die naar de parkeerplaats leidde. De wind van Oklahoma waaide door mijn haar, en ik sloeg instinctief mijn armen om me heen.

De glimlach die ik eindelijk had weten op te brengen verdween toen ik zag wie er weer bij mijn auto op me stond te wachten.

Ik zuchtte, maar begon naar de parkeerplaats te lopen. Hij was er gisteren niet geweest, dus ik dacht dat hij er misschien mee klaar was. Blijkbaar niet.

Toen ik dichterbij kwam, blokkeerde hij al mijn bestuurdersdeur, alsof hij mijn volgende zet anticipeerde. Zijn armen waren voor zijn borst gekruist en hij leunde lui tegen mijn auto.

'Vind je het niet vreemd dat de voetbaltraining eerder eindigt dan de fanfare?'

Ik bleef een meter verderop staan en vernauwde mijn ogen. 'Orkest. En nee, ik vind het niet vreemd. Het ene vereist serieuze vaardigheid en toewijding, het andere vereist het verplaatsen van een bal.'

'Welk instrument vereist het verplaatsen van een bal? Ik dacht dat je cello speelde?'

Ik was een beetje verrast dat hij wist welk instrument ik speelde, maar ik liet het niet op mijn gezicht zien.

Ik gebaarde naar de deur die hij blokkeerde. 'Ga je me nu doorlaten, of moet ik dreigen de politie te bellen? Misschien kan ik een contactverbod krijgen. Dat zou handig zijn.'

'Je hoeft niet te dreigen, ik weet heel goed dat je niet bang bent om te klikken.' Hij knipoogde maar bewoog niet.

'Denk je echt dat dit een spelletje is dat ik met je speel?'

Zijn grijns werd breder, waarbij een kuiltje in zijn rechterwang zichtbaar werd. Mijn ogen focusten zich erop, en voor even vergat ik wat ik aan het doen was.

Camden vertellen op te rotten. Juist.

Ik haalde het briefje van die dag uit mijn zak en vouwde het open alsof ik het niet al honderd keer gelezen had om de betekenis ervan te ontcijferen. Het was dezelfde Oudengelse citaat als gisteren, alleen was het deze keer niet uit de verplichte leeslijst.

Ik schraapte mijn keel. 'Helaas, dat liefde, zo zacht in zijn aanblik, zo tiranniek en ruw zou zijn in de praktijk.' Het papier kreukte in mijn hand toen ik het liet zakken. 'Wat moet dit in godsnaam voorstellen?'

Hij trok een wenkbrauw op. '*Romeo en Julia?* Eerste bedrijf, eerste scène?'

'Juist, ik weet hoe ik moet googelen, maar waarom geef je me dit?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik dacht dat je eerst het hof gemaakt wilde worden.'

Mijn gezicht verstarde in een permanente frons. Ik wist niet waar hij het over had, maar ik kon mezelf er niet eens toe brengen om het te vragen.

'Kun je alsjeblieft opzij gaan?'

Hij grinnikte en duwde zich weg van de auto. 'Nou, omdat je het zo netjes vraagt.'

Ik deed een stap naar de deur, maar zodra ik de hendel vastpakte, legde Camden zijn hand op de mijne en leunde naar voren. Hij was vlak bij mijn gezicht, dat verdomde kuiltje perfect in zicht.

'Wat doe je?' In plaats van de sterke, zelfverzekerde snauw die ik van plan was, klonk mijn stem beverig.

Hij was zo dichtbij. Zijn adem streek over mijn gezicht, een muntige geur vulde mijn neusgaten.

Ik had moeten terugspringen, tegen zijn borst moeten duwen, hem moeten slaan voor het begaan van de misdaad Camden Knight te zijn.

Ik haatte hem.

Toch merkte ik dat ik ter plekke bevroor.

Warmte verspreidde zich door me heen, en ondanks dat elke hersencel me vertelde dat ik afgestoten moest zijn door hem, sloot ik mijn ogen en wachtte tot hij dichterbij zou komen...

En wachtte.

'Kom morgenavond naar de voetbalwedstrijd.' Het was een fluistering, die van zijn lippen naar de mijne bewoog, en het zorgde ervoor dat mijn ogen openschoten.

'Wat?'

'Morgenavond. Ik wil dat je komt kijken hoe ik speel.'

Net zo snel was de betovering verbroken.

Ik schraapte mijn keel voordat ik mijn hand onder de zijne vandaan trok en een stap naar achteren deed. Mijn ogen vestigden zich op mijn autospiegel - overal behalve die grijns.

'Nee, bedankt.'

'Je weet dat ik manieren heb om overtuigend te zijn, toch?'

Mijn handen verlangden ernaar om mijn gezicht aan te raken om het af te koelen. Het was zo heet, ik kon me alleen maar voorstellen hoe rood het moest zijn.

Ik had hem bijna gekust.

Mijn kwelgeest.

Mijn *vijand*.

Shit.

'Ja, nou, ik weet niet hoe je me gaat overtuigen voor zo'n valstrik, dus ik pas nog steeds.' Ik deed een stap naar hem toe, opnieuw proberend bij de deur te komen.

Hij week niet.

'Serieus, Cam, ik moet naar huis.'

'Eindelijk, je zegt mijn naam goed.'

Ik gooide mijn hoofd achterover en kreunde, mijn schou-
ders zakten in overgave. Ik liet het papier dat nog steeds in

mijn hand zat op de grond vallen, en Camdens blik volgde het.

'Geen spelletjes, Eden, ik meen het. Het is geen valstrik. Ik wil gewoon dat je er bent.'

Ik liet mijn hoofd weer zakken en keek hem wantrouwend aan. B-U-L-L-S-H-I-T.

'Waarom?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Gewoon.'

'Gewoon? Ja, dat werkt niet voor mij.'

Deze keer gaf ik hem geen kans om uit zichzelf te bewegen. Ik stapte naar mijn autodeur en duwde hem opzij met mijn schouder. Hij had me kunnen tegenhouden, maar in plaats daarvan deed hij een stap achteruit en keek toe hoe ik in mijn auto stapte.

Hij greep de deur vast voordat ik de kans had om hem dicht te doen en leunde de auto in. 'Ik wil dat je onthoudt dat ik het heb gevraagd, Eden. Ik geef je een kans om ja te zeggen.'

Hij glimlachte, waarschijnlijk voelde hij de kippenvel die over mijn huid opkwam door zijn dreigende toon. Hij ging rechtop staan en net voordat hij de autodeur dichtdeed, zei hij: 'Tot morgen.'

Ik wachtte tot hij in zijn Jeep was gestapt en wegreed voordat ik mijn deur opende en het verfrommelde papier dat nog steeds op de grond lag, griste. Ik propte het terug in mijn tas, mezelf de hele tijd vervloekend omdat ik überhaupt om dat stuk papier gaf.

Maar wat als het iets betekende?

Dat deed het niet. Het waren gewoon een paar stomme regels die Camden gebruikte om me in de war te brengen. Misschien wilde hij dat ik dacht dat hij me leuk vond.

Ik dacht dat je eerst het hof gemaakt wilde worden.

Eerst? Voor wat? Wat voor een onheilspellende onzin was dat?

Mijn handpalmen waren klam toen ik het stuur vasthield, dus veegde ik ze af aan mijn spijkerbroek voordat ik de auto in zijn achteruit zette en de parkeerplaats afreed.

Zijn woorden bleven in mijn hoofd hangen tijdens de rit naar huis, maar tegen de tijd dat ik de garage van mijn huis inreed, was mijn nervositeit veranderd in vastberadenheid.

Hij zou me niet bang maken om te doen wat hij wilde, en ik kon niet wachten om zijn gezicht te zien wanneer hij dat besepte.

Tot morgen, Cam.

EDEN

Sommige Cupido's doden met pijlen, andere met vallen.

Ik legde het vel schrijfpapier plat op tafel en las het briefje van die dag opnieuw. Het was acht uur op vrijdagavond, en ik was al in mijn pyjama en zat in de keuken, proberend uit te vogelen waarom in hemelsnaam *dit* het briefje van vandaag was.

De woorden kwamen uit *Much Ado About Nothing* - nog een van Shakespeare's toneelstukken. We hadden deze niet bestudeerd in de les, dus ik moest het deze keer echt opzoeken.

Hij had deze regel specifiek gekozen. Het was niet uit de verplichte lesstof, en niet uit een van de bekendere toneelstukken. Hij had het *uitgekozen* om mij iets te vertellen.

Dat hij me in de val ging lokken? Dat het spel een val was?
Nee, echt?

Ik leunde achterover in mijn stoel en zuchtte.
'Weer huiswerk voor wiskunde?'

Roman, mijn stiefvader, was de keuken in geslenterd achter me en gluurde over mijn schouder. Ik sloeg mijn hand

over de woorden, en beseftte toen meteen hoe belachelijk dat was. Het was Shakespeare. Alleen Camden kende de verdorven betekenis erachter.

Ik haalde mijn hand van het papier en draaide me in de stoel om Roman me achterdochtig te zien aankijken. Ik haalde nerveus mijn schouders op. 'Geen wiskundehuiswerk vandaag, Mevrouw Morris geeft het niet op wedstrijddagen.'

Hij knikte, nog steeds met die sceptische blik, en liep naar de koelkast. 'Het lijkt een beetje vreemd dat footballwedstrijden belangrijker worden geacht dan wiskundehuiswerk, vind je niet?'

Hij haalde een paar flesjes appelsap van 35 cl uit de koelkast en sloot de deur met zijn heup.

'Ik denk het. Ik weet het niet, hier draait vrijwel alles om football.'

Hij knikte afwezig en ging naast me aan tafel zitten, keek even rond en schoof toen het sap naar me toe.

'Vertel het niet aan je broertje.'

Mijn ijzige stemming ontdooidde en ik lachte om de grap. Mijn kleine broertje Jordan was geobsedeerd door appelsap, en mijn moeder moest elke keer als ze boodschappen deed inslaan, anders waren we het binnen een dag kwijt.

Roman glimlachte om mijn lach en leunde met zijn ellebogen op tafel. 'Waarom ga je niet naar de footballwedstrijden?'

Ik trok mijn wenkbrauwen op en glimlachte breder om de hilariteit van die vraag te benadrukken. 'Football is niet echt mijn ding.'

'Maar het is wel het ding van je leeftijdsgenoten. Het zou geen kwaad kunnen om het eens te proberen, om zo te zeggen de vreugde te delen.'

Je hebt geen idee hoeveel kwaad het wel zou kunnen.

'Gaat Paige?'

Paige. Ik was bijna vergeten dat we vroeger vriendinnen

waren. Zij was degene die mijn ouders het beste kenden van de logeerpertijtjes die we om de paar weekenden hadden. Ging het daarover? Had hij gemerkt dat Paige de laatste tijd niet meer was langsgesproken?

'Ze gaat.' Ik kon de minachting in mijn eigen stem horen, en innerlijk kromp ik ineen.

Ik was niet van plan geweest om mama of Roman iets te vertellen over Paige of de sporters. Roman zou waarschijnlijk cool reageren, maar mijn moeder zou zonder twijfel de school bellen. Misschien zou ze me zelfs dwingen om een aanklacht wegens seksuele intimidatie in te dienen omdat ze me hadden uitgekled. Ze was een advocaat die niet bang was om terug te vechten. Ik hield daarvan in haar, maar er was geen manier waarop ik daar doorheen zou gaan. Het zou een puinhoop worden.

Ik opende mijn sap en nam een slok voordat ik mijn blik weer op Roman richtte. Hij leek te wachten tot ik verder zou gaan.

Ik volgde de ring van condens die de fles op tafel had gemaakt en zuchtte. 'Paige en ik zijn niet echt meer vriendinnen.'

'Is er iets gebeurd?'

Ik pauzeerde, proberend te bedenken wat er *wel* was gebeurd. De avond van het feest dat we hier hadden verstoord. Geen van ons had zin gehad om te praten over wat we hadden gezien, maar ik dacht dat we op dezelfde lijn zaten. Ik had haar zaterdagochtend naar huis gereden, en dat was de laatste keer dat ik met haar had gesproken.

Ik wist niet zeker of ik nog wel met haar wilde praten.

'Niet echt. We hangen gewoon in verschillende kringen.'

Hij keek naar het papier dat nog steeds voor me lag. 'Is er misschien een *jongen* in die verschillende kringen?'

Ik keek naar beneden naar Camdens briefje en trok mijn ogen samen alsof het iets verkeerd had gedaan.

'Haar vriendje is een domme sporter, dus je zou kunnen zeggen van wel.'

'En wie is de jongen die jou gedichten schrijft?' Hij gebaarde naar het papier voor me.

'Ook een domme sporter. Het is geen gedicht, het is een regel uit een toneelstuk en het is geen vleierij, geloof me. Hij is een eikel.'

'Mag ik het lezen?'

Mijn eerste instinct was nee, maar toen besepte ik dat Roman misschien de verborgen betekenis kende - als die er al was. Hij was een man, toch? Misschien kon hij tussen de regels door lezen?

Ik schoof het papier naar hem toe en verschoof ongemakkelijk terwijl ik wachtte tot hij de woorden las die Camden had neergekrabbeld.

'Wat denk je dat het betekent?' vroeg ik toen er meer dan genoeg tijd was verstreken.

Hij schoof het papier terug naar me toe en tikte waar de inkt was gevlekt. 'Het betekent dat hij van je houdt.'

'Wat?'

'Nee, ik maak een grapje. Ik heb geen idee. Die jongen is me te slim af.'

Ik snoof en rolde met mijn ogen. 'Ik betwijfel ten zeerste of de aanvoerder van het middelbare school footballteam te slim voor jou is.'

'Aanvoerder? Wauw, kijk jou eens, Miss Populair.'

Mijn maag zonk en ik vocht tegen de frons die zich op mijn gezicht probeerde te forceren. Hij maakte een grapje, maar hij had geen idee hoe *berucht* ik was geworden. *Iedereen* kende mijn naam nu. Mensen die ik nog nooit had ontmoet, fluisterden over me.

'Heb ik iets verkeerd gezegd?'

Mijn blik schoot naar Roman, en ik schudde mijn hoofd. 'Nee, sorry, ik word gewoon moe. Ik denk dat ik naar bed ga.'

'Het is half negen.'

Ik stond op en schoof mijn stoel aan. 'Ik weet het, maar het is een lange dag geweest. Meneer Hines laat ons hard werken voor het aankomende concert.'

'Oké, nou, als je moet praten, weet je dat ik er ben.' Hij klonk alsof hij geen woord geloofde van wat ik net had gezegd, maar ik forceerde toch een glimlach, pakte het papier en het appelsap mee toen ik de keuken uitliep.

Ik klikte de deur van mijn slaapkamer achter me dicht en gromde terwijl ik op mijn bed plofte, het briefje nog steeds in mijn hand. Camdens handschrift was me inmiddels zo bekend dat ik het uit een line-up zou kunnen pikken.

Ik vouwde het papier weer op en gooide het op mijn nachtkastje.

Liggend op mijn rug staarde ik naar het plafond.

De wedstrijd zou nog bezig zijn. Keek hij naar de tribunes op zoek naar mij, of herinnerde hij zich dat hij me had gevraagd - nee, bevolen - om te gaan? Hij had die dag niets tegen me gezegd, wat frustrerend was omdat ik ernaar had uitgekeken hem te vertellen dat ik er niet zou zijn. Het was irrationeel en ronduit stom van me, maar ik *wilde* dat hij me in de tribunes zocht. Ik hoopte dat het hem stoorde. Hij was zo gewend om alles te krijgen wat hij wilde, en voor één keer zou hij teleurgesteld moeten zijn... of het kon hem niets schelen.

Mijn frons verdiepte zich en ik pakte mijn telefoon van het nachtkastje om Instagram te openen. Ik was niet erg actief op sociale media, maar ongeveer een week geleden verscheen er een melding op mijn scherm dat Cam_Knight8 me nu volgde. Ik had toen met mijn ogen gerold en het genegeerd, maar nu scrollde ik door zijn feed, op zoek naar... wat? Ik had geen idee. Willekeurige regels Shakespeare? Een lijst met manieren waarop hij van plan was Easy Eden te martelen?

Het waren vooral foto's van hem tijdens het voetballen, of foto's met de andere sporters. Hunter stond op verschillende. Ik kende niet hun hele geschiedenis, maar ik wist dat hun families hecht waren. Wat betekende dat Camden tijd had doorgebracht rond Hunters vader... en moeder.

Walging overspoelde me bij die gedachte.

Smerig.

Ik scrollde terug naar de bovenkant van zijn feed en klikte op de foto die hij vandaag had geplaatst. Hij stond erop in zijn Panthers-uniform, waarbij het zwarte materiaal zijn ogen donkerder deed lijken. Hij had een glimlach op zijn gezicht en zijn helm hing aan zijn vingertoppen. Het bijschrift luidde: **Kijk ernaar uit om vanavond alle fans te zien.**

Mijn frons veranderde in een spottende grijns. *Dat wed ik, Camden.*

Er kwam een idee in me op en ik sprong uit bed. Ik pakte mijn Kindle van mijn ladekast en kroop onder de dekens, met mijn rug tegen het hoofdeinde. Ik drukte op het plus-teken om een nieuwe post te maken en hield de camera uit om een foto te maken van mezelf met mijn Kindle.

Mijn vingers trilden van opwinding terwijl ik het bijschrift typte: **Rustig avondje lezen in bed. Was er maar meer te doen hier!**

Ik likete Camdens foto en volgde hem terug om het waarschijnlijker te maken dat hij mijn profiel zou bekijken en mijn post zou zien.

Zo. Ik had Camden officieel de middelvinger gegeven voor het naar de wedstrijd gaan. Hij wilde me ertoe dwingen zodat hij me meer kon kwellen, maar zo werkte het niet. Ik was niet dom en ik was niet zwak. Hij kon zijn handlangers en de rest van de school laten doen en zeggen wat hij wilde, maar hij kon me niet breken. Volgend jaar zou ik mijn droom in Boston leven terwijl zij hier nog steeds vastzitten en

wensen dat ze op de middelbare school zaten, en die kennis gaf me veel meer kracht dan zij me konden afnemen.

Bovendien, als dit een strijd was, had ik vanavond gewonnen.

Ik gooide de telefoon terug op het nachtkastje en pakte mijn Kindle, klaar om me te verliezen in een wereld die niet deze was. Ik loog in mijn bijschrift. Er was niets anders wat ik liever deed.

CAM

Water spatte uit het zwembad en maakte het beton een voet van mijn schoenen nat.

'Hou op met zo'n chagrijn te zijn en kom erin!'

Ik keek op van mijn telefoon naar Leilani die op de rand van het zwembad leunde. Stoom steeg op uit het verwarmde water en omhulde haar alsof zij degene was die stoomde.

'Geen zin.'

'Kom op, Knight.' Deze keer was het Jade die sprak. Ze waadde door het water tot ze naast Leilani stond. 'We moeten de grote overwinning vieren.'

Wij moeten vieren. Alsof Jade had bijgedragen door met haar pompons te zwaaien aan de zijlijn. Ik weerstond de verleiding om met mijn ogen te rollen en keek in plaats daarvan weer naar mijn telefoon. Ik had het afgelopen uur naar Edens meest recente update gestaard, in een poging te bepalen of ze wraakzuchtig was of dat ze de wedstrijd was vergeten.

Parelwitte tanden flitsten me toe op de foto, spottend.

Ze was het niet vergeten.

Mijn hand klemde zich om de telefoon tot ik merkte dat mijn knokkels wit werden, en ik gooide hem op de patio tafel.

'Wat is er, man?'

Hunter verscheen in mijn ooghoek, met twee biertjes in zijn hand. Ik keek zijn kant op en stak mijn hand uit, draaide de dop van de fles zodra hij hem me gaf. De dop klikte tegen de glazen tafel nadat ik hem van mijn duim afschoot.

'Niks.'

Hij nam de stoel naast de mijne en keek uit over het zwembad. Jade en Leilani hadden de hint begrepen en smeekten nu om aandacht van Joshua en Austin, die ook in het zwembad waren. Mijn kaak verstijfde door het geluid van hun gelach, en ik had geen idee waarom.

'Je was verdomme een beest vanavond. Vijfendertig yard pass voor de winnende touchdown, dat bedoel ik.' Hij stak zijn vuist uit en wachtte tot ik hem zou stoten. Ik wachtte even, maar bereikte met tegenzin over en stootte mijn knokkels tegen de zijne.

'Bedankt, jij deed het ook goed.'

Hij knikte en streek met zijn hand over zijn kaak. 'Hebben je ouders weer een liefdadigheidsevenement vanavond?'

Mijn greep op het bier verstevigde. 'Jep.'

Ik bracht het naar mijn lippen en nam drie lange slokken. Hunter staarde me aan met *die* blik. Degene die stonk naar medelijden dat ik niet nodig had en ook niet wilde.

Ik liet de fles op mijn knie rusten en staarde naar de mensen in het zwembad. 'Fuck ze.'

'Ja,' stemde hij in met nog een knik. 'Ik kan niet wachten om uit dit klotedorp weg te komen.'

Ik draaide me weer naar hem toe en merkte de oprechtheid in zijn ogen op. Hij meende elk woord, en ik nam het hem niet kwalijk. Zijn vader was de grootste klootzak die ik ooit in mijn leven had ontmoet, en als ik Hunter was, zou ik zo ver mogelijk weg willen zijn. Veel verder dan de twee uur rijden naar Norman die we volgend jaar tussen ons en dit dorp zouden zetten.

Het was onze droom geweest sinds we kinderen waren om naar OU te gaan, college football te spelen, *verdomme* weg te komen van onze ouders en dit dorp. Ik was er klaar voor, maar er was veel veranderd sinds ik een kind was. Twee uur voelde nu veel korter aan, en ik was niet zeker of het genoeg zou zijn.

Geen enkele afstand zou genoeg zijn.

Hunter schoof nog een stoel voor zich en legde zijn voeten erop. Zijn ogen waren gericht op Jade... of misschien Leilani. Ik kon niet zeggen welke.

Dat is één ding dat ik niet begreep aan hem. Hij koos altijd voor de makkelijkste optie in alles wat hij deed. Hij volgde alleen verplichte niet-AP vakken, deed net genoeg moeite tijdens de training om ermee weg te komen, en neukte welke meisjes dan ook die de minste aandacht vereisten. Hij was slim, atletisch en knap genoeg om te doen wat hij wilde, maar hij was tevreden met wat het makkelijkst was.

Ik volgde zijn blik naar Leilani. Zij was de hoofdcheerleader en de voor de hand liggende eerste keuze voor homecoming queen. En het eindbal. Volgens filmstandaarden zouden we het perfecte koppel zijn geweest.

Ze giechelde en spatte Joshua nat voordat ze zich omdraaide en wegpeddelde, wetend, *hopend* dat hij haar zou achtervolgen. *Dat* was het type meisje waarin Hunter geïnteresseerd was. Het walgde me verdomme. Wat was er goed aan een achtervolging als ze erop wachtten dat je ze zou vangen? Het was saai.

Zij was saai.

Ik pakte mijn telefoon van de tafel en opende Edens Instagram-feed... opnieuw.

Ik scrollde door foto's van haar, haar familie, wat bloemen. Vrij alledaagse dingen, maar om redenen die ik niet kon bevatten, zat ik aan het scherm gekluisterd.

Ik zou haar vanavond voor me winnen.

Dat was niet mijn oorspronkelijke bedoeling toen ik haar had gevraagd te komen, maar ik had het besloten op weg naar huis van school gisteren. Ze was allesbehalve makkelijk of oppervlakkig, en ik kon haar niet uit mijn hoofd zetten. Ik lachte mee met mensen die geruchten over haar verspreidden waarvan ik wist dat ze niet waar waren, en het kroop onder mijn huid en jeukte elke dag meer.

Ik *wilde* dat ze waar waren. Ik wilde *haar*. Al was het maar één keer. Net genoeg om haar uit mijn systeem te krijgen en door te gaan naar de volgende.

Het ironische was dat ik mijn kansen helemaal zelf had verpest. Ik had verteld dat ik met haar had geslapen voordat ik eigenlijk met haar wilde slapen. Ze was een of andere muzieknerd waar ik normaal geen tweede blik op zou hebben geworpen, maar ze had genoeg geloofwaardigheid om me te ruïneren. Ze had me met Sherry gezien en ze had geen reden om erover te liegen totdat ik haar er een gaf. Niemand zou nog een woord geloven van wat ze over mij zou zeggen als ze wisten dat we geneukt hadden, dat ze een slet was, en dat ik degene was geweest die haar reputatie had vernietigd. Ze zouden haar in haar gezicht hebben uitgelachen als ze mensen zou vertellen wat ze had gezien. *Hunter* zou haar in haar gezicht hebben uitgelachen.

Ik tikte op de foto die ze vanavond had gepost. Haar glimlach was oprecht, en haar gezicht straalde alsof ze had gelachen.

Nu was zij degene die lachte.

Verdomme.

'Waar kijk je naar?'

Ik keek even naar Hunter voordat ik terugging naar mijn telefoon. 'Eden.'

'Makkelijke Eden?'

Hoeveel Edens kenden we?

'Ja.'

'Verdorie, man. Ik weet dat we lol hebben en zo, maar vind je niet dat je een beetje te geobsedeerd bent? Als we iets met haar gaan doen, laten we het dan doen en verdergaan.'

Ik keek niet eens op. 'En wat zouden we doen?'

Hunter boog zich dichterbij om naar haar foto te kijken. 'Ik weet het niet. Haar neuken, denk ik... Ze is best wel lekker.'

'Ik heb je al gezegd dat je niet met haar wilt slapen. Ze heeft die geur.'

'Dan houd ik mijn neus dicht.'

Ik keek hem woedend aan, waarbij ik mezelf eraan probeerde te herinneren dat hij me niet uitdaagde. Hij wist niet hoe diep mijn interesse ging. 'Waarom zou je met haar willen neuken na wat ze over jou heeft gezegd?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik koester geen wrok zoals jij. Ik ben er eigenlijk overheen, en jaloezie kan sexy zijn bij het juiste meisje.' Hij beet op zijn lip en knikte naar mijn telefoon. 'Ik denk dat er wel een paar manieren zijn waarop ze het bij mij goed kan maken.'

Jaloezie. Hij geloofde echt dat Eden hem van verkrachting had beschuldigd uit jaloezie. Dat was wat ik hem had verteld, maar toch. Misschien was hij *wel* dom.

Ik wierp een blik op Jade. Zij ook. Als ik haar niet beter kende, zou ik misschien medelijden met haar hebben gehad.

'Nee,' zei ik resoluut, terwijl ik opnieuw door haar foto's scrollde.

Hij snoof en schudde zijn hoofd. 'Whatever.' Hij sprong op uit de stoel en trok zijn shirt uit voordat hij in het zwembad dook, op weg om zijn makkelijke prooi te grijpen.

Ik opende vervolgens Paige's feed en scrollde voorbij de foto's van haar en Trey, pauzend toen ik de foto van haar en Eden op de avond van het feest tegenkwam.

Paige's glimlach was breed terwijl die van Eden meer geforceerd leek. Ze waren tegenovergesteld in de foto en

in het echte leven. Paige's schouderlange blonde haar was gekruld, terwijl dat van Eden donkerbruin, bijna zwart was en kaarsrecht tot halverwege haar rug hing. Ze droeg het te vaak in een paardenstaart, bijna elke dag, maar niet op de foto. Paige's gezicht zat vol make-up terwijl Eden er maar een klein beetje van droeg. Ze had het helemaal niet nodig. Haar olijkleurige huid was vlekkeloos.

Ze was mooi. Ze verborg het goed onder eenvoudige kleding en een rustige houding, maar ik had het gezien. Ik kon niet *stoppen* met het zien.

Mijn telefoonscherm werd zwart toen ik op de vergrendelknop drukte. Ik stond op en liep naar de deur zonder iemand gedag te zeggen. Hunter riep mijn naam, maar ik was al halverwege het huis en schoof de deur dicht.

Sherry zat in de woonkamer op de bank met een boek in haar hand. Ze keek op van de bladzijde toen ze me opmerkte. 'Ga je al weg?'

Ik knikte. 'Huiswerk.'

'Het is vrijdag.'

Ik haalde mijn schouders op en liep verder door de woonkamer langs haar.

'Cam?' riep ze me na.

Ik pauzeerde en keek achterom. Ze keek me aan alsof ze wist dat er iets mis was. Ze kon *altijd* zien wanneer er iets mis was. Het probleem was dat ik het niet precies kon aanwijzen. Het was weer een zegevierende avond, nog een overwinning. Mensen zouden me het hele weekend op de schouder kloppen. Ik zou blij of trots moeten zijn of iets anders dan *dit*.

Ze gaf me een kleine glimlach. 'Rij voorzichtig, oké?'

Ik dwong mezelf de glimlach te beantwoorden voordat ik naar buiten liep. Het duurde nog tien minuten voordat ik thuis was en mijn eigen voordeur dichtsloeg. Het deed de ramen rammelen en echode door de grote, lege ruimte.

'Ik ben thuis,' riep ik tegen niemand, gewoon omdat ik in een vreemde bui was. Mijn ouders waren uit. Ze zouden pas over een uur of zo thuiskomen.

Ik zuchtte en liep naar de keuken om een Gatorade uit de koelkast te pakken voordat ik de trap op stampte. Ik gooide de deur van mijn kamer open en schopte hem dicht met mijn hiel.

Ik had gehoopt op een gevoel van opluchting nu ik niet meer bij iemand in de buurt was. Ik kon *mezelf* zijn. Ik kon alleen zijn. Dit had mijn toevluchtsoord moeten zijn, maar in plaats daarvan was het gewoon een kamer.

Mijn bureaustoel kraakte toen ik erin ging zitten en de aan-knop van de modem indrukte.

Terwijl ik wachtte tot hij opstartte, scrollde ik nog een keer door Edens feed. Dan zou ik er klaar mee zijn. Alle foto's van haar gelukkige familie stonden inmiddels in mijn geheugen gegrift, maar ik staarde er toch naar. Mijn tanden knarsten op elkaar en mijn borst werd samengeknepen.

Ze had me afgewezen.

Ik kon verdomme niet *geloven* dat ze me had afgewezen.

Ik had gewild dat ze er was, en ik wist niet eens waarom ik wilde dat ze er was. Ik was zelfs overgegaan tot *bedreigen* omdat ik zo graag wilde dat ze er was.

En ze zei nog steeds nee.

In plaats van in mijn bed, ligt ze in het hare.

Ze heeft waarschijnlijk de avond doorgebracht met bordspelletjes spelen met haar familie of films kijken of wat voor de hel gelukkige Hallmark-kaartfamilies ook doen op vrijdagavond.

Evenveel respect als wrok overspoelde me, en nadat mijn computer klaar was met opstarten, ging ik aan het werk.

Eden Thompson zou snel leren dat ik niet bluf.

EDEN

*N*iets ontplofte in het weekend. Er waren geen grote ontwikkelingen op sociale media, en Sebastian bestookte mijn telefoon niet met berichten over een verschrikkelijk gerucht dat over mij de ronde deed - niet dat hij dat zou doen. Ik voelde me zelfverzekerd en een beetje trots toen ik maandag op school aankwam. Ik slingerde mijn tas over mijn schouder nadat ik uit mijn auto was gestapt, en ik liet mezelf glimlachen terwijl ik naar de sporters liep, mijn blik gericht op Camden.

Hij zag er niet zo somber uit als ik had gehoopt, maar ik schreef dat toe aan het feit dat hij het hele weekend de tijd had gehad om te verwerken dat ik niet zou buigen voor al zijn grillen.

Toen ik dichterbij kwam, merkte ik dat de blikken deze ochtend anders waren. Er werd minder gelachen en er waren meer grijnsjes. Een paar blikken die bijna... hongerig leken?

Joshua hield een telefoon in zijn uitgestrekte hand en een horde jongens staarde ernaar en keek dan weer naar mij.

Leilani en haar groep stonden alleen maar.

Camden duwde zich weg van de bank waar zijn voet op rustte en viel naast me in de pas. 'Goedemorgen, schat.'

Huh?

'Hoe was de rest van je weekend?'

De jongens rond Joshua en zijn telefoon gniffelden en lachten ronduit.

'Eh, de rest van mijn weekend?'

Hij gaf me een por en grinnikte, terwijl hij zijn vrienden een blik toewierp. 'Ja, na vrijdagavond. Je had toch iets bij je grootouders thuis?'

Er zwom te veel verwarring in mijn hoofd om daarop te reageren. Mijn grootouders woonden niet eens in deze staat.

Hij trok de deur open en gebaarde met zijn hand dat ik door moest lopen.

Ik wilde langs hem lopen en doen alsof het me niets kon schelen wat voor spelletje hij nu weer speelde, maar nieuwsgierigheid vermengd met angst weerhield me ervan.

Wat is er nu weer aan de hand?

Ik pauzeerde halverwege en leunde naar voren, mijn blik op de sporters richtend toen er gelach uitbarstte. 'Wat heb je gedaan?'

Ik vroeg niet waar dit over ging. We wisten allebei dat hij wraak zou nemen omdat ik niet naar de wedstrijd was gekomen, het was alleen de vraag hoe erg hij zou terugslaan.

Sommige Cupido's doden met pijlen, andere met vallen.

Hij glimlachte en legde een hand op mijn arm, terwijl hij over de stof van mijn trui streek. Ik trok mijn arm weg en stapte verder naar binnen, terwijl ik hem neerschoot met mijn blik.

'Fijne dag nog.' Hij gaf me een knipoog en liet de deur los, waarna het metaal een moment later voor mijn gezicht dichtsloeg.

Ik draaide me om en begon de tocht naar mijn kluisje. De vreemde blikken die de sporters me hadden gegeven, zag ik

nu ook op de gezichten van andere leerlingen terwijl ik door de gang liep. Verschillende meisjes starden en fluisterden tegen elkaar. De jongens glimlachten en wierpen elkaar bliken toe.

Een van de jongens uit mijn mentorklas knikte naar me. 'Hé, Makkelijke Eden.'

Ik negeerde hem en liep door. Mijn maag zonk steeds verder en tegen de tijd dat ik bij mijn kluisje aankwam, was het bijna op de grond beland. Ik keek rond naar Sebastian, maar hij was nergens te bekennen.

Ik greep de hendel van mijn kluisje en sloot mijn ogen. Welke trots en zelfvertrouwen ik ook had gevoeld toen ik de school op reed, het verdween nu snel, en ik zat gevangen tussen de behoefte om te weten wat er aan de hand was en te uitgeput zijn om ermee om te gaan.

Er viel een envelop op de grond toen ik mijn kluisje opende, en ik slikte voordat ik bukte om hem op te rapen.

Ik kon het dus niet negeren.

Ik scheurde de verzegelde envelop open, mijn hart bonsde tegen zijn kooi. Er zaten twee kartonnen foto's in, en ik haalde ze eruit om ze onmiddellijk weer terug te stoppen. Mijn gezicht werd onmogelijk heet, en mijn ogen schoten heen en weer om te zien wie er naar me keek - de hele gang.

Ik stak een lok haar achter mijn oor en sloeg mijn kluisje dicht voordat ik naar de wc rende, de envelop verkreukelde door de kracht van mijn greep.

Nee.

Nee, nee, nee, nee.

Hij heeft dit niet gedaan.

Ik stormde door de deur van het toilet en sloot mezelf op in een hokje. Mijn tas viel met een plof op de grond, en de envelop scheurde door de kracht waarmee ik de foto's eruit haalde. Er stond iets op de achterkant geschreven, maar mijn aandacht was gefixeerd op de afbeeldingen. Ik hield ze

allebei in mijn hand en liet de envelop naast mijn tas op de tegels dwarrelen. Mijn hand bedekte mijn mond en mijn ogen scanden de foto's in ongelooft.

Ze waren van mij. Behalve, dat waren ze niet. Het was onmiskenbaar mijn gezicht, maar op het lichaam van iemand anders.

Op de eerste foto stond ik in 'mijn' bh en sliepje, mijn heup koket naar buiten gedraaid in een pose voor een staande spiegel.

En de tweede... Het was nog steeds mijn gezicht, dit keer met een zelfverzekerder glimlach. Ik lag op een bed, achterover leunend met mijn knieën gespreid en *geen* kleren aan. Je kon *alles* zien.

Behalve dat ik het niet was. Ik had deze foto's niet gemaakt. Ik *zou* deze foto's niet maken, maar op het eerste gezicht was het zo overtuigend dat zelfs ik eraan twijfelde. Ik dwong mezelf om beter te kijken naar het lichaam waaraan mijn hoofd was bevestigd. De borsten van het meisje waren groter dan de mijne. Ik had een litteken op mijn knie van een fietsongeluk toen ik acht was, dat ontbrak. Maar haar huidskleur... die was precies hetzelfde als de mijne. Mijn gezicht paste er perfect bij. Ik weet niet hoe hij het had gedaan, maar het zag er realistischer uit dan ik wilde toegeven.

Ik verplaatste mijn hand van mijn mond om door mijn haar te halen.

Nee. Nee. Nee.

Ik herinnerde me het geschrift op de achterkant en draaide de foto's om. Op de achterkant van de bh-en-sliepje-foto stond in Camden Knights handschrift: **Ik heb je eerlijk gewaarschuwd.**

Vurige woede kleurde mijn gezicht, en verdrong de schaamte. Je hebt me eerlijk gewaarschuwd? Meen je dit nou? Dus ik kan alleen mezelf de schuld geven?

Ik draaide de andere kaart om. **Klaar om lief te spelen?**

Ik las de woorden keer op keer. Bedoelde hij dat ze allebei op school rondgingen, en dat ik nu moest doen wat hij zei, anders zou hij erger doen, of was dit nog een bedreiging?

Ik draaide de kaarten weer om en grimaste bij de foto van het naakte meisje... degene waarvan iedereen zou denken dat ik het was. Het was zo veel erger dan de andere. Zo erg, dat als ze allebei rondgingen, niemand zich zou bekommeren om de bh-en-slipje-foto. Deze zou alle aandacht trekken, dus er was geen reden voor hem om beide te versturen... toch? Het was een bedreiging?

Ik moest het zeker weten.

De bel ging, wat aangaf dat de les begon, en ik duwde de foto's naar de bodem van mijn tas en gooide hem over mijn schouder. Mijn hart ging tekeer en ik verdronk bijna in schaamte toen ik de badkamer verliet, maar ik dwong mezelf toch verder te gaan. Ik moest uitvinden of beide foto's door de school circuleerden. Beide opties waren slecht, maar ik zou bijna opgelucht zijn als het alleen de beha en slip foto was.

Ik stormde de geschiedenisles binnen, zonder de invaldocent die we die dag hadden te groeten, en plofte naast Sebastian neer.

'Laat me de foto zien.'

'Eh, excuseer me, heb je een briefje voor te laat komen?' De stem van de invaller klonk geïrriteerd, maar ik bleef haar negeren. Ik zou toch niet lang blijven.

Sebastian leek geschrokken en keek om zich heen, alsof ik tegen iemand anders kon praten.

'Nu, Sebastian.'

'Eden...'

'Nu!'

De klas was muisstil toen mijn schreeuw door de lucht galmde. Zelfs de invaller wiebelde onrustig en bleef stil, alsof ze geen idee had wat ze moest doen. Het was de tweede keer

dat ik een scène maakte in de klas, maar deze keer was anders. Er stroomde zoveel woede en schaamte door mijn aderen dat er geen ruimte was voor meer. Het kon me niet schelen wat ze me nu zagen doen. Ik gaf alleen om wat ze op hun telefoons hadden gezien.

Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en tikte een paar keer voordat hij hem aan mij gaf. Zijn gezicht was ernstig, misschien een beetje teleurgesteld, maar weer kon het me niet schelen. Niet op dat moment.

Ik griste hem weg en tuurde naar het scherm. Het was de beha en slip foto.

Mijn blik schoot naar de zijne. 'Is dit alles?'

Zijn wenkbrauwen fronsten verward en hij knikte.

Mijn borst zette uit, waardoor ik makkelijker kon ademen. Ik had niet gemerkt dat het moeilijk was geweest, maar nu een deel van het gewicht weg was, vroeg ik me af hoe ik niet was gestikt.

Ik legde zijn telefoon op zijn bureau en stond op. Dat was goed nieuws, maar het was nog niet voorbij. Ik moest naar Camden en hem overtuigen om de andere foto te verwijderen. Of hem dwingen. Wat er ook nodig was.

Ik keek rond naar de bekende gezichten. 'Weet iemand hier in welke klas Camden Knight zit?'

'Oké, je moet gaan zitten. Ik bel de directeur.' De invaller haastte zich naar het bureau en pakte de telefoon op.

'Nou?' vroeg ik, onverschillig. De directeur kon geen reet doen om mij te helpen. Waarom zou ik bang moeten zijn voor zijn straffen? Als Camden overal mee weg kon komen wat hij mij had aangedaan, dan kon ik ook weggelopen met het stellen van een vraag in de klas. Of niet. Hoe dan ook, het kon me niet schelen.

Ethan, een van Camdens trawanten, stak zijn hoofd om een andere leerling heen. Hij verstopte zich achterin de klas, net als de andere sporters. Hij droeg een geamuseerde grijns

die ik van zijn gezicht wilde slaan. 'Calculus bij mevrouw Morris.'

Calculus?

De vraag vormde zich en verdween net zo snel. Ik draaide me om en stormde het klaslokaal uit. De invaller was aan de telefoon met de administratie toen ik vertrok en zou hun vertellen waar ik naartoe ging, dus versnelde ik mijn pas. Ik jogde bijna toen ik de deur van mevrouw Morris' lokaal openbarste.

Ik had haar midden in haar toespraak onderbroken en iedereen ging rechtop zitten en draaide zich naar mij toe. Behalve Camden. Hij zat achterover met zijn voeten lui op de poten van de tafel voor hem, en leek totaal niet verrast door mijn aanwezigheid.

Mevrouw Morris deed een stap in mijn richting. 'Eden, wat doe je-'

'Ik moet met Camden praten. Het is een noodgeval.'

'Een noodgeval?' Ze keek naar Camden die er nog steeds onverstoorbaar uitzag.

Er klonk een klop op de deur, waardoor mijn aandacht die kant op schoot, en conrector Montgomery stapte binnen. Zijn lippen waren in een strakke lijn getrokken en zijn houding was stijf. 'Kom mee Eden.'

Mijn lippen gingen vaneen en een deel van de door woede gevulde mist trok op. Ik draaide me terug naar Camden. Zijn hoofd was schuin en hij staarde recht terug naar mij. Hij was geamuseerd, zelfvoldaan, maar er was ook iets anders... nieuwsgierigheid misschien?

'Hij zou degene moeten zijn die naar het kantoor moet,' zei ik, wijzend naar Camden. De woede in mijn stem was duidelijk, en ik verbeeldde me dat het niet het enige was dat erop wees. Ik had mijn haar los gedragen die dag, me zelfverzekerd voelend, en door al het gehaast was het een puinhoop.

Een paar losse haren zaten in mijn gezichtsveld en maakten me gek.

En mijn gezicht... het was *heet*. Bloed stroomde er in een tempo naartoe dat de ader in mijn voorhoofd deed kloppen.

Meneer Montgomery fronste en zei niets. Niemand deed dat. De hele klas staarde naar me alsof ik een gek was die zou kunnen doordraaien als ze tegen me zouden praten. Misschien hadden ze gelijk.

Dit was waanzinnig.

Ik was waanzinnig.

Camden dreef me letterlijk tot waanzin.

Mijn mond stond nog steeds open, alsof ik Camden echt daar in het klaslokaal ging verraden. Ik wilde dat. Maar wat zou dat me opleveren? De naaktfoto die door de school circuleert.

Ik zat *klem*. Hij had het zo ontworpen, alles. Niets wat ik deed of zei bracht me ergens in zijn spelletjes. Ik kon me overwinningsrijk voelen, maar slechts voor een minuutje voordat het volgende ding me de grond onder de voeten wegmaaide.

Ik haatte hem.

Ik sloot mijn mond en staarde nog een paar seconden woedend naar Camden, om er zeker van te zijn dat hij genoeg tijd had om alle haat die van mij afkwam te voelen, maar natuurlijk deed hij dat niet. Hij voelde *niets*. Hij was er niet toe in staat.

Toen ik me omdraaide naar meneer Montgomery, hield ik mijn kin omhoog en volgde hem het klaslokaal uit. Zodra de deur achter ons dicht was, liet ik mijn hoofd hangen. Mijn schouders zakten terwijl ik hem naar zijn kantoor volgde.

Het ergste van alles was dat ik nog steeds niet had kunnen bevestigen dat het maar één foto was die hij van plan was te verspreiden. Nu zou ik wie weet hoe lang in stress

moeten doorbrengen. Zelfs het beste scenario - alleen de beha en slip foto - was waardeloos.

'Ik moet zeggen, Eden. Ik ben verrast en een beetje in de war door de plotselinge verandering in gedrag.' Meneer Montgomery sloot de deur van zijn kantoor en liep om het bureau heen om op zijn troon te gaan zitten. Ik vroeg me af of het hem belangrijk deed voelen.

Het bloed stroomde nog steeds naar mijn gezicht, maar niet meer in Camdens aanwezigheid zijn koelde een deel van de woede af. Dat, en het begon tot me door te dringen dat ik mezelf voor gek had gezet... weer.

'Ik heb een slechte dag. Het zal niet meer gebeuren.'

'Is alles in orde thuis?'

Ik had naar een olifanten figuurtje op zijn bureau zitten staren, maar mijn blik schoot omhoog toen zijn woorden doordrongen.

'Ja?'

Hij schraapte zijn keel en verschoof. 'Ik weet dat dit een moeilijke tijd kan zijn in het leven van een jonge vrouw...'

Zijn stem stierf weg en ik stopte met luisteren. In plaats daarvan concentreerde ik me op de kuil in zijn kin. Hij was opmerkelijk diep. Hij moest een stuk zeep door dat ding halen om het vuil van de dag eruit te krijgen als hij doucht.

Nog een paar van zijn woorden drongen door, en ik begon te begrijpen waarom de kamer opeens een ongemakkelijke spanning bevatte. Probeerde hij te suggereren dat mijn uitbarstingen werden veroorzaakt door PMS? Is dit echt?

'Meneer Montgomery,' onderbrak ik hem. 'Ik verzeker u, ik heb gewoon een slechte dag.'

Zijn open mond sloot zich en hij knikte. 'Nou, helaas hebben zelfs slechte dagen consequenties.'

Kom dan maar op.

Hij leunde achterover en zuchtte diep. 'Ik kan je de lessen

niet laten verstoren, juffrouw Thompson. Je krijgt twee dagen interne schorsing, en ik zal mevrouw Castle laten weten dat je misschien langs kunt komen.'

Mevrouw Castle, de schoolpsycholoog. En ook nog interne schorsing? Ik heb nog nooit interne schorsing gehad.

'We hebben het najaarsconcert eraan komen,' stamelde ik, terwijl ik rechterop ging zitten. 'Interne schorsing betekent dat ik niet kan oefenen.'

'Dat klopt.' Hij knikte een keer. 'En ik hoop dat er geen verdere probl-'

'Ik zit op de eerste stoel.'

Zijn ogen vernauwden zich bij mijn onderbreking. 'Ik ben al genereus door vandaag als een van je twee dagen te tellen, Eden. Daag me niet uit.'

Mijn huid trok strak en mijn spieren spanden zich, maar ik hield mijn mond stijf dicht. Wat als ik een American football-speler was geweest? Had ik dan ook de training moeten missen? Zou ik überhaupt interne schorsing hebben gekregen? *Nee*. Football was veel te belangrijk om te verknallen. We zouden verdomme een wedstrijd kunnen verliezen!

Ik doorstond nog een gespannen minuut, waarin ik er op de een of andere manier in slaagde mijn mond te houden, voordat ik uit het kantoor van meneer Montgomery schuifelde naar de kamer waar ik de komende twee dagen zou doorbrengen. Acht cubicles stonden langs twee muren, en ik overhandigde de toezichthouder mijn stoutemeisjesbriefje en zette mijn tas neer in de cubicle zo ver mogelijk van alle andere leerlingen.

Het was allemaal zo onwerkelijk. Ik was nooit een 'stout meisje' geweest. Ik was zelfs nog nooit in de problemen gekomen voor vandaag. De enige keren dat ik in deze kamer was geweest, was wanneer een leraar me stuurde om opdrachten af te leveren aan een van die 'slechte kinderen'.

Toch zit ik hier nu.

Ik haalde mijn trouwe Kindle tevoorschijn - dankbaar dat ik er nooit zonder ging - en begon te lezen terwijl ik wachtte tot mijn leraren werk zouden sturen. Het had geen zin dat mevrouw Morris iets zou sturen. Het was al moeilijk genoeg wiskunde te begrijpen als ze in dezelfde kamer les gaf. Ik zou de aantekeningen nooit kunnen begrijpen. Nog iets om Camden voor te bedanken.

Camden. Hoe zat hij in hemelsnaam bij wiskunde? Probeerde hij zijn cv op te poetsen of zoiets? Ik had aangenomen dat hij, omdat hij hier zo godgelijk werd behandeld, goed genoeg was in football om zonder een uitstekende academische prestatie naar de universiteit te gaan. Misschien mikte hij op een betere school? Ivy League?

Wie kan het wat schelen?

Ik schudde de gedachten van me af en probeerde me te concentreren op de romantische roman die ik tot één uur 's nachts had zitten lezen. Toen was ik verslaafd geweest. Mijn eigen leven was vervaagd en ik was getransformeerd naar een andere wereld. Nu niet. Nu was ik op Lincoln High en het enige wat mijn gedachten bezighield was die foto en Camden Knight.

EDEN

*I*k wachtte op hem bij zijn auto. Omdat ik niet naar het orkest mocht, was ik van school gegaan toen de laatste bel ging. Het voelde verkeerd. Mijn vingers jeukten om te oefenen, en ik was rechtstreeks naar de parkeerplaats gelopen met de bedoeling naar huis te gaan om precies dat te doen.

Maar toen had iemand me Easy Eden genoemd terwijl ik naar mijn auto liep en Camdens beeld vlamde op in mijn hoofd. In plaats van naar huis te gaan, reed ik naar de parkeerplaats achter het voetbalstadion en parkeerde naast zijn Jeep.

Nu was *ik* degene die op *hem* wachtte na de training. Ondanks alle ellende die was gebeurd en de woede die ik die dag voelde, vond ik het ergens wel leuk om de rollen om te draaien. Ik bracht de twee uur wachten door met het bedenken van scenario's en slimme dingen die ik kon zeggen als hij naar buiten zou komen met zijn vrienden. Ik weet niet hoe ik nog steeds tegen hem kon vechten.

Hij kwam *inderdaad* naar buiten met zijn vrienden. Hunter en Trey liepen aan weerszijden van hem. Ik klom uit

mijn auto zodra ik ze de hoek van de tribune zag omkomen en haastte me om tegen de voorkant van zijn Jeep te leunen. Ik kruiste mijn armen en zette een zo ontspannen mogelijke uitdrukking op.

Hun monden bewogen en het vage geluid van hun stemmen bereikte me in de verte, maar ze verstomden nadat Hunter me had opgemerkt en naar me wees. Het klonk alsof hij zei: *'Kijk eens wie we daar hebben.'*

Camden glimlachte toen hij dichterbij kwam, helemaal niet van zijn stuk gebracht door mijn aanwezigheid. Teleurstelling sloeg me in het gezicht, maar ik verborg het in mijn gezichtsuitdrukking.

'Hé, schatje.'

'Hoe is het, Finch?'

De glimlach verdween en Trey keek Camden vragend aan. Hunter hield zijn blik op mij gericht, zonder de *American Pie*-verwijzing te begrijpen.

Mooi zo. Dat was alleen voor Camden bedoeld.

Camden begreep het. Zijn toch al scherpe kaaklijn werd nog duidelijker toen hij zijn tanden op elkaar klemde.

'Ik zie jullie later nog wel.' Zijn blik verliet me niet toen hij zijn vrienden wegstuurde. Trey maakte zich snel uit de voeten, maar Hunter bleef hangen en keek naar Camden op een manier die ik niet begreep. Hij leek bijna bezorgd, maar dat kon niet voor mij zijn geweest.

Nadat hij me van top tot teen had bekeken, slenterde Hunter naar zijn eigen auto. Camden stapte op me af en liet zijn sporttas vallen, maar sprak pas toen Hunter buiten gehoorsafstand was.

'Denk je dat dat grappig is?'

Ik bracht een vinger naar mijn kin en keek omhoog alsof ik erover nadacht. 'Hmm, ja. Vind jij het grappig om mijn leven te ruïneren?'

'Zeg dat soort dingen niet waar hij bij is. Dat gaat te ver.'

Het venijn in zijn stem tastte mijn zelfvertrouwen aan, maar woede laaide snel op. Ik duwde mezelf van de Jeep af om rechtop te staan. *Ik was degene die te ver was gegaan?*

'Jij mag *liegen* over mij, maar je bent boos als ik de waarheid vertel over jou? Jij bent degene die seks heeft met zijn moeder. Als hij erachter komt, is dat niet mijn schuld. Het is die van jou.'

Het grappige was dat ik niet echt geloofde wat ik zei. Ik zou me vreselijk hebben gevoeld als Hunter door mij achter de *fetisj* van zijn moeder zou komen. Zelfs met hoe'n enorme klootzak en *verkrachter* Hunter was. Maar het voelde nog steeds goed om te zeggen en er zat wel wat waarheid in. Camden zou in deze kwestie altijd in het ongelijk zijn.

'Denk je dat iemand je zou geloven? Denk er eens over na, Eden. Het enige wat je gaat bereiken is dat je me nog bozer maakt.'

'Nog bozer? Ik heb je *niets* aangedaan.' Ik gooide mijn handen in de lucht uit frustratie. Hij was psychopathisch *en* waanzellig.

In plaats van ons steekspel voort te zetten, pakte Camden zijn sporttas op en liep om me heen naar zijn bestuurdersdeur. De woede verdween en zo ook de kleur uit mijn gezicht. Ik was nog niet eens toegekomen aan het doel van dit gesprek.

'Camden?'

Hij pauzeerde, met zijn hand op de deurklink. Zijn T-shirt spande om zijn biceps en schouders en onthulde hun spanning.

'Heb je beide foto's verstuurd?' Mijn stem paste bij hoe ik me voelde. Er zat geen vuur meer in, alleen vrees.

Zijn hoofd kantelde terwijl hij me opnam. Hij leek iets te overwegen. 'Je hebt niet veel vrienden, hè?'

'Wat?'

'Zou je het antwoord daarop niet al moeten weten?'

Dat was geen nee, hij had niet beide foto's verstuurd, maar ook geen ja. Als hij me de vraag via een berichtje had gestuurd, zou ik het als een belediging hebben opgevat, maar dat was het eigenlijk ook niet. Hij wilde het gewoon weten.

'De meeste van mijn vrienden zijn bang voor je. Ze willen niet meer met me omgaan.'

'Maar jij bent niet bang, of wel?' Hij deed een stap naar me toe. 'Hoe komt dat?'

Ik vocht tegen de drang om achteruit te deinzen. Zodra hij op een bepaalde afstand van me kwam, was het alsof mijn hersenen uitschakelden. Ik wilde dat niet weer laten gebeuren... maar ik was ook niet van plan om me terug te trekken.

'Waarom zou ik dat zijn?'

Hij stond nu vlak voor me, zijn vertrouwde geur vulde de ruimte. Hij haalde zijn schouders op maar gaf geen verbaal antwoord. Hij leek er klaar mee te zijn.

Zijn ogen dwaalden over mijn hoofd, en hij stak zijn hand uit om een pluizig plukje haar glad te strijken. Om de een of andere reden hield ik hem niet tegen.

'Ik vind je haar echt leuk zo.'

Mijn wangen werden warm en ik keek weg. Mijn haar was vandaag een puinhoop. Ik had het nooit los moeten dragen. Het was te vochtig, en op dat moment van de dag was het een pluizige bal. Ik wilde dat het me op dat moment niet kon schelen, terwijl Camden zo veel aandacht aan me besteedde. Hij was sarcastisch, toch?

'Weet je wat ik niet snap aan jou?'

Ik keek op en schoof sluw weg, waardoor ik nog een paar centimeter afstand won. Toen ik niet antwoordde, ging hij verder.

'Als ik gemeen tegen je doe, word je helemaal vurig. Totaal zelfverzekerd. Maar als ik je een compliment geef, ben je verlegen en stil.'

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen, dus staarde ik

hem gewoon aan. Ik wist nooit wat ik tegen hem moest zeggen als hij geen klootzak was. Het was te vreemd. Te onkarakteristiek voor hem. Ik had hem *liever* gemeen omdat ik tenminste wist hoe ik me daarbij moest voelen.

Ik sloeg mijn armen over mijn borst en deed een stap achteruit.

'Heb je die foto nou verstuurd of niet?'

'En als ik dat gedaan heb? Hoe ga je wraak nemen?'

Mijn gezicht betrok en mijn armen zakten langzaam.

Nee.

Voor ik een antwoord kon bedenken, greep hij mijn pols vast. Hij trok me naar voren en ik struikelde tegen hem aan, met grote ogen. Even was ik te geschokt om terug te duwen. Camden gebruikte dat moment om me tegen de zijkant van zijn Jeep te duwen, waarbij de deurgreep in mijn rug prikte. Hij drukte zich tegen me aan en klemde mijn polsen tegen het raam.

Ik was sprakeloos. Mijn tong voelde zwaar en mijn longen waren te druk bezig met hijgen om zelfs maar aan praten te denken.

Mijn ogen schoten over de parkeerplaats. Er stonden nog een paar auto's, maar het team was grotendeels vertrokken. Als ik erin zou slagen om om hulp te roepen, misschien-
'Eden.'

Ik richtte mijn blik op de gouden ring rond zijn ogen. Die was nu kleiner. Donkerder. Toch toonde Camden geen teken van agressie in zijn gezichtsuitdrukking. Zelfs terwijl hij me tegen zijn auto gedrukt hield, was hij angstaanjagend kalm.

Ik slikte de brok in mijn keel weg. 'W-wat wil je van me?' Mijn stem trilde, maar was sterker dan ik me voelde.

Camden maakte me niet bang in de klas. Zijn geruchten maakten me niet bang, zijn leugens, zijn ontlede dieren. Het was alsof hij me vanuit elke hoek probeerde te raken, en met de foto's was hem dat gelukt. Ik was deze keer naar hem toe

gekomen, maar ik was nog steeds niet bang geweest. De enige keer dat ik echt bang was geweest, was toen ze mijn kleren afpakten en me lieten denken dat ze me zouden verkrachten.

En nu. Nu was ik doodsbang.

'Ik denk dat je wel weet wat ik wil.' Zijn grijns verscheen nooit over die kalme uitdrukking. Zijn stem was serieus, zacht, bijna een fluistering. Het deed mijn botten verstijven... maar er was ook iets anders. Een warmte begon net onder mijn buik, eerst klein, en groeide toen ik meer in zijn ogen staaarde. Hem meer *voelde*. Hem meer *rook*.

Zijn haar was nog nat van zijn douche na de training en het rook naar mannelijke shampoo. Het drong meer tot me door naarmate de seconden verstreken en de angst verdoofde. Axe, misschien?

Bij elke ademhaling raakten mijn borsten zijn borst, waardoor mijn tepels hard werden.

'Ik ga geen seks met je hebben,' flapte ik eruit, terwijl ik probeerde weg te komen, maar daardoor alleen maar meer wrijving tussen onze lichamen veroorzaakte.

Ik draaide mijn gezicht van hem weg en staaarde naar de achterkant van de tribunes, klaar om te schreeuwen als ik iemand zou zien.

Hij lachte en leunde naar voren, waarbij hij zijn lippen tegen mijn oor drukte. 'Op een gegeven moment zul je willen dat ik je neuk, maar die brug slaan we als we er zijn. Op dit moment vraag ik daar niet om.'

Een rilling liep over mijn nek en ik rukte weer tegen hem aan.

'Hou op met vechten,' fluisterde hij, zijn warme adem gleeed over mijn oor.

'Alsjeblieft, laat me gewoon met rust.' Mijn stem klonk jammerende dan ik bedoelde, maar het kon me niet schelen. Er rustte een rotsblok op mijn schouders, dat me naar

beneden duwde terwijl Camden en zijn vrienden er elke dag meer stenen op gooiden. Het werd te veel. Te zwaar. Ik wilde het niet meer dragen. Ik wilde gewoon dat dit alles stopte.

'Nee.' Hij trok zich terug en keek me nu in de ogen. Mijn handen zaten nog steeds tegen het raam geklemd, en toen zijn blik tussen ons in gleed waar mijn borst op en neer ging, kromp ik ineen. 'Ik zal een deal met je sluiten. Ik zal niemand de naaktfoto laten zien als jij iets voor mij doet.'

Ik trok mijn ogen tot spleetjes en bleef enkele seconden stil.

Seks. Hij zei dat dat niet was wat hij wilde, maar wat kon het anders mogelijk zijn? Wat in godsnaam kon hij van mij willen?

Ik wist het niet. Maar wat het ook was, er zaten voorwaarden aan vast. Ik had twee opties. Ik kon doen wat hij zei en waarschijnlijk in nog een val lopen die bedoeld was om me te kwellen, of ik kon hem vertellen dat hij kon oprotten en het gepraat over de foto negeren.

De foto was niet eens van mij, dus wie gaf er om, toch? Wat maakt het uit dat het mijn gezicht is. Ik kende de waarheid. Dat was alles wat er toe deed.

Behalve dat ik er wel om gaf, en dat het niet alles was wat er toe deed. Mijn binnenste kromp ineen bij de gedachte aan hoe mensen naar me zouden kijken. De manier waarop jongens zouden-

'Je denkt te veel na.'

Ik knipperde een paar keer en richtte me weer op Camden. 'Wat is het dat je wilt, Camden? Eerlijk.'

Hij glimlachte en liet eindelijk zijn greep om mijn polsen verslappen. Ik trok ze weg en sloeg mijn armen over mijn borst, verbaasd dat hij genoeg ruimte maakte voor me om dat te doen.

'Laten we ergens gaan praten.' Hij deed genoeg een stap achteruit zodat ik om hem heen kon lopen.

'We kunnen hier praten.'

'Nee.'

Mijn ogen dwaalden over de parkeerplaats. Er was niemand in de buurt. Hij had me tegen zijn auto gedrukt... In hoeveel ergere situatie kon ik mezelf brengen? Mijn hoofd begon te tolleren met mogelijkheden... veel, veel ergere mogelijkheden.

Hij zou me kunnen verkrachten.

Misschien me eerst drogeren. Hunter had seks gehad met Jade terwijl ze bewusteloos was, dus wie zegt dat Camden niet tot zoiets in staat was? Hij was waanwijs genoeg om te beweren dat ik seks met hem wilde hebben, misschien zou hij zelfs denken dat ik het wilde.

Dat wilde ik niet.

Mijn lichaam had misschien op een vreemde manier op hem gereageerd, maar als ik voor het eerst seks zou hebben, zou het zijn met iemand van wie ik hield. Niet met iemand die ik haatte. Zeker niet met *hem*.

Zijn gegrinnik trok mijn aandacht weer naar hem. 'Wat denk je dat er gaat gebeuren? Ik wil alleen ergens praten waar we meer privacy hebben. De coach gaat elk moment naar zijn auto lopen, en ik wil niet onderbroken worden.' Camden wees naar de truck achter hem, waarvan ik nu aannam dat die van Coach Clyde was. 'Ik beloof dat ik je niets ga aandoen. Je hoeft niet zo bang te zijn.'

Hij grijnsde en duwde me opzij toen mijn mond openging om te spreken. Ik was van plan te liegen en hem te vertellen dat ik niet *bang* was. Dat ik gewoon niet stom was. Maar er kwamen geen woorden uit.

Hij opende zijn deur en gooide zijn sporttas op de achterbank voordat hij instapte en zijn blik weer op mij richtte. 'Voorzichtig, Eden, er vliegt nog een vlieg naar binnen.'

Ik klapte mijn mond dicht en fronste mijn wenkbrauwen.

'Kom op,' zei hij met een knipoog. 'Ik breng je later terug naar je auto.'

'Ik kan zelf rijden.'

'Nee.'

Nee. Hij had dat woord nu twee keer gezegd met absolute autoriteit, en het maakte me woedend.

'Ja,' zei ik, uitdaging druipend in mijn toon. Misschien accepteerde iedereen zijn bevelen zonder vragen te stellen, maar ik niet. Hij kon de pot op.

'Goed dan.' Hij haalde zijn schouders op en haalde zijn telefoon uit zijn zak. Ik dacht er eerst niets bij, alleen dat hij een beetje onbeleefd was. Maar toen herinnerde ik me wat er op die telefoon stond.

'Wat ben je aan het doen?'

Hij keek naar me op door zijn wimpers alsof hij vergeten was dat ik er was. 'Ik stuur mijn vrienden een cadeautje. Denk je dat het lang genoeg geleden is dat ze zouden geloven dat we al seks hebben gehad? Ik bedoel, ik wil niet dat ze denken dat ik een snelle schieter ben of zo. Misschien moet ik wachten tot ik thuis ben.'

'Niet doen.' Paniek overspoelde me en ik schoot naar voren, reikend naar de telefoon. Hij hield hem moeiteloos buiten mijn bereik en kantelde zijn hoofd. Ik kon het scherm zien met Hunters naam erboven, gevolgd door een reeks berichten. Het was belachelijk om te denken dat Camden dit voor Hunter verborgen hield, maar mijn maag draaide toch om.

'Oké,' zei ik, terwijl ik mijn uitgestrekte arm liet zakken en een stap terugdeed van de Jeep. 'Ik ga met je mee.'

Zijn ogen fonkelden met iets waarvan ik hoopte dat het geen kwaadaardigheid was en hij gooide zijn telefoon in een bekerhouder. Ik was nog steeds niet naar de passagiersdeur gelopen. Kon nog steeds niet beslissen welk lot erger was.

Waarschijnlijk het lot dat ik zou hebben als ik in die auto stapte.

Dit was stom. Zo, zo stom.

'Laten we dan gaan.' Camden draaide de sleutel in het contact en de motor brulde tot leven. Toen ik een stap achteruit deed, sloot hij zijn deur.

Ik kon hem niet zien door het getinte raam, maar ik kon die grijns bijna voelen, die ogen die een gat in me brandden.

Hij wist dat hij had gewonnen.

CAM

'Koud?' Ik reikte over en zette de stoelverwarming aan de passagierskant aan. Ik legde nonchalant mijn hand op Edens dij en vocht tegen een glimlach toen ze ineenkromp.

Dit was verdomd leuk.

Ik staaarde door de voorruit, sturend met mijn linkerhand losjes over het stuur gedrapeerd, maar het kostte me al mijn zelfbeheersing om het te doen. Ik wilde mijn aandacht op haar richten. De auto van de weg laten afwijken, het me niet kunnen schelen. Gewoon in die bruine ogen staren en proberen te raden wat er in dat mooie hoofd van haar omging.

Ze probeerde mijn hand van haar dij te duwen, en ik klemde hem vast alleen om haar reactie te zien.

'Waar gaan we heen?'

Haar stem klonk hoog, maar gelijkmatig. Ze was nerveus. Ik kon het ruiken, wafelen van haar af, het voelen in de spanning die de Jeep vulde. Het was te heerlijk om te verzachten, dus zei ik niets. Ik denk dat het haar het meest stoorde als ze gedeeltelijk op de hoogte was van mijn volgende zet. Van al het gedoe dat we - ik denk *ik* - haar hadden aangedaan, had ze zich nog nooit zo wanhopig gedragen. Ik had haar zelfs de kans gegeven om me te smeken te stoppen, en ze had die niet

gegrepen. Het enige wat ze had hoeven doen was naar die verdomde voetbalwedstrijd gaan en ik zou me hebben teruggetrokken.

Ik dacht dat ik ervan hield haar achterna te zitten, maar verdomme, het voelde goed om de teugels in handen te hebben. Ik had eerder aan dat foto-ding moeten denken.

'Ik moet naar huis. Ik ben vergeten, ik heb een hoop huiswerk te doen.' Haar stem was nog steeds gelijkmatig, maar ze kronkelde onder mijn hand. Er zat een laag denim tussen ons, toch deed ze alsof mijn aanraking haar verbrandde.

'Nee, dat heb je niet.'

'Camden, ik meen het.'

'Ik ook.'

Ze frummelde aan de tas die over haar schouder hing, en het duurde te lang voordat ik me realiseerde wat ze aan het pakken was. Een moment later werd de pepperspray een voet voor mijn gezicht geduwd en was haar masker van kalmte verdwenen.

'Haal je hand van me af en stop de auto, Camden. Nu.'

Ik keek maar een moment haar kant op voordat ik me weer op de weg richtte. Haar stem was nog steeds sterk, maar haar hand die de pepperspray vasthield, trilde. Het was verdomd mooi, en het zou zelfs intimiderend zijn geweest als ze deze tactiek niet al eerder had toegepast.

'Doe het en zie wat er gebeurt.'

'Ik *maak* geen grapje.'

Nog een blik haar kant op onthulde haar wijd opengeperde ogen, en nu grepen beide handen de pepperspray vast. Misschien *meende* ze het wel.

Ik tilde mijn hand van haar dij en greep het stuurwiel voordat ik de Jeep mijn oprit op stuurde. Haar ogen schoten heen en weer, en terwijl ze afgeleid was, rukte ik de pepperspray uit haar handen en gooide hem op de achterbank. Haar hoofd schoot naar mij toe en haar ogen werden nog wijder.

Angst. Deze keer werden ze wijder van angst. Prachtig.

Seconden tikten voorbij met mijn voet op de rem en het enige geluid in de auto was haar zware ademhaling. Ze had op de knop kunnen drukken als ze wilde. Zelfs nu kon ze de deur openen en wegrekken, maar dat deed ze niet. Ze wendde haar ogen af naar de vloer en leunde van me weg.

'Ben je echt zo bezorgd dat ik een naaktfoto zou sturen die technisch gezien niet eens van jou is?'

Het was de enige verklaring die ik had dat ze zo nerveus kon zijn, maar toch niet wegliep... Bijna de enige verklaring. De andere was dat ze ervan hield. Ze hield van de angst, het drama.

Ik ook.

Mijn lul kwam in beweging, en ik moest vechten om het niet te erkennen. Ik droeg een trainingsbroek, en mijn erectie zou zichtbaar zijn als ik hem niet snel aanpaste.

In plaats van me te antwoorden, draaide ze zich om en leek het huis in zich op te nemen. Dat was de meest normale reactie die ik van haar had gezien. De meeste mensen waren onder de indruk van de architectuur. Mijn ouders hadden goede smaak... en veel geld.

Ik haalde mijn voet voorzichtig van de rem en reed verder de oprit op. Ik drukte op de knop boven mijn achteruitkijkspiegel voor de garage en wachtte tot die opening.

'Waarom doe je dit?' Haar stem was vederlicht.

Nadat ik de Jeep in de parkeerstand had gezet, zette ik de auto uit en draaide me naar haar toe. De meeste van haar vragen negeerde ik omdat ik ervan genoot haar te zien kronkelen. Het was leuk om haar in het duister te laten tasten. Deze keer wist ik het antwoord niet. Of misschien wel, maar het was te simpel voor haar om te begrijpen.

Ik wilde het.

'Ik mag je.'

'Nee, dat is niet waar... Ik ben een spelletje voor je.'

'Nou, ik hou van spelletjes.'

Ze ontmoette mijn blik, leek de moed te verzamelen om iets te zeggen voordat haar blik naar mijn broek afdwaalde. Ze verstijfde enkele momenten voordat ze zich weer afwendde en zich opnieuw op de vloer concentreerde.

Het was een beetje schattig. Verlegen. Nerveus. Niet de reactie die ik gewend was als een meisje zag dat ik hard voor hen was.

Nu de kat uit de zak was, stak ik mijn hand in mijn broek en paste mijn lul aan.

'Ben jij zoals Hunter?' Haar stem piepte.

Was ik zoals Hunter? Wat de fuck betekende dat?

'In welk opzicht?'

Ze schraapte haar keel en draaide zich naar me toe. Haar beweging was zo langzaam en haar spieren zo stijf, het was alsof ze zichzelf moest dwingen. 'Op de manier dat je aanneemt dat meisjes seks met je willen hebben, en dat je het gewoon doet. Ongeacht of ze bij bewustzijn zijn of dat ze je verbaal afwijzen.'

Oh mijn God, ze dacht dat ik haar ging verkrachten.

Mijn lippen vertrokken en ik wreef in mijn nek terwijl ik nadacht over een antwoord op *dat*. Het was zo verleidelijk om met haar te fucken, maar ik had al moeite genoeg om mijn lachen in te houden.

'Het is niet grappig, Camden.'

Oeps, ze had het blijkbaar gemerkt.

Ik grinnikte en schudde mijn hoofd voordat ik mijn deur opende. Ze was weer vurig, en ik vond het leuk. Ik wilde meer.

Ze stapte uit de Jeep terwijl ik er omheen liep. Haar armen waren over haar borst gekruist en haar ogen waren samengeknepen.

Ik liep langs haar naar de garagedeur en gooide die open. Met een blik over mijn schouder naar mijn vurige

kleine hellcat stapte ik mijn huis binnen en liep naar de keuken.

Ze zou volgen. Ik weet niet hoe ik het wist, maar ik wist het. Het was alsof ze geen weerstand kon bieden. Ze hield net zoveel van touwtrekken met mij als ik met haar.

En inderdaad, ze verscheen in de deuropening van de keuken terwijl ik een paar frisdranken uit de koelkast pakte.

'Je hebt mijn vraag nog niet beantwoord,' zei ze.

Ik duwde de koelkast dicht met mijn heup en liep naar de keukentafel. Er stond een veel grotere tafel in de eetkamer die nooit werd gebruikt. Het was een rekvisiet van vijftien-duizend dollar. Wat een fucking verspilling.

Ik ging zitten en schoof haar frisdrank voor de stoel naast me. 'Als je echt dacht dat ik een verkrachter was, zou je dan met me meegekomen zijn?'

Mijn rug was naar haar toe gekeerd, maar ik kon haar daar voelen staan, starend naar me. Waarschijnlijk probeerde ze me te peilen. Ze kende me niet, en ik kende haar niet. Maar om de een of andere reden wilde ik dat wel. Ik wist niet eens wat ik op dat moment aan het doen was of wat ik van haar wilde, maar ik zag de mogelijkheden. Mijn lul drukte tegen mijn broek en mijn kaak verstrakte.

Misschien wist ik wel wat ik wilde.

'Ben je maagd?'

Ze stapte naar de tafel en ging zitten voor de frisdrank, starend ernaar zonder mij te antwoorden. Ik denk dat ze tot de conclusie was gekomen dat ik geen bedreiging vormde.

Waarom stoorde me dat?

'Eden, ik stelde je een vraag.'

Ze volgde de ring bovenop het blikje met haar vinger en haalde haar schouders op. 'Jij beantwoordt de mijne niet. Waarom zou ik de jouwe beantwoorden?'

Ik glimlachte en leunde met mijn ellebogen op tafel. 'Je bent het wel, hè? Makkelijke Eden is een maagd. Dat is koste-

lijk.' Ik grinnikte om te benadrukken dat ik het als belediging bedoelde. Dat ik haar bespote. Mijn lul drukte weer tegen mijn broek en mijn gezicht trilde als reactie.

Vecht met me, baby.

Haar ogen schoten naar de mijne. 'Fuck you, Camden.'

Camden. Zelfs mijn ouders noemden me *Cam*, en om de een of andere reden vond ik het geweldig dat zij dat niet deed. Mijn naam klonk als zijde op die sexy tong.

Ze was een maagd.

Ze was *mijn* maagd.

'Pas op wat je wenst... Makkelijke Eden.'

Boem. Getriggerd.

Ze stond op, waarbij de poten van de stoel over de tegels schraapten. Ik liet haar een paar stappen naar de deur stampen, kijkend of ze zou omkijken. Of ze wilde dat ik haar achtervolgde. Dat deed ze niet.

Mooi.

Ik stond op en was met een paar snelle stappen vlak achter haar. Ik greep haar bij haar schouder en trok, waarbij ik haar naar me toe draaide. Haar ogen werden groot maar vernauwden zich toen haar blik naar mijn hand ging die nog steeds haar schouder vast had.

Ik liet mijn hand zakken. 'Wil je die deal nog steeds maken?'

Haar blik verschoof om mijn sturende blik te ontmoeten. Vlammen laaiden op in haar ogen. 'Ik heb je al gezegd, ik ben niet-'

'Ik heb het niet over seks. Ik zou het niet zo makkelijk willen.'

Haar wenkbrauwen fronsten in verwarring. Het was gerechtvaardigd. Ik had niet de bedoeling gehad haar dat te vertellen, en het was niet nodig om haar gerust te stellen. Maar ik meende het. Als ze me nu zou neuken, zou het een teleurstelling zijn.

Nee, ik wilde dat verdienen.

Dat was wat zo bijzonder aan haar was. Ze was sterk. Vurig. Ze stortte niet in. Zoveel andere meisjes zouden huilend naar huis zijn gerend nadat we hen zo hadden laten schrikken als we Eden op het voetbalveld hadden gedaan. Maar nee, ze had geïmproviseerd. Ze had het in mijn gezicht teruggegooid, smekend om meer. Me uitdagend om al haar knoppen in te drukken totdat ik de juiste vond.

Ze liet me ervoor werken, en ik had een helse werkethiek.

'Zeg me dan gewoon wat je wilt.' Ze rukte zich los uit mijn greep en schreeuwde de woorden bijna. Ze was pissig. Oprecht. Haar gezicht was rood, haar vuisten gebald.

Meer bloed pompte naar mijn lul, me eraan herinnerend hoezeer die me op dat moment haatte omdat ik niet nam wat hij nodig had.

'Ik wil dat je volgende week naar de voetbalwedstrijd gaat.'

Haar lippen gingen open in een zucht. 'Je kunt niet serieus zijn.'

'Lijkt vrij simpel, toch? Eén avond. Dat is alles wat ik vraag.'

'Je vraagt het niet.'

Waar. Ze had me daar te pakken.

'Je kunt nee zeggen.'

Ze haalde een hand door haar haar en keek weg, alsof ze het overwoog. Ze had me vandaag verrast door haar haar los te dragen. Ze zag er zo anders uit met het haar dat haar gezicht omlijstte. Mooier. Ik wilde mijn hand uitsteken en door de lokken halen, maar ik hield me in... voorlopig.

'En als ik nee zeg, laat je die foto aan mensen zien?'

'Correct.'

Ze pauzeerde nog een paar momenten, haar ogen schoten over mijn gezicht om me te bestuderen. Haar gezicht was

wat ontspannen, haar handen niet langer in vuisten aan haar zijden. 'Waarom wil je dat ik ga?'

Ik antwoordde niet.

'Als je het me niet eerlijk vertelt, ga ik niet. Punt uit. Ik loop niet in een val, dus je kunt het wel vergeten.'

Ik antwoordde nog steeds niet. In plaats daarvan stak ik mijn handen in mijn zakken en hief mijn kin. Ze wilde een antwoord dat ik niet kon geven. Ik wist het zelf niet eens.

Haar telefoon pingde en ze haalde hem uit haar achterzak, keek op het scherm en stopte hem weer weg.

'Mijn stiefvader is er...'

Wat de?

Ze moet mijn verwarring hebben aanvoeld, want ze beantwoordde mijn onuitgesproken vraag. 'Ik heb hem het adres gesms't toen je me in de garage achterliet.' Ze zei het alsof ze trots was, maar ik was alleen maar geïrriteerd. Ik was nog niet klaar om haar te laten gaan, en ik was in de war over hoe ze überhaupt mijn adres wist.

De herinnering van haar starend uit het raam van de Jeep naar het pand flitste door mijn hoofd. Ze bewonderde niet de architectuur, ze zocht naar het huisnummer.

Ze draaide zich om om terug te lopen naar de garage, maar ik pakte haar arm, deze keer voorzichtiger. Ze keek over haar schouder naar me.

'Ik weet niet waarom ik wil dat je gaat. Ik wil het gewoon.'

Ze knikte één keer, en schudde me toen van zich af. 'Ik zal erover nadenken.'

Dat was geen ja.

Ergernis welde op, maar ik accepteerde het voor nu. Er was meer dan één ding om geïrriteerd over te zijn. Ik kon niet geloven dat ze haar stiefvader had ge-sms't en dat hij al hier was. Wat, stond hij soms stand-by of zo?

'Je kunt beter via de voordeur gaan,' riep ik toen ze weer bij me wegliep.

Ze aarzelde, en ik liep al weg voordat ze zich omdraaide. Haar voetstappen echoden op de tegels, en met elke centimeter die we dichterbij de uitgang kwamen, werd ik bozer. Toen we in de hal kwamen, draaide ik me om. Ze keek niet met open mond naar de kroonluchter die mijn moeder erop stond om net voorbij de entree op te hangen. Eigenlijk leek ze niet onder de indruk van het geheel. Ze was geïrriteerd.

'Tot morgen,' zei ik, op mijn tanden bijtend.

'Nee hoor. Dankzij jou breng ik die door in de ISS.'

Dankzij mij? Ja, natuurlijk, Eden.

Ze liep langs me heen en rukte de deur open voordat ze erachter verdween. Het raam rammelde toen het dicht sloeg.

Lijkt erop dat ik nog veel meer werk te doen heb.

EDEN

'Easy Eden. Hé, Easy Eden.' De jongen een paar stoelen verderop rekte mijn naam uit. Het klonk walgelijk uit zijn mond. Vies.

Ik begon een hekel aan mijn eigen naam te krijgen.

Meneer Gordon deed alsof hij het geplaag niet hoorde, en ik kon het hem niet kwalijk nemen. Iedereen wist van de foto. Zelfs de leraren dachten dat ik een slet was. Ze oordeelden allemaal stilletjes over me met hun priemende blikken en afkeurende hoofdschudden. Niemand had medelijden met me deze keer, zelfs Sebastian niet. Hij had me vanochtend afgewimpeld bij geschiedenis. Zelfs nu waren zijn schouders gespannen en zijn knokkels wit van het vastklemmen van zijn potlood. Hij zat in zijn schrift te krabbelen voordat Senior Engels begon, maar het verborg de woede niet. Wat me opviel en mijn hart uit mijn borst rukte, was dat hij boos was op *mij*. Niet op de klootzak achter ons die me aan het pesten was. De afgelopen paar dagen had ik geen kans gehad om met Sebastian te praten omdat ik in de ISS zat, maar hij leek geen verklaring te willen. Er was één ding

dat iedereen op school gemeen had - ze dachten allemaal dat dit mijn schuld was.

'Ik weet dat je me kunt horen.' De stem kwam weer van achter me.

Ik keek niet om om te zien wie het was. Het maakte niet uit. Mensen hadden me de hele dag al getreiterd. Het had iedereen kunnen zijn.

Vanochtend kwam ik bij mijn kluisje aan en vond er een blauwe beha aan bungelen, vergelijkbaar met degene die op de foto stond die door de school ging. In zwarte Sharpie stond er natuurlijk mijn bijnaam op mijn kluisje geschreven - Easy Eden.

Op de een of andere manier was het erger geworden. Eerst lachten en graptten mensen. Sommige mensen staarden boos, sommigen schudden hun hoofd, maar nu waren de blikken intenser. Hongerig. De meisjes keken nog steeds boos, maar de jongens... kwijlden.

Het was niet eens mijn lichaam.

Camden en Hunter slenterden de klas binnen toen de bel ging. Wat deden ze, buiten wachten tot hij ging? Te cool om op tijd te zijn, of - God verhoede - vroeg?

Ik staarde naar Camden terwijl hij langs liep en wachtte tot hij het briefje van die dag op mijn bureau zou leggen. Mijn schrift lag open, en ik haalde mijn hand eraf om hem ruimte te geven.

Hij keek me niet aan. Hij haalde het briefje niet uit zijn zak. Hij slenterde gewoon naar achteren in de klas.

Hunter was degene die vandaag pauzeerde, en hij haalde een stukje papier uit zijn zak. Hij knipoogde nadat hij het op het bureau had gedrukt en schoof het naar me toe.

'Laat het me weten.'

Met een grijns liep hij door naar zijn plaats, en liet me daar achter, starend naar het opgevouwen vel papier.

Mijn armen tintelden en begonnen zwaar aan te voelen, en ik kreeg een misselijk gevoel in mijn maag.

Wat was dit?

Was Camden boos op me?

Verdomme, Eden, waarom kan het je wat schelen?

Meneer Gordon begon met de les, en ik keek opzij om te zien dat Sebastian aantekeningen maakte. Mijn handen voelden zo zwaar dat ik dacht dat ik het niet zou redden. Ik ging weer terug naar het staren naar het opgevouwen papier. Ik zou het moeten openen. Mijn nieuwsgierigheid zou aan me blijven knagen tot ik het deed... maar het was niet echt nieuwsgierigheid. Het was angst.

Het had van alles kunnen zijn, maar wat ik het meest vreesde was een regel in Oud-Engels. Dat is wat Camden deed. Als ze het omgoiden, dan was ik echt gewoon een spelletje. Ik was niet speciaal, dit alles was een grap. De briefjes. Zijn interesse. *Ik.*

Weet je dat niet al?

Ik slaakte een gefrustreerde zucht en pakte het briefje op. Loden vingers vouwden het onhandig open, en ik staarde naar het onbekende handschrift.

Homecoming?

Ik liet het op het bureau vallen en liet mijn gespannen schouders zakken. Homecoming - dat waren de wijze woorden van Hunter O'Reilly. Niets Shakespeariaans aan. Zijn eerdere woorden - *laat het me weten* - kregen eindelijk betekenis. Hij vroeg me om met hem naar homecoming te gaan.

De opluchting die ik had gekregen werd gesmoord. *Hunter O'Reilly vroeg me mee naar homecoming?* Mijn wenkbrauwen fronsten en ik zakte verder onderuit in mijn stoel. Dat was een grap, toch? Zat Camden er ook in?

Ik wierp een blik achterom naar Camden en Hunter.

Beiden staarden naar me, maar alleen Hunter glimlachte. Camden zag er een beetje... pissig uit.

Ik draaide me weer om en stopte het papier in mijn schrift. Ze waren weer met me aan het sollen. Dat was alles. Het was voornamelijk Camden geweest, maar hij had besloten Hunter erbij te betrekken. Geen big deal.

Leugenaar.

Misselijkheid overviel me en ik leunde voorover met mijn hand op mijn maag. Verdomme, ik kon ze niet allebei aan.

'Gaat het wel?' fluisterde Sebastian, waardoor mijn aandacht naar hem toe schoot. Ik knikte en dwong een kleine glimlach.

'Wanneer is homecoming?' vormde ik met mijn lippen om er zeker van te zijn dat niemand me hoorde. Het laatste wat ik nodig had was nog een gerucht. Ik zou met *niemand* naar homecoming gaan, maar het drong plotseling tot me door dat Camden me misschien al gevraagd had.

'Twee weken vanaf vrijdag,' fluisterde hij.

Dat was niet hetzelfde spelletje. Namen ze beurten om met me te fucken? Ik ben er vrij zeker van dat Hunter me echt vroeg voor de dans op de avond van homecoming, maar het riep nog steeds vragen op. Ze waren beste vrienden. Ze haatten me ook.

Wat in godsnaam was er aan de hand?

Voordat ik mijn hoofd om Hunters acties kon wikkelen, ging de bel en stroomde iedereen het lokaal uit. Ik stopte mijn schrift weg en keek op naar Sebastian die op me wachtte, ondanks de nieuw ontdekte informatie dat ik inderdaad een slet was. Ik denk dat hij er overheen was dat hij er boos over was.

Ik stond op en gooide mijn tas over mijn schouder voordat ik het klaslokaal uitliep, met hem achter me aan.

'Wil je erover praten?' vroeg hij, terwijl hij naast me kwam lopen.

Ik keek zijn kant op. 'Waarover praten?'

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en hij tikte op mijn tas. 'Hunter O'Reilly.'

We kwamen bij mijn kluisje aan, en ik propte mijn tas erin. 'Hij vroeg me alleen maar mee naar homecoming... omdat, je weet wel, ik de schoolslet ben en zo.'

'Je bent geen slet.' Sebastian greep mijn arm en trok me naar hem toe om hem aan te kijken toen ik wilde weglopen naar zijn kluisje. De actie verraste me van hem, en mijn ogen schoten naar de hand die om mijn arm gewikkeld was.

'Sorry,' zei hij, terwijl hij zich terugtrok. 'Maar praat niet zo over jezelf. Het is al erg genoeg om anderen het te horen zeggen.'

Huh? Het is erg voor *hem*?

'Oké.' Ik schudde mijn hoofd en knipperde met mijn ogen. 'Sorry.'

'Ik ga je niet eens vragen naar die foto.' Sebastians adamsappel bewoog toen hij slikte. 'Beloof me alleen dat je verstandig bent.'

'Sebastian, ik...'

Mijn mond viel open, en opnieuw kon ik geen woord uitbrengen. *Ze waren niet van mij, alleen mijn gezicht.* Dat klonk zo zwak. Zo onwaarschijnlijk. Ik zou het moeten uitleggen, maar ik was er gewoon te moe voor. Het was bijna makkelijker om mee te gaan in de leugen. Niets aan die foto zag er vreemd uit, dus als ik mensen zou vertellen dat ik het niet was, zouden ze me alleen maar zielig vinden. En Sebastian leek toch geen uitleg te willen. Hij wilde verder, en ik ook.

'Ik beloof het,' zei ik uiteindelijk.

Hij knikte kort en liep de twintig meter naar zijn kluisje om zijn tas weg te leggen. Het was alleen ik, Sebastian, en een paar achterblijvers in de gang. Iedereen was al naar de lunch gegaan. Mijn maag rommelde, en ik vervloekte mezelf dat ik

me had verslapen en geen tijd had gehad om lunch mee te nemen.

Dit was een zo goed moment als elk ander om dat hele 'verder gaan' te oefenen, denk ik.

'Wil je vandaag in de kantine eten?'

Sebastian liep terug naar me toe, en zijn stappen vertraagden toen hij dichterbij kwam. Zijn wenkbrauwen gingen omhoog alsof hij niet kon geloven wat ik zei. 'Weet je het zeker?'

'Ja.' Ik haalde mijn schouders op. 'Ik kan me niet voor altijd verstoppen, toch?'

Ja, dat kun je wel.

Voordat ik kon afhaken, begon ik richting de kantine te lopen met Sebastian naast me. Luide stemmen en kletterende dienbladen bereikten mijn oren terwijl we dichterbij kwamen, waardoor mijn rommelende maag omdraaide. Mijn eetlust was bijna verdwenen toen we bij de deuren kwamen, maar ik haalde diep adem en duwde ze toch open.

Het was waar. Ik kon me niet voor altijd verstoppen.

Een golf van energie raakte me zodra we binnenstapten. Overall om ons heen was het luid, er waren overall mensen, lichaamswarmte verwarmde de ruimte. Het was schokkend vergeleken met de rust die ik buiten op de bankjes had gevonden, en ik wilde bijna omdraaien en wegrennen.

Maar toen zag ik hem.

Camdens ogen vonden de mijne van de andere kant van de ruimte. Zijn lippen waren nog steeds strak op elkaar geperst en zijn verharde uitdrukking paste niet bij de opgewekte gezichten van zijn vrienden, die overall om hem heen praatten en lachten.

Ik wist niet waarom hij boos was, maar iets vlamde in me op. Moed - misschien was dat het. Of misschien zelfs opwinding. Wat het ook was, het trok mijn lippen omhoog tot een

grijns en bracht mijn voeten in beweging om in de rij te gaan staan.

Hij had me eerder de kantine uit gejaagd, maar ik was terug. Hij had niet volledig gewonnen.

Dat zou hij ook nooit.

'Waarom glimlach je?' vroeg Sebastian, terwijl zijn eigen lippen ook omhoog krulden. Ik had het gevoel dat hij onze andere vrienden had gemist, of in ieder geval de normaliteit van samen met hen lunchen. Ik had niet beseft hoezeer ik het ook had gemist, totdat mijn ogen naar onze tafel dwaalden en het vertrouwde triviaspel gaande was tussen Jacob en Louisa. Louisa's stapel kaarten zag er groter uit, dus ik gokte dat zij aan het winnen was. Alweer.

Ik richtte mijn blik weer op Sebastian en negeerde mijn bijnaam die werd genoemd door een jongen een paar plaatsen voor ons in de rij, die me aanwees aan zijn vrienden. Ik moest me dat soort dingen niet aantrekken. Het waren maar woorden, en geen ervan zou er over een jaar nog toe doen. Sebastian daarentegen, hij zou er toe doen. Zelfs sommige van mijn andere vrienden misschien. 'Het is gewoon fijn om terug te zijn.'

Zijn glimlach werd breder en we schoven op in de rij. De geur van kippenpastei drong mijn neusgaten binnen toen we dichterbij kwamen en ik ademde dieper in. Het was een van mijn favorieten.

Toen we vooraan in de rij kwamen, schepte de kantine-dame eten op Sebastians dienblad en gaf het aan hem. Vervolgens gaf ze mij er een die al klaargemaakt op de toonbank stond.

Vreemd.

Ik glimlachte en nam het dienblad aan, lopend achter Sebastian aan naar onze tafel.

'Hé, Eden,' zei Jennifer, een van mijn vriendinnen uit het orkest, toen ik naast haar ging zitten. Sebastian koos zijn

gebruikelijke - of wat vroeger zijn gebruikelijke was - plek tegenover mij.

'Hoi,' zei ik terug.

Een paar mensen wisselden blikken uit voordat ze opstonden. Mijn glimlach verdween, maar ik keek naar beneden naar mijn dienblad en deed alsof ik het niet merkte.

'Negeer hen,' zei Jennifer, terwijl ze een hap van de pastei nam.

Negeer hen? Volgens mij probeerden *zij* juist *mij* te negeren.

Ik keek over mijn schouder naar Camden, die me nog steeds intens aanstaarde. Door de manier waarop we gepositioneerd waren, met hem rechts van mij aan de tafel achter me, kon hij mij zien terwijl ik hem niet kon zien tenzij ik me omdraaide. Hij at niet eens. Hij had nog steeds een vol dienblad voor zich.

Hij was degene die ik zou moeten proberen te negeren.

Ik draaide me weer naar voren, en merkte Sebastians afkeurende frons op. Ik pakte mijn vork en sprak tegen Jennifer. 'Dus, hoe gaan de dingen?'

'In het orkest?' vroeg ze, zonder zich naar me om te draaien. Louisa giechelde en sprong opgewonden op en neer aan het einde van de tafel. Te oordelen naar Jacobs sombere blik, had ze net het spel gewonnen.

'Ja,' antwoordde ik. Ik loog. Ik had eigenlijk bedoeld hoe het met haar en de rest van de vrienden ging die me in de steek hadden gelaten, maar dat was niet echt eerlijk. Ze negeerde me nu niet, en ze was blijven praten met me in het orkest... wanneer geen van de sportschooljongens het kon zien.

'Het gaat goed. Meneer Hines overdrijft een beetje met de repetities, though. Die van gisteren duurde drie uur.'

'Wauw.' Ik schepte een stuk pastei op mijn vork en stopte het in mijn mond.

'Ja, ik weet het. Ik vraag me af of hij wil dat jij vandaag langer blijft omdat je repetities hebt gemist.'

Ze zei het alsof ik *steeds* repetities miste. Alsof ik net zo was als Paige. Ik slikte en nam een slok water voordat ik antwoordde. 'Nou, ik zou graag de verloren tijd inhalen. Ik ben net zo toegewijd als ieder ander.'

'Dat weten we,' onderbrak Sebastian voordat de hooghartigheid te ver kon gaan. Het was duidelijk aan mijn stem te horen dat ik aanstoot had genomen aan Jennifers opmerking. De cello was mijn leven. Ik sloeg niet expres repetities over, en ik zou hen niet teleurstellen. Ik was klaar voor het herfstconcert.

Jennifer keek even mijn kant op maar zei niets meer. Ik voelde het bloed naar mijn wangen stromen en wist gewoon dat ze rood werden. Ik wilde niet boos zijn. Ik wilde gewoon dat de dingen weer waren zoals vroeger... maar dat kon niet, toch?

Ik prikte wat in mijn pastei en verstijfde toen iets mijn aandacht trok. Mijn wenkbrauwen trokken samen toen ik het stuk rubber op mijn vork prikte en uit het gerecht haalde. Een condoom bungelde aan mijn vork voor mijn gezicht en een daverend gelach klonk achter me aan Camdens tafel.

Ik draaide me om en keek hem opnieuw recht in de ogen. Joshua en Trey lachten het hardst, maar Camden glimlachte alleen maar. Hij had naar me gekeken omdat hij hierop had gewacht. Wachtend op nog een stomme grap die volgens plan zou verlopen. Hoeveel dagen had hij de dame in de kantine betaald om een dienblad voor mij apart te zetten, voor het geval ik naar de kantine zou komen?

Ik was echt een grap voor hem.

Ik liet de vork vallen en pakte mijn dienblad op, zonder om te kijken terwijl ik opstond en naar de vuilnisbakken liep. Gelach verspreidde zich door de kantine, met Camdens vrienden als bron. Gelach gericht op *mij*.

Ren niet van ze weg! Mijn hersenen schreeuwden het naar me, maar mijn hart wilde niet luisteren. Ik weet niet waarom ik dacht dat dingen anders zouden kunnen zijn. Toen ik bij Camden was, toen hij me naar zijn huis had meegenomen... Ik dacht dat hij het misschien serieus meende. Misschien was hij werkelijk in *mij* geïnteresseerd, en was dit allemaal zijn gestoorde manier om dat te laten zien. De manier waarop hij naar me keek, gaf me het gevoel dat er meer was dan alleen plezier hebben in het kwellen van mij. Misschien had hij er zelfs spijt van.

Ik ben een idioot.

Correctie... Ik ben een *grap*.

'Eden, gaat het?' Het was Sebastian. En *alleen* Sebastian. De rest van mijn 'vrienden' zat nog steeds aan tafel en vermeed het om naar me te kijken.

Had ik iets anders verwacht?

'Het gaat prima.' Ik gooide mijn dienblad leeg en zette het in de bak voordat ik me naar hem omdraaide.

Hij had een droevige uitdrukking die stonk naar medelijden, maar dat was niet nodig. De hele school had gelijk. Ik had dit mezelf aangedaan. Ik keek om me heen naar alle ogen die op mij gericht waren, wachtend op iets. Waarschijnlijk dat ik zou gaan huilen. Dat was tenslotte Camdens doel, toch? Om me te breken?

Ik draaide me naar Sebastian, mijn gezicht een verhard masker van vastberadenheid.

'We proberen het morgen opnieuw.'

EDEN

'*W*at bedoelt u, ik kan niet spelen?'

Meneer Hines zuchtte diep en wreef over zijn slapen. We hadden net drie uur geoefend. Ondanks dat mijn vingers na ongeveer twee uur gevoelloos werden, had ik vandaag alles gegeven. Ik gaf elke dag alles, en nu vertelde hij me dat ik niet zou meedoen aan het najaarsconcert.

Dit kon niet waar zijn.

'Meneer Hines,' zei ik, terwijl ik mijn hoofd schudde. 'Ik weet dat ik een repetitie heb gemist, maar ik ben er klaar voor. Ik blijf langer, ik kom in het weekend, ik-'

'Het gaat niet om de repetitie, Eden. Het is je wiskunde-cijfer... Je staat onvoldoende.'

Mijn borst bonsde op het ritme van mijn hart. Ik kon het in mijn oren horen, voelde het kloppen in mijn aderen.

Nee.

'Meneer Hines, ik-'

'Denk je dat ik hier blij mee ben, Eden? Je bent eerste cellist. Denk je echt dat dit mijn beslissing is? Het is schoolbeleid dat geldt voor alle buitenschoolse activiteiten... Waar

was je in hemelsnaam mee bezig? Een onvoldoende voor *wiskunde*.'

Mijn ogen brandden. Er vormde zich een brok in mijn keel. Mijn handen trilden, en ik wist dat als ik zou spreken, mijn stem dat ook zou doen.

Camden had eindelijk zijn zin gekregen. Ik stond op het punt om te huilen, en het had niets te maken met iets wat hij had gedaan.

Dit was mijn eigen schuld.

'Ik kan mijn cijfer ophalen,' bracht ik met moeite uit. Er waren nog geen tranen gevallen, maar de glans over mijn ogen vertroebelde het beeld van meneer Hines.

'Niet op tijd voor het concert. Je bent voor minimaal twee weken geschorst.'

'Laat me met mevrouw Morris praten.'

'Nee.' Er klonk een scherpte in zijn toon die mijn hart deed zinken. Het was al beslist.

Wat zou Berklee hiervan denken?

Hij zuchtte en pakte zijn tas, gooide hem over zijn schouder. We waren nog maar met z'n tweeën over in het auditorium. 'Haal je cijfer omhoog, dan kun je meespelen bij het kerstconcert. Je gaat met ons mee oefenen, maar Eden?'

Ik slikte en wreef onder mijn ogen. 'Ja?'

'Je zult nog steeds je stoel opnieuw moeten verdienen als alles achter de rug is, begrijp je dat?'

Ik knikte. Ik had maar een beperkt aantal woorden dat ik kon uitbrengen voordat ik zou instorten.

'Goed.' Meneer Hines kneep even in mijn schouder. Hij was een strenge man en een nog strengere dirigent, maar hij wist wat dit voor me betekende. 'Ik stel voor dat je je cello voortaan mee naar huis neemt in plaats van hem hier te verstopten.'

Ik knikte opnieuw en nam een hortende ademteug terwijl meneer Hines om me heen stapte. Zijn leren schoenen

echoden op het marmeren podium, en even later klonk in de verte het geklang van de metalen deur die dicht sloeg.

Ik was alleen over, starend naar de lege stoelen, wetende dat ik volgende zaterdag in een ervan zou zitten terwijl de rest van het orkest zonder mij speelde. De rush die ik zou hebben gevoeld, de vreugde. Het was weg. Het was alleen ik en een zwart gat van leegte.

Ik voelde me alsof ik in vrije val was. Mijn armen zwaaiden wild, ik schreeuwde, maar niets wat ik deed zou voorkomen dat ik te pletter zou slaan op het beton. Er was niets om me aan vast te grijpen. Geen vangnet. *Geen plan B.*

De metalen deur kraakte open en sloeg dicht, en ik veegde onder mijn ogen voordat ik mijn cellokoffer oppakte en naar de deur liep. Ik verwachtte dat meneer Hines op het podium zou verschijnen om me te vertellen dat ik weg moest. Dat ik hier niet de hele nacht kon blijven staan, mezelf beklagend.

Hij zou gelijk hebben gehad.

Het was niet meneer Hines die verscheen. Het was Hunter O'Reilly. Ik deinsde achteruit toen ik hem het podium op zag komen. Een rode roos bengelde tussen zijn vingers, en zijn blonde, warrige haar was nog vochtig van wat ik aannam dat zijn douche na de training was.

'Hé,' zei hij, terwijl zijn lippen zich tot een kleine glimlach spreidden. 'De voetbaltraining liep vandaag uit. Ik was bang dat ik je zou missen.'

Ik bracht de cello voor me en deed een stap naar achteren. Er kleefden nog steeds tranen aan mijn wimpers, en ik weerstond de neiging om ze weg te vegen.

Hij deed een stap dichterbij, zijn wenkbrauwen fronsend toen hij de tranen opmerkte, mijn blozende wangen en gespannen schouders. Al die tijd dat ik had geprobeerd er sterk uit te zien, was in één moment aan diggelen geslagen.

'Wat wil je, Hunter?' vroeg ik, terwijl ik toegaf en onder

mijn ogen veegde terwijl mijn andere hand nog steeds de cello vasthield. Ik snuffte en wendde mijn hoofd van hem af, richting de stoelen. Ik kon het niet verdragen om het vermaak te zien dat ongetwijfeld op dat gebruinde, mooie jongensgezeicht geëet zou zijn.

'Ik wilde me verontschuldigen.'

Dat klonk niet alsof hij geamuseerd was.

Ik draaide me weer naar hem toe en kantelde mijn hoofd, terwijl ik zijn serieuze uitdrukking in me opnam. Zijn lippen waren op elkaar geperst, en de roos hing losjes aan zijn zijde.

'Vandaag tijdens de lunch, dat was niet grappig. Niets van deze shit is grappig... Het spijt me, Eden. Echt waar. Ik weet niet waarom Cam dit zo ver drijft.'

Hunter stapte naar me toe. Mijn instinct zei me om de andere kant op te rennen, maar ik hield mijn voeten stevig op het marmer geplant. Hunter was een slang. Een klootzak. Een *sporter*. Verdomme, een *verkrachter*. Hij was niet beter dan de rest van hen... maar hij verontschuldigde zich. En verdomme, het voelde goed.

Was dit een truc?

Hij pauzeerde op minder dan een voet afstand van me en zuchtte. 'Ik ga met hem praten.'

Hij. Als in Camden.

'Jij was degene die mijn kleren uittrok. Jij-'

'Ik was pissig,' zei hij, terwijl die kleine glimlach verdween. 'Nadat je de politie had gebeld, wil ik niet liegen, ik wilde wraak nemen op je.' Hij keek een minuut over mijn schouder en schudde zijn hoofd. 'Maar je hebt gelijk, dat ging veel te ver. Ik weet niet hoe ik Cam me daartoe heeft kunnen overhalen.'

Hem ertoe overgehaald? Dus het was echt helemaal Camdens idee?

Waarom? Waarom haatte Camden me zo erg? Waarom wilde hij me pijn doen?

Misschien was *dit* ook van hem. Misschien had Camden Hunter gestuurd om te proberen bij me te komen omdat hij het zelf niet had gekund. Of in ieder geval *dacht* hij dat hij het niet kon. Mijn ogen brandden weer, maar dit keer had het niets te maken met mijn academische schorsing.

Hij was tot me doorgedrongen. Precies zoals hij wilde. Mijn lichaam werd warm voor hem. Mijn gedachten werden door hem overspoeld.

Ik had hem bijna laten kussen.

'Heeft Camden je ook overgehaald om Jade te verkrachten?' Het gif dat doorsijpelde smolt wat van mijn zelfmedelijden weg, en ik verwelkomde het. Ik wist niet wat er aan de hand was, maar ik zou niet ten prooi vallen aan Hunter O'Reilly.

Hij deed een stap achteruit en haalde een hand door zijn haar. 'Jade en ik hadden een onenightstand, Eden. Alsjeblieft, stop met dat te zeggen.'

'Je kunt geen onenightstand hebben met iemand die bewusteloos is.'

Zijn ogen vernauwden zich. 'Wil je alsjeblieft stoppen met dat brave meisjesact? Ze was wakker toen ze ja zei. We hebben geen relatie, je hoeft je geen zorgen om haar te maken-'

'Ik ben verdomme niet jaloers dat je seks hebt gehad met Jade!' Ik werd hysterisch. De tranen die ik had ingehouden stroomden over mijn wangen, en ik kon niet langer precies zeggen waarom. Ik was niet verdrietig. Ik was woedend. Gefrustreerd. Moe. Wanhopig. En alleen. 'Hoe kun je niet zien dat wat je deed verkeerd was? Je bent zielig. Jade is zielig. Camden is zielig. Jullie hele groep is zielig!'

'Oh ja?'

'Ja.' Mijn toon was scherp. Zeker.

'Nou, wat ben jij dan, Eden? De schoolslet?' Hij lachte en zwaaide met zijn handen rond, gebarend naar het audito-

rium. 'Een verdomde bandnerd?' Hunter gooide de roos op het marmer en deed nog een stap achteruit. 'Weet je, ik kwam hier echt om te zeggen dat het me speet, maar je bent de moeite niet waard.'

Hij draaide zich om en begon weg te lopen. Zijn gestalte was wazig, maar ik staaarde hem nog steeds na.

Ik mocht hem niet. Hunter O'Reilly was voor mij het uitschot van de aarde, en dat kon onmogelijk veranderen.

Maar hij zei dat hij met Camden zou praten. Hij zei dat het hem speet. Gaf toe dat het te ver was gegaan.

Wat als hij *niet* loog?

Wat als hij het kon stoppen?

'Hunter,' riep ik hem na, mijn voeten nog steeds vastge-lijmd aan de vloer.

Hij pauzeerde en keek over zijn schouder. 'Wat?' Zijn gezicht was verhard van woede, en zijn stem kwam ermee overeen. Of misschien was het gewoon ergernis.

Twee woorden. Dat was alles wat nodig was om Hunters woede te kalmeren, om hem medelijden met me te laten krijgen. Hij was niet zoals Camden. Hij was een klootzak, maar een klootzak met een geweten. Hij zag zijn acties met Jade echt niet als verkeerd, en mijn beschuldiging maakte hem woedend. Hij had bijna evenveel macht als Camden. Hij had invloed.

Hij kon dit stoppen.

Het enige wat ik hoefde te doen was twee woorden zeggen.

'Het spijt me.' Ze smaakten bitter op mijn tong. Mijn keel kneep samen alsof hij ze verwierp. Alsof ik gestraft werd door niet meer te mogen spreken.

Hij zuchtte en draaide zich om voordat hij weer naar me toe liep. Zijn gezicht was verzacht, en hij stak zijn handen in de zakken van zijn letterman jacket.

Ik veegde met mijn hand over mijn wangen en ontmoette

hem halverwege. Dit was een nieuw dieptepunt voor mij, iets waar ik mezelf nooit toe had zien verlagen. Ik stond op het punt hulp te zoeken bij Hunter. Ik had niets meer te verliezen maar alles te winnen.

'Ik wil gewoon dat het stopt,' fluisterde ik, terwijl ik mijn cellokoffer liet vallen. De klap echode door het auditorium, maar lang niet luid genoeg om mijn schaamte te overstemmen. 'Alsjeblieft, stop met de scheldwoorden. De grappen. De spelletjes. Alsjeblieft, Hunter, laat me alsjeblieft met rust.'

Hoe vaak ik de tranen ook wegveegde, er kwamen steeds nieuwe. Een vloedgolf was losgebarsten en mijn diepste angst op dat moment was dat het nooit zou stoppen.

Hunter zuchtte en legde zijn handen op mijn schouders. Ik verstijfde, mijn lichaam schreeuwde dat ik me terug moest trekken, maar ik weerhield me ervan. Mijn lichaam ontspande zich uiteindelijk, en ik viel tegen zijn borst, sloeg mijn armen om hem heen en huilde op zijn letterman jacket.

'Het is oké, Eden,' zei hij, terwijl hij met zijn hand over mijn rug wreef.

Het voelde goed. Verdorie, ik haatte het om het toe te geven. Het beetje vriendelijkheid, de geruststelling, ik had het harder nodig dan adem. Die rotsblok die op me drukte had me eindelijk verpletterd.

En Hunter O'Reilly was degene die de stukjes opraapte.

Wat. De. Fuck.

Ik huilde harder tegen zijn borst en boorde mijn nagels in zijn jack. Hij was warm. Hij ontstak geen vuur in me zoals Camden deed, maar hij was comfortabel. Veiliger. Aardiger. Misschien had ik het mis gehad over hem.

'Ik ga met mijn vrienden praten, oké?' Hij liet zijn hand over mijn nek glijden, een spoor van kippenvel achterlatend, voordat hij mijn paardenstaart bereikte en hem losmaakte. Mijn haar viel als een sluier om mijn gezicht en ik leunde

achterover om hem aan te kijken. Mijn haarelastiek lag op de grond.

'Je zult ze zeggen dat ze moeten stoppen?'

'Ja,' zei hij, terwijl hij mijn tranen wegveegde met zijn knokkels. Hij gaf me een flauwe glimlach en speelde met een lok van mijn haar. 'Natuurlijk.'

Het trof me allemaal in één keer. De nabijheid van onze lichamen, zijn aanraking, de manier waarop hij naar me keek. Het verzwolg het comfort dat ik slechts momenten eerder van hem had ontvangen en liet me blozen en een stap achteruit doen. Mijn huid jeukte bij de herinnering aan zijn aanraking, smeekte me om de sensatie weg te krabben.

'Bedankt.' Ik trok mijn haar over mijn linkerschouder en stopte de losse strengen achter mijn oor. 'Ik moet waarschijnlijk naar huis gaan.'

Zijn glimlach verviel een beetje, maar hij knikte. 'Zeker, laat me je naar buiten brengen.' Hij pakte mijn cellokoffer op en begon uit het auditorium te lopen met mij vlak achter hem.

We bereikten de parkeerplaats voordat ik me herinnerde dat mijn trigonometrie-aantekeningen in mijn kluisje lagen. Ik had maandag een toets en moest elke beschikbare minuut studeren.

Ik zou mijn stoel terugkrijgen.

'Shit,' zei ik, terwijl ik pauzeerde en naar de school keek. Het auditorium was niet verbonden, en de school ging om vijf uur op slot. Het was bijna zes.

'Wat?' Hunter keek over zijn schouder naar me voordat hij mijn blik volgde.

'Ik... ik ben mijn wiskundeschriften vergeten. Ik moet echt studeren.' Ik schudde mijn hoofd, proberend mezelf niet te erg te haten, en liep verder naar mijn auto. 'Verdomme.'

Deze onzorgvuldigheid was wat me in de eerste plaats in deze situatie had gebracht.

Doe beter, Eden.

Ik keek om toen ik me realiseerde dat Hunter niet met me mee was gelopen.

'Ik heb een idee,' zei hij, terwijl hij mijn cellohoes naar me uitstak. Ik pakte het aan, mijn ogen vernauwden zich in verwarring. 'Ga die in je auto zetten, en ontmoet me dan bij de voordeur.'

'Wat ga je-'

'Vertrouw me nou maar.' Hij gaf me een knipoog voordat hij wegsprintte richting de school.

Ik keek hem even na voordat ik me omdraaide en terug naar mijn auto liep. Ik had geen idee wat hij van plan was, maar als het me toegang tot mijn kluisje zou geven, was ik er helemaal voor. Dankbaar zelfs.

Ik bereikte mijn auto en propte de cello op de achterbank voordat ik naar de school snelwandelde. Hunter was er nog niet.

Ik wachtte zo'n tien minuten bij de deur voordat Hunter de hoek om kwam joggen, met iets in zijn hand.

'Ik heb ze.' Hij vertraagde zijn pas toen hij me bijna had bereikt.

'Wat heb je?'

'De sleutels van de school.' Hij flitste me een stralende glimlach toe voordat hij een sleutelbos omhoog hield. Ze rinkelden toen hij ermee schudde.

Mijn mond viel open en ik volgde hem naar de deur. Ik keek om me heen, alsof ik elk moment verwachtte dat iemand de hoek om zou komen en zou eisen dat Hunter de sleutels teruggaf. 'Hoe kom je daaraan?'

'Ik heb zo mijn manieren.' Hij keek naar me en knipoogde. Het slot klikte open, en hij duwde de deur open, terwijl hij zijn hand voor zich uitzwaaide als een groots gebaar. 'Na jou.'

Dit was een van de slechtste dagen van mijn leven

geweest. Minder dan een uur geleden had ik net zielverpletterend nieuws gekregen, was ik in tranen uitgebarsten, en toch betrapte ik mezelf erop dat ik glimlachte.

Ik haastte me de school in, mijn ogen schoten heen en weer voor het geval er nog iemand was. Leraren en conciërges hadden nog steeds toegang tot de school, zelfs nadat de deuren waren afgesloten. Was dat hoe Hunter aan de sleutels was gekomen? Het zag eruit als een sleutelbos van een conciërge die hij vasthield. Wat maakt het uit, het kon me niet eens schelen. Een golf van adrenaline schoot door me heen terwijl ik naar mijn kluisje liep.

Ik tilde de hendel voorzichtig op en opende de deur zo zachtjes mogelijk. Hunter griffelde achter me. 'Je bent schattig, Thompson.'

'Hou je mond,' fluisterde ik, al meende ik het niet. Ik keek naar hem om en glimlachte zodat hij wist dat ik het niet zo bedoelde. Dat ik dankbaar was hiervoor. Voor de vriendelijkheid in het algemeen.

Hoe diep moest ik vallen om dankbaar te zijn voor het bestaan van Hunter O'Reilly?

Ik pakte mijn aantekeningen en leerboek en stopte ze in mijn tas voordat ik nogmaals om me heen keek en het kluisje sloot. We liepen samen de school uit, mijn tempo merkbaar gehaaster dan dat van Hunter.

Toen we buiten waren, draaide ik me naar hem om en straalde. 'Oké, serieus, waar heb je die sleutels vandaan?'

'Een heer vertelt nooit zijn geheimen,' grapte hij, terwijl hij zich van me afwendde om de deur op slot te doen.

Toen hij zich weer naar me omdraaide, gaf hij me een klopje op mijn schouder. 'Blijf sterk, Eden. Alles komt goed. Ik moet deze terugbrengen, maar je denkt na over het gala, toch?'

Mijn glimlach verdween bij de vermelding van het feest, en mijn eerste instinct was om nee te zeggen... maar dat deed

ik niet. Ik betrapte mezelf erop dat ik knikte. Hij gaf me nog een laatste glimlach voordat hij wegliep.

'Hunter,' riep ik hem na.

Hij pauzeerde en keek om.

'Bedankt.'

Met het optillen van zijn hand gaf hij me een saluut en liep door.

CAM

'Over 150 meter is de bestemming aan uw rechterhand.'

Ik gaf gas, de motor brulde en ik passeerde nog een paar huizen. *Rijke* huizen. In een chique buurt. Op de een of andere manier maakte dat mijn bloed nog heter.

'U bent gearriveerd.'

Ik rukte aan het stuur, stuurde de Jeep naar de kant van de weg en trapte op de rem. Mijn lichaam schoot naar voren door de plotselinge stop, en toen ik weer tegen de stoel aanviel, zette ik de Jeep in zijn parkeerstand.

Aan mijn rechterhand stond een huis van twee verdiepingen in Georgiaanse stijl, gemaakt van rode baksteen. Ik controleerde het adres dat Paige me had gestuurd om er zeker van te zijn dat ik het juist had.

Jep.

Had Edens familie geld? Ze reed in een *Corolla*.

Ik keek terug naar het scherm van mijn telefoon en tikte op de terugknop bij Paige's bericht. Onder haar naam stond die van Hunter en zijn laatste bericht aan mij. Degene die me zonder enig plan hiernaartoe had doen racen.

Je bent me 100 schuldig.

De kortstondige verwarring verdween en mijn ogen vernauwden zich toen ik naar het huis keek. Ik greep mijn sleutels uit het contact en rukte het portier open.

Je bent me 100 schuldig.

Honderd dollar. Vandaag had Hunter me verteld dat hij Eden ten dans zou vragen voor het gala, ondanks dat ik hem had gezegd bij haar uit de buurt te blijven. Van binnen was mijn bloed gaan koken, maar ik had alleen maar gelachen. Ik had honderd dollar gewed dat ze hem geen blik waardig zou keuren. Ze zou het niet eens overwegen. Hoe zou ze kunnen? Ze haatte hem. Ze kon door zijn oppervlakkige charme, zijn glimlach, zijn populariteit en zijn geld heen kijken. Ze leek daar bij mij prima in te slagen.

Ik stond op het punt mijn verstand te verliezen.

Ik sprong uit de Jeep en smiet het portier dicht. Bij de ingang stonden een paar bloempotten en ik moest mezelf inhouden om ze niet omver te schoppen. In mijn hoofd zag ik mezelf er een oppakken en op de grond kapot smijten. Dat zou goed voelen. Nog beter als het Hunters hoofd was geweest.

Nee. Hij was mijn beste vriend.

Zij was het probleem.

Ik klopte een paar keer woedend aan en stapte toen achteruit, terwijl ik een hand door mijn haar haalde en diep ademhaalde.

Wat deed ik hier?

De deur ging open en ik balde mijn vuisten langs mijn zij en ging rechterop staan. Een miljoen beledigingen lagen op het puntje van mijn tong, klaar om af te vuren zodra ik haar zag, maar Eden was niet degene die in de deuropening verscheen. Het was een jongen - misschien tien of elf. Hij had blond haar en een lichte huid die totaal niet op de hare leken, maar toch concludeerde ik meteen dat het haar broer was.

Juist, ze had dat hele hechte gezinsding. Natuurlijk was ze niet alleen thuis.

'H-hoi,' zei ik, terwijl mijn vuisten zich ontspanden. 'Is je zus thuis?'

Ik glimlachte en probeerde er niet zo bedreigend uit te zien. Hij leek het te geloven, want hij deed de deur verder open en stapte opzij. 'Ze is op haar kamer.'

Haar kamer. En waar was dat?

Ik stapte de hal in en keek om me heen. Haar familie had zeker geld. De echte zijden gordijnen en massief houten vloeren zouden het al verraden hebben als de Georgiaanse stijl en de grootte dat al niet hadden gedaan. Maar het had niet datzelfde rijke gevoel dat mijn huis had. Het was huiselijker, met foto's aan alle muren en een bank in de woonkamer links van me die er daadwerkelijk uitzag alsof er op gezeten was.

'Hallo.'

Mijn ogen schoten naar een man die de gang in kwam lopen. Hij was grotendeels kaal, maar zijn gezichtstrekken leken op die van de jongen.

Stiefvader.

'Hallo, meneer,' zei ik, terwijl ik mijn hand uitstak.

Hij schudde hem toen hij bij me was en gaf een warme glimlach. 'Roman.'

'Hij is Edens vriend,' piepte Kleine Broer.

'Ah, de dichter.' Romans wenkbrauwen gingen omhoog en hij glimlachte breder.

Wat?

'Camden, toch?'

Ik knipperde een paar keer met mijn ogen en knikte. Hij kende mijn naam, hij wist van de briefjes. Had ze hem over me verteld?

Hij heeft haar gisteren bij jou thuis opgehaald, idioot.

'Nou, Camden, leuk je te ontmoeten. Eden is boven als je naar haar toe wilt. Wist ze dat je zou komen?'

Oké, serieus, wat de fuck?

'Eh, niet echt.'

Zijn glimlach werd droevig. 'Ze is aan het studeren, maar ze kan echt wel een vriend gebruiken. Het is een zware dag geweest.'

Vanwege *mij*. Het is een zware dag geweest vanwege mij. Maar dat weet hij niet, toch?

'Bedankt,' mompelde ik, en ik stapte om hem heen naar de trap. 'Leuk jullie beiden te ontmoeten.'

'Jou ook!' zei Kleine Broer. Ik had zijn naam niet eens gehoord.

Tegen de tijd dat ik boven aan de trap was, was mijn woede grotendeels verdwenen. Ik was vooral in de war. Gisteren, toen hij haar had opgehaald, moet ze over mij geklaagd hebben. Ze moet haar familie verteld hebben over alles wat ik had gedaan, alle ellende op school. Ze wisten dat er *iets* mis was, dus als ze hen niet had verteld dat ik het was... waarom?

Betere vraag, waarom maakte het uit?

Mijn ogen vernauwden zich toen ik haar deur zag. Hij viel op door een houten, paarse 'E' die erop gespijkerd was.

De woede was terug.

EDEN

Sinus is overstaande zijde gedeeld door aanliggende zijde. Cosinus is aanliggende zijde gedeeld door oversta-nee overstaande zijde gedeeld door aanliggende... nee, dat is sinus.

Ik sloeg mijn aantekeningen om om te zien wat het juiste antwoord was en haalde gefrustreerd een hand door mijn haar. Dit was verdomme onmogelijk, en het waren nog maar

de absolute basisprincipes. Tegen de tijd dat ik hiermee klaar was, zou ik kaal zijn.

Met een kreun propte ik mijn aantekeningen in mijn tekstboek en sloeg het dicht. Dit was hopeloos. *Ik* was hopeloos.

Ik sloot mijn ogen en haalde diep adem.

Er waren nog een paar dagen tot maandag wanneer ik de toets moest maken. Ik zou het begrijpen, ik moest gewoon blijven proberen. Ik kon nu niet opgeven. Ik zou even pauze nemen en een van mijn stukken voor het najaarsconcert oefenen... het concert waar ik niet in zou spelen.

Ugh.

Ik had mijn ogen nog gesloten, nog steeds probeerend mezelf ervan te weerhouden mijn wiskundeboek door de kamer te smijten, toen mijn deur tegen mijn muur knalde.

Mijn ogen vlogen open en ik draaide mijn hoofd met een ruk in die richting, klaar om tegen Jordan te schreeuwen dat hij eerst moest kloppen.

Het was Jordan niet.

Het was *hij*.

Mijn ogen werden groot en mijn lippen gingen vaneen toen Camden de kamer binnenstapte en de deur met zijn hiel dichtgooide. Zijn ogen verlieten me geen moment, evenmin als de dreiging erin. De kwaadaardigheid.

Ik schudde licht mijn hoofd en neutraliseerde mijn gezichtsuitdrukking. Daarna verhardde ik hem.

'Wat wil je?' vroeg ik, terwijl ik mijn leerboek met een ruk weer opende en deed alsof zijn aanwezigheid hier me niet had verrast. Wisten mijn ouders dit wel? Als ze het wisten, zouden ze me toch niet alleen in mijn slaapkamer laten met een jongen... denk ik. De gelegenheid had zich nog niet voorgedaan.

Hij beende langzaam en woedend naar me toe. Een spanning vulde de ruimte, verdichtte de lucht die mijn longen

inging en maakte het moeilijker om te ademen. Ik hield mijn blik naar beneden gericht op mijn aantekeningen, vastbesloten hem te negeren, maar zijn aanwezigheid was er een die ik niet kon negeren. Vroeger kon dat wel, voordat dit alles begon. Ik had nooit veel over Camden nagedacht, en hij had niet eens geweten dat ik bestond. Eén feestje, het enige waar ik ooit naartoe was geweest, veranderde alles.

'Weet je, ik dacht dat Makkelijke Eden meer een ironische bijnaam was, omdat je nog maagd bent en zo. Maar ik denk dat het best goed bij je past. Je bent niet gewend aan veel aandacht, hè, Thompson?'

Opnieuw gingen mijn lippen vaneen en schoten mijn ogen naar hem. Dit keer was het geen schok, maar ongeloof. 'Ga weg,' zei ik, mijn stem net zo koud als de zijne.

'Pardon?'

Ik stond in één boze beweging op van het bed en ging recht voor hem staan. We stonden zo dicht bij elkaar dat mijn hoofd naar achteren gekanteld was om hem aan te kijken, maar ik voelde me niet kleiner. Juist het tegenovergestelde. Ik voelde alsof ik vijftien centimeter gegroeid was.

'Je gaat niet naar *mijn* huis komen en zo tegen me praten. Ik ben klaar met je onzin, Camden. Op een dag zal iedereen er klaar mee zijn, en dan word jij die ene vent, die veertiger die blijft praten over zijn middelbare school footballdagen tegen zijn ene loser vriend. En ik kan niet wachten om dat te zien.' Een bitter lachje ontsnapte aan mijn keel. 'Wacht, schrap dat, ik zal er niet bij zijn. Maar *jij* wel.'

Ik voelde me trots op mezelf. Sterk. Lang. Venijnig. Bijna net zo venijnig als hij. Zijn gezicht bleef hard, zijn ogen vernauwden zich en zijn kaak was op elkaar geklemd, maar er moest wat pijn onder zitten. Hij moest een sprankje waarheid in mijn woorden zien. Hij kon toch niet denken dat zijn dagen als koning van Lincoln High onbeperkt waren?

Hij kon mijn leven zo ellendig maken als hij wilde, maar

uiteindelijk zou hij altijd verliezen. Zijn hele zielige groepje zou dat.

Camden schoof dichterbij tot de stof van zijn spijkerbroek langs de zoom van de pyjamabroek streek die ik had aangetrokken toen ik thuiskwam. Mijn benen werden warm door zijn lichaamswarmte, en ik ving zijn geur op.

Eerst dacht ik dat hij me probeerde te intimideren. Dat hij wilde dat ik achteruit zou deinzen, maar toen ik in zijn ogen keek, zag ik iets anders. Iets wat ik niet helemaal kon duiden.

Hij legde zijn handen op mijn schouders en duwde, waardoor ik achterover struikelde en op mijn bed viel. Ik ving mezelf op met mijn handen op de matras, maar voordat ik weer kon opstaan, was Camden er al. Hij duwde me neer en hield mijn schouders tegen de matras gedrukt, terwijl hij bovenop me ging zitten.

Ik was sprakeloos. Mijn lippen waren geopend, maar het enige dat uit mijn mond kwam waren verwarde luchtstoten.

Hij verschoof zich zodat zijn erectie tegen me aandrukte, en ik draaide mijn gezicht van hem af om te verbergen dat mijn wangen rood werden.

Ik had moeten schreeuwen.

Eén kreet om hulp en mijn ouders zouden door mijn deur zijn gestormd. Ik kon me voorstellen hoe Roman Camden van me af zou gooien. Mijn moeder die me zou omhelzen terwijl we de politie zouden bellen, een contactverbod zouden aanvragen. De school zouden bellen om ervoor te zorgen dat ik niet in zijn buurt zou komen. Het zou maar één schreeuw kosten.

Ik bleef stil.

Camden nestelde zich in mijn nek, haalde diep adem voordat hij uitademde over mijn oor. Kippenvel verspreidde zich over mijn hele lichaam, maar de plek waar zijn adem me

raakte concentreerde het tintelende gevoel. 'Denk je dat je me kent, Eden?'

Ja, was mijn eerste, koppige gedachte, maar ik realiseerde me snel dat dat onjuist was. Ik kende hem helemaal niet, en dat was het deel dat me bang maakte... maar het was ook het deel dat me opwond.

'Camden,' fluisterde ik, in een poging wat voor door woede aangedreven behoefte dan ook in hem te temperen.

Hij kreunde in mijn oor, verschoof zich en wreef daarbij zijn erectie tegen me aan. 'Ik hou ervan als je mijn naam zegt.'

Ik had geen kans om spijt te krijgen van de mislukte poging hem te kalmeren. Hij verschoof zich weer, en nog een keer. Hij duwde zijn heupen zachtjes tegen de mijne, wreef tegen me aan op een plek die al mijn protesten op het puntje van mijn tong liet balanceren, daar wachtend tot ik de beslissing zou nemen. Wachtend tot het slecht zou voelen, tot ik me geschonden zou voelen.

Ik *had* me geschonden moeten voelen. Ik had hier niet om gevraagd. Ik had dit niet gewild... of misschien wel. Ik wist het niet. Wat ik wel wist was dat mijn broekje te dun was, zijn geur te lekker, en zijn warmte me omhulde als een kampvuur op een frisse oktobernacht.

Het voelde te goed om hem te zeggen te stoppen. Om zelfs maar te *willen* dat hij stopte.

Camdens ademhaling versnelde. Het werd dieper, zwaarder. De hoorbare geluiden van zijn verlangen maakten me nog warmer. De spanning in de kamer verplaatste zich naar mijn kern, pakte zichzelf samen in de bundel zenuwen die Camden steeds raakte. Het draaide zich strakker en stuurde een golf door mijn lichaam met elke ronde van wrijving.

Mijn hoofd was nog steeds van hem afgewend. Mijn ogen waren dicht, en ik kon mezelf er niet toe dwingen ze te openen en zijn kant op te kijken. Ik was bevroren onder hem. Bevroren, terwijl ik ook in brand stond.

Zijn lippen drukten tegen mijn oor, kusten het voordat hij mijn oorlel in zijn mond zoog en er zachtjes op beet.

Een luchtstroom blies over mijn lippen en ik kronkelde, niet om weg te komen, maar om dichterbij te komen. Ik weet niet zeker of hij dat begreep. Ik had geen idee wat Camden wist. Misschien kon hij het verlangen dat uit mij stroomde net zo goed voelen als ik het uit hem kon zien stromen.

Of misschien kon het hem niet schelen.

Zijn lippen volgden mijn kaak voordat ze naar mijn nek zakten terwijl zijn handen langs mijn zij gleden. Hij gleed onder mijn T-shirt en greep mijn borst, knijpend en zijn heupen harder tegen me aan duwend.

'Fuck,' fluisterde hij, waarbij hij hete adem over mijn al verhitte nek blies. Elk deel van me dat hij aanraakte brandde.

Druk bouwde zich op in mijn borst, en ik kon het niet langer inhouden. Een zacht gekreun trilde in mijn keel, waarmee het laatste beetje kans dat ik had om te protesteren uit het raam vloog.

Hij had me te pakken, en hij wist het.

Zijn hand die mijn borst kneep stopte. Hij trok hem uit mijn shirt en kwam overeind, leunend op zijn onderarmen. Zijn heupen waren gestopt met bewegen.

Ik dacht dat het misschien voorbij was, maar een moment later greep hij mijn kaak en dwong mijn gezicht naar hem toe. Mijn ogen openden zich wijd en mijn spieren spanden zich.

'Verzet je niet.'

Het bevel had een autoriteit die mijn koppige kant onmiddellijk wilde uitdagen. Ik haalde adem, niet zeker van wat ik ging zeggen, maar het werd me ontnomen.

Camdens lippen stortten zich op de mijne. Hij gebruikte beide handen om mijn gezicht vast te houden, en het was onduidelijk of hij het deed uit passie of om me op zijn plaats te houden.

Het kon me niet schelen.

Mijn ogen sloten zich en mijn handen kwamen omhoog naar zijn borst.

Zijn kus was ruw. Bruut.

Zijn tong zocht toegang tot mijn mond, en ik opende mijn lippen voor hem. Nee, ik opende mijn lippen voor *mezelf*. Ik wilde dit. Ik wilde me goed voelen, me begeerd voelen. Ik wilde geen vijanden zijn met Camden, en ik wilde niet dat hij me nog langer haatte. Als hij dat ooit al had gedaan.

Ik wilde vrede. Vrede voelde als extase. Of misschien was het de tong in mijn mond, of de handen die me vasthielden, of de bobbel in Camdens broek die tegen me drukte.

Of misschien was het dat allemaal.

Ik haalde diep adem door mijn neus, me nu pas realiserend dat ik niet had geademd. Het was niet de prioriteit die het normaal was. Mijn lichaam wilde geen zuurstof zozeer als het Camden wilde.

Camden. Ik was Camden Knight aan het zoenen.

Er klonk een klop op de deur, die de betovering verbrak. Mijn lichaam verstijfde en mijn ogen schoten open.

Camden rolde van me af en ging rechtop zitten, waarbij hij zich verder op het bed van me af schoof. Mijn hart sloeg over en mijn gezicht werd rood toen ik rechtop ging zitten, naar adem happend en mijn vingers door mijn verwarde haar halend.

'Ja?' Ik schrok van hoe ademloos mijn stem klonk.

De deur ging open en mijn moeder verscheen. Haar wenkbrauwen waren gefronst, en ze keek van Camden naar mij.

'Papa zei dat we bezoek hadden.' Ze draaide zich naar Camden en knikte. 'Hallo.'

Haar woorden waren licht, maar haar toon was dat niet. Ze wist wat we aan het doen waren. Ze kon waarschijnlijk de

drang voelen die ik had om mijn kleren recht te trekken en de duidelijke nervositeit zien in de manier waarop ik bewoog. En er was geen zeggen hoe ik eruitzag.

'Hoi,' zei Camden, zonder op te staan. Hij zat voorovergebogen, zijn onderarmen rustend op zijn knie. Ik bloosde toen ik me realiseerde wat hij deed - zijn erectie verbergen.

Mijn moeder draaide zich weer naar mij zonder zich ook maar voor te stellen. Het was een beetje onbeleefd, maar gerechtvaardigd gezien de omstandigheden. 'Het eten is bijna klaar. Blijft Camden eten?'

Ik kende mijn moeder. Die vraag was een formaliteit. Het enige gepaste antwoord op dat moment was *nee*. Gelukkig had Camden dat door.

'Ik moet eigenlijk gaan.' Hij stond op en schraapte zijn keel. 'Tot morgen,' zei hij tegen mij voordat hij ongemakkelijk naar de deur liep. Mijn moeder stapte opzij en hield haar ogen op mij gericht terwijl hij vertrok.

'Wat doe je hier met de deur dicht?'

Ik keek naar mijn voeten en haalde mijn schouders op. 'Ik wist niet dat hij open moest blijven.'

'Eden.'

Ik keek op en liet mijn schouders hangen toen ik mijn moeders afkeurende blik ontmoette. Ze was een geweldige moeder. Ze zorgde voor me, hield van me. Maar ze was niet iemand die ik wilde teleurstellen.

Nog een gebied in mijn leven dat Camden heeft vergiftigd.

Dat was niet eerlijk om te denken, en dat wist ik. Mijn maag zonk ineen van schaamte vanwege die gedachte.

Waarom bleef ik de dingen moeilijker maken voor mezelf?

'Het spijt me, mam.'

Ze zuchtte, en haar gezicht verzachtte. Het was nog steeds teleurstelling, maar minder intens. Minder boos.

'We zullen het er na het eten over hebben.'

CAM

Haar Corolla stopte bij de school op hetzelfde tijdstip als altijd. Net een paar minuten voor de bel. Het was moeilijk te zeggen of ze dat deed om mij te ontwijken of dat het een gewoonte van haar was voordat ik haar had opgemerkt. Hoe vaak was ze al langs me gelopen, dat lichaam verbergend onder slobberige kleding?

Ze had de aandacht niet gewild. Ze had niet opgemerkt willen worden.

Ze kon zich niet meer verbergen. Niet voor mij.

Haar autoportier ging open en even later stapte ze uit, waarbij ze haar tas uit de auto trok. Haar haar zat vandaag weer in een paardenstaart. Gisteravond was dat niet zo geweest. Ik had de kans gehad om mijn handen erdoorheen te halen en eraan te trekken, en ik haatte mezelf dat ik die niet had gegrepen. Haar verdomde moeder had te vroeg onderbroken, en ik had mijn kans gemist.

Ik zou er nog een krijgen.

Een hand zwaaide voor mijn gezicht en ik knipperde, mijn blik focussend op Hunter, die naast me stond.

'Heb je alles gemist wat ik net zei?'

'Wat?'

'Feest vanavond bij mij thuis. Ben je erbij?'

Ik knikte en ging weer terug naar het staren naar Eden die inmiddels de stoep had bereikt. Hij hoefde me niet te vertellen dat er vanavond een feest was. Het was vrijdag, en we hadden een uitwedstrijd. Er was altijd een feest bij Hunter thuis op wedstrijddag, hoe laat het ook werd en of we nu wonnen of niet. Zijn ouders waren cool op die manier. Nou ja, Sherry was dat.

Trey floot toen Eden naderde, en haar hoofd draaide in onze richting. Haar blik richtte zich op mij.

'Hé, Easy Eden,' spotte Joshua.

Ze wierp een blik op hem, en toen weer terug naar mij. Waarom? Wilde ze dat ik hem zou zeggen op te houden? Ze kon toch niet denken dat het zo simpel was. Dat ze me kon zoenen en me een enorme blauwe ballen kon bezorgen, en alles zou gewoon verdwijnen. Het plezier zou stoppen.

Wees niet zo naïef, Eden.

'Dat is genoeg,' snauwde Hunter.

Alle gesprekken kwamen tot stilstand, en alle ogen, inclusief de mijne, richtten zich op Hunter.

Wat de fuck was hij aan het doen?

Hij deed een stap weg van de groep en draaide zich om ons allemaal toe te spreken. 'Ik ben dit gezeur zat. Eden is een aardig meisje, en het is tijd om haar met rust te laten.'

Zijn ogen gingen over iedereen behalve mij. Een paar mensen draaiden zich om naar mij te kijken, maar ik bleef naar Hunter staren. Dit was mijn spel. Iedereen wist het, en hij probeerde het te beëindigen.

Hij mocht haar niet. Hij wilde haar neuken. En de enige reden waarom hij haar wilde neuken was omdat ik hem had verteld dat ze makkelijk was. Ik had haar eruit laten zien als een slet, en sletten waren toevallig Hunters type. Behalve dat

er een overvloed aan meisjes was die met Hunter zouden slapen, dus waarom zij? Waarom nu?

Gewoon... waarom?

Ik keek even naar Eden, die ook was gestopt toen Hunter iets zei. Haar lippen waren geopend, en ze staaarde naar hem. Haar grote ogen knipperden, en ze moet mijn blik op haar hebben gevoeld want ze keek mijn kant op. Ze fronste voordat ze zich omdraaide en naar de school liep.

Ze *fronste* verdomme. Omdat ik niet haar beschermer was. Hunter was dat.

Waarom?

Toen ik me weer naar hem omdraaide, staaarde hij naar Edens kont net voordat ze door de schooldeur liep. Een zelfingenomen grijns stond op zijn gezicht.

'Nou, dat was schattig,' zei ik, doend alsof dat kleine toneelstukje mijn botten niet in vuur en vlam had gezet.

Zijn grijns werd breder en hij wiebelde met zijn wenkbrauwen. 'Serieus, gast. Je bent me honderd dollar schuldig. Ze wil het.'

Een paar mensen om ons heen wisselden blikken en lachten, beseffend dat het een act was geweest. De grote boze Hunter was niet echt boos op hen.

Watjes.

Ik antwoordde hem niet. Als ik dat deed, zou ik iets zeggen waar ik spijt van zou krijgen. Daar was ik zeker van.

Hij sprak de groep weer toe. 'Maar echt, jongens. Tijd om te kalmeren. Het wordt oud.'

'Ik ben nog niet klaar.'

Alle hoofden draaiden mijn kant op, en Hunters glimlach verdween. Hij zou me niet uitdagen voor de groep, maar het was duidelijk dat hij het niet goedkeurde. Ik nam het hem niet kwalijk. Er was geen reden om Eden te blijven pesten. Ze was helemaal opgebruikt, en ze reageerde niet op een manier die leuk was voor de rest van hen. Maar ze reageerde

tegen mij, en er was dit deel van mij dat zich zorgen maakte dat als ze niet tegen me in ging, tegen me vocht, ze geen interesse meer in me zou hebben. Zoals het nu was, had ik haar. Niemand had de ballen om achter haar aan te gaan terwijl ze mijn doelwit was, en het was slechts een kwestie van tijd voordat iemand zou beseffen wat voor een vangst ze was. Ik was er zeker van dat haar vriend, hoe-heet-hij-ook-alweer, dat al had gedaan. En nu misschien Hunter ook.

Verdomme, *Hunter* had de ballen om achter haar aan te gaan.

'Oké... Laat maar zitten dan.' Hunter beet op de zijkant van zijn wang, iets wat hij deed als hij gefrustreerd was, en zwaaide met zijn hand om de aandacht die iedereen op hem had af te wimpelen.

Het gesprek kwam weer op gang na een ongemakkelijke pauze, en Hunter kwam naast me op de bank zitten.

'Probeer je mijn kansen te verpesten?' Hij stootte tegen mijn knie en grinnikte om de sfeer te verlichten. Het werkte niet.

'Laat het gaan.'

Hij knikte en wreef in zijn nek. Al wat ik hoefde te doen was hem vertellen dat ze iets voor me betekende. Dat ik haar *niet* had gebruikt voor seks, dat ik over haar had *gelogen*, dat ze *wel* iemand was waar ik echt in geïnteresseerd was. Als ik dat deed, zou hij het laten vallen. Hij zou weglopen. Hij zou het niet zien als dat ik hebberig was met mijn meisjes of dat ik een klootzak wilde zijn. Het probleem was, als ik het aan hem zou toegeven, zou ik het hardop aan mezelf toegeven, en daar was ik nog niet klaar voor.

Het zou geen tijd kosten voordat het nieuws zich zou verspreiden over een echte relatie tussen Eden en mij. Maar wat dan? Ik zou de interesse verliezen. Zij zou de interesse verliezen. Het zou niet meer spannend zijn. We zouden net zo saai zijn als elk ander stel.

Stel? Ging mijn gedachte daar echt naartoe?

Ik voelde ogen in mij branden aan mijn rechterkant, en ik draaide me om Paige's blik te ontmoeten. Ze keek meteen weg, blozend omdat ze betrapt was. Ik nam haar te korte rok in me op en herkende het als een die ik een dozijn keer bij Leilani had gezien.

Dat is de rommel waar ik mee zou eindigen als ik met Eden zou daten. Een bandnerd die een wannabe roddelkoningin wil zijn. Nee, bedankt.

Ik rolde met mijn ogen en stond op toen de bel ging. Ik zou Hunter pas na het derde lesuur zien als hij me ophaalde om naar Engels te lopen. Normaal gesproken was het vervelend om tijd door te brengen met mensen die niet mijn vrienden waren, maar vandaag was ik dankbaar dat we niet dezelfde lessen hadden.

Vandaag had ik een pauze nodig.

'Tot later,' riep Hunter naar mijn rug terwijl ik naar de schooldeur liep. Hij wachtte tot Trey klaar was met zijn vriendin zoenen voor de les alsof hij ten oorlog trok. Het maakte me misselijk, dus nog een reden waarom ik blij was dat ik niet het eerste uur met hen had.

Ik stak mijn hand op zonder om te kijken en gaf een halfslachtige zwaai.

Toen ik de school binnenstapte, haalde ik diep adem. Ik was nog steeds boos, maar tenminste hoefde ik nu niet zo hard mijn best te doen om het te verbergen. De gang was luidruchtig met gesprekken en klappende kluisdeuren. Ze maakten baan voor me als de Rode Zee, nooit wilden ze degene zijn die in mijn weg stond. Het vreemde was dat ze me niet eens kenden. Ze zagen me nauwelijks. Ik was Camden Knight, quarterback van het footballteam. Promkoning. De jongen met wie niemand wilde kloten.

En dat was alles.

Verdomme, ik gedroeg me vandaag als zo'n kleine trut.

Ik griste mijn schrift uit mijn kluisje en ging naar wiskunde.

Ongeveer halverwege mevrouw Morris' lezing gaf ik het op om te proberen op te letten. En dat zei wat, want wiskunde hield mijn aandacht meer vast dan de meeste dingen. Mijn ogen werden glazig en Eden verscheen in mijn gedachten, op haar lip bijtend terwijl ze onder me kronkelde en probeerde te verbergen dat ze ervan genoot dat ik tegen haar clitoris wreef. Die kreun die van haar kwam, de manier waarop ze mijn naam zei... ik werd er al hard van als ik er alleen maar aan dacht.

Ik keek naar beneden om er zeker van te zijn dat mijn lul niet te opvallend was in mijn spijkerbroek, en lachte toen ik me realiseerde hoe verdomd hilarisch het zou zijn als ik betrapt zou worden op het krijgen van een erectie tijdens wiskunde.

'Is er iets grappigs, meneer Knight?'

Ik keek op en zag mevrouw Morris en de rest van de klas naar me staren. Ik denk dat mijn gelach een beetje te *afleidend* was. Daarvoor kunt u Eden Thompson bedanken, iedereen.

'Veel dingen zijn grappig, *mevrouw Morris*.' Ik sprak haar naam uit op een manier waarvan ik hoopte dat het haar ongemakkelijk zou maken. Ze was een jonge lerares. Misschien begin dertig. Dit was mijn eerste jaar in haar klas, en als ze niet zo'n goed mens was geweest met een ring om haar vinger, had ik waarschijnlijk geprobeerd haar te neuken. Hé, blijkbaar heb ik toch enige moraliteit.

Wat dacht je van Sherry?

Mevrouw Morris keek me nog een seconde wantrouwend aan voordat ze haar keel schraapte en mijn verstoring liet gaan. Ze ging verder met de les over limieten en de rest van de klas ook.

Mijn kaak spande zich toen mijn gedachten van Eden

naar Sherry gingen. Wat had ik daar in godsnaam gedacht? Dat was roekeloos. Voor ons allebei. Hunter had degene kunnen zijn die ons betrapte in plaats van Eden.

Ik vraag me af of *mijn* moeder het erg zou vinden als ik erachter kwam dat ze mijn beste vriend neukte.

Ik sloeg een lege bladzijde open in mijn schrift en klikte mijn pen. Ik had een nieuw citaat nodig. Iets sappigs. Iets dat duidelijk maakte dat Eden van mij was, en dat ik mijn shit zou verliezen als ze met Hunter naar het feest zou gaan. Ik hoefde dat niet in het briefje te zetten, maar het was wel leuk. Ze moest al geweten hebben dat ik niet wilde dat ze ergens heen ging met mijn beste vriend. Of met iemand anders. Verdomme, als ik dacht dat die fluitspeler een kans maakte, had ik hem al lang geleden weggewerkt.

Ik tikte met mijn pen op mijn bureau terwijl ik in mijn hoofd zocht naar iets. De laatste die ik had geschreven, had ik haar niet gegeven. Ik was te pissig geweest omdat ik wist dat Hunter haar ook een briefje gaf.

'Er zit bedelarij in liefde die niet te berekenen valt.'

Het was een goede, maar een beetje een overbodig punt aangezien ze dacht dat ze mijn hulp niet meer nodig had. Ze dacht dat ze *Hunter's* hulp had. Er was geen reden om mij ergens om te smeken... behalve misschien die foto. Ze haatte de gedachte dat die naar buiten zou komen, en het gepraat over die in beha en slipje was aan het afnemen. Het zou een heel goed moment zijn om de boel wat op te schudden.

Maar wat als ze me dan niet zou vergeven? Wat als ze met Hunter uit zou gaan alleen om mij te irriteren? Een nepnaaktfoto van Eden was niet iets wat hem zou afschrikken. Het zou hem haar alleen maar meer doen willen.

Dus, schrap dat. Ik had een nieuwe regel nodig.

Ik staaarde naar de plafondtegels en liet mijn gedachten dwalen door Shakespeare's toneelstukken. Othello was mijn favoriet, en ik kon verschillende regels citeren zonder ze op

te zoeken, maar ik kwam blanco op iets dat bij onze huidige situatie zou passen. Er was een regel uit Henry VI die me bijbleef, maar ik kon me de exacte woorden niet herinneren. Iets over het winnen van een vrouw die mooi is. Haar het hof maken misschien?

Ik haalde mijn telefoon uit mijn zak en hield hem onder mijn bureau, uit het zicht van mevrouw Morris. Na het openen van Google typte ik enkele trefwoorden in. Een glimlach verscheen op mijn lippen bij het eerste dat verscheen.

'Ze is mooi, en daarom moet haar het hof worden gemaakt; Ze is een vrouw, en daarom moet ze worden gewonnen.'

Perfect.

Ik stopte mijn telefoon terug in mijn zak en krabbelde de woorden op het papier.

'Meneer Knight.' De geïrriteerde stem van mevrouw Morris onderbrak mijn concentratie net toen ik de laatste letter afmaakte.

Ik keek op en zag haar staan met haar armen over elkaar, haar ogen schoten dolken op me af. 'Ja?'

'Kunt u me vertellen wat de limiet van deze functie is, alstublieft?'

Ze wees naar het bord, maar ik liet mijn blik nog een moment op haar rusten voordat ik mijn ogen over het probleem liet gaan. Ik had gisteravond door het leerboek gebladerd, en de stof van vandaag was vrij eenvoudig. Het hielp dat ze de functie zelfs had getekend. Het was een schattige poging om me in verlegenheid te brengen, though.

'Het is één.'

Haar ogen werden even groot, en ze streek met haar handen over haar rok voordat ze knikte.

De bel ging, waardoor ze niets hoefde te zeggen. Het

geritsel van papieren en het ritsen van tassen vulde het klaslokaal.

'Oké jongens. Fijn weekend.' Mevrouw Morris ging opzij staan terwijl mensen hun spullen pakten en vertrokken. Toen ik langs haar liep, zorgde ik ervoor dat ze zag dat ik haar suggestief van top tot teen bekeek, mijn lippen gekruld in een grijns.

'Camden,' riep ze, nadat ik al was begonnen weg te lopen.

Ik pauzeerde. 'Ja, mevrouw Morris?'

'Ook al ken je de stof, het leidt anderen om je heen af als je andere dingen doet... En kijk niet zo naar me.'

'Hoe dan?'

'Je weet wel hoe.' Haar stem klonk serieus, maar er zat een onderliggende nervositeit in haar toon.

Mijn grijns werd breder voordat ik het klaslokaal uitliep. Ze zou niet toegeven, maar het was nog steeds leuk om haar te plagen. Niet half zo leuk als Eden plagen.

Is dat alles wat het is?

Ik stak mijn hand in mijn zak en liet mijn vingers over het opgevouwen briefje glijden. Nee. Er was meer aan de hand, maar het was moeilijk te zeggen wat precies. Ik had nog nooit een vriendin of zoiets gehad. Ik had er ook nooit een gewild. Ik hield van de jacht, maar alleen voor de sport. Zodra ik ze te pakken had, gooide ik ze terug. Ik was bijna *bang* dat het met Eden ook zo zou gaan.

Mijn volgende twee lessen duurden eindelijk. Elke keer als ik op de klok keek, denkend dat het bijna tijd was om te gaan, waren er slechts twee minuten verstreken sinds de laatste keer dat ik had gekeken. Ik begon al in het tweede uur aan de lunch te denken en vroeg me af of ze weer in de kantine zou verschijnen. Ik was bijna vergeten dat ik met de kantinedame had afgesproken om Eden een 'speciaal' dienblad te geven. Het was een echte opkikker geweest nadat Hunter me had lopen irriteren.

Eindelijk ging de bel in het derde uur. Engels was de volgende les en Hunter zou op me wachten bij de kluisjes. Mijn AP-geschiedenisles was aan de andere kant van de school, dus het kostte me altijd een paar minuten om daar te komen.

Hunter stond met één voet tegen een kluisje geleund, zijn handen in zijn zakken, toen ik aankwam.

'Hé, nerd,' grapte hij, terwijl hij zich van het kluisje afzette.

Ik stak mijn middelvinger op maar glimlachte. 'Hoe was de kleuterschool? Heb je je puzzel af?'

'Nee, ik was te druk bezig je moeder te neuken.'

Ik lachte, maar hield me in om niet te ver te gaan. Hij had geen idee hoe grappig dat voor mij was. Verdomme, ik was een slechte vriend.

Ja, dat ben je zeker.

Ik slikte mijn schuldgevoel weg en liep verder door de gang met Hunter naast me.

'Ben je klaar voor vanavond?' vroeg hij.

Hij had het over de wedstrijd. We speelden tegen een van de sterkste teams in onze divisie, en de enige quarterback die een beter pass-record had dan ik. Ik had er nog niet eens aan gedacht.

'Ja, jij?'

'Ja, verdomme. Die watjes hebben niets in te brengen tegen ons.'

Ik forceerde een glimlach. Het kon me geen reet schelen, maar hij deed alsof het zijn hele wereld was. Het *was* zijn hele wereld. We hadden het nauwelijks over iets anders dan football. We keken elke zondag de Dallas-wedstrijd bij hem thuis, de OU-wedstrijd op zaterdagen. Het was allemaal wel cool, maar soms vroeg ik me af of het oprecht was, of dat hij ooit nadacht over dingen. Dingen waar we niet met elkaar over konden praten, zoals dat zijn vader een klootzak was

of het feit dat zijn moeder de neiging had om rond te neuken.

Het feit dat hij een kloterige beste vriend heeft.

'We hebben de beste running back van de competitie, dus ik weet zeker dat we het prima zullen doen.'

'Ach, wat lief van je,' knipoogde hij en lachte. Zo was hij nu eenmaal. Je kon hem geen compliment geven zonder dat hij het afweerde. Of tenminste, ik kon dat niet.

De bel ging net toen we door de deur liepen. Mijn ogen vonden Eden, maar vandaag keek ze niet op. Haar hand rustte op haar voorhoofd en ze leunde op haar elleboog, starend naar een stapel aantekeningen. Er lag een tekstboek onder en toen ik bij haar tafel stopte, keek ik er even naar om te zien wat het was. Wiskunde. Ze had het gisteravond ook bestudeerd toen ik bij haar thuis was.

'Probeer je het boek uit je hoofd te leren?'

Ze schrok op in haar stoel, haar hand viel op de tafel. Toen ze zag dat ik het was, vernauwden haar ogen.

Ik voelde meneer Gordan achter me, wachtend tot ik ging zitten zodat hij de les kon beginnen. Ik glimlachte naar Eden en haalde het briefje uit mijn zak voordat ik het op haar tafel gooide.

'Voor jou, mijn liefste.'

Ze rolde met haar ogen en propte het in haar tas.

Ze was echt boos op me. Hmm.

Uit medelijden met meneer Gordan slenterde ik naar de achterkant van de klas en nam plaats. Hunter had zijn schrift open en was iets aan het schrijven waarvan ik sterk betwijfelde dat het de aantekeningen van meneer Gordan waren. Ik leunde naar voren om een kijkje te nemen.

Je ziet er vandaag prachtig uit.

Hou toch op. Hij keek naar me en trok zijn wenkbrauwen op, alsof hij me uitdaagde om er iets van te zeggen. In plaats daarvan rolde ik met mijn ogen en leunde achterover in mijn

stoel. Ze zou toch niet in die onzin trappen. Geen schijn van kans.

Toch zorgde het geluid van het papier dat uit zijn schrift werd gescheurd ervoor dat mijn kaak gespannen werd. Hij vouwde het op en gaf het door aan de persoon voor mij, terwijl hij naar Eden wees. Hij wist wel beter dan het aan mij te geven.

Het briefje reisde naar haar toe terwijl meneer Gordan deed alsof hij het niet opmerkte. Hij moest zo moe zijn van onze onzin.

Ik kon alleen Edens achterhoofd zien, dus ik kon haar gezichtsuitdrukking niet zien. Zou ze weten dat het Hunter was die het haar had doorgegeven? Kon ze zien dat het niet mijn handschrift was? Ik had haar praktisch al mooi genoemd, dus als ze daar niets mee deed, zou ze ook niets met *dit* doen.

Ze kon er beter niets mee doen.

Mijn rug verstijfde toen haar armen bewogen op een manier die me liet weten dat ze het briefje aan het openvouwen was. Die van mij had ze in haar tas gepropt. Na een paar seconden keek ze achterom naar Hunter, haar wangen rood.

Wat de fuck?

Ze vormde geluidloos 'dank je' met haar lippen en draaide zich weer naar voren. Ik greep mijn pen zo stevig vast dat hij bijna brak, en ik sloeg mijn schrift open op een lege bladzijde. Vandaag zou ik aantekeningen maken. Al was het maar zodat Hunter niet het gevoel had dat hij met me moest praten.

'Hé!' Hij reikte over en tikte op mijn schouder met zijn hand.

Ik zuchtte en draaide me naar hem toe om hem een betekenisvolle blik te geven.

'Zo doe je dat,' fluisterde hij, met een grijns op zijn gezicht.

Hij dacht echt dat dit een spelletje was.

'Veel plezier met de chlamydia,' fluisterde ik terug.

Zijn wenkbrauwen fronsten en hij keek bedrukt. 'Heb jij chlamydia?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Niet meer.'

Hij knikte alsof dat echt iets was waar hij over na moest denken. Niet het feit dat het me duidelijk irriteerde dat hij achter haar aan ging. Maar natuurlijk telde dat niet. Ik had hem weken geleden verteld dat Eden en ik waren gestopt met ons gedoe. Dat ze hem wilde en jaloers was op Jade, wat de reden was dat ze hem in een boze bui had beschuldigd van verkrachting. Ik had hem verteld dat ze een slet was. Ik had hem zelfs verteld dat de briefjes die ik haar gaf plagerijen waren omdat ik het leuk vond om haar te pesten. Deze shit hier? Het was mijn schuld.

Fuck.

Halverwege de les leunde Hunter naar me toe. 'Cam.'

Hij gebaarde dat ik dichterbij moest komen, en ik deed het, waarbij ik mijn oor naar hem toe draaide zodat hij erin kon fluisteren. Ik nam aan dat wat hij te zeggen had, hij niet wilde dat iemand anders het hoorde.

'Ik denk dat we Thompson met rust moeten laten. Gisteren, na de training, ging ik naar het auditorium en ze was aan het huilen.'

Ik trok me terug en keek hem met samengeknepen ogen aan. Liegen? Echt, Hunter, ga je daar je toevlucht toe nemen?

'Ik meen het,' fluisterde hij, met een blik op het meisje voor hem dat zat mee te luisteren. Ze ging snel weer rechtop zitten, maar ik vermoedde dat ze nog steeds luisterde. Nou ja. Er zijn ergere dingen over Eden gezegd.

Hij wendde zich weer tot mij, en zijn harde uitdrukking

deed me twijfelen of hij misschien toch niet aan het liegen was.

'Waarom huilde ze?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik denk dat ze er gewoon moe van is. Ze vroeg me om met je te praten, en eerlijk gezegd, ik begrijp niet waarom je zo'n hekel aan haar hebt.'

'Dat heb ik niet,' fluisterde ik tussen opeengeklemd tanden door.

Wie loog er nu?

'Doe gewoon wat rustiger aan, oké? Ik wil echt een kans.' Hij liet zijn blik even naar haar glijden en keek toen weer naar mij. 'Ze is leuk.'

Verdomme.

Verdomme, verdomme, verdomme, verdomme.

'Wat als ik nog niet klaar ben met haar?'

'Klaar met haar hoe?'

'Klaar met met haar naar bed gaan.'

Nu was het zijn beurt om boos te zijn. Hij schudde zijn hoofd en snoof. 'Wat je wilt.'

Daarna liet hij zich weer in zijn stoel zakken en negeerde me de rest van de les. Toen de bel ging, pakte hij zijn spullen en sprong van zijn bureau. Aan de manier waarop hij bewoog, wist ik dat ik hem beter niet achterna kon gaan. Hij was pissig, en ik begreep waarom. Maar hij zou er wel overheen komen... op den duur.

Voor één keer verlieten Eden en haar vriendin het lokaal vóór mij. Ik deed er lang over om op te staan van mijn bureau. Lang genoeg dat ik de kans had om achter hen aan te sluipen. Ze gingen naar buiten - niet verrassend na wat er gisteren was gebeurd - en ik volgde.

Eerst wist ik niet zeker of ik haar daadwerkelijk zou confronteren, maar hoe langer ik liep, hoe meer mijn woede toenam. Als ze Hunter nou gewoon zou vertellen op te rotten, dan hoefde ik hem niet te zeggen dat hij moest afha-

ken. Ze zou hem moeten vertellen op te rotten. Ze had het meerdere keren tegen mij gezegd, en ik was degene geweest die haar de dag ervoor op het punt had gebracht een orgasme te krijgen.

Toen ik buiten kwam, zaten ze al op een bankje. Beiden draaiden zich om naar mij. Beiden keken me woedend aan.

Waar was zij eigenlijk boos over? Na gisteravond had ik gedacht dat ze een beetje zacht voor me zou worden, maar dat leek niet het geval te zijn.

Ik stopte vlak voor het bankje en keek net zo boos terug. 'Ik moet met je praten.'

'Nee, bedankt.'

'Ik vraag het niet.'

Haar vriend stond op, maar in plaats van weg te gaan zoals hij had moeten doen, ging hij tussen mij en Eden staan en stak zijn kin uit.

Ach, wat schattig.

'Als ze wil dat je haar met rust laat, moet je dat respecteren.'

Ik grinnikte en ontspande een beetje. 'Dat is een beetje tam voor zo'n stoere jongen als jij.' Sarcasme droop van mijn toon.

'Ga weg, Camden.' Eden sloeg haar armen over elkaar. Haar toon suggereerde geen woede. Nee, het was te zacht daarvoor. Het was meer als berusting. Mijn hoofd kantelde toen ik naar haar keek. Datzelfde tekstboek lag naast haar, en ze zag er bijna... verdrietig uit.

'Nee.'

'Ze zei dat je weg moest gaan!' Fluitspeler stapte naar voren en gaf me een duw. Ik had het niet verwacht. Ik was te druk bezig geweest met Eden bestuderen, dus ik wankelde een stap achteruit.

Verkeerde zet.

Nadat ik was bekomen van de schok, stormde ik op hem

af en greep hem bij de kraag. Ik tilde hem een paar centimeter op, en kon niet anders dan glimlachen toen hij jammerde. 'Wat zei je tegen me?'

'Camden, stop!' Eden was er, trekkend aan mijn arm die haar vriend vasthield. Ik keek naar haar en fronste. Er waren veel dingen waarvan ik dacht dat Eden me kon vergeven, maar haar vriend pijn doen was er niet een van.

Ik liet zijn kraag los en liet hem op de grond vallen. Hij kroop een halve meter achteruit voordat hij opstond.

'Sebastian, ga gewoon.' Eden streek met haar hand over haar gezicht. Ik bekeek haar aandachtiger en merkte de wallen onder haar ogen op. Ze zag er shit uit.

Sebastian - eindelijk kende ik zijn naam - greep zijn tas, maar hield zijn ogen op mij gericht.

'We kunnen naar binnen gaan en de directeur-'

'Nee.' Ze haalde diep adem en blies het uit voordat ze naar Sebastian keek. 'Ik zie je bij de repetitie.'

Hij keek heen en weer tussen haar en mij, duidelijk besluiteloos. Zijn gezicht betrok toen hij eindelijk zijn besluit nam.

Ik grijnsde. 'Doei, Sebastian.'

Met een laatste boze blik mijn kant op stapte hij naar Eden. 'Ik ga net binnen wachten. Ik zal door het raam kijken.'

Ze gaf hem een kleine glimlach en knikte voordat hij wegliep. Zodra hij buiten gehoorsafstand was, draaide ze zich woedend naar mij. 'Je bent zo'n klootzak.'

'Ik ben een klootzak? Jouw vriendje is degene die ervoor koos om fysiek te worden met *mij*.' Ik wees naar mijn borst en schudde mijn hoofd.

'Er zijn ongeveer een miljoen redenen waarom je een klootzak bent, en dat weet je.'

Wat voor amusement ik ook had gevoeld door Sebastians kleine beta-mannetjes episode, het verdampte. Dit ging over Hunter. Daarom was ik hier naartoe gekomen. Ik moest haar

overtuigen bij hem uit de buurt te blijven, zodat ik hem kon vertellen dat hij mijn goedkeuring had om ervoor te gaan. Anders zou ik zijn gemopper voor de voorzienbare toekomst moeten verdragen.

Maar ik kon het niet laten om een steek naar haar uit te delen. Ze maakte het me ook te makkelijk.

'Zo voelde je je gisteravond niet.'

Haar gezicht betrok, en ze keek weg voordat ze op haar wang beet en haar hoofd schudde. Eén kant van mijn lippen trok in een scheve grijns bij haar reactie.

'Nou, zo voel ik me nu wel.' Haar stem was zacht, maar ik negeerde het berouw erin. Ze zou zo meteen weer vol vuur zijn. Daar was ik zeker van.

'Maar zo voel je je niet over Hunter, toch?'

Haar ogen schoten terug naar mij.

Daar gaan we.

'Hunter is *jouw* vriend. Niet de mijne. Alleen omdat hij genoeg heeft van jouw shit en bereid is aardig tegen me te zijn, betekent niet dat ik hem leuk vind.'

Ik lachte en stapte naar haar toe. Ze deinsde terug met elke centimeter die ik dichterbij kwam.

'Hunter is alleen aardig tegen je omdat hij met je wil neuken. Dat is alles. Als je denkt dat hij je witte ridder is, heb je het mis. Niemand komt je redden, prinses.'

Opnieuw wendde ze haar blik af. Ze staaarde uit over het voetbalveld, waarschijnlijk herbeleefde ze de dag dat we haar daar naartoe hadden gebracht. Ik herbeleefde het ook. De hele tijd. Hoewel, niet op dezelfde manier als zij, vermoedde ik.

'Nou, jij bent zeker niet mijn ridder, of wel.' Het was geen vraag, en het bevatte niet het vuur dat ik had verwacht. Het bevatte helemaal geen vuur.

Shit.

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen. Een vermoede

blik kwam over haar gezicht, en ik wilde haar door elkaar schudden. Haar vertellen wakker te worden. Blijf vechten. Doe dit niet. Nee, ik was haar ridder niet. Ik was haar vijand. Haar kwelgeest. We vochten met elkaar, en we genoten ervan. *Allebei.*

'Geef je er zelfs maar iets om dat ik gisteravond in de problemen kwam nadat mijn moeder ons betrapte?'

Ze draaide zich om om me aan te kijken, en nu wenste ik dat ze weg zou kijken. Ze was gekwetst. Ik had haar pijn gedaan... dit keer echt.

'Ik had er niet bij stilgestaan.'

Ze zuchtte. 'Natuurlijk niet.'

'Nee, dat is niet wat ik bedoelde.' Ik liep naar haar toe, en deze keer deinsde ze niet terug. Ze sloeg haar armen over elkaar en hield stand.

'Ik bedoelde dat het maar een kus was. Ik wist niet dat je daar problemen door zou krijgen. Het stelde niet veel voor.' Eden kromp ineen, en ik besepte onmiddellijk dat dat het verkeerde was om te zeggen.

Ze liep naar de bank en begon haar aantekeningen in haar tas te proppen.

'Eden...'

Ze draaide zich abrupt om, en mijn hart kneep samen toen ik de pijn in haar ogen zag. Een zware last drukte op me, liet mijn schouders zakken en maakte mijn armen zwaar.

Ik had haar echt gekwetst.

'Weet je nog toen we bij jou thuis waren, en je me vroeg of ik maagd was? Me ermee voor gek zette?'

Ik wilde dat laatste deel niet erkennen, maar ik slikte en knikte oppervlakkig.

'Nou, is het ooit bij je opgekomen dat ik misschien ook nog nooit een echte kus had gehad? Dat gisteravond misschien mijn eerste was?'

Nog meer gewicht drukte op me, en deze keer zakte mijn maag. 'Dat besepte ik niet.'

'Je besepte het niet, of het kon je niet schelen? Geef je om iemand anders dan jezelf?'

'Ja.' Mijn kaak verstrakte door de beschuldiging, maar ik begon het te begrijpen. Ik was te ver gegaan. Ik had iets van haar afgenomen dat ze niet terug kon krijgen.

Maar ze had me kunnen stoppen.

'Echt? Om wie dan?'

Mijn mond opende zich om mezelf te verdedigen, maar mijn geest bleef leeg. Er waren mensen om wie ik gaf. Natuurlijk waren die er. Maar hoe kon ik haar vertellen dat ik om Hunter gaf na wat ze me had zien doen? Ze zou me nooit geloven. Ik kon niet zeggen dat ik om Sherry gaf omdat ze dat niet zou begrijpen.

'Precies,' zei ze, spottend en weer bezig met haar spullen in haar tas te stoppen. Ze ritste hem dicht en gooide hem over haar schouders voordat ze wegliep.

'Ik geef om jou. Ik vind het erg dat ik je pijn heb gedaan.'

Ze aarzelde, haar schouders gespannen. 'Nee, dat doe je niet.'

'Jawel,' zei ik, terwijl ik naar haar toe liep en voorzichtig de schouderband van haar tas afhaalde. 'Echt waar.' Ik zette de tas op de grond en legde mijn handpalm op haar schouder. Zelfs door de stof van haar trui heen voelde ik een golf van verlangen door haar alleen maar aan te raken. De herinnering aan gisteravond speelde weer af, waarbij een deel van de schuldgevoelens werd vervangen door begeerte.

En ik wilde Eden zeker.

Ze had zich nog steeds niet naar me omgedraaid, maar haar adem haperde alsof ze emotie probeerde te onderdrukken. Ze voelde niet de elektriciteit die ik voelde van een simpele aanraking. Ze probeerde me niet te neuken zoals ik

haar. Ze was gewoon gekwetst, en nu ik erover nadacht, had ik geen idee wat ze *wel* wilde.

'Hou gewoon op.'

'Zeg dat niet,' fluisterde ik, terwijl ik met mijn vinger-
toppen naar de kraag van haar trui gleeed en een lijn rond
haar keel trok. 'Vertel me wat er mis is zodat ik het kan
oplossen.'

Ze sloeg mijn hand weg en stapte naar voren voordat ze
zich naar me omdraaide. En inderdaad, er stonden tranen in
haar ogen.

Dit was niet leuk voor me. Ik stond stil, met mijn mond
in een rechte lijn, en probeerde niet te laten zien wat het met
me deed. Dit was in het begin mijn doel geweest. Ik had haar
willen breken, haar willen zien huilen, haar pijn willen zien.
Nu wilde ik alleen maar dat het wegging.

Wat heb ik gedaan?

'Je geeft niet om mij, Camden, dus alsjeblieft, stop met de
spelletjes. Vertel iedereen maar dat ik een slet ben, betaal
iemand om condooms in mijn eten te stoppen of photoshop
mijn gezicht op het lichaam van een naakte vrouw. Het kan
me niet meer schelen. Doe wat je wilt, maar stop met de
spelletjes.'

'Het zijn geen spelletjes.' Mijn stem klonk harder dan ik
bedoelde, maar een moment later verzachtte ik mijn
gezichtsuitdrukking. 'Eden, ik beloof je, ik kuste je niet
omdat het een spel voor me is. Ik kuste je omdat ik dat wilde.
Omdat ik je *leuk* vind. Dat is alles. Ik bedoelde niet om je pijn
te doen.'

Ze gooide haar hoofd achterover in een droge lach. 'Je
vindt me leuk? Je stuurde me gisteravond niet eens een
berichtje, of een bericht op Instagram of *wat dan ook*. Je kijkt
toe hoe je vrienden de spot met me drijven, maar je verwacht
dat ik geloof dat je me leuk vindt?' Ze wreef met haar handen
over haar gezicht. 'Je zegt dit alleen maar omdat je niet wilt

dat ik met Hunter praat. Je bent bang dat ik hem zal vertellen wat je hebt gedaan, maar dat zal ik niet doen. Ik ga niet met hem uit, en ik zal niets zeggen, dus alsjeblieft, stop gewoon. Ik kan dit vandaag niet aan.'

Ze probeerde haar tas op te pakken, maar ik ging ervoor staan. Ze botste bijna tegen me aan en verstijfde door de nabijheid. Ik kon die elektriciteit weer voelen. Ik voelde het altijd als we zo dichtbij waren, en ik weigerde te geloven dat zij het niet ook voelde.

Ze keek niet op in mijn ogen, maar ze deinsde ook niet terug. Haar ademhaling was onregelmatig, en het was moeilijk te zeggen of het nog steeds door haar emoties kwam of door dezelfde stroom die ik voelde.

'Je hebt gelijk, ik wil niet dat je met Hunter praat.' Ik plaatste mijn hand onder haar kin en kantelde die zodat ze me aan zou kijken. 'Maar niet omdat ik bang ben dat je hem dingen zult vertellen. Het is omdat ik bang ben dat je hem leuker zult vinden dan mij.'

'Wie zegt dat ik je überhaupt leuk vind?' Nog een droge lach. 'Je bent verschrikkelijk tegen me. Je bent verschrikkelijk tegen iedereen.'

Ik legde een vinger op haar mond voordat ze verder kon gaan. Ze had gelijk. Ik was geen bijzonder aardig persoon, en ik genoot ervan om haar te pesten. Maar alleen omdat ik wist dat ze het aankon. Of ze het nu wist of niet, er was een deel van haar dat mij leuk vond. Dat ervan hield om tegen me te vechten, dat ervan hield dat ik tegen haar vocht. Er was een deel van haar dat mij net zo graag wilde als ik haar wilde.

'Ik wil een deal met je sluiten.'

'Een deal? Je bedoelt waar jij me vertelt iets te doen en als ik het niet doe, je een nieuwe manier vindt om me te kwellen? Wat is het volgende?'

Haar ogen waren versmald en de tranen opgedroogd. Ik zuchtte opgelucht bij de terugkeer van haar brutaliteit. Mijn

maag ontspande zich, en de wereld leek van mijn schouders af te glijden. Ik vond haar zo veel beter zo.

'Deze keer geef ik je er iets voor terug.'

Stilte vulde de ruimte terwijl ze me aanstaarde, zowel verward als achterdochtig. Een van haar wangen zakte in doordat ze erop beet terwijl ze de verklaring overwoog.

'En wat zou je me geven?'

Ik wees naar haar tas. 'Je hebt binnenkort een grote wiskundetoets, toch?'

Ze knikte, nog steeds met scepsis in haar blik.

'En ik neem aan dat je je zorgen maakt, gezien de manier waarop je aan je tekstboek gekluisterd zit?'

'Waarom maakt het uit?'

'Beantwoord gewoon de vraag.'

Er volgde meer stilte voordat ze zuchtte en naar haar tas keek. 'Ik moet gewoon mijn cijfer ophalen, oké? Het gaat je niks aan.'

Ik kantelde mijn hoofd. 'Je staat een onvoldoende?'

Door de manier waarop ze verstijfde en haar kaken op elkaar klemde, nam ik aan dat het antwoord ja was. Het was een beetje een raadsel voor me. Eden leek me niet het type persoon dat voor *welk* vak dan ook een onvoldoende zou staan, maar goed. Het werkte in mijn voordeel.

'Als je belooft bij Hunter vandaan te blijven, help ik je je cijfer te verhogen.'

'Door te spieken?'

Mijn wenkbrauwen fronsten bij dat antwoord, maar ik grinnikte. 'Door je te helpen studeren.'

'En hoe ga jij me dan helpen met studeren?' Er zat een sarcastische ondertoon in haar stem die de spieren in mijn rug gespannen deed trekken, maar ik weerhield me ervan een opmerking terug te schieten. Er stonden er wel duizend op het puntje van mijn tong, maar dit was een deal die ik

wilde dat ze zou accepteren. Een die ik *nodig* had dat ze zou accepteren.

'Ik heb een 4.3 GPA, Eden, en mijn beste vak is wiskunde. Je bent mijn wiskundeles binnengestormd, weet je nog?'

Ze beet weer op haar wang en verschoof haar voeten. 'Je betaalt niemand om je huiswerk te maken?'

Ik snoof en rolde met mijn ogen, terwijl ik mijn temperament mentaal in bedwang hield. 'Nee, ik *betaal* niemand om mijn huiswerk te maken.' Ik pakte haar tas op en hield die voor haar uit. 'Neem de deal, of niet.'

Ze pakte haar tas en trok die langzaam over haar schouders. Ze zag er nog steeds niet overtuigd uit, maar natuurlijk was ze niet overtuigd. Ik was gewoon een domme sporter, toch? Fout. Fuck dit.

Ik schudde mijn hoofd en begon richting het gebouw te lopen. Sebastian stond voor het raam en keek me woedend aan.

'Wacht!' riep Eden.

Ik pauzeerde maar keek niet om.

'Je hebt een deal.' Haar stem was sterk. Fel. Het herinnerde me eraan waarom ik haar in de eerste plaats leuk vond. Ze was niet het soort meisje dat smeekte. Ze was het soort meisje dat gebruik maakte van kansen. Deze gelegenheid was toevallig in haar schoot gevallen.

Ik draaide me om en keek in vermoeide bruine ogen. 'Wees morgen om één uur bij mij thuis.'

EDEN

Desperate tijden vragen om desperate maatregelen. Is dat niet wat ze zeggen? Nou, dit was een desperate tijd en vroeg om een nog desperatere maatregel.

Ik stond voor Camden's huis, voor zijn voordeur... uit vrije wil. Dit was zelfs na de schaamte die ik had ervaren door hem te kussen, nadat mijn moeder me *het gesprek* had gegeven, en na het luisteren naar haar en mijn stiefvader die ruzie maakten over of ik wel of niet huisarrest zou moeten krijgen. Roman won gelukkig, en mijn moeder liet het gaan. Ik mocht Camden, of welke andere jongen dan ook, niet op mijn kamer hebben met de deur dicht, maar ik had ook geen huisarrest.

Maar het ergste. Wat mijn aanwezigheid hier het meest zielig maakte, was hoe ik hem liet weggkomen met hoe hij me behandelde. Ik had niet moeten verwachten dat hij me een bericht zou sturen nadat hij mijn huis had verlaten, maar dat had ik wel gedaan. Ik had niet moeten verwachten dat hij het voor me zou opnemen tegenover de sporters, maar dat had ik wel gedaan. *Hunter* had het voor me opgenomen tegen zijn vrienden, terwijl Camden simpelweg toekeek.

De realiteit was dat ik niets meer dan een speeltje voor hem was. Toch stond ik hier, op het punt om hem nog meer met me te laten spelen.

Zielig. Dat was de enige manier om het te beschrijven. Absoluut zielig.

Ik haalde diep adem en klopte op de deur. Ik moest eerste cellist worden, en ik had Mr. Hines nodig om mijn aanbevelingsbrief te schrijven. Berklee was het belangrijkste voor me, en als ik er niet in kwam, zou ik hier vast komen te zitten. Ik zou vastzitten in een of andere rotbaan, denkend aan de middelbare school net zoals de sporters zouden doen. Ik zou precies zoals hen eindigen.

Dus, voor nu, koos ik voor zielig.

Ik veegde mijn klamme handen af aan mijn spijkerbroek en rechte mijn rug. De nep glimlach was al op mijn gezicht geplakt, en mijn hand was klaar om uit te steken om Camden's ouders te begroeten wanneer de deur openging. Camden verscheen, en ik keek over zijn schouder voordat ik mijn glimlach liet vallen.

'Ook leuk om jou te zien.'

Ik richtte mijn blik weer op hem en schoof de band van mijn rugzak hoger op mijn schouder. 'Hoi.'

Hij opende de deur verder en stapte opzij. Zijn geur drong mijn zintuigen binnen toen ik langs hem liep, maar welke warmte hij ook uitstraalde werd opgeslokt door de ijsskoude ruimte. Het thema van het huis was wit en *schoon*. Witte tegelvloer, witte muren. De kitscherige kroonluchter die boven mijn hoofd hing was het dichtst bij kleur dat de hal kwam. Het deed me denken aan Camden's ziel - leeg.

Ik fronste bij die laatste gedachte. Ik geloofde het eigenlijk niet. Hoe zeer ik ook probeerde hem te haten, mijn geest accepteerde het niet. Bewijs A, hij slaagde er nog steeds in om me alleen te krijgen. Had ik zelfs maar een meer openbare locatie voorgesteld? We hadden net zo gemakkelijk in

een bibliotheek of koffiobar kunnen studeren. *Wilde* ik alleen met hem zijn?

'Zijn je ouders thuis?' vroeg ik, meer als afleiding voordat mijn geest een antwoord kon bedenken op mijn laatste vraag.

Hij klikte de deur dicht en legde zijn hand op mijn onder-rug. Hij leunde voorover om in mijn oor te fluisteren, en om de een of andere reden trok ik me niet terug.

Ha! Om de een of *andere* reden, Eden? Serieus?

'Nee. Het zijn alleen jij en ik. Niemand om ons te onderbreken.'

'We gaan alleen studeren.' Ik draaide me om hem aan te kijken. Hij was maar een paar centimeter van me verwijderd, en ik moest mijn nek strekken om naar hem op te kijken aangezien hij rechtop stond. 'Je hebt beloofd dat je me zou helpen. Als je iets anders van plan bent, ga ik naar huis.'

Hij greep mijn pols vast toen ik naar de deur begon te lopen en duwde me tegen de muur voordat hij zichzelf tegen me aan drukte. Hij plaatste beide handen aan weerszijden van mijn hoofd, waardoor ik ingesloten zat.

Mijn oogleden gleden uit eigen beweging dicht, en mijn longen brandden bij elke moeizame ademhaling.

Ik had moeten weten dat dit zou gebeuren. Ik *wist* dat dit zou gebeuren.

Dit is wat je wilde, toch?

Camden leunde voorover en drukte zijn voorhoofd tegen het mijne. Zijn ademhaling was niet onregelmatig zoals de mijne. Het was perfect gelijkmatig.

Omdat dit voor hem gewoon een spelletje is.

Mijn ogen schoten open, en ik plaatste mijn handen op zijn borst en duwde, maar hij bewoog niet. 'Ik moet gaan.'

'Nee, dat hoeft niet,' zei hij, met een grijns op zijn lippen. 'Je wilt het niet eens.'

'Camden, serieus.'

'Waarom las je gisteren zijn briefje wel, maar de mijne niet? Waarom stopte je het in je tas?'

Wat? Ik dacht terug aan gisteren en het briefje dat aan me was doorgegeven tijdens Engels. Ik wist niet eens van wie het was totdat ik het opende. Was hij daar boos om?

Nee, niet boos. Jaloers.

Ik antwoordde niet, en zijn wenkbrauwen trokken samen. Zijn lippen vormden een strakke lijn. *Dit* was geen spel. Dit was echt. Het meest echte dat ik ooit bij Camden had gezien.

Waarom vond ik dat leuk?

'Na wat Hunter gisteren voor me heeft gedaan, heb ik geen reden om hem af te wimpelen. Jou daarentegen, daar heb ik talloze redenen voor.'

Ik duwde harder tegen hem totdat hij beide polsen met één grote hand vastgreep en ze tegen mijn borst hield. Een deel van zijn hand drukte tegen de werving van mijn borsten, maar hij leek het niet te merken. Er bloeide te veel woede op in zijn ogen om enige lust te zien die eronder verborgen zou kunnen zijn.

Hij probeerde me niet te verleiden. Hij probeerde me bang te maken.

'Wil je hem, Eden? Eerlijk?'

Mijn grote ogen zochten de zijne. Hij was altijd zo kalm, zo zelfverzekerd. Hij paradeerde door de gangen op school, altijd met een scheve glimlach, en altijd arrogant. Er was een permanente glinstering in zijn donkere ogen, een aura van zelfvertrouwen. Arrogantie zelfs.

Dat was allemaal weg.

Correctie, het was allemaal nep.

'Vertel me eerst waarom het je iets kan schelen.'

'Je weet waarom.'

'Nee. Dat weet ik niet. Je behandelt me als vuil. Je moedigt

anderen aan om me als vuil te behandelen. Waarom, Camden? Vertel me gewoon waarom.'

Één kant van zijn lippen krulde omhoog en hij liet mijn polsen los. Ik hield ze tegen mijn borst, een kleine barrière tussen ons. De woede verdween niet uit zijn ogen, maar de glinstering was terug. Welk beest ik ook had wakker gemaakt, het kalmeerde.

'Ik vind het leuk dat je terugvecht. Ik vind het leuk dat je niet bang voor me bent.' Zijn ogen daalden af naar mijn hals en hij drukte zijn duim tegen mijn halsslagader. 'Zelfs nu, terwijl ik tegen je aan gedrukt sta, woedend, slaat je hart op hol. Maar het is niet van angst. Het is opwinding. Je bent net zo opgewonden als ik.'

'Je bent waanzinnig.'

'En jij ontkent het. Je houdt van de aandacht en je weet het verdomd goed. *Ik* weet het. Wat ik niet weet is of je het ook leuk vindt van Hunter.'

Ik bleef stil. Ik vond het van geen van beiden leuk, maar als ik moest kiezen, zou ik Hunters vriendelijkheid kiezen. Dat vertelde ik mezelf, keer op keer, terwijl ik naar de gouden ring rond Camdens ogen staaarde, maar het was een leugen. Diep vanbinnen wist ik het. Camden wist het. Misschien wist de hele school het wel.

Ik had Camden Knights aandacht, en hij de mijne.

En misschien had hij gelijk. Misschien vond ik het wel leuk.

'Ik vind Hunter niet leuk.' De woorden gleden over mijn lippen, en ik had geen tijd om te overwegen of ik ze had moeten zeggen. Ze waren waar, maar het zou alleen maar een andere vraag oproepen. Een die ik niet kon beantwoorden.

'Vind je *mij* leuk?'

Daar was het.

Ik wendde mijn blik af naar de vloer en zocht naar een

vlek, een spikkeltje vuil, wat dan ook.

Ik had hem moeten haten.

Maar dat deed ik niet.

Waarom moest hij me kussen? Waarom moest hij zo lekker ruiken? Waarom moest zijn aanraking elke zenuwuiteinde in mijn lichaam in vuur en vlam zetten?

'Ik weet het niet.'

Zijn duim, die *verontrustend* tegen het pulspunt in mijn nek gedrukt was gebleven, bewoog omhoog om over mijn onderlip te strijken.

Ik sloot mijn ogen en ademde zijn geur in. Hij droeg cologne, maar daaronder was er meer. Onderscheidend. Verslavend. *Hem*.

Shit.

'Het spijt me, Eden. Ik had je de andere avond moeten sms'en. Ik had moeten vragen of je in orde was.'

Hij pakte mijn gezicht vast en drong erop aan dat ik hem aankeek. Oprechte ogen, geen glimlach. Geen spelletjes.

'Ik wil niemand hierover vertellen. Ze zouden het niet begrijpen, en ik wil het niet aan ze uitleggen.'

Even overspoelde pijn me. Hij wilde niemand vertellen dat hij om me gaf... niet dat hij *met* me was. Hij had dat gerucht al zo ver verspreid als het maar kon.

Maar toen schoot Sebastians beeld door mijn hoofd. Mijn andere vrienden.

Zij zouden het ook niet begrijpen.

'Oké,' zei ik, knikkend. Ik wist niet precies waar ik mee instemde, maar een moment later werd alle gedachte van me weggenomen. Camden leunde naar voren. Hij pauzeerde op een luttele centimeter van mijn lippen, wachtend tot ik hem tegemoet kwam. Het was niet genoeg voor hem om dit keer te nemen. Hij wilde dat ik gaf.

Een seconde verstreek.

Toen nog een.

'Ik dacht aan je,' fluisterde hij, zijn muntfrisse adem plaagde mijn lippen. 'Toen ik thuiskwam, ging ik meteen naar mijn kamer. Ik zocht je foto op, degene die ik had gefotostoot, en ik stelde me voor hoe je er in het echt onder die kleren uit zou zien. Ik probeerde me voor te stellen hoe je lippen om mijn pik zouden voelen. Hoe roze je kutje is.'

'Hou op,' fluisterde ik, terwijl ik mijn hoofd probeerde weg te draaien, maar Camden hield mijn kaak vast.

'Ik dacht eraan hoe sexy je eruitzag in mijn shirt. Hoe ik het van je af wilde scheuren. Je neuken voor iedereen.'

Onze neuzen raakten elkaar. Hitte verspreidde zich door mijn lichaam, en mijn kutje kromp samen. Zijn ogen weerspiegelden de mijne, onthullend wat hij met me deed. Mijn lichaam was een verrader. Verdomme, zelfs mijn geest was een verrader. Ik hoopte alleen, met alles in me, dat mijn hart dat niet was.

Want hij zou het breken zonder er twee keer over na te denken.

'Camden-'

'Maar,' hij kneep harder in mijn kaak. '*Gisteravond...* kon ik alleen maar denken aan de pijn op je gezicht, en aan Hunter die me vertelde dat hij je had zien huilen.' Zijn greep ontspande en hij streek met zijn duim over mijn kin. 'Ik wil je niet breken, Eden. Ik vind het gewoon leuk om met je te vechten, en ik vind het leuk als jij met *mij* vecht. Maar ik zal ermee stoppen... Het spijt me dat ik je pijn heb gedaan.'

'Het was niet eens jij,' fluisterde ik, mijn ogen sluitend.

'Wat was het dan?'

Dit was het. Alarmbellen klonken in mijn hoofd, rode vlaggen gingen omhoog, mijn schild probeerde zo goed mogelijk tussen ons in te komen. Als ik hem vertelde wat er voor mij toe deed, zou hij weten hoe hij me kon vernietigen. Geen geruchten meer, geen grappen meer. Hij zou ze niet nodig hebben. Hij zou echte munitie hebben.

Mijn ogen waren droog, maar vanbinnen verdrong ik.

'Ik verlies mijn stoel. Ik kom niet in aanmerking om op het herfstconcert te spelen. Als ik mijn wiskundecijfer niet ophaal, zal ik niet kunnen spelen op het winterconcert. Het zou mijn kansen om toegelaten te worden tot Berklee kunnen schaden.' Ik haalde beverig adem. 'Ik kan dat niet laten gebeuren.'

Mijn ogen waren nog steeds gesloten, maar ik voelde Camden terugtrekken. Onze neuzen raakten elkaar niet langer. Zijn muntfrisse adem verleidde me niet langer om dingen te doen waarvan ik wist dat ik ze niet zou moeten doen.

'Eden.'

Ik opende voorzichtig mijn ogen en staarde in een poel van kleur die iets weerspiegelde dat ik niet helemaal kon definiëren.

'Laten we gaan studeren.'

CAM

Ze staarde naar het plafond, diep in gedachten. Haar lippen trilden, alsof ze iets aan het opzeggen was. Het enige wat ze had opgeschreven was het nummer van de opgave.

'Wat ben je aan het doen?'

Ze schrok op en haar ogen schoten naar mij. 'Cosinus is aanliggend gedeeld door schuine zijde... toch?'

Ik beet op een kant van mijn wang om niet te glimlachen, maar Eden ving mijn amusement toch op. Haar ogen vernauwden zich en ze richtte haar blik op het geopende tekstboek voor haar. Ik wachtte een minuut terwijl ze naar de woorden op de pagina staarde om te zien of ze enig idee had hoe ze verder moest.

Nee dus.

'Je weet dat je het niet hoeft te memoriseren, toch?'

'Ik ben het tekstboek niet aan het memoriseren. Ik denk gewoon na.'

Ik grinnikte. 'Nee, ik bedoel cosinus. Onthoud gewoon SOHCAHTOA en je kunt het uitvogelen.'

Ze keek op, verwarring rimpelde haar voorhoofd. 'Wat?'

Ik zuchtte. 'SOHCAHTOA. Het is een ezelsbruggetje. Sommige oude hippies casten altijd hasj terwijl ouders arriveren... we kunnen er een viezere van maken als je wilt.'

Ik knipoogde naar haar, maar mijn glimlach verdween toen ze het nog steeds niet begreep. Ze staarde me aan met gefronste wenkbrauwen. Ze keek alsof ik haar drugs probeerde te verkopen.

'Kijk.' Ik schoof naast haar op het bed en pakte haar potlood. Na naar een lege pagina te hebben gebladerd, krabbelde ik de letters neer en schreef de betekenis van elk op. SOH= sinus, overstaande, hypotenusus. CAH= cosinus, aanliggende, hypotenusus. TOA= tangens, overstaande, aanliggende.

Haar ogen werden groot, en ze bladerde door haar notiëboek. Ze stopte bij een pagina en las die een minuut lang door. 'Heilige shit.'

En jawel, het anagram stond er gewoon.

'Dit was een van de dagen dat ik ISS had... Ik wist niet wat het betekende.'

Schuld flikkerde op, maar ik zei niets. Dat was de dag dat Eden erachter kwam dat ik die foto op school had verspreid. De dag dat ze woedend mijn wiskundeles was binnengestormd, of misschien was het wanhoop geweest. Wat het ook was, het was mijn schuld geweest. Als ik had geweten waartoe het zou leiden, hoeveel het orkest voor haar betekende... Ik weet niet zeker of ik het überhaupt had gedaan.

De verslagen blik in Edens ogen toen ze het had over het verliezen van haar plaats deed me denken aan Hunter vorig jaar, toen hij een hersenschudding had opgelopen en de rest

van de wedstrijd moest missen. Het had hem verscheurd, en ik had nooit begrepen hoe iemand zo gepassioneerd kon zijn over iets. Het was maar een spel. In dit geval was het maar een concert.

Maar voor Eden was het alles.

Ze schreef wat getallen op in haar notitieboek en pakte haar rekenmachine. Haar bewegingen waren schokkerig, alsof ze opgewonden was. Ze zette haar tanden in haar onderlip, en nadat ze iets had ingetypt op de rekenmachine, hield ze hem omhoog voor me om te zien. 'Is dit goed?'

Ik pakte hem aan en controleerde haar werk. 'Jep.'

'O mijn God,' zei ze, en een diepe zucht gleed over haar lippen. Ze sloot haar ogen en zag eruit alsof er duizend kilo van haar schouders was gevallen. Toen ze ze opende, draaide ze zich naar me toe en glimlachte. 'Dank je.'

Twee woorden waarvan ik nooit had gedacht dat ik ze uit haar mond zou horen. Maar verdomme, ze klonken zoet. Ik staarde iets te lang naar haar lippen voordat ik naar het tekstboek wees. 'Kom op. Doe er nog een.'

Met een knik ging ze er weer mee aan de slag. De opgaven waren alleen voor de oefening, dus toen Eden het eenmaal door had, gingen we door naar het volgende concept. Eden was... achter. Behoorlijk veel. Meerdere keren raakte ze zo gefrustreerd dat het leek alsof haar geest uitschakelde en ik haar moest terughalen. Mijn vermoeden was dat dat was wat haar in de eerste plaats tegenhield om deze shit te leren.

Het maakte echter niet uit. Er waren veel dingen die mensen misschien onaangenaam aan me vonden, maar het ene ding dat ik wel had, was geduld. Ik wachtte tot ze beseft hoe belangrijk deze test was, en dat deed ze. Elke keer. Ze zuchtte en duwde het tekstboek van zich af, alleen om het weer terug te halen, mijn doordringende blik ontwijkend.

Ze was mooi als ze boos was. Als ze vocht, zelfs als het

met zichzelf was. Haar wangen werden rood en gefrustreerde vingers maakten haar haar in de war. Haar neusvleugels trilden. Verdomme, het was sexy.

Ik was in gedachten verzonken, starend naar haar half-open lippen, toen ze vanachter de rekenmachine naar me opkeek. Ze gaf hem aan me, er merkbaar zelfverzekerder uitzien dan toen we een paar uur geleden met studeren waren begonnen.

Ik controleerde haar antwoord voordat ik het notitieboek sloot en opzij gooide.

'Wat doe je?' vroeg ze, haar wenkbrauwen fronsend en over het bed reikend naar het weggeworpen notitieboek. Ik legde mijn hand over de hare toen ze het aanraakte, en haar ogen schoten naar me toe.

'Dat is genoeg voor vandaag. Je kunt morgen weer langskomen als je wilt.'

'Camden, ik moet-'

'Dat gaat je lukken,' zei ik vastberaden. Ze snapte het nu. Misschien kon ze nog wat langer studeren, maar ik kon het niet verdragen haar nog een minuut langer op mijn bed te hebben. Niet met haar neus in een tekstboek.

De studietijd zat erop.

Haar keel bewoog toen ze slikte, en ze trok haar hand weg van de mijne. Dit was het moment waarop ze me kon vertellen dat ze naar huis wilde. Ze kon opstaan, weggaan, en zelfs morgen terugkomen, en ik zou doen alsof er niets was gebeurd.

Maar ik wilde dat ze bleef.

'Bedankt voor je hulp,' zei ze, terwijl ze haar tekstboek sloot en zich van het bed boog om het in haar tas te stoppen. Haar trui schoof omhoog en onthulde de gebruinde huid van haar rug, en het puntje van een paars slipje. Mijn pik begon hard te worden, maar er kwam een andere gedachte bij me op.

'Ben je geadopteerd?'

Het haar van haar broer was licht. Moeder was blond. Stiefvader was, nou ja, stiefvader. Edens haar was bijna zwart, en haar huidskleur was vele tinten donkerder dan die van hen.

Ze ging rechtop zitten en sloeg haar paardenstaart over haar schouder voordat ze zich naar me toe draaide. Er was geen emotie op haar gezicht te zien. 'Nee. Mijn biologische vader is Cubaans.'

Ze zei het alsof dat een vraag was die ze vaak kreeg.

'Je achternaam is-'

'De achternaam van mijn familie is Thompson. Ik ben onderdeel van mijn familie. We hebben het laten veranderen toen ik tien was. Is dit interessant voor je?'

Haar toon was kortaf, maar nog steeds veranderde haar gezichtsuitdrukking niet. Gevoelig onderwerp? Wel, wel, wel, het meisje met de perfecte familie was toch een beetje disfunctioneel.

'Waar is je echte vader?'

Nu vernauwden haar ogen zich. 'Thuis. Bij mijn echte moeder en mijn echte broer.' Ze stond op en streek met haar handen langs haar trui om de stof glad te strijken. 'Waar ik ook naartoe moet.'

'Wacht,' zei ik, opstaand en haar weg naar de deur blokkerend. 'Het spijt me. Ik was gewoon nieuwsgierig.'

'Nieuwsgierig?'

'Ja.'

Ze keek rond in mijn kamer en bleef staan toen ze bij mijn bureau kwam. Ik volgde haar blik. Er was hier nooit iemand, dus ik dacht er niet veel over na, maar ik vermoedde dat het systeem met drie beeldschermen wel vragen kon oproepen.

'Waar zijn je posters?'

'Wat?'

Ze spreidde haar handen om naar de kamer te gebaren. 'Je footballposters. Meisjes in bikini's. Auto's. Waar zijn ze? Ik bedoel, jij bent Camden Knight, toch? Waarom staat er een boekenkast met klassieke literatuur in plaats van tijdschriften? Waarom ziet je computer eruit als iets uit een beveiligingskantoor?'

Ik keek rond en probeerde te zien wat zij zag. De muren waren leeg, maar... nou en? Wat dan nog als ik van computers hield, van lezen hield?

'Verpest dat het domme footballspeler-imago dat je van me wilt hebben?'

'Nee hoor.' Ze haalde haar schouders op. 'Gewoon *nieuwsgierig*. Hé, waar zijn je ouders?'

'Genoeg, Eden.'

'Wat?' Ze lachte droog. 'Ik dacht dat we elkaar aan het leren kennen waren?'

Een scherpe steek doorboorde mijn maag, en de huid op mijn gezicht spande zich toen het verhardde. Ze wist het verdomme. Ze had me gezien. De vraag was wanneer. Was het vandaag omdat ik haar had uitgenodigd in mijn kamer, of was het daarvoor al?

Ik had eerder meisjes mee naar huis genomen. Ik had het feit dat mijn ouders geld hadden in mijn voordeel gebruikt. Ze kwijlden en staarden vol ontzag zodra we bij het huis aankwamen, en tegen de tijd dat ik ze naar de logeerkamer had gebracht, zat mijn broek om mijn enkels en hun monden om mij heen. Het was zo makkelijk. Te makkelijk. Ik vroeg me af of ik ze hier naartoe had gebracht, of ze dan dezelfde vragen zouden hebben gehad als Eden, maar ik betwijfelde het. Alles wat ze zagen was een footballster en geld. Geen van hen zag *mij*.

Dit was mijn ruimte, en ik had Eden erin uitgenodigd.

Waarom?

'Sorry,' zei Eden, terwijl ze haar armen ontkruiste en ze langs haar zij liet bungelen.

Ik schudde de klap van me af en rolde met mijn nek. 'Waarvoor?'

Ik liep naar het bed en liet me erop vallen, leunde met mijn rug tegen het hoofdeinde en liet één voet over de rand bungelen. Ik sloot mijn ogen en probeerde er zo ontspannen mogelijk uit te zien. 'Moet je niet gaan?'

Ze zuchtte en even later zakte het bed in onder haar gewicht. Ik opende mijn ogen en keek naar haar, zittend op de rand met haar handen in haar schoot. Ze staaarde me aan, met een droevige uitdrukking. Nee, geen droefheid... medelijden.

'Eden, serieus, ik weet niet wat je denkt, maar stop ermee. Mijn ouders zijn dit weekend weg. Ze komen maandag terug.'

'Het moet eenzaam zijn.'

Een bitter lachje rommelde in mijn borst. 'Het is zaterdag. Ik zal vanavond bij Hunter zijn, omringd door mijn vrienden. Waar zal *jij* zijn?'

'Ze weten niet eens wie je echt bent, toch? Dat is wat ik bedoelde. Het moet eenzaam zijn om jezelf zo te moeten verbergen zoals jij doet.'

Mijn ogen werden groot en ik schudde mijn hoofd. 'Je leest veel te veel in niets.'

'Hoe vaak heb je me een bandnerd genoemd?'

'Wat?'

Ze draaide zich volledig naar me toe en trok één been op het bed. '*Jij* bent degene die mij gefotoshopt heeft. Ik dacht dat je iemand had betaald om het te doen, maar dat deed je niet.' Ze gebaarde naar mijn bureau alsof dat het duidelijk maakte. Ik denk dat het dat eigenlijk ook wel deed.

'Je houdt van computers. Je houdt van wiskunde. Je houdt van verdomde Shakespeare. Het enige wat ik ooit over jou

heb gehoord was dat je van football hield, en toch...' Ze keek de kamer rond. 'Geen football.'

'Alleen omdat ik geen kitscherige posters ophang betekent nog niet-'

'Alleen omdat mijn huid anders is dan die van mijn familie betekent nog niet dat ik er problemen mee heb. Alleen omdat mijn biologische vader weg is betekent nog niet dat ik geen vader heb. Het betekent niets, net zoals jouw spullen 'niets betekenen', dus waarom respecteren we elkaars privacy niet en houden we op met prikken?'

Mijn mond hing open om haar te vertellen dat ze het mis had, maar na een paar seconden liet ik de adem die ik had ingehouden ontsnappen en knikte.

Ik liet mijn hoofd tegen het hoofdeinde rusten en wachtte tot ze zou vertrekken. Er hing een ongemakkelijke spanning in de kamer, en het was moeilijk te zeggen bij wie van ons het vandaan kwam. Waarschijnlijk bij allebei. We waren aan elkaar blootgesteld, onze onzekerheden verborgen achter een gordijn dat was opengetrokken.

Ze maakte geen aanstalten om te gaan. Ze zat daar naar haar schoot te staren, plukkend aan een rafelig stukje van haar spijkerbroek. Ik had mijn wens gekregen dat ze zou blijven, maar nu wist ik niet zeker of ik het nog wel wilde.

Pas op wat je wenst.

'Praat Paige ooit over mij?'

Ik liet haar woorden tot me doordringen voordat ik rechter ging zitten. Ik schoof naar haar toe op het bed en plaatste mijn handen op de rand. Dat was waarom ze niet wegging. Er was meer dat ze wilde weten.

'Waarom vraag je dat?'

Ze haalde haar schouders op. 'Kun je gewoon antwoord geven op de vraag?'

Leilani en Jade zijn bitches. Ze houden ervan om te

roddelen, en ze zetten andere mensen onder druk om het ook te doen. Dus ja, soms praat ze over jou.'

'Wat zegt ze?'

Ik doorzocht mijn geheugen naar specifieke dingen, niet dat ik er een van aan Eden zou vertellen. Ze maakte duidelijk dat Paige's verraad haar pijn deed, en ik zou daar niet aan bijdragen, maar ik was zelf ook nieuwsgierig. De ontrouw tussen Eden's vrienden was verbijsterend. Als Sebastian niet probeerde haar te versieren, zou hij zich ook tegen haar hebben gekeerd.

Nu ik erover nadacht, zei Paige niet veel. Ze lachte meestal alleen maar mee. Ze had me dingen verteld omdat ik ernaar had gevraagd. Paige had bevestigd dat Eden maagd was, nooit een vriendje had gehad, cello speelde, een hekel had aan de sporters en dacht dat ze beter was dan wij. Paige had dat laatste ook aan de anderen verteld, en dat had hen echt op gang gebracht. In het begin wist ik niet zeker of het waar was, maar dat was het wel.

Ik was niet boos op Eden of zo. Ze kende ons niet, en er waren groepen die wij ook als minderwaardig zagen. Zoals bandnerds bijvoorbeeld... en computernerds.

'Ze zegt dat je een heel braaf meisje bent.'

Eden snoof en stopte met pluizen aan haar spijkerbroek. 'Juist, en ik neem aan dat ze het precies in die woorden zei.'

'Maakt het uit?'

Ze wachtte een paar seconden voordat ze haar hoofd schudde. 'Ik denk van niet.'

'Zou het je beter doen voelen als ik je vertelde dat Trey elke kans aangrijpt om haar te bedriegen?'

'Nee,' zei ze, terwijl ze zich naar me toe draaide. 'Dat zou het niet doen.'

Natuurlijk niet. Ze was Leilani niet. Ik kon niet tellen hoe vaak iemand me had verteld dat Leilani en ik een geweldig stel zouden zijn. Of zelfs hoe vaak Leilani het zelf had

gezegd. We gingen samen naar elk evenement, we hadden af en toe seks, maar er was niets. Hoezeer ze ook wilde dat er iets was.

Eden was Leilani's tegenpool.

Ik nam haar gezicht in mijn handen en leunde naar voren, wachtend vlak voor haar lippen om te zien of zij deze keer de afstand zou overbruggen.

Dat deed ze.

Zachte lippen streelden de mijne voordat ze zich tegen me aandrukte. Mijn andere hand reikte omhoog om haar gezicht te ondersteunen, en een bliksemschicht schoot langs mijn ruggengraat.

Het voelde net als de vorige keer. Alsof ik een wolf was die bloed rook. Een behoefte barstte in me los, en ik drukte mezelf harder tegen haar aan. Mijn tong drong tussen haar lippen, eisend toegang tot haar mond. Ik baande me een weg naar binnen met een beetje weerstand en proefde haar, mijn lul verhardde als reactie.

Ze was een beetje onhandig en aarzelend, waardoor het feit dat ik haar eerste kus was logisch werd.

Ik was haar eerste kus.

Ik duwde haar achterover op het bed en klom bovenop haar, liet mijn handen langs haar zijden omhoog glijden en trok haar trui omhoog tot aan de rand van haar beha.

Ze greep mijn handen en verbrak de kus met een hijg. 'Wacht.'

Nee, was mijn eerste reactie, maar ik liet haar mijn handen wegleiden.

'Ik kan dit niet doen.'

'Waarom niet?'

Ze slikte voordat ze een beverige adem nam. 'Omdat we niet daten. *We mogen* elkaar niet eens.'

Ik deinsde terug en keek haar boos aan. 'Eden, ik mag je verdomme wel. Dat heb ik je gezegd.'

Ze leunde op haar ellebogen en keek me aan. Haar ogen waren gevuld met verlangen. Ik kon het zien. Ze wilde dit verdomme.

'Je kent me niet eens.'

Ik legde mijn handen op haar schouders en duwde haar zachtjes terug op de matras. 'Laat me je dan leren kennen.'

'Zo werkt het niet.'

Mijn ogen gleden naar de gladde huid van haar buik. Die bewoog met haar ademhaling en mijn blik zakte naar haar heupbotten, die boven haar spijkerbroek uitstaken. Speeksel vulde mijn mond, en ik haalde scherp adem.

Ze duwde me niet van zich af. Ze gedroeg zich niet alsof ze zich ongemakkelijk voelde.

Ze wilde dit.

Er kwam een gedachte bij me op en ik probeerde wat tact in de vraag te leggen.

'Heb je ooit jezelf een orgasme gegeven?'

Volslagen tactloos.

Mijn ogen schoten naar haar gezicht en ik merkte de rode tint op haar wangen op.

'Ja of nee?'

'Ik... ik weet het niet.'

Ik verplaatste mezelf lager zodat mijn mond bij haar middel was. Ik beet zachtjes in de huid boven haar heupbeen en trok een spoor van kusjes over haar buik, waarbij ik net onder haar navel pauzeerde.

'Camden,' zei ze, terwijl ze haar hand op mijn hoofd legde en me zwakjes probeerde weg te duwen. Als ze dacht dat het zeggen van mijn naam me zou doen stoppen, had ze een betere methode nodig.

'Je zult het lekker vinden,' beloofde ik, terwijl ik de knoop van haar spijkerbroek losknoopte. 'We hoeven niet te neuken. Ik ga je gewoon laten genieten.'

'Ik ben geen slet,' flapte ze eruit, waarschijnlijk meer voor zichzelf dan voor mij.

'Eden, kijk me aan.'

Ze ging op haar ellebogen liggen en keek op me neer. Ze was opgewonden. Het was duidelijk te zien aan haar blozende wangen en verwijde pupillen, maar er was ook iets anders dat veel op schaamte leek.

'Van seks houden maakt je geen slet. Het maakt je menselijk.'

'Echt?' Ze snoof. 'Want dat leek je niet te denken toen je de hele school vertelde wat een-'

'Ik loog tegen hen. Ik lieg altijd tegen hen, precies zoals jij zei. Maar ik zweer, ik ga niemand hierover vertellen.'

Ze schudde haar hoofd. 'Je liegt.'

'Nee, dat doe ik niet.'

Ik krulde mijn vingers onder haar slipje en maakte me klaar om het naar beneden te trekken, maar ze kronkelde en greep mijn handen om ze weg te trekken.

'Ik zei nee!'

Haar stem was luid en boos genoeg om me te laten schrikken, en mijn ogen schoten naar de hare. Haar gezicht was vertrokken in een frons en ze kroop onder me vandaan voordat ze haar broek met boze rukken dichtknoopte.

'Eden, rustig aan.'

Nog een scherpe blik. 'Als je denkt dat ik je dit met me laat doen na alles, heb je het goed mis.'

Ze klom van het bed af, maar voordat ze naar de deur begon te lopen, greep ik haar pols. 'Het is niet zoals je denkt.'

Haar borst trilde van woede en ze sloot haar ogen. Toen ze ze opende, ving ik iets in haar ogen op. Het was geen woede. Het was angst.

'Ik *beloof* dat het niet zo is.'

'Bedankt voor de hulp, maar ik had die niet moeten aannemen. Ik wil niets van je. Ik mag je niet. Ik ben niet van

plan mijn maagdelijkheid aan jou te geven, dus je kunt net zo goed ophouden met proberen.'

Ze rukte zich los uit mijn greep en stapte om me heen. Ze pakte het handvat van haar tas, tilde hem op en liep naar de uitgang. 'Ik probeerde niet met je te neuken.'

Ze pauzeerde bij de deur maar draaide zich niet naar me om. 'Nou, dan ben je dus niet gefaald.'

Met die laatste opmerking was ze weg.

Ik overwoog haar achterna te gaan, maar dat zou geen verschil hebben gemaakt. Ik haalde gefrustreerd een hand door mijn haar, viel achterover op het bed en staarde naar het plafond.

Dit was waarom ik haar leuk vond. Omdat ze moeilijk was. Het ging er niet om haar goed te laten voelen of haar te imponeren met glimmende dingen. Nee, ze was een grotere uitdaging dan dat. Maar misschien was ze te veel van een uitdaging?

Of misschien pakte ik dit op de verkeerde manier aan. Ik wist niet wat Eden in godsnaam wilde.

Maar ik was vastbesloten erachter te komen.

EDEN

De letters voor me vervaagden tot ik ze niet langer kon zien. Mijn hersenen waren als pap, maar ik bleef toch staren. Deze toets betekende op dit moment alles, en ik zou verdoemd zijn als ik ook maar één minuut van de les zou verspillen door er niet naar te kijken. Ik had mijn antwoorden al twee keer gecontroleerd.

De bel ging, en iedereen behalve ik schuifelde de klas uit. Tafels maakten een krassend geluid terwijl de poten over de vloer schraapten. Ik verschoof alleen maar met mijn hoofd in mijn handen, nog steeds geconcentreerd op de laatste pagina van de vier pagina's tellende toets.

'Ben je aan het afronden?' klonk de stem van mevrouw Morris boven me, en ik zuchtte voordat ik mijn ogen van het papier losmaakte. Ik vouwde het terug naar de eerste pagina en overhandigde het met tegenzin. Mijn hand trilde.

Mevrouw Morris fronste toen ze het aannam en door de pagina's bladerde. 'Het ziet er goed uit, Eden. Denk je niet dat je het goed hebt gedaan?'

'Ik weet het niet,' zei ik met een brok in mijn keel. 'Ik denk het wel.'

Ze knikte en legde een troostende hand op mijn schouder. Na een gespannen glimlach liep ze naar haar bureau en legde mijn toets bovenop een stapel. Leerlingen voor haar volgende les stroomden al binnen, dus pakte ik mijn tas en stond op om te vertrekken.

'Ik zal je vanavond de resultaten e-mailen.' De glimlach van mevrouw Morris deed weinig om de bezorgde rimpels in haar ooghoeken te verbergen. 'Ik weet zeker dat je het goed hebt gedaan.'

Ik haalde diep adem en knikte. 'Dank u.'

De lucht voelde zwaar aan terwijl ik de klas uit liep. Het was alsof ik onder water liep, waarbij elke stap hard moest werken om me vooruit te ploegen. Ik was zondag niet naar Camdens huis gegaan om te studeren, zelfs niet nadat hij me een berichtje had gestuurd met de vraag of ik wilde komen. Ik had hem niet teruggebericht. Ik had een bericht getypt waarin ik vroeg hoe hij aan mijn nummer was gekomen, maar had het uiteindelijk verwijderd voordat ik op 'verzenden' drukte. Hij was er te goed in om me te manipuleren zodat ik deed wat hij wilde. Te goed. Dus had ik in plaats daarvan de hele dag in mijn eentje gestudeerd. Ik had niet gedacht dat ik zijn hulp nodig had, en ik hoopte met alles wat ik had dat ik gelijk had gehad.

Mijn zij tintelde toen mijn telefoon trilde in het zakje van mijn tas. Nadat ik de gang in was gelopen, pauzeerde ik buiten de deur om mijn berichten te controleren.

Camden 7:34: Goedemorgen

Camden 7:58: Succes met je toets

Camden 8:49: Hoe is het gegaan?

De tijdstempel van zijn laatste bericht herinnerde me eraan hoe lang het had geduurd voordat ik de klas had verlaten. De bel ging toen ik de telefoon weer in mijn tas stopte en naar Engels voor eindexamenleerlingen liep, waar ik nu te laat voor was.

Ik probeerde me te haasten, maar mijn benen wilden nog steeds niet in een normaal tempo bewegen. Ik sleepte me door de gangen tot eindelijk de deur in zicht kwam. Meneer Gordan was al begonnen met de lezing tegen de tijd dat ik de deur opende en stilletjes naar binnen glipte, waarbij ik hem zachtjes achter me dicht klikte.

'Heb je een briefje voor te laat komen, juffrouw Thompson?' Meneer Gordan fronste naar me toen ik in mijn stoel zakte. Ik schudde mijn hoofd en stond op het punt om er een te gaan halen bij het kantoor toen Camdens stem me tegenhield.

'Meneer Gordan, denkt u dat Sophocles Oedipus bedacht omdat hij zelf een oedipuscomplex had?'

Meneer Gordan kantelde zijn hoofd naar Camden. Net als de meeste anderen in de klas. Hij sprak zelden, maar als hij dat deed, was zijn stem een kracht die aandacht opeiste.

Meneer Gordan leunde tegen het whiteboard, waarbij hij uitwisbare markeerstift op zijn poloshirt smeerde. Niet dat het hem iets kon schelen. Zijn ogen lichtten op bij Camdens vraag, en ik kon zijn hersenen bijna zien malen terwijl hij het aas slikte. 'Interessante vraag. Er is niet veel bekend over Sophocles' jeugd, maar van wat we weten...'

Ik zakte in mijn stoel terwijl meneer Gordan doorratelde, heen en weer gaand met Camden. Ik was een beetje verbaasd over hoeveel Camden leek te weten over het onderwerp, maar ik had niet verbaasd moeten zijn. Hij was slim. Ik wilde niet dat hij dat was, ik verwachtte niet dat hij dat was, maar hij was het.

Ik ritste mijn tas open en haalde mijn notitieboek tevoorschijn om mezelf af te leiden van zijn stem. Het was glad en zelfverzekerd. Net als de rest van hem. Het was te gemakkelijk om erin te verdwalen, en ik was vastbesloten dat niet te doen.

Iedereen mocht dan wel zwelgen in bewondering voor

Camden Knight, maar ik zou dat niet doen. Tenminste, niet meer.

Ik tekende een hart bovenaan mijn papier voordat ik het invulde, waarbij ik harder op het potlood drukte om het steeds donkerder te maken totdat het nauwelijks nog een hart was. De omtrek was er nog steeds, maar er was niets warm of gelukkig aan. Het had net zo goed een zwart gat kunnen zijn.

'Was je toets niet vandaag?' fluisterde Sebastian. Blijkbaar was ik niet de enige die niet gefocust was op het debat tussen meneer Gordan en Camden. Ik wierp een blik zijn kant op en knikte.

Hij vertrok zijn gezicht. 'Sorry.'

'Ik denk dat het wel oké ging,' zei ik om hem gerust te stellen. Ik glimlachte en sloeg een blanco pagina open om aantekeningen te maken. Meneer Gordan was aan het afronden. Het trof me dat Camden naar mijn toets had gevraagd voordat mijn beste vriend dat deed, maar ik duwde de gedachte weg voordat hij kon groeien.

Dertig minuten en drie pagina's aantekeningen later ging de bel. Ik stopte mijn notitieboek weg en maakte me klaar om op te staan toen Camden voor mijn bureau stopte. Hunter was doorgelopen maar pauzeerde en keek terug naar Camden met opgetrokken wenkbrauw.

'Dus, hoe ging het?'

Ik verplaatste mijn blik terug naar Camden en haalde mijn schouders op. Hij snapte het niet. Dat ik zijn berichtje niet beantwoordde, betekende dat ik hem negeerde. Het betekende dat ik niet meer geïnteresseerd was in dit alles. Ik trapte er niet meer in. Het betekende *niet* dat hij harder moest proberen.

'Ik weet zeker dat je het goed hebt gedaan.' Hij haalde een briefje uit zijn zak en legde het op mijn bureau voordat hij zich omdraaide en Hunter de klas uit volgde.

Ik staaarde naar het briefje, in de verleiding om het direct open te maken en te lezen.

Maar dat was een slecht idee. Het was bedoeld om me te verzachten - om me te laten zien dat die eikel ook een gevoelige kant kon hebben.

Het was nep.

Ik greep het papier, verfrommelde het in mijn vuist, en stond op. Sebastian liep voor me uit naar de deur, en ik gooide het papier in de prullenbak op weg naar buiten.

'Zullen we naar de kantine gaan?' vroeg hij, terwijl hij in de gang bleef staan. 'Het lijkt erop dat Golden Boy er geen zin meer in heeft om een klootzak te zijn.'

'Oh, geloof me,' zei ik snuivend. 'Het is nog niet voorbij.'

Ik keek naar links en rechts de gang in, proberend te beslissen wat we moesten doen, terwijl ik ook Sebastians opmerking niet analyseerde. Als ik dat deed, zou ik er misschien aan twijfelen of ik wel gelijk had. Ik zou kunnen overwegen dat het misschien wel voorbij was. De sporters hadden me deze ochtend niet lastiggevallen. Ze hadden helemaal niets tegen me gezegd. Het was net als voordat dit alles begon. Ik bestond niet voor hen.

Ik kon er niet te diep over nadenken. Als ik dat deed, zou ik misschien vergeten hoezeer ik onzichtbaar wilde zijn. Hoezeer ik de spot haatte, of hoezeer ik het haatte om Camdens aandacht te hebben.

Ik keek naar Sebastian en forceerde een glimlach. 'Laten we naar de kantine gaan.'

CAM

Mijn ogen waren gericht op de kantinedeur, wachtend om te zien of ze zou verschijnen. Hunter en ik waren net aan onze tafel gaan zitten, en hij was al diep in gesprek met Trey over de wedstrijd van vrijdag. We speelden tegen de Douglas

Wolverines, en het zou een gegarandeerde overwinning moeten zijn. Ze stonden vijf plaatsen onder ons.

'Heb je zin in het feest volgende week, Paige?' vroeg Hunter.

Ik wendde mijn blik af van de deur om tussen hen beiden te kijken, en merkte de vriendelijke glimlach op Hunters lippen op. Paige straalde als een lantaarn omdat ze werd opgemerkt.

'Ja,' zei ze, terwijl ze haar vork op haar dienblad legde en rechter ging zitten. 'Echt heel veel zin.'

'Ik ook.' Hunters glimlach verbreedde. 'Het wordt leuk. Net als het feest erna.' Hij gaf haar een knipoog en pakte zijn vork om spaghetti'slierten erop te draaien. Hij had nog steeds Paige's volledige aandacht, evenals de mijne.

Hij was iets van plan.

'Ik heb nog steeds geen date, trouwens.'

'Oh,' stotterde Paige. 'Ik weet zeker dat er genoeg meisjes zijn die dolgraag met je mee zouden willen.'

Het niveau van opwindning in haar stem maakte me misselijk. Allemaal omdat een van Trey's vrienden tegen haar sprak. Ik rolde met mijn ogen en keek weer naar de deur. Eden was daar, in de rij met Sebastian. Ze had een blik op haar gezicht die me deed denken dat zij zich ook misselijk voelde.

Haar ogen schoten rond en landden op mij voordat ze snel wegkeken.

'Ja, je hebt waarschijnlijk gelijk. Ik vroeg me af, trouwens. Denk je dat je aan je vriendin, Eden, kunt vragen of ze al een date heeft?'

Mijn hoofd schoot naar Hunter en zwaaide toen naar Paige. Ze verschoof ongemakkelijk op haar stoel en liet haar schouders hangen. Er krulde nog steeds een glimlach om haar lippen, maar nu was die niet meer oprecht. Nu begreep ze het. Hunter mocht haar niet. Hij accepteerde haar niet in

onze groep. Hij *gebruikte* haar, allemaal zodat hij haar vriendin kon gebruiken.

'Eden is niet echt het homecoming-type.'

'Echt niet?' Hunter schoof zijn dienblad weg en leunde voorover op zijn ellebogen. 'Wat voor *type* is ze dan?'

De uitdaging in zijn toon zorgde ervoor dat Paige zich ongemakkelijk voelde. Ze keek naar Trey, maar die was stil en hield zich bezig met eten. Ze had inmiddels moeten weten dat Trey zich niet zou mengen in zaken tussen Paige en zijn vrienden. Een van ons zou haar kunnen drogeren en neuken, en hij zou achterover leunen en doen alsof er niets gebeurde. Ze had geluk dat ze niet ons type was.

'Ik bedoel alleen, ze wilde de andere jaren ook niet naar de feesten, dus ik denk niet dat ze nu wel wil gaan... Maar je kunt het haar vragen.'

'Wat als jij het haar voor mij zou vragen? Zou ze dan ja zeggen?'

Paige beet op haar wang en haalde haar schouders op. 'We zijn niet echt meer vriendinnen.'

Eden ving opnieuw mijn blik toen ze naar haar tafel diagonaal tegenover de onze liep. Ze was bij Sebastian en had een nerveuze glimlach op haar gezicht. Haar andere vrienden keken ongemakkelijk naar elkaar. Ze leken te proberen te beslissen of ze weg moesten gaan in plaats van gezien te worden met Eden. Sterker nog, ik was er zeker van dat dat het was, en ik had het al meerdere keren eerder opgemerkt.

Een paar van de meisjes stonden op en liepen door de kantine om hun dienbladen weg te brengen. Eden keek niet naar hen, maar haar spieren spanden zichtbaar. Ze wierp haar haar over haar schouder en pakte haar vork, draaiend door de spaghetti alsof ze naar iets verborgens zocht. *Zoals een condoom.*

Nog een van haar vrienden stond op en vertrok, met nog genoeg eten op hun dienbladen.

Nog twee, een jongen en een meisje met een stapel kaarten, stonden op en liepen de kantine uit.

Eden staaarde naar haar eten. Ze had de vork in haar hand, maar die bewoog niet meer. Sebastian zat daar te praten met een andere vriend, doend alsof er niets aan de hand was.

Het waren waardeloze vrienden, en ze was beter af zonder hen. Zeker, het was mijn schuld dat ze haar in de steek hadden gelaten, maar eigenlijk had ik haar een gunst bewezen. Niemand wilde zulke 'vrienden'.

Hunter was nog steeds aan het praten met Paige, maar het kon me niet meer schelen wat hij zei. Hij zou proberen Eden te benaderen, al was het maar om zichzelf te bewijzen dat hij het kon. Het was een wedstrijd voor hem, maar hij dacht dat hij alleen met zichzelf wedijverde. In zijn hoofd had ik al met Eden geslapen, dus hij moest bewijzen dat hij dat ook kon.

Hij kon het niet. Ik ook niet.

'Met wie ga jij, Cam?' vroeg Paige, terwijl ze me in het gesprek betrok. Toen ik naar haar keek, was ze nog steeds duidelijk ongemakkelijk. Haar schouders waren gespannen, en ze kauwde op haar lip.

'Leilani,' antwoordde Hunter voor mij. 'De homecoming king en queen gaan samen.'

Hij hield zijn toon licht, maar er zat een onderliggende bitterheid in die ik niet begreep. Het ging niet om het feit dat ik Leilani meenam. Daar gaf Hunter niet om. Het enige waar hij om gaf was seks, en hij had haar vaker geneukt dan ik. Veel vaker.

Wilde *hij* homecoming king zijn?

'Er worden geen stemmen uitgebracht of zo,' zei ik, terwijl ik hem aanstaarde.

Hij draaide zich naar me toe en glimlachte. 'Gast, kom op.'

Het is jou! Hij lachte en liet het gesprek voor wat het was door zich op zijn eten te richten. Ik bleef staren. Zijn lach deed me denken aan alle keren dat ik had geprobeerd hem een compliment te geven en hij het had afgeweerd. Weerde hij dit ook af?

Het gesprek ging over op een ander onderwerp, en Hunter deed net zo levendig mee als anders. Ik kon niet ophouden met naar hem kijken, en een paar keer keek hij naar me en trok zijn lippen op in een nerveuze trek. Er was iets mis.

'Ben je vanavond vrij?' vroeg ik hem, zijn gesprek met Trey onderbrekend.

Hij keek naar me en haalde zijn schouders op. 'Eh, ja. Wil je langskomen?'

Ik imiteerde zijn geforceerde glimlach. 'Ja.' Ik bestudeerde zijn gezichtsuitdrukking, op zoek naar wat hem dwarszat alsof het in zijn huid gegrift zou zijn. 'Ik kom er aan.'

EDEN

De berichten bleven maar komen. Keer op keer, hoe vaak ik ze ook negeerde. Camden praatte tegen me alsof we vrienden waren. Alsof ik antwoord gaf. Maandag ging ik kort nadat ik een 'welterusten' had gekregen slapen. Dinsdag werd ik wakker met een 'goedemorgen'. Woensdag stuurde hij me een foto van hem bij een duikplank. Hij had zijn shirt uit, zijn wenkbrauwen waren opgetrokken en er speelde een humoristische glimlach om zijn mond. Hij zag eruit alsof hij net had gelachen, en ik kon me voorstellen hoe zijn gespierde buik daarbij rimpelde. De V die uit zijn zwembroek piepte was strategisch zichtbaar, en zijn haar was nat, wat suggereerde dat hij al had gezwommen.

Onder de foto verschenen drie puntjes, en ondanks mijn beste pogingen om het niet te doen, starde ik ernaar. Ik wachtte gretig om te zien wat hij daarna zou sturen. Ze verdwenen, en toen waren ze weer terug, alsof hij twijfelde over wat hij zou zeggen. Uiteindelijk stuurde hij het bericht: 'je zou Snapchat moeten nemen'.

Ik rolde met mijn ogen en gooide de telefoon op mijn

bed. Ik was aan het studeren - deze keer voor een geschiedenistoets - en weigerde me door hem te laten afleiden.

Maar toen ik in bed lag, staarde ik naar de foto. Ik bestudeerde zijn glimlach en probeerde te zien of die oprecht was. Lachte hij me uit, of was hij gewoon blij? Dat was de vraag die ik mezelf sindsdien duizend keer had gesteld.

Het was donderdag en ik verliet de orkestrepetitie met Sebastian naast me. Mijn achterwerk deed pijn van het drieënhalve uur zitten tijdens de repetitie, maar lang niet zoveel als mijn trots. Ik zat op de zesde stoel. De *laatste* stoel.

'We zouden morgenavond iets moeten doen,' zei Sebastian, waardoor ik uit mijn gedachten werd getrokken. Het beeld van Camden verdampte en werd vervangen door Sebastians nerveuze glimlach.

Nerveus?

'Zoals wat?'

Mijn trots kreeg opnieuw een deuk toen ik merkte dat ik hoopte dat hij zou zeggen dat we naar de wedstrijd zouden gaan. Ik had Camden verteld dat ik zou gaan, maar dat was nu voorbij. Het maakte me niet uit of hij de foto zou sturen, of in ieder geval niet genoeg om me naar zijn wil te voegen. Alles was duidelijk geworden op de dag dat ik dom genoeg was geweest om naar zijn huis te gaan. Zijn motieven. Wat ik te verliezen had. Wat hij van me wilde.

Het antwoord op de laatste vraag was die dag eindelijk duidelijk geworden - alles. Hij wilde *alles* van me. Mijn vrienden, mijn reputatie en mijn lichaam. En hij zou niet stoppen tot hij het allemaal had.

'Wil je een film zien? Er draaien een paar goede.'

Ik glimlachte en verplaatste mijn cellokist naar mijn andere hand. 'Ja, leuk. Is het goed als ik Jordan meeneem? Mijn ouders hebben het erover om dit weekend een dateavond te hebben, dus misschien moet ik op hem passen.'

'Eh.' Sebastian zweeg enkele momenten. Het grind van de

parkeerplaats knarste toen hij zijn voeten voortsleepte. 'Ja, prima.'

Ik keek hem aan met samengeknepen ogen. 'Hij is een coole knul. We hoeven niet per se een tekenfilm te kijken of zo. Hij kijkt de hele tijd actiefilms met Roman.'

'Juist,' zei Sebastian, met een strakke glimlach en een knik. 'Cool.'

Hij leek het niet echt 'cool' te vinden, maar ik vocht tegen de drang om Jordan verder te verdedigen. Ik was al overbeschermend voor mijn kleine broertje en dat wist ik. We kwamen bij mijn auto aan en ik duwde mijn cello op de achterbank. Toen ik me omdraaide naar Sebastian, zette ik mijn hand in mijn zij. 'Wil je een lift naar huis?'

Hij wiebelde even, nog ongemakkelijker ogend, en ik deed moeite om niet zo defensief over te komen. Ik liet mijn handen ontspannen langs mijn lichaam hangen en verzachtte mijn gezichtsuitdrukking.

Zijn mond ging open en dicht, alsof hij niet zeker wist hoe hij moest antwoorden. 'Nee,' bracht hij uiteindelijk uit, terwijl hij zijn hoofd schudde en een paar keer knipperde. 'Het is oké.'

Hij liep weg richting de stoep en keek over zijn schouder. 'Ik zie je morgen.'

'Tot ziens,' zei ik, terwijl ik mijn hand opstak om te zwaaien.

Ik stapte in mijn auto en deed de deur dicht, waarbij ik even de tijd nam om naar Sebastian te kijken terwijl hij wegliep. Was ik gemeen geweest? Had ik iets verkeerd gezegd? Ik kon het niet meer zeggen. De sporters hadden me zo op scherp gezet dat ik gemakkelijk kon uitvallen. Maar deze keer niet. Niet echt. Misschien als ik niet zo gepreoccupeerd was geweest met Camdens beeld in mijn hoofd, had ik het beter kunnen zeggen.

Zuchtend draaide ik de sleutel in het contact. Ik bleef

mijn gesprek met Sebastian herhalen op weg naar huis, analyserend of ik te humeurig of defensief was geweest, of dat ik misschien iets zag wat er niet was. Misschien was hij helemaal niet boos of overstuur. We waren net uit een repetitie gekomen die onze vingers bijna had doen bloeden. Misschien was hij gewoon moe. Dat was ik in ieder geval wel.

Alle gedachten hielden op toen ik mijn straat in draaide en de zwarte Jeep op de oprit zag staan. Ik kneep mijn ogen samen en miste bijna de brievenbus toen ik inparkeerde omdat ik mijn ogen niet van het voertuig kon afhouden.

Hij was het niet. Geen sprake van.

Ik parkeerde ernaast en stapte uit mijn auto, zonder mijn blik af te wenden van de te donker getinte ramen. Ik kon niet zien of er iemand in zat, dus toen ik ernaast stond, vormde ik een kommetje met mijn handen rond mijn ogen en drukte mijn voorhoofd tegen het glas. Het was leeg, maar ik merkte wel één ding op. Mijn pepperspray, degene die Camden in zijn achterbank had gegooid, lag in de bekerhouder.

Shit.

Mijn hoofd draaide zich abrupt naar het huis, alsof ik Camden door de bakstenen heen kon zien. Ik kreunde terwijl ik mijn cello uit de achterbank pakte, samen met mijn tas, en naar binnen schuifelde, naar welke nieuwe hel me ook wachtte. Misschien had hij mijn familie vastgebonden en hield hij een mes tegen iemands keel, wachtend om een 'nieuwe deal' met me te sluiten zodra ik door de deur stapte. Het leven van mijn familie in ruil voor mijn maagdelijkheid.

Ik gierde het uit om mijn eigen verdorven grap en hoopte tegelijkertijd dat er niets te kwaadaardigs op me wachtte.

Wie hield ik voor de gek, dit was *Camden Knight*.

'Mam?' riep ik, terwijl ik mijn cellokist neerzette en mijn tas van mijn schouders gooide toen ik binnen was. Het

echode luid op de houten vloer, en een moment later verscheen Roman in de gang die naar de keuken leidde.

'Hoi, kleintje.'

'Waar is mam?'

Mijn ogen schoten wild heen en weer, zoekend naar enig teken van Camden. Mijn moeder kon niet geweten hebben dat hij hier was. Als ze dat had geweten, zou ze hem hebben gevraagd te vertrekken. Dus waar was hij?

Roman wees met zijn duim achter zich. 'Iedereen is achter. Kom erbij.'

'Iedereen?' vroeg ik, terwijl ik aarzelend een stap in zijn richting zette.

Roman glimlachte terwijl hij zijn hand uitstak en mijn schouder kneep. 'Maak je geen zorgen.' Hij duwde me de keuken in en naar de achterdeur. 'Ik heb al met mama gesproken, en ze vindt het prima dat je vriend hier is, zolang jullie niets doen wat niet mag. Ze heeft moeite om het toe te geven, maar ik denk dat ze hem wel mag. Hij is behoorlijk charmant.'

'Wat doet hij hier?' vroeg ik, terwijl ik stopte en me omdraaide naar Roman.

Zijn wenkbrauw ging omhoog en hij kantelde zijn hoofd. 'Wist je niet dat hij zou komen? We dachten dat jij hem had gevraagd om zijn excuses aan te bieden-'

'Excuses?'

'Ja,' Roman rekte het woord uit. 'Voor vorige week. Hij zei dat hij voelde dat hij ons excuses verschuldigd was voor het overtreden van onze regels en verzekerde ons dat het niet weer zou gebeuren. Heb jij hem dat niet gevraagd?'

'Nee,' zei ik, terwijl ik een zucht liet ontsnappen. 'Dat heb ik niet gedaan.' Ik vocht tegen de neiging om met mijn ogen te rollen en wierp een blik over mijn schouder naar de hordeur. Stemmen drongen door. Mama's. Jordan's. *Zijn*.

'Het klinkt alsof je een goede hebt uitgekozen, Eden. Maak je niet zo'n zorgen, oké?'

Ik draaide me terug naar Roman, dwong een strakke glimlach en knikte. Hij stak zijn hand uit en kneep nogmaals in mijn schouder voordat hij naar de deur gebaarde. 'Kom op. We hebben het allemaal naar ons zin daar buiten.'

Ik haalde diep adem en sjokte naar buiten, terwijl ik me de nachtmerrieachtige motieven voorstelde die Camden hiervoor had. Ik had gelijk, hij zou niet stoppen totdat hij me helemaal had. Totdat alles waar ik van hield uit elkaar was gescheurd, inclusief mijn familie.

Klootzak.

Hij ontmoette mijn blik toen ik de patio op stapte, en mijn adem stokte. Ik probeerde mijn boze blik vast te houden, maar toen ik het tafereel in me opnam, smolt mijn hele houding als een ijsje op een hete zomerdag.

Camdens arm was naar achteren gebogen met een footballbal in zijn hand. Zijn doel was gericht op Jordan, die twintig voet verderop stond met zijn handen op zijn knieën. Camdens lippen waren gekruld in een glimlach die de glimlach van mijn kleine broertje weerspiegelde. Gelukkig. Oprecht gelukkig.

Ik moet hem hebben opgehouden want Jordan riep: 'Ik ben er klaar voor!'

Camden keek vooruit en gooide de bal in de lucht, een paar meter van waar Jordan stond en lachte toen mijn kleine broertje er naar dook. Hij greep de bal en drukte hem zo strak tegen zijn borst als zijn tienjarige armen toelieten voordat hij op de grond viel.

Het geklap en gefluit van Roman en mama trok mijn aandacht, en ik draaide mijn hoofd naar hen toe. Ze zaten allebei op onze patio-bank, Romans arm hing over de rugleuning. Mama had een glimlach die ik zelden bij haar

zag, en haar golvende blonde haar omljstte haar gezicht op een manier die, samen met de glimlach, haar deed stralen.

'Hé, lieverd,' zei mama, terwijl ze haar blik op mij richtte. Ze leunde voorover en klopte op een van de stoelen. 'Kom bij ons zitten.'

Ik keek tussen haar en Camden, die een wankele pass van Jordan ving, voordat ik naast haar ging zitten.

Roman kuste mijn moeder op haar wang en fluisterde iets in haar oor wat haar deed giechelen. Ze draaide zich naar mij. 'Blijkbaar is je broer een footballster.'

Ik richtte mijn blik op Jordan, ellebogen op zijn knieën en handen gespreid zoals Camden hem instrueerde. 'Blijkbaar.'

Ik had nog steeds niet geglimlacht. Mijn gezichtsuitdrukking was misschien niet boos, maar er zat nog steeds een zware scepsis onder. Het huis stond niet in brand, en niemand werd vermoord, maar ik had moeite te geloven dat Camden hier was omdat hij met mijn broer wilde overgooien.

Hij bleef mijn kant op kijken, ving kort mijn blik voordat hij weer terugging naar het overgooien van de bal naar Jordan. Zijn houding was net als zijn glimlach - soepel en zelfverzekerd. Hij moest wel behoorlijk wat spiergeheugen hebben om er zo uit te zien. Mijn gedachten dwaalden af naar de foto die hij had gestuurd, en ik stelde me voor hoe zijn spieren er onder zijn shirt uitzagen terwijl zijn arm naar achteren boog en de bal wegschoot. Sommige van zijn spieren waren zichtbaar, zoals zijn biceps. Die spande aan, waardoor zijn shirt strakker werd, terwijl hij de bal naar achteren bracht en-

'Hoe was school?'

Ik schudde mijn hoofd en draaide me naar mama. Roman grijnsde alsof hij mijn gedachten had gelezen, maar ik negeerde hem.

'Uhm, het ging wel.'

'Gaait trig nog steeds goed? Camden zei dat je vandaag misschien hulp nodig had.'

Dat zal hij wel hebben gezegd.

'Ik kan het nog steeds bijhouden. Mevrouw Morris zei dat ze me extra punten zou geven als ik het nodig had.'

'Ze ziet hoe hard je je best doet,' zei Roman, die zich in het gesprek mengde.

Hij had gelijk. Ik had een 7- gehaald voor de test van maandag, en mevrouw Morris had me die avond een e-mail gestuurd met ongeveer honderd uitroeptekens na het cijfer - 7,1. Ze was door het dolle heen geweest en had me herhaaldelijk verteld hoe trots ze op me was. Mijn ouders ook. Het voelde goed, maar er zat een onderliggende bitterheid aan het geheel. Ik had dat cijfer gehaald omdat ik Camdens hulp had gehad. Zonder dat wist ik niet zeker wat er zou zijn gebeurd. Nog erger, hoe goed had ik het kunnen doen met die extra dag studeerhulp die ik had afgewezen?

Mijn cijfer was nu een 6,5, wat me nog steeds ongeschikt maakte. Ik moest een 9,8 halen voor die test om mijn cijfer op te trekken naar een 7. Maar ik zou de extra opdracht doen, en ik zou de voldoening hebben dat ik het op eigen kracht had gedaan.

Ik had zijn hulp niet nodig.

'Nou, dat is geweldig,' zei mama, terwijl ze meer tegen Roman aanleunde. 'We zijn allebei heel trots op je... en we zijn blij dat je de hulp krijgt die je nodig hebt.' Haar blik dwaalde naar Camden toen ze dat laatste deel zei, en ik volgde hem.

Zweet brak uit op mijn voorhoofd, ondanks de koele oktoberlucht, en mijn longen brandden. Ze probeerde hem aardig te vinden... voor mij. Omdat ze dacht dat *ik* hem aardig vond. Ik had dit nooit voor haar verborgen moeten houden. Ik had naar haar toe moeten gaan en haar moeten vertellen over het pesten, het footballveld, de rat, zelfs de

verkrachting. In plaats daarvan had ik het allemaal verborgen gehouden, deed alsof alles in orde was en overtuigde mezelf ervan dat ik de dingen op die manier makkelijker maakte, maar dat was niet waar. Ik was een lafaard. Als ik hun zou vertellen wat er op school aan de hand was, dan zou het thuis ook bestaan. Dit was mijn toevluchtsoord.

En nu was het dat niet meer.

'Ik ga naar binnen,' kondigde ik aan, terwijl ik opstond en denkbeeldig stof van mijn spijkerbroek veegde. 'Het is een beetje koud.'

Roman fronste, en mijn moeder bestudeerde me, haar advocatengezicht in volle glorie.

'Waarom haal je geen deken?' stelde Roman voor.

Ik was al langs hen heen gelopen en was bijna bij de deur toen ik me omdraaide en een strakke glimlach gaf. 'Dat is oké. Ik moet ook nog wat studeren.'

Roman knikte, maar ik wist niet zeker of mijn moeder het geloofde. Ik was te laf geweest om haar gezichtsuitdrukking te zien. De hordeur kraakte toen ik hem opentrok en achter me dicht liet slaan.

Het zweet op mijn voorhoofd werd nog duidelijker terwijl ik naar boven liep. Waarom kon hij me niet gewoon met rust laten? Dit was mijn veilige plek. Mijn sportschoolloze ruimte. Mijn Camden's-onzin-vrije zone.

Ik liet me op mijn bed vallen en veegde het parelde zweet weg met mijn handrug. Mijn hartslag was te snel. Het bonsde in mijn oren, zo luid dat het het enige was wat ik registreerde totdat er op de deur werd geklopt.

De deur kraakte en Camden kwam in mijn gezichtsveld.

Hij ging naast me op het bed zitten. Ik ging niet rechtop zitten, noch draaide ik me om om hem aan te kijken. Misschien als ik hem negeerde, zou hij weggaan. Als ik niet bewoog, kon hij me niet zien. Hij was een woeste T-Rex, en ik-

'Ik stond op je te wachten bij je auto.'

Verdomme.

Ik slaakte een diepe zucht en ging rechtop zitten, nog steeds zonder hem aan te kijken, maar ik gaf het op te doen alsof hij er niet was.

'Het orkest duurde vandaag langer, en ik zat daar te denken aan hoe je vorige week opmerkte dat het me niet kon schelen dat je in de problemen kwam...'

'Dus je dacht: "Hé, ik ga haar ouders eraan herinneren dat ik besta." Ik snoof en rolde met mijn ogen, terwijl ik een losgeraakte pluk haar achter mijn oor stopte.

'Nee.'

Ik plantte mijn handpalmen op het bed en draaide mijn hoofd om hem aan te kijken, met ongeloof over mijn hele gezicht geschreven.

'Ik kwam om me te verontschuldigen. Je stiefvader begon met me over voetbal te praten, en je kleine broertje werd enthousiast... Ik probeerde niet eens binnen te dringen, het gebeurde gewoon.'

'Juist.' Ik keek van hem weg om uitgeput naar het plafond te staren. Ik kon deze onzin niet meer aan.

'Eden.'

Nog een zucht en ik draaide mijn nek om naar Camden te kijken.

'Het spijt me.'

Ik wachtte op een grijns, of tot de amusering in zijn stem zou doorklinken, of op iets, wat dan ook, dat zou aangeven dat hij het niet meende. De gouden ring die de delicate rand van zijn irissen vormde, viel me op, maar dat deed het altijd. Zijn kaak was gespannen, zijn lippen dun. Zijn handen rustten in zijn schoot. Als hij oprechtheid veinsde, deed hij het verdomd goed.

Ik zei niets, vooral omdat er zoveel dingen waren waar hij

spijt van kon hebben, en ik kon niet beginnen te raden waar hij op doelde.

'Ik blijf je behandelen alsof je zomaar een meisje bent, maar dat ben je niet. Je bent anders. Die verschillen zijn soms moeilijk te bevatten, maar ze zijn de reden waarom ik je leuk vind. Ze maken je... jou.'

Mijn wenkbrauwen trokken samen en ik kantelde mijn hoofd. 'Waar heb je het over?'

Hij schoof dichterbij me toe, en ik moest mezelf dwingen om stil te blijven zitten. Mijn spieren verlangden ernaar om weg te kruipen, en mijn ogen schoten instinctief naar de open deur.

'Ik heb je geduwd.'

Ik richtte mijn blik weer op Camden. We waren nu centimeters van elkaar verwijderd, maar zijn handen lagen nog steeds in zijn schoot. Zijn stem was zacht, alsof hij iets zei dat hij niet buiten mijn kamer wilde laten komen.

'Ik heb er veel over nagedacht, en ik begrijp waarom je interesse in mij schijnbaar... is verdwenen. Je was nergens klaar voor, en ik probeerde je toch zover te krijgen. Seks, zelfs als het niet *echt* seks is, is een grote zaak voor jou, en dat zou het moeten zijn. Ik dacht niet na, en het spijt me.'

Ik staarde naar hem, zoekend in het donker van zijn ogen naar enige aanwijzing dat hij loog. Want hij *moest* wel liegen. Ik had nodig dat hij loog. Ik had nodig dat hij Camden Knight was, de klootzak van een sporter, de pestkop. Dat was de barrière tussen mij en de warmte waarin hij me wikkelde als we zo dicht bij elkaar waren. Het was moeilijk om nee te zeggen tegen de charmante, behulpzame, gebroken jongen. Het was makkelijk om nee te zeggen tegen de pestkop.

'Het was geen grote zaak,' zei ik, zijn zachte stem imiterend.

'Jawel, dat was het wel.' Hij bewoog zijn hand om naast de

mijne op het bed te rusten, nog steeds zonder aan te raken, maar zo dichtbij. 'Maar het zal niet nog eens gebeuren.'

'Ik weet het.' Ik tilde mijn hand op en legde hem in mijn schoot voordat ik een paar centimeter weg schoof. 'Omdat ik je niet op die manier leuk vind. Ik ben niet geïnteresseerd in een relatie met de jongen die geruchten over me verspreidt.'

'Ze zijn gestopt. Niemand zal nog meer-'

'Vanwege jou, of vanwege Hunter?' Ik draaide mijn hoofd naar hem toe zodat ik zijn gezicht kon zien wanneer hij antwoordde. Wanneer hij onvermijdelijk zou liegen.

Hij pauzeerde enkele momenten en haalde diep adem. 'Hunter is degene die mensen heeft gezegd te stoppen, als dat is wat je vraagt.'

'Dus je hebt eigenlijk geen reet voor me gedaan, klopt dat? Laat me je iets vragen, Camden.' Ik leunde dichterbij, maar het had niets te maken met niet willen dat iemand me zou horen. Ik wilde zoveel mogelijk kwaadaardigheid uitstralen. 'Wat zou me zielliger maken... uitgaan met Hunter, of uitgaan met *jou*? Want je blijft me vertellen dat ik niet met hem uit moet gaan, maar-'

'Als je met hem uit wilt gaan, doe het dan, Eden. Ga met hem uit. Ik weet zeker dat hij veel meer respect zal hebben voor hoe ver je bereid bent te gaan dan ik.' Camden haalde een hand door zijn haar, waardoor de bruine lokken in de war raakten. Op de een of andere manier zag hij er nog knapper uit toen hij klaar was.

'Zou ik je moeten *bedanken* dat je me niet verkracht hebt?'

'Nee, dat is niet wat ik zeg.'

'Wat dan?' Mijn toon was kort, en wat van de trots die hij de afgelopen maand van me had gestolen, keerde terug. De beet was heerlijk, het was krachtig. Het deed me bijna begrijpen waarom hij deed wat hij deed. Hem klein maken, liet me me zo veel groter voelen.

Hij zuchtte en schudde zijn hoofd. 'Het spijt me, oké? Dat is alles wat ik probeer te zeggen. Het spijt me dat ik je geduwd heb. Het spijt me van de foto, het condoom, de geruchten, alles. Niets ervan was zelfs maar nodig.'

'Wat bedoel je met "zelfs maar nodig"? Nodig waarvoor?'

De emotie die Camden zichzelf had toegestaan te tonen, kwam abrupt tot stilstand. Zijn houding veranderde in een oogwenk van kwetsbaar naar afstandelijk. Ik zag het gebeuren. Ik kon het schild bijna over zijn huid zien komen.

'Niets.'

Hij wreef in zijn nek en keek rond voordat hij opstond. 'Ik hoop dat je ouders niet meer boos op je zijn,' zei hij, zonder me aan te kijken. Hij deed een stap om weg te lopen maar stopte toen ik sprak.

'Ze waren nooit *boos* op me. Ze waren teleurgesteld. Ze hielden het me niet boven het hoofd of zoiets.'

'Juist.'

'Camden.'

Zijn adamsappel bewoog, en hij nam even de tijd om me aan te kijken. Kippenvel verscheen op mijn huid toen onze ogen elkaar ontmoetten, de kilheid in de zijne deed me denken aan hoe ik hem eerder had gezien. Voordat dit alles gebeurde. Voordat hij besloot dat hij me leuk vond. Voordat ik hem kende.

Kende ik hem *wel*?

'Ik denk niet dat we nog vijanden zouden moeten zijn... maar ik weet niet of we vrienden kunnen zijn. Er is te veel gebeurd.'

Zijn schouders spanden zich, maar hij knikte. 'Je hebt waarschijnlijk gelijk.'

Twee stappen dichterbij de deur.

Drie.

Ik wist dat ik hem moest laten gaan. Ik zou hem daar weg

moeten laten lopen en mezelf toestaan de overwinnaar te zijn. Ik had gewonnen, en voor de rest van mijn leven kon ik troost putten uit het feit dat ik hen me niet had laten breken. Ik had hen niet alles laten nemen, alleen *bijna* alles. Maar er was iets gemengd met de overwinning, ermee wervelend, het overschaduwend. Het was azijn voor het water van mijn overwinning, waardoor het zuur werd.

Het was spijt.

'Mag ik alleen weten waarom?' Mijn stem filterde door de kamer, waardoor ik ineenkromp. Hij stopte in de deuropening en draaide zich om, zijn ogen nog steeds ijskoud. Er zat wanhoop in mijn toon die het nog erger maakte.

Hij keek rond, alsof hij overwoog of hij moest vertrekken of blijven.

'Alsjeblieft,' zei ik, mijn overwinning helemaal opgevend. Het woord brandde in mijn keel als zuur, wat zou verklaren waarom het zo schor klonk.

'Is het belangrijk voor je?' vroeg hij, terwijl hij een stap terug de kamer in deed. Zijn handen zaten in zijn zakken, maar het ontspannen gebaar kwam niet oprecht over. Hij stond in de verdediging. Ik was er zeker van. Dat was waarom zijn blik zo koud was, en het zette me aan het denken. Stond hij altijd in de verdediging? De enige keer dat hij me verwarmde was als we alleen waren.

Ik knikte en streek met mijn handen over mijn schoot. 'Ja.'

Hij scande de kamer in plaats van te antwoorden. Waar hij naar zocht, had ik geen idee. Zijn blik viel op een foto in een lijst op mijn ladekast, en hij liep ernaartoe om het beter te bekijken. Alles wat ik kon zien waren de strakke lijnen van zijn rug, en die gaven me geen enkele aanwijzing over wat hij dacht. Maar anderzijds kon ik nooit raden wat Camden dacht. Ik kende zijn motieven nooit. Daarom was dit zo belangrijk voor me. Ik... moest het gewoon weten.

Hij pakte de fotolijst op en hield hem dicht bij zijn

gezicht. Ik vermoedde dat hij naar iets zocht, maar ik kon niet beginnen te begrijpen wat. Ik stond op en liep voorzichtig naar hem toe, zo stil mogelijk, om hem niet te laten schrikken.

'Je hebt een mooie familie,' zei hij, terwijl hij de lijst terugzette en zijn handen weer in zijn zakken stak.

'Dank je.' Het was een fluistering die meer als een vraag klonk.

'Hunter is mijn familie.' Hij draaide zich naar me toe en leunde tegen de ladekast. De intensiteit in zijn ogen was genoeg om me te willen laten wegstaren, maar ik deed het niet. Mijn blik week niet.

'Ik weet dat je misschien denkt dat ik lieg als ik dit zeg, maar hij is als een broer voor me. Hij is *belangrijk* voor me.'

'Ik ga niet met hem uit.'

Camden lachte droog en keek even weg. 'Ik weet het, daar heb ik het niet over.' Hij zuchtte en haalde weer een hand door zijn haar. 'Je wilde weten waarom ik gemeen tegen je begon te doen...'

Mijn ogen vernauwden zich in verwarring. 'Vanwege wat ik over Hunter zei? Niets daarvan was gelogen, ik zag-'

'Ik weet het. Daar heb ik het ook niet over.'

Hij werkte het niet verder uit, maar dat hoefde ook niet. De herinnering aan die avond kwam in een flits bij me terug, en ik besepte waar hij het over had. Hunters moeder. Ik was het bijna vergeten, en mijn maag draaide zich om toen de herinnering bovenkwam. Iets overviel me wat ik nooit mogelijk had gedacht in een scenario als dit - jaloezie.

'Dit is het deel waar ik het verknalde door niet te beseffen dat jij niet bent zoals de meeste mensen. Ik dacht dat je het hem zou vertellen, of Paige, of iemand anders. Ik dacht dat het bij hem terecht zou komen, dus als dat gebeurde, wilde ik dat het eruit zou zien alsof jij erover had gelogen.'

Mijn lippen gingen uiteen en mijn ogen verzachtten. 'Die

hele tijd... probeerde je mijn geloofwaardigheid te vernietigen?'

Hij knikte en keek weer naar de foto. Hij streek met zijn vinger langs de lijst en zei niets meer. Het was alsof hij het tijd gaf om in te zinken en wachtte op mijn reactie. Maar het zonk niet in. Het kon niet. Niets ervan had zin.

'Als je zo veel om Hunter geeft, waarom zou je hem dat dan aandoen?'

'Ik verwacht niet dat je het begrijpt.' Zijn stem was vlak, en niets van zijn eerdere defensieve houding was te merken. Hij was niet in het minst verrast door de vraag. Het was waar hij op had gewacht.

'Kun je het tenminste proberen uit te leggen?'

Hij draaide zich naar me toe, trok zijn hand terug van de lijst en legde hem op de ladekast. Zijn lippen gingen uiteen om iets te zeggen, maar hij aarzelde alsof hij niet zeker wist of hij het moest doen. Waarom zou hij zeker zijn? Ik had hem verteld dat ik niet geïnteresseerd in hem was. Dat hij niets voor me betekende.

Ik had gelogen. Wat ik bedoelde was, ik *wilde* niet dat hij iets voor me betekende.

'Je had gelijk,' zei hij, voordat hij zijn tong tegen zijn onderlip drukte. 'Ik verberg mezelf voor mensen. Ze zien een quarterback, en ik ben bang dat ze niets anders zullen mogen. Dus verberg ik het.'

Ik knikte begrijpend, hoewel ik geen idee had waar hij naartoe ging met dit verhaal. 'Sherry kon het zien, en ze... praatte gewoon met me.' Dat krachtveld trok over zijn huid en hij vernauwde zijn ogen. 'Zoals ik al zei, ik verwacht niet dat je het begrijpt.'

Hij tilde zijn hand op van de ladekast en duwde zich ervan af. Hij stond op het punt om me te passeren, maar ik blokkeerde zijn pad. Ik drukte mijn handpalm tegen zijn borst, en zijn blik schoot van mijn hand naar mijn gezicht.

'Ik snap het.' Ik haalde diep adem. 'Ze zag je zoals je echt bent, en ze haatte het niet. Ze heeft nog steeds misbruik van je gemaakt-'

Camden barstte in lachen uit. Hij veegde mijn hand van zich af en schudde zijn hoofd. 'Misbruik van mij gemaakt? Eden, je bent schattig naïef.'

'Ben ik dat? Want ze is meer dan twee keer zo oud als jij, en-'

Zijn duim drukte tegen mijn lippen in wat zijn kenmerkende beweging was geworden, en hij stapte naar voren zodat we een centimeter van elkaar verwijderd waren. 'Het is voorbij,' zei hij, nog steeds zonder zijn duim weg te halen. 'Er is geen reden meer om erover te praten.'

Hij haalde zijn duim weg toen ik knikte, en hij knikte met zijn hoofd naar de deur. 'Ik ga weg.'

Ik beet op mijn lip en knikte weer. Deze keer zou ik hem niet tegenhouden. Niet omdat ik wilde dat hij wegging, maar omdat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om nog meer van mijn trots te verpulveren. Het moest voorbij zijn. Ik moest-

'Wil je met me meegaan?'

Mijn kin schoot omhoog terwijl ik naar hem opkeek. 'Met jou?'

'Ja... Je mag nee zeggen.' Hij slikte en hief zijn hand op om hem weer langs zijn zij te laten vallen. 'Je mag altijd nee zeggen.'

Tien minuten geleden dacht ik dat ik had gewonnen. Ik dacht dat ik wilde dat Camden me met rust zou laten, zou stoppen met de spelletjes. Maar er was een kans dat het geen spelletjes waren, en ik kon het zien. Ik wilde het. Ik *vond* het leuk. Ik wilde het niet, maar ik deed het wel.

En er was een kans dat misschien, heel misschien, niemand hoefde te verliezen.

'Oké,' zei ik, terwijl ik me omdraaide en naar de deur keek. 'Laten we gaan.'

CAM

'Waar gaan we heen?'

De leren stoel piepte toen Eden zich weer bewoog... opnieuw. Ik draaide mijn hoofd even haar kant op om haar gezichtsuitdrukking te zien. Zenuwachtig. Het deed me denken aan de eerste keer dat ze in mijn auto zat, en ik had toen gesmuld van haar zenuwachtigheid. Nu was het veront-rustend. Ik deed alles wat ik kon om haar zich op haar gemak te laten voelen bij mij, en toch faalde ik.

'Het meer. Er is een plek daar waar ik soms naartoe ga.' Ik pauzeerde en schraapte mijn keel voordat ik mezelf dwong dit volgende deel te zeggen. 'Ik kan je terugbrengen als je wilt? Als je van gedachten bent veranderd.'

'Nee,' zei ze met een hoofdschudding. 'Het gaat prima.'

Oh, godzijdank.

Ik probeerde de hele week al om Eden voor me te laten ontdooien. Een week om haar te laten zien dat er niets was om bang voor te zijn. Ik kon zien dat dat was wat haar tegen-hield, en ik begreep het. Ze had geen reden om me te vertrouwen, maar ik deed mijn best. Hard.

Ze had duidelijk gemaakt dat het haar pijn had gedaan toen ik haar geen bericht had gestuurd, dus had ik dat elke dag deze week gedaan. Meerdere keren per dag. Ze waren allemaal binnen een minuut na het versturen gelezen, maar er verschenen geen kleine stipjes eronder, er kwam nooit een antwoord.

En dan waren er de ochtenden. Ze wilde niet dat mensen haar pestten, en ik had het laten stoppen. Hunter was *technisch gezien* degene geweest die het had laten stop-pen, maar mijn zegen had de deal bezegeld. Hij en ik

hadden maandagavond een lang gesprek gehad, en ik had hem gezegd ervoor te gaan. Eden mee uit te vragen, haar voor zich te winnen. Het maakte mij niet uit. Het was de op één na moeilijkste leugen die ik hem ooit had moeten vertellen, maar het zou nergens toe leiden. Eden was niet geïnteresseerd in Hunter. Verdomme, ik had al genoeg moeite om haar in *mij* geïnteresseerd te krijgen. Ze zou hem afwijzen zodra hij het zou vragen, wanneer dat ook zou zijn.

Ik had hem geadviseerd om minstens een paar dagen te wachten voordat hij contact met haar zou opnemen. Hij moest vermijden wanhopig over te komen. Eigenlijk had ik gewoon nodig dat hij me de tijd gaf om haar vertrouwen te winnen.

Het leek nog steeds niet te werken.

Met één arm over het stuur geslagen, stuurde ik de Jeep voorzichtig om de laatste heuvel. Het meer kwam in zicht. De zon was al onder, maar 's nachts was het mooier met de manier waarop het water de maan weerspiegelde.

Het was een donderdag midden oktober, dus we waren twee van de weinige mensen die daar waren, en we passeerden maar een paar kampeerders op weg naar de plek.

Eden's gewiebel stopte, en ik keek opzij om te zien dat ze uit het raam naar het water staaarde. Ze moest zich afvragen wat ik in godsnaam aan het doen was, en eerlijk gezegd vroeg ik me dat ook af. Ik had haar hier niet naartoe moeten brengen.

Nog vijf minuten en de achterweg kwam in zicht. Ik vertraagde de Jeep tot kruipsnelheid terwijl ik afsloeg, en wierp nog een blik op Eden.

'Je brengt me toch niet hierheen om me te vermoorden, hè?' vroeg ze met een lachje dat niet echt humor overbracht.

Toen we bij de waterlijn aankwamen, zette ik de auto in de parkeerstand en draaide me naar haar toe, terwijl ik de

motor liet draaien. 'Weet je zeker dat je niet wilt dat ik je naar huis breng?'

Ze slikte en keek om zich heen uit het raam.

Ik zette de Jeep uit en gooide de sleutels in de middenconsole voordat ik uitstapte en naar Eden's kant liep. Ik opende het portier en merkte meteen de pepperspray op die ze stevig vasthield.

Nu was het mijn beurt om zenuwachtig te lachen. 'Wat ben je aan het doen?'

'Belooft me dat dit geen grap is,' fluisterde ze, met een trillende stem.

Zoveel angst. Het hing in haar stem, danste in haar ogen, maar het had niets te maken met het moeten doorstaan van nog een 'grap', of wel?

'Ben je bang om me leuk te vinden, Eden? Dat zodra je het toegeeft, ik de grond onder je voeten wegtrek?'

Ze hield de pepperspray nog steeds vast, maar haar greep verslaptte. Ze beantwoordde de vraag niet, maar dat was op zich al een antwoord. Het antwoord dat ik wilde, nodig had, en de hele week had proberen te krijgen.

'Daarom heb ik je hier naartoe gebracht.' Ik stak mijn hand uit en greep de pepperspray, nam het uit haar hand en gooide het in de middenconsole bij de sleutels. 'Ik ga je iets anders geven. Ik ga je *mijn* vertrouwen geven, zodat je mij misschien kunt vertrouwen.'

Ik stak mijn hand uit om haar uit de Jeep te helpen. Ze keek naar het water. Ze overwoog of ik loog. Ze probeerde *altijd* uit te vinden of ik loog, maar ze had iets gemist dat voor mij zo duidelijk was. Ik had nooit tegen haar gelogen. Ik had *over* haar gelogen, ik had tegen iedereen anders gelogen, maar nooit tegen haar.

Haar kaak spande zich aan terwijl ze slikte. Ze legde haar hand in de mijne en liet me haar helpen uitstappen. Ik hield

nog steeds haar hand vast, en toen ik het portier van de Jeep dichtdeed, voelde ik haar schrikken.

Ik richtte mijn blik op haar gezicht, bestudeerde de lijnen in haar voorhoofd, het scepticisme dat haar overspoelde. 'Gaat het?'

'Waarom zou het niet gaan?' vroeg ze, terwijl haar ogen nog steeds rondschoten. Waar zocht ze naar? Andere mensen? Een emmer varkensbloed die aan een van de bomen hing, wachtend tot ze eronderdoor zou lopen? Dat zou een goeie zijn geweest.

Ik kneep in haar hand en leidde de weg naar de waterkant. Er was daar een oude steiger die je pas kon zien als je er vlakbij was omdat het onkruid zo hoog was gegroeid. Een dikke boomtak hing over de constructie en daaraan bungelde een geïmproviseerde schommel die Hunter en ik hadden gemaakt toen we tien waren. We hadden hem al jaren niet meer gebruikt, en waarschijnlijk zou hij ons gewicht niet meer houden. Dat was het hoogtepunt van onze zomer geweest, onszelf in het water slingeren op onze geheime plek. De enige plek waar we naartoe konden gaan waar niemand, niet onze andere vrienden, ouders of meisjes, wist waar het was.

Het was van ons, en ik was de heilige regel aan het breken.

Ik baande me een weg door het onkruid met Eden achter me aan. Om ons heen kwaakten kikkers en zongen krekels. De overhangende boom wierp een schaduw over de steiger en maakte het moeilijk te zien, zelfs toen mijn voet erop landde. Ik ging zitten op de rand, liet Eden's hand los, en wachtte tot ze naast me kwam zitten. Het duurde even, maar toen de steiger kraakte en haar benen naast de mijne over de rand bungelden, draaide ik me naar haar toe.

'Dus?' zei ze, met zachte stem.

Dit was zo'n grote deal voor mij, dat ik was vergeten dat

ik het haar moest uitleggen. Ik was niet erg goed in dat gedeelte.

Ik haalde diep adem en staarde over het meer. 'Hunter en ik vonden deze plek toen we kinderen waren. Zijn ouders hadden ons meegenomen naar het meer, en we hadden de dag doorgebracht met verkennen. Het had uren geduurd voor we hier waren.'

Eden zei niets, maar wachtte in plaats daarvan tot ik verder ging. Mijn hartslag was versneld en mijn vingers tintelden, hoewel niet van de kou.

Ik keek over mijn schouder naar de Jeep.

Dit was een fout.

'En deze plek is belangrijk voor je?'

Eden's zachte stem bracht mijn aandacht terug naar haar. Ik liet mijn blik heen en weer gaan tussen haar ogen en haar lippen. Ze had niemand verteld wat er met Sherry was gebeurd, en voor zover ik wist, had ze ook niemand verteld over wat er met Hunter en Jade was gebeurd. Er gingen geen geruchten rond over een van die dingen, en die hadden er wel moeten zijn. Het is wat ik zou hebben gedaan om wraak te nemen. Het is wat elke normale persoon zou hebben gedaan. Maar Eden niet.

Ze was anders. Ze kon die geheimen bewaren, en ze kon dit geheim ook bewaren.

Ik hoestte om de schorre ademhaling die mijn keel deed trillen te verbergen en bedekte mijn mond met mijn hand. 'Ja, dat is hij wel een beetje.'

'Oké...'

'Wist je dat Hunter een moeilijke jeugd had?'

Ik perste de vraag eruit voordat ik hem voor altijd zou wegstoppen.

'Wat?'

Ik staarde naar het water, maar ik kon de verwarring in haar stem horen. Het was voorspelbaar met de manier

waarop ze hem zag, ons zag. We leken alles te hebben... auto's, geld, meisjes, wat dan ook. Er was elk weekend een feest bij Hunter thuis. Zijn ouders waren bij elke wedstrijd aanwezig. Iedereen zag Hunter als het schoolvoorbeeld van het verwende rijke kind. Soms voelde het alsof ik de enige was die er doorheen kon kijken.

'Zijn ouders maken veel ruzie. Zijn vader is niet de aardigste man ter wereld, en Hunter... hij heeft het er moeilijk mee gehad.'

De plank kraakte door Eden's beweging. 'Oh... Ik. Ik wil niet onmeelevend klinken, maar... wat is de betekenis van deze plek?'

Ik bewoog mijn vingers, in een poging het tintelen te laten verdwijnen. Verdomme, ik was hier slecht in.

'Dat was de eerste dag dat ik ooit Hunter's vader zijn moeder zag slaan.'

De krekels leken luider te worden, alsof ze protesteerden tegen het vertellen van het geheim. Vooral omdat het niet mijn geheim was om te vertellen.

'Hunter praat er niet over. Hij praat sowieso niet veel, maar die dag was hij vernederd. Hij hilde, en dat was de *enige* keer dat ik hem ooit heb zien huilen. We renden weg van de kampeerplaats en zeiden geen woord totdat we hier aankwamen. Toen vertelde hij me alles.'

Krakend hout. Dat was wat de lucht vervolgens vulde.

Eden's zachte greep wond zich om mijn onderarm. Ze wilde dat ik haar aankeek, maar ik kon het niet.

'Waarom vertel je me dit?' fluisterde ze.

'Omdat je denkt dat hij een monster is. Je denkt dat wat hij Jade heeft aangedaan onvergeeflijk is, maar wat je niet begrijpt is dat hij de dingen niet ziet zoals een normaal persoon dat doet. Hij spiegelt zijn vader zonder dat hij het probeert. Hij beseft soms niet wat hij doet, maar hij zou haar nooit pijn doen. Hij zou niemand pijn doen.'

'Denk je dat dat haar geen pijn deed?' Woede filterde in haar toon, waardoor ik ineenkromp. Ik legde het niet goed uit.

'Nee, dat denk ik niet. En je kent Jade niet. Zij heeft ook problemen.' Ik schudde mijn hoofd. 'Je zou het niet begrijpen.'

Eden snoof, en eindelijk keek ik haar kant op. Ze beet op haar lip, starend nu recht vooruit. 'Waarom zou ik het niet begrijpen?'

'Omdat je thuissituatie zo verdomd rooskleurig is,' zei ik, de frustratie in mijn stem duidelijk hoorbaar. 'Het is geen slechte zaak, Eden. Ik probeer je niet te beledigen.'

Haar hoofd schoot mijn kant op, haar ogen vernauwd.

'Dus wat? We moeten verkrachters blijven vergeven? Is dat het juiste om te doen?'

'Nee.'

'Wat dan?'

'Ik weet het niet,' fluisterde ik, schuddend met mijn hoofd. 'Ik weet alleen dat hij mijn beste vriend is, en ik wil niet dat je hem haat. Net zoals ik niet wil dat je mij haat.'

Haar gezicht verzachtte en het bruin van haar irissen verdonkerde tot de kleur van middernacht, maar de maan weerspiegelde er ook in. Ze waren prachtig. Alles aan haar was prachtig. Zelfs de zachte delen.

'Ik haat je niet.'

'Nee?'

Ze schudde haar hoofd en stopte babyhaartjes achter haar oor - een nerveuze gewoonte die ik begon te associëren met haar. 'Alsjeblieft... lieg niet tegen me. Beloof me dat dit echt is... Het is een te wrede grap als het niet zo is.'

'Het is echt,' verzekerde ik haar, mijn hand opheffend om over haar wang te strijken. Ik pauzeerde voordat het haar kon bereiken en liet het terug op het dek vallen. Ik zou haar niet weer pushen, maar verdomme, ik wilde het wel.

'Belooft je het?' Haar volgende ademhaling trilde.

'Ik belooft het.'

Haar schouders trilden, en ik vocht tegen de drang om mijn arm om haar heen te slaan voor warmte. Ik had niet beseft hoe koud het was.

Haar spijkerbroek schuurde over het houten dek toen ze naar me toe schoof. Ze legde haar hand op mijn arm en kantelde haar hoofd naar me op. Haar lippen tuiten en haar ogen sloten zich net voordat ze me kustte.

De vanillegeur van haar shampoo prikkelde mijn zintuigen terwijl ik mijn vingers door haar paardenstaart vlocht. Ik trok het elastiek eruit, waardoor haar haar over mijn handen viel om haar nog steeds gespannen schouders te bedekken.

'Laat je haar los,' fluisterde ik, de kus onderbrekend om dichterbij haar te schuiven. Ik keek in haar ogen om er zeker van te zijn dat er geen angst meer in zat. Die was er niet. 'Ik hou ervan als het zo zit.'

Ik omvatte haar gezicht met beide handen en leunde voorover, haar proevend op mijn tong, het zachte vlees van haar lippen voelend. Mijn pik verhardde, en ik overwoog te stoppen voordat het te ver ging, maar fuck dat.

Eden's tong zocht de mijne, en ze kreunde toen ik harder tegen haar aan duwde. Ze pakte mijn shirt vast met haar vuisten en trok me dichterbij. Dit was hoe ze was met al haar verdediging naar beneden. Nog steeds fel. Nog steeds sterk. Nog steeds perfect.

Ik had dit al lang geleden moeten doen.

Ik wilde haar op mijn schoot trekken om me te berijden, haar heupen tegen me aan voelen bewegen, haar opwinding op mijn tong proeven nadat ik die maagdelijke slipje had uitgetrokken. Gewoon een proefje, dan zou ik tevreden zijn.

Ik liet mijn handen over haar schouders en langs haar zij glijden voordat ik me realiseerde wat ik aan het doen was.

Ik verbrak de kus en hield mijn handen stil op haar ribben. Onze ademhaling was zwaar, en ik beantwoordde Eden's glimlach toen het tot me doordrong.

'Het is koud,' zei ze met een lach, om zich heen kijkend. 'Misschien kunnen we in de Jeep gaan zitten en praten?'

Praten. Ja, tuurlijk.

Ik glimlachte breder en knikte. 'Absoluut.'

EDEN

Sebastian: Sorry, ik voel me niet lekker. Ik zie je de volgende keer wel.

Ik staarde naar Sebastians bericht terwijl Jordan op zijn tenen ging staan om op de telefoon te kunnen kijken. 'Wat zei hij?'

'Hij zei dat hij niet kan komen.'

Jordan kreunde voordat hij een stap naar de deur zette. 'Kunnen we nu gaan?'

Ik bleef naar het bericht staren alsof ik iets gemist had. Gisteravond toen ik thuiskwam, had Jordan gevraagd of we vanavond naar de footballwedstrijd konden gaan, en ik had stom genoeg ja gezegd. Ik was vergeten dat we eigenlijk met Sebastian naar de bioscoop zouden gaan tot ik vandaag op school was, en ik had hem gevraagd of we in plaats daarvan naar de footballwedstrijd konden gaan. We zouden hem daar ontmoeten, en ik had hem alleen maar een berichtje gestuurd om te vragen of hij al onderweg was.

'Eden, kom op. We komen te laat.'

Ik zuchtte voordat ik mijn telefoon in mijn tas stopte en Jordan de deur uit volgde. Hij sprong de hele weg van

opwinding, en tegen de tijd dat we tien minuten later de parkeerplaats van het stadion opreden, was een deel van die opwinding ook op mij overgeslagen.

Ik greep het stuur steviger vast terwijl ik in een van de weinige vrije plekken parkeerde. De stadionlichten waren aan, en er kwam een oorverdovend geluid uit de tribunes.

'Het begint!' Jordan maakte haastig zijn veiligheidsgordel los en zwaaide zijn deur open, waarbij hij bijna de auto naast ons raakte.

'Voorzichtig,' snauwde ik, terwijl ik me omdraaide en tegen de lege lucht praatte omdat hij de deur al dichtgeslagen had.

Ik haalde diep adem in een poging de vlinders in mijn buik tot bedaren te brengen. Nee, geen vlinders. Eerder vleermuizen.

Er klonk een tik op mijn raam, waardoor ik schrok, en ik liet het stuur los en trok de sleutels uit het contact.

'Kom op! We moeten opschieten,' jammerde Jordan, terwijl hij mijn deur opende.

'Wil je alsjeblieft kalmeren?' vroeg ik, terwijl ik uit de auto stapte en de deur op slot deed. 'Het is maar een footballwedstrijd.'

'Maar Camden speelt. Hij is de quarterback, Eden.'

'Ja, dat weet ik.' Ik rolde met mijn ogen en liep richting het stadion met Jordan naast me. Het was een lage zet van Camden om Jordan over de wedstrijd te vertellen, wetende dat hij opgewonden genoeg zou zijn om mij te vragen hem mee te nemen. Jordan had één middag met Camden doorgebracht, en Camden was al zijn idool. Het was lief, maar ook angstaanjagend.

Nee. Ik was klaar met die gedachtegang. Dit was een goede zaak. We gingen gewoon kijken hoe een vriend football speelde. Er zou niets slechts gebeuren. Er was geen chantage bij betrokken, ook al hadden we nooit echt een

gesprek gehad over wat er zou gebeuren als ik *niet* naar deze wedstrijd zou komen. Dat was voorbij. Camden zou niet-

'Mag ik een Gatorade? Camden zei dat ze hier Gatorade hebben.'

'Ja, je mag een Gatorade.'

Ik pakte Jordans hand vast toen we dichterbij de poorten kwamen, maar hij trok hem terug. Er waren zoveel mensen die rondliepen in blauw-zwarte Panthers-kleding. Veel van de mensen die we passeerden, herkende ik niet. Dit alles voor een middelbare school footballwedstrijd. Als we zo'n opkomst hadden voor concerten, zou ik een hartaanval krijgen op het podium.

'Eén Gatorade, alstublieft,' zei Jordan, terwijl hij het geld dat ik hem had gegeven op de toonbank van de snackbar smeed. De vrouw met blauw-zwarte oorlogsverf onder haar ogen gaf hem een vriendelijke glimlach terwijl ze het geld aannam.

'Welke smaak wil je?'

Jordan keek naar mij op. 'Welke drinkt Camden?'

'Blauw, alstublieft,' zei ik tegen de vrouw. Dat was een gok. Ik had er geen flauw idee van welke Gatorade mijn vijand dronk. Nee, *niet* mijn vijand.

Verdorie, dit was raar.

Nadat Jordan zijn Gatorade had gekregen, liepen we de helling op naar de tribunes. Het volkslied was net afgelopen en iedereen stond nog. Ik herkende het meisje dat zong uit mijn wiskundeklas.

Het lied eindigde en mensen begonnen plaats te nemen. Mijn ogen schoten heen en weer over de tribunes, op zoek naar een opening. Jordan had gelijk gehad, we hadden eerder moeten vertrekken.

'Hierlangs.' Jordan trok me met hem mee de trap op. Ik scande de rijen, proberend te zien wat hij had gespot, en toen ik het zag, verstijfde ik. Er was een open plek, maar het was

net boven Hunters ouders, of in ieder geval de vrouw die ik herkende als zijn moeder.

Jordan draaide zich om toen ik mijn hand uit de zijne trok.

'Ik denk dat ik daar betere plaatsen zie.' Ik wees in een willekeurige richting en deed een stap naar beneden. De spelers betraden het veld en de mensen op de tribunes begonnen te juichen.

'Nee, het gaat zo beginnen. Kom op.' Hij pakte mijn hand en begon me weer de trap op te trekken. Ik probeerde te protesteren, maar hij wilde er niets van weten. Hij was een tienjarige met een tunnelvisie.

'Pardon,' mompelde ik tegen niemand in het bijzonder terwijl we ons een weg baanden naar de lege plek op de tribune. Mensen rekten hun nek om om ons heen te kunnen kijken, alsof ze geen moment wilden missen van wat er op het veld gebeurde. Ik denk niet dat het zelfs al begonnen was.

We bereikten onze plaatsen net toen 'Panthers beginnen met de bal' door de luidsprekers rondom het stadion schalde. Ik keek uit over het veld, op zoek naar Camden. Ik kon me zijn nummer niet herinneren, maar aangezien ik opmerkte dat veel mensen #8 op de achterkant van hun shirts hadden staan, gokte ik dat het dat was. En inderdaad, #8 nam de quarterback-positie in.

Ik kon zien dat hij het was door zijn kenmerkende zelfvertrouwen en rustige houding, zelfs als ik niet had geweten op welke positie hij speelde. Verschillende helmen van de spelers bewogen alsof ze naar de tribune keken, maar de zijne niet. Die bleef stil, zijn volledige focus op het veld. Ik wou dat ik kon liegen en zeggen dat ik het niet sexy vond. Of misschien zou ik niet willen liegen. Misschien was het goed om de jongen met wie ik praatte sexy te vinden.

Zo, zo vreemd.

De bal werd gesnapt en Camden ving hem met gemak.

Hij keek het veld over en maakte een schijnbeweging met zijn arm voordat hij de bal subtiel aan een andere speler gaf die enkele meters rende en twee tackles ontweek voordat hij neergehaald werd.

De menigte juichte en Hunters moeder stond op, vormde een toeter met haar handen en riep: 'Goed samengewerkt, jongens!'

Ze ging zitten, haar rug recht en met lasergerichte focus op het veld. Hunters vader mompelde iets tegen haar dat ik niet kon verstaan door al het lawaai, en ze keek slechts een moment naar hem voordat ze weer naar het veld keek.

Toen ik naar Jordan keek, zat hij op zijn handen en hing hij op de rand van zijn stoel. Zijn ogen waren komisch breed opengesperd. 'Heb je plezier?' vroeg ik, terwijl ik me naar zijn oor boog.

Hij keek kort mijn kant op voordat hij knikte en zich weer op de wedstrijd richtte. American football was niet echt iets waar ik interesse in had, maar Roman en Jordan wel. Ze zetten elke weekend de Dallas-wedstrijd op, en Roman had me zelfs wat over het spel geleerd toen ik jonger was. Het was echter niet hetzelfde op tv als in het echt, vooral niet met spelers die ik kende. Eindelijk begon ik de aantrekkingskracht te begrijpen.

De bal werd gesnapt, en Camden gooide een pass over het veld. Een van onze spelers ving hem bijna, maar de bal glipte door zijn handen.

Hunters vader werd alert en schreeuwde: 'Verdomme! Geef hem aan achttien!'

Hunters moeder raakte zijn arm aan, maar hij schudde haar af.

Ik keek over het veld om te zien wie nummer achttien was. Hij was de running back die de eerste play had gelopen. Hunter.

De volgende twee plays gingen naar Hunter, en hij haalde

nog een first down. Toen Camden de bal weer gooide, deze keer naar een andere ontvanger, werd hij gevangen en scoorden de Panthers de eerste touchdown van de wedstrijd. De menigte werd compleet gek, en ik betrapte mezelf erop dat ik meeklapte en glimlachte. Het enthousiasme was aanstekelijk.

Misschien was dit niet zo stom als ik dacht.

De aanvalsspelers jogden van het veld af, terwijl de verdediging hun helmen opdeed en zich klaarmaakte voor de aftrap. Camden deed zijn helm af en streek met zijn hand door zijn haar om het uit zijn ogen te halen. Hij keek niet naar de tribune, maar mijn ogen vingen die van Hunter toen hij zwaaide. Hij had een grijns op zijn gezicht die het bloed naar mijn wangen joeg. Zijn moeder zwaaide terug, en er ontsnapte een zenuwachtig lachje aan mijn lippen. Hij zwaaide niet naar mij, hij zwaaide naar zijn ouders. Hij had waarschijnlijk niet eens gemerkt dat ik-

'Camden!' Jordan stond op en zwaaide met zijn armen in de lucht alsof hij een toerist was die een taxi probeerde aan te houden.

'Ga zitten!' Ik trok aan zijn shirt en draaide mijn hoofd om mijn haar als een cocon om mijn gezicht te laten vallen, alsof het me echt kon beschermen tegen de schaamte. Ik had het vanavond los gedragen omdat Camden had gezegd dat hij het zo mooi vond, en nu voelde ik me de grootste idioot ter wereld. De stadionlichten voelden alsof ze direct op mij gericht waren, als spotlights voor mijn ongemak.

'Hallo daar.' De stem behoorde toe aan Hunters moeder. Ik schraapte mijn keel en draaide me naar voren alsof ik niet net had geprobeerd incognito te gaan. Ze lette echter niet op mij. Ze praatte tegen Jordan. 'Ben jij een vriend van Cam?'

'Hij is Edens vriendje.'

'Nee.' Een vlaag van zenuwachtig gelach borrelde op in mijn borst. 'Dat is hij niet. Dat is belachelijk.'

Hunters moeder wendde zich tot mij. Ik verwachtte dat haar glimlach zou verdwijnen toen ze herkende wie ik was. Naalden prikten in mijn huid bij het vooruitzicht, beginnend bij mijn voorhoofd en reizend naar mijn kin terwijl het bloed uit mijn gezicht wegtrok. Maar ze fronste niet. Haar glimlach werd breder, en ze stak haar hand uit. 'Ik ben Sherry.'

Ik staaarde haar een moment langer aan dan nodig was voordat ik knipperde en mijn hand in de hare legde, waardoor ze hem kon schudden. 'Eden.'

'Eden, wat een mooie naam. Kom je naar de viering na de wedstrijd bij ons thuis? Elke vriend van Cam is een vriend van ons.'

Hunters vader staaarde recht voor zich uit maar mompelde: 'Het is een feest, Sherry. Geen "viering na de wedstrijd". Wees niet zo politiek correct.'

'Juist,' zei ze, haar glimlach verhardend. 'Feest.'

'Eh... Nee. Ik moet mijn kleine broertje naar huis brengen.' Ik knikte naar Jordan. 'Maar bedankt.'

Ze keek naar Jordan en knikte, de vriendelijkheid in haar ogen nooit afnemend. 'Ah, natuurlijk. Nou, het is een genoegen jullie beiden te ontmoeten.'

Jordan was te gefocust op het veld om te registreren dat Sherry tegen hem sprak, en ze grinnikte.

'Aangenaam kennis te maken,' zei ik.

Daarmee draaide ze zich om naar de wedstrijd en moedigde onmiddellijk de verdediging aan die het andere team een second down had gegeven.

Ik kromp ineen in mijn stoel, starend naar het veld, maar kon mezelf er niet toe brengen te kijken waar Camden was geweest. Ik zou me niet raar moeten voelen dat ik vanavond was gekomen. We waren geen vijanden. We waren... vrienden. Misschien meer dan vrienden. Ik zou niet het gevoel moeten hebben dat hierheen komen hem had laten winnen. Het was geen wedstrijd meer.

Maar het was niet zo simpel. Ik kon niet al mijn verdedigingen laten vallen alleen omdat ik gevoelens voor hem begon te krijgen.

Dus in plaats van naar het tweede kwart van de wedstrijd te kijken, observeerde ik Hunters ouders.

Zijn vader, van wie ik had geleerd dat hij 'Gene' heette doordat Sherry vroeg of hij dorst had, zat met gespannen spieren. Hij leunde naar voren, zijn handen op zijn knieën. Hij klapte niet toen de Panthers scoorden, zelfs niet als Hunter degene was die scoorde, maar ik zag hoe zijn houding verstijfde toen een pass werd gedropt. Als ik mijn nek strekte, kon ik zien hoe zijn handen zich tot vuisten balden.

Hij gaf om deze wedstrijd op een manier die ik moeilijk kon bevatten. Maar hij leek meer te geven om wanneer ze fouten maakten dan wanneer ze het goed deden.

Toen liet Hunter de bal vallen.

Mr. O'Reilly schoot als een katapult uit zijn stoel. Zijn vuisten aan zijn zijden waren nu duidelijk zichtbaar, en mijn ogen focusten zich op de witte knokkels. 'Hou verdomme die bal vast, Hunter!'

'Gene,' zei Sherry, om zich heen kijkend alsof ze zich schaamde.

Hij schuifelde door de tribunes, zonder zich te bekommeren om Sherry te vertellen waar hij heen ging, niet dat ze het had gevraagd. Hij stampvoette de trappen af en leunde tegen de reling, zijn rug strak gespannen.

Sherry verschoof op de bank en moet hebben gevoeld dat ik naar haar keek, want ze draaide zich om en haalde haar schouders op. 'Mannen.' Ze glimlachte alsof het grappig was, maar er was geen humor in haar ogen. Toen ze zich weer omdraaide, keerden we beiden terug naar de wedstrijd.

Ik wilde niet meer naar Hunters ouders kijken. Mijn maag was ineengekrompen nadat ik de droevige blik in

Sherry's ogen had gezien, een blik waarvan ik me voorstelde dat die permanent was. Als Camden me niet over hun huwelijk had verteld, zou ik het dan hebben gezien? Waarschijnlijk niet. Niemand om ons heen lette er aandacht op, en verschillende vaders werden boos als er iets gebeurde. Gene was niet eens de enige geweest die naar Hunter had geschreeuwd toen hij de bal had laten vallen.

Nee, ik had het gezien omdat ik ernaar op zoek was geweest.

Ik ging rechter zitten en haalde diep adem voordat ik mijn aandacht op Jordan richtte. 'Heb je plezier?'

Hij wierp een snelle blik op mij en knikte voordat hij zich weer op de wedstrijd concentreerde. Ik volgde zijn voorbeeld. Het andere team had de bal en ze stonden op de tienyard lijn. De bal werd gesnapt en de quarterback gooide hem naar een ontvanger die helemaal vrij stond in de end zone. Het publiek kreunde.

'Nee, kom op!' riep Jordan, terwijl hij zijn handen in de lucht gooide.

Ik beet op mijn lip om niet te glimlachen en scande toen het team om hun reacties te peilen. Oké, misschien zocht ik alleen naar Camdens reactie.

Hij zat op de bank met zijn armen over de rugleuning geslagen. Hunter zat naast hem, schudde zijn hoofd en zei iets, maar ik kon Camdens gezicht niet zien om te beoordelen of hij terug praatte. Door de manier waarop zijn armen hingen, leek hij zich geen zorgen te maken. We stonden twee touchdowns voor, dus zijn gebrek aan bezorgdheid was logisch, maar het publiek deelde dat vertrouwen niet. Je kon de spanning in de lucht voelen.

De rust begon en ik ging rechtop zitten terwijl een groot deel van het publiek zich naar de kraampjes en het toilet begaf. De band kwam het veld op en maakte zich klaar om op te treden.

Cheerleaders voor de tribunes begonnen een routine en Sherry klapte en juichte met hen mee, haar plotselinge enthousiasme misselijkmakend. Ik zag Leilani bovenaan de piramide en weerhield me ervan met mijn ogen te rollen.

'Goed gedaan, meiden!' riep Sherry, toen ze klaar waren en wat water gingen drinken. Jade keek omhoog naar de tribunes, een grote glimlach op haar gezicht... totdat ze mij zag natuurlijk. Ze tikte Leilani op haar schouder en fluis-terde iets in haar oor, vlak voordat Leilani's ogen naar de tribunes schoten, zoekend tot ze op mij gericht waren. Een boze blik volgde, maar ik keek weg en concentreerde me op de band.

Ze begonnen te marcheren en ons schoollied barstte los uit hun instrumenten. Leilani, Jade, meneer O'Reilly en alle anderen vervaagden uit mijn gedachten terwijl ik naar het optreden keek. De cello was mijn favoriete instrument en concerten waren waar ik van optreden genoot, maar de marcherende band had me altijd gefascineerd. Als ik niet zo'n hekel had gehad aan het idee van door footballwedstrijden heen te moeten zitten, was ik waarschijnlijk vaker komen kijken dan de twee keer dat ik er was geweest.

Het orkest had solo-optredens die schitterend waren, maar de marcherende band was niet zo. Met één persoon was het chaotisch en onnozel. De trompet had op zichzelf geen mooie melodie, maar combineer hem met zeven andere instrumenten, zeven andere gechoreografeerde bewegingen, en het was een aantrekkelijke, complexe structuur. Fascinerend.

Jordan draaide zich naar me toe in het midden van de routine. 'Ik moet naar de wc.'

'Even wachten.'

'Maar de wedstrijd gaat zo beginnen.' Hij trok aan mijn mouw, maar ik negeerde zijn geklaag. Ik was te geconcentreerd op het optreden.

'Kom op, knul, ik neem je wel mee.'

Paige's stem drong tot me door vanaf mijn linkerkant, en mijn hoofd schoot in haar richting, waardoor de betovering die de marcherende band op me had volledig werd verbroken. Mijn ogen vernauwden zich en mijn kaken klemden op elkaar, maar Jordan sprong van zijn stoel en rende naar haar toe voordat ik kon verwerken wat er gebeurde.

'Paige!' Hij sloeg zijn armen om haar middel en kneep.

'Hé, knul.' Ze lachte en wreef over zijn rug, langzaam haar handen terugtrekkend toen ze merkte dat ik haar aanstaarde.

'Hé, Eden.'

Sherry keek tussen ons heen en weer, maar de spanning moet duidelijk zijn geweest want ze draaide zich naar het veld en keek hoe de marcherende band hun optreden afrondde.

Ik stond op en pakte Jordans hand. 'Kom, ik breng je naar de wc.'

'Paige zei dat zij me mee zou nemen.' Hij rukte zich los uit mijn hand uit protest, maar ik pakte hem opnieuw vast en trok hem met me mee van de tribune. Hij stopte met zich te verzetten toen we de trap afdaalden en de hoek om gingen naar de wc.

'Ben je boos op Paige?' Hij stopte net buiten de herentolletten. Gelukkig was de rij niet lang, aangezien de rust bijna voorbij was.

'Schiet op of we missen het begin van de tweede helft. Dat wil je toch niet?'

Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Ben je boos op Paige?' Hij stelde de vraag deze keer met meer kracht, waarmee hij duidelijk maakte dat hij niet zou wijken. Voor een tienjarige was de jongen te slim.

Ik zuchtte en staarde in de ruimte, overwegend of ik tegen hem zou moeten liegen of niet. Terugkijkend naar zijn vernauwde ogen, haalde ik mijn schouders op. 'Een beetje.'

'Waarom?'

'Zij-' Ik onderbrak mezelf, me realiserend dat ik geen idee had wat ik op het punt stond te zeggen, maar wetend dat het niet de waarheid zou zijn. Hij hield van Paige. Ik was niet van plan haar als de slechterik af te schilderen... ook al was ze dat. 'We hadden een meningsverschil... Ga nu naar de wc zodat we terug kunnen.'

Hij beet op zijn wang en wachtte een paar momenten voordat hij zich omdraaide en de deur van de wc openduwde. Een paar minuten later kwam hij terug.

'Handen gewassen?'

'Ja,' zei hij met een oogrol.

We liepen terug naar de tribunes net toen de Panthers de bal traptten om de tweede helft te beginnen. Ik kruiste mijn vingers, hopennd dat Paige weg zou zijn tegen de tijd dat we terug waren. Mijn borst zakte in toen ik haar boven bij onze zitplaatsen zag, pratend met Sherry.

Jordan hield me tegen voordat ik de eerste trede op kon stappen. Ik draaide me om om hem aan te kijken, en mijn hart deed pijn toen ik de droevige blik in zijn ogen zag. 'Ik vind Paige aardig.'

Ik dwong mijn lippen omhoog te krullen en woelde door zijn haar. 'Ik weet dat je haar aardig vindt.'

We liepen langzaam terug naar onze plaatsen, waarbij ik de hele weg zowel Sherry als Paige vermeed met mijn blik. Paige schoof op om ruimte te maken voor Jordan en mij, en we wurmden ons in de opening, waarbij ik naast Paige ging zitten. Bitterheid borrelde op door zo dichtbij te zijn, maar ik drukte het weg ter wille van Jordan.

'Hoe gaat het met je, Jordy?' Ze leunde naar voren en glimlachte naar Jordan, die eindelijk zijn aandacht van de wedstrijd liet afleiden.

'Goed,' zei hij, met meer opgewektheid in zijn stem dan een minuut geleden. 'We zijn hier om Camden te zien.'

'Het team,' verbeterde ik hem, terwijl ik mijn hoofd omdraaide om hem streng aan te kijken zodat hij zou begrijpen dat hij daarmee moest ophouden. 'We zijn gekomen om *alle* spelers te zien.'

'Ah.' Paige ging rechter zitten en deed alsof ze zich op het veld concentreerde, maar vanuit mijn ooghoek zag ik haar naar me gluren.

'Dus, wat speelt er tussen jou en Cam?'

'Niets.'

'Nee?' Een wenkbrauw ging omhoog, maar na mijn aarzelendheid gaf ze een kort knikje, waarmee ze zonder woorden liet weten dat ze me niet geloofde.

Ik was hier, mijn kleine broertje had me verraden, er gingen een miljoen geruchten rond op school dat ik een slet was. Had het echt zin om het te ontkennen?

'Wat ik bedoel is,' zei ik, terwijl ik me naar haar toe draaide en fluisterde zodat Jordan het niet kon horen. 'Het gaat je niets aan.'

Ze ontmoette mijn blik. Haar lippen trokken in een frons, en haar ogen straalden bezorgdheid uit, wat geen enkele zin had. Ik had verwacht dat ze met haar ogen zou rollen of zou grijnzen, iets wat aangaf dat zij ook dacht dat ik een slet was. Ze had er eerder geen probleem mee gehad om zich zo te gedragen.

'Wees voorzichtig, oké?'

Ik lachte droog. 'Wat?'

'Hij is geen goede jongen, Eden. Ik weet dat je me nu haat, en ik begrijp het. Echt waar. Ik ben de slechtste vriendin ter wereld geweest, maar geloof me als ik zeg dat je voorzichtig moet zijn.'

'Ik vertrouw je niet, Paige. Punt uit.'

Mijn stem klonk luider dan ik bedoeld had en Sherry's hoofd draaide zich licht naar ons toe. Ze keek weer naar voren en leunde op haar knieën.

'Slaap je met hem?'

Woede kookte onder mijn huid, en het kostte me alle zelfbeheersing die ik had om niet te ontploffen. Met al die geruchten, met haar gerotzooi met Trey, hem *toestaan* om met iedereen te rommelen, had zij het lef om mij dat te vragen? Alsof het haar zaak was. Alsof zij zoveel beter was.

Ik wierp een blik op Jordan om er zeker van te zijn dat hij geen aandacht aan ons besteedde. Zijn ogen waren gelijmd aan het footballveld. Ik draaide me weer naar Paige.

'Ik ben geen *stet*.' Gif doordrong mijn toon, sijpelde door in mijn woorden en bedekte de onderliggende betekenis.

'Maar je denkt dat *ik* dat wel ben.' Ze schudde haar hoofd en beet op haar lip voordat ze wegkeek. Haar ogen vulden zich met tranen, en mijn gezicht betrok. Ik had Paige tientallen keren zien huilen, maar voor een maand geleden had ik nooit kunnen voorspellen dat ik de bron van haar pijn zou zijn. Ik wou dat het goed voelde en dat het beeld van haar lachend met haar *nieuwe* vrienden over mij door mijn hoofd zou blijven spelen, maar alles wat ik kon zien was de pijn op haar gezicht.

'We zijn geen vrienden meer... Je hoeft me niet te waar-
schuwen voor-'

'Oké, ik snap het.' Ze veegde onder haar ogen. Ze staaarde naar iets op het veld, en ik volgde haar blik. Het was niet iets, het waren iemanden.

Jade en Leilani stonden twee voet uit elkaar, hun benen gespreid in de eindbeweging van een yell. Beider ogen waren op Paige gericht.

'Oh, ik begrijp het.' Ik rolde met mijn ogen en lachte droog. 'Ze hebben jou hierheen gestuurd om me weg te jagen. Cool.'

'Nee, dat hebben ze niet gedaan.' Paige draaide zich abrupt naar me toe en legde haar hand op mijn schouder, die ik wegduwde.

'Eden, luister.' Ze keek even naar Sherry voordat ze haar mond bij mijn oor bracht. 'Hunter wil dat ik met je praat over met hem naar het gala gaan. Cam en Hunter, zij-'

'Stop.' Ik stond op en gebaarde naar Jordan dat hij ook moest opstaan. Dit was een verschrikkelijk idee geweest. Ik had moeten weten dat een van hen het zou verpesten.

'Kom, we moeten gaan.' Jordan stond langzaam op en pakte mijn hand.

'Eden, wacht.'

Ik draaide me om, mijn ogen wild en tanden ontbloot. 'Laat. Me. Met. Rust.'

Ik had geen poging gedaan om stil te zijn, en verschillende mensen, waaronder Sherry, braken hun concentratie op de wedstrijd om zich om te draaien en naar ons te staren.

Paige keek om zich heen, de kleur verdween uit haar wangen. Haar schouders zakten en ze keek weg.

Oh, ik heb je in verlegenheid gebracht, Paige?

Mooi zo.

Ik greep Jordans hand en loodste ons uit de tribunes. Ik moest mezelf dwingen om in een tempo te gaan dat zijn korte benen konden bijhouden, en toen we bij de reling waren angekommen, waagde ik een blik naar de banken waar ik Camden voor het laatst had gezien. De verdediging speelde, dus hij zat er nog steeds. Onze ogen ontmoetten elkaar, en zijn hoofd kantelde vragend.

Ik pauzeerde en nam een moment om gewoon te staren. De eerste helft was leuk geweest, zelfs met Hunters ouders die het grootste deel van mijn aandacht opeisten. Even had het gevoeld alsof ik er echt was om mijn vriendje te zien spelen.

Ik zwaaide kort voordat ik verder liep het stadion uit, zonder nog een keer om te kijken.

CAM

'Ren met de bal.'

De stem behoorde toe aan Gene, maar mijn ogen verlieten Hunter niet. Zweet druppelde van zijn kin op zijn witte T-shirt. Zijn borst was duidelijk zichtbaar in de lichtbundel van de veranda waar het doorheen was gezakt. Ik had geen druppel gezweet, en mijn vingertoppen die de veter van de football raakten, waren gevoelloos geworden. Mijn adem vormde een mistlaagje voor mijn gezicht. Hunter jogde naar me toe om aan mijn rechterkant te staan. Hij boog zijn knieën en liet zijn hand op de grond rusten terwijl hij omhoog tuurde naar de duisternis van de achtertuin waar het licht niet reikte.

De terrasdeur schoof open en Sherry verscheen, haar ochtendjas strak om zich heen getrokken. 'Gene, ze zijn al uren bezig. Denk je niet dat dit genoeg is?'

'Hou je mond,' snauwde Gene over zijn schouder voordat hij zich naar mij wendde. Het licht scheen op zijn rug, waardoor een schaduw van tien meter voor hem viel en een onheilspellende waas over zijn gezicht trok.

'Ren met de bal.'

Ik liet mijn blik heen en weer gaan tussen Sherry en Hunter. Zijn ademhaling was diep. Een rilling liep over mijn rug bij het zien van het zweet dat aan het opdrogen was.

Ik sloeg een hand over de bal. 'Hike.'

Hunter sprintte drie stappen naar voren voordat hij draaide en op mij afstormde. Ik maakte een schijnbeweging naar de duisternis voordat ik hem de bal overhandigde. Mijn gevoelloze vingers prikten toen de bal mijn hand verliet, en ik duwde ze in mijn hoodzakken voor een moment van verlichting.

Hunters benen strekten zich voor hem uit terwijl hij de tien meter naar beneden sprintte naar de plek waar Gene naartoe was geïjgd. Genes gezicht vertrok, en een dierlijk gegrom borrelde op in zijn borst toen hij Hunter tegen de grond duwde toen hij binnen bereik was. Hunter rolde in het gras, de bal stevig in de holte van zijn arm geklemd.

Zijn ooghoeken plooden en zijn witte tanden blonken toen hij ze ontblootte. 'Gaat het?' vroeg ik, terwijl ik een stap in zijn richting zette.

Gene stak een hand uit om me tegen te houden en griste de bal van Hunter af voordat hij hem mijn kant op smeed. Ik ving hem zonder mijn blik van Genes slecht verlichte gezicht af te wenden.

Hij keek neer op Hunter, die nog steeds hijgend op de grond lag met één hand tegen zijn zij. 'Sta op.'

'Genoeg.' De bal viel uit mijn vingertoppen en plofte op het gras.

Ik beende op hen af en duwde Gene opzij. Ik hurkte naast Hunter en sprak zacht genoeg zodat Gene het niet kon horen. 'Je hoeft dit niet meer te doen. Laten we gewoon gaan.'

Hunters gesloten oogleden rimpelden meer, en hij kreunde terwijl hij zichzelf overeind trok. Ik stond samen met hem op en wachtte tot hij zou beslissen wat te doen. Maar ik wist al wat hij zou kiezen.

Hij jogde naar de denkbeeldige startlijn die we drie uur geleden hadden getrokken en plantte zijn hand in het gras, in positie.

'Dat is mijn jongen.' Gene klapte en stapte opzij, klaar om de rol van grootste klootzak ter wereld te spelen.

'Kom op, Cam.'

Met een schudden van mijn hoofd sjokte ik naar de bal. Mijn telefoon trilde tegen mijn dij terwijl ik hem oppakte, en ik haalde hem uit mijn zak om het bericht te checken. Het was van Leilani, die vroeg of ik langs wilde komen om met haar in de hottub te hangen. Op dat moment, ja, dat wilde ik. Alles behalve deze onzin.

'Weet je, misschien zou je je minder moeten bezighouden met je vriendinnetje en meer met je team,' snauwde Gene. 'Jij bent de aanvoerder. Elke fout komt neer op jouw leiderschap.'

Ik duwde mijn telefoon in mijn zak en verstevigde mijn grip op de bal. Mijn hersenen probeerden mijn mond dicht te lijmen, maar testosteron pompte door me heen. De uitdaging hing in de lucht, wikkelde zich om me heen en kneep. Ik rolde met mijn nek om wat van de spanning weg te nemen.

Hunters hoofd draaide mijn kant op. 'Cam, ren met de bal.'

'Kom op!' beval Gene, met zijn vingers knippend. Hoe waren die niet gevoelloos?

Ik gooide de bal in het zwembad en zette een stap naar hem toe. 'Hou nou eens je verdomde kop.'

Zijn ogen werden komisch groot, en zijn borst zette uit als in een tekenfilm. 'Wat zei je daar tegen me?'

'Ik ben zo ziek van je gezeik!' Ik beende op hem af en gaf hem een duw, maar voorspelbaar genoeg, werkte het averechts. Hij stormde op me af en duwde me met meer kracht dan nodig terug zodat ik op de grond viel.

'Gene, dat is genoeg,' zei Sherry, haar stem schel.

Hij keek haar kant op en spuugde. 'Ga naar binnen.'

Hij trok me aan mijn hoodie omhoog en hield me op een centimeter van zijn gezicht. Mijn kaken klemde op elkaar en mijn handen balden zich tot vuisten aan mijn zijden, maar ik deed geen verdere pogingen om de situatie te laten escaleren. We waren hier eerder geweest. Ik wist hoe het eindigde.

'Je bent een kleine schijter, Cam, weet je dat? Je mag verdomme dankbaar zijn dat je Ronalds kind bent, of ik zweer bij God-'

'Gene, kom naar binnen. Nu.'

Verdomme, Sherry. Hou je mond!

Zijn wijd opengesperde ogen schoten naar de hare, en zijn kaaklijn verscherpte. Hij duwde me op de grond en beende die kant op.

'Of wat?' vroeg ik, terwijl ik opstond en achter hem aan liep.

'Hunter, zeg tegen je vriend dat hij naar huis moet gaan.'

'Of wat, je fucking lafaard?' Ik hief mijn armen uitnodigend, maar tevergeefs. Hij was gestopt en zijn spieren spannen zich, maar hij draaide zich niet om.

Hunter pakte een van mijn armen en trok me terug voordat hij zich tussen ons in plaatste. 'Stop.'

Zijn stem was een laag gegrom, alsof ik degene was op wie hij boos was.

De terrasdeur kletterde toen hij achter Gene en Sherry dichtsloeg.

'Ga uit mijn verdomde weg.'

Ik wilde naar het terras stormen, maar Hunters hand blokkeerde me. Ik keek er fronsend naar voordat ik zijn ogen ontmoette.

'Je gaat hem alleen maar nog bozer maken, en wat dan, Cam? Wat ga je dan in godsnaam doen?'

Mijn vuisten ontspanden zich, en ik stak mijn open handpalmen in mijn hoodie, terwijl ik over zijn schouder naar de

glazen deur keek waar ze doorheen waren gegaan. Geen van beiden was zichtbaar, wat betekende dat ze waarschijnlijk naar hun slaapkamer waren gegaan om te ruziën. Alsof Hunter het niet kon horen.

Hij had gelijk. Dit was mijn schuld.

'Gaat het met je?' vroeg ik, terwijl ik me weer naar hem toe draaide en in mijn nek wreef.

Zijn blik was op mij gericht, maar hij haalde zijn hand van mijn borst. 'Ja.'

Ik knikte en liet mijn hand zakken. 'Hunter, ik-'

'Wie stuurde je een bericht?'

'Wat?'

'Vanavond. Je bleef steeds op je telefoon kijken. Met wie was je aan het sms'en?'

Eén kant van mijn lippen krulde omhoog en ik fronste mijn wenkbrauwen. 'Waarom?'

Hij schudde zijn hoofd en draaide zich om alsof hij naar binnen wilde gaan. Ik wist echter beter. Hij zou hier buiten blijven in niets anders dan een T-shirt en een joggingbroek voor minstens nog een uur. Soms was het moeilijk te zeggen of hij probeerde hun geruzie niet te horen, of dat hij zichzelf strafte.

Ik volgde hem naar het terras en nam de stoel naast hem.

'Leilani vroeg of ik in de jacuzzi wilde hangen. Ik weet zeker dat ze jou lang voor mij een berichtje heeft gestuurd. We weten allebei dat ik de reserveseks ben.'

'Jij bent degene die nee zegt.'

Zijn huid was strak gespannen over zijn kaak. Zweet plakte zijn blonde haar tegen zijn voorhoofd in harde, bevroren strengen. 'Maar dat was niet het enige bericht dat je vanavond kreeg.'

'Waarom klink je als een jaloerse vriendin?'

'Waarom klink jij als iemand die een vraag ontwijkt?'

Ik had mijn toon luchtig gehouden om wat humor in het

gesprek te brengen, maar dat was duidelijk niet waar Hunter op uit was. Achteroverleunend in de stoel starde ik naar het zwembad. Daar waren zoveel herinneringen gemaakt.

'Cam.'

Mijn adem vormde wolkjes om me heen toen ik zijn kant op keek.

'Wat deed Eden vanavond bij de wedstrijd?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik weet het niet.'

'Vertel me de waarheid.' Hij leunde naar me toe en legde zijn hand op de armleuning van mijn stoel. 'Heb je iets met haar?'

Mijn mond opende zich om meteen met *nee* te antwoorden, maar ik aarzelde. *Had* ik iets met Eden? Ik hing rond met Eden. Ik vond Eden leuk. Maar ik was Eden's vriendje niet. Ik was niemands vriendje. Volgens de normen van de samenleving stond ik dichter bij een relatie met Leilani dan met Eden.

'Nee.'

'Ik word niet boos als het wel zo is, ik -'

'Ik date die bandnerd niet, Hunter.' Mijn gezicht vertrok bij mijn eigen woorden, maar ik corrigeerde ze niet. Ze waren waar. We daten niet. Ik loog tegen niemand.

'Maar je neukt haar nog steeds.'

'Nee.'

Hij schudde zijn hoofd en lachte droog. Hij trok zijn hand van mijn stoel en leunde achterover.

'Waarom doe je zo chagrijnig?'

'Omdat je vol stront zit.' Zijn stem verhief zich tot een schreeuw. 'Denk je echt dat ik zo stom ben?'

'Ik -'

'Hou op, Cam. Gewoon ophouden. Ik doe dit vanavond niet.' Hij stond op en keek naar de deur. De woede in zijn gezichtsuitdrukking was er nog, maar nam af. Hij zag er uitgeput uit.

'Kun je me een lift geven naar Leilani? Ik heb mijn sleutels binnen laten liggen... Tenzij je van plan bent om me ook daar tegen te houden.'

'Je kunt bij mij thuis komen.'

Hunter schudde zijn hoofd. 'Nee, bedankt.'

Hij stond, op me neerstarend, wachtend tot ik zou bewegen. Woorden balanceerden op het puntje van mijn tong, maar het probleem was dat ik niet wist wat het waren. Ik wist dat ik hem *iets* moest vertellen, maar ik had geen idee wat.

Moeilijke gesprekken waren niet ons ding.

Ik stond op en krabde aan mijn haarlijn. Ik had geen douche genomen na de wedstrijd, en het vuile gevoel begon overweldigend te worden. Het zou beter zijn om alleen naar huis te gaan. Ik was toch moe. 'Oké dan.'

We liepen om het huis heen naar de voorkant en stapten in de Jeep. Hunter zei geen woord op weg naar Leilani, maar staaarde in plaats daarvan uit het passagiersraam. Toen ik haar oprit opreed, draaide hij zich naar me toe, zijn lippen op elkaar geperst. 'Hé, ik wil je nog even bedanken voor dat geweldige advies dat je me gaf over Eden. Het werkt echt goed uit.'

'Waar heb je het over?'

'Afwachten, toch? Zodat ik er niet te wanhopig uitzie.'

Ik duwde mijn tong tegen mijn wang en zette mijn borst uit met een diepe zucht. 'Denk je niet dat we vanavond belangrijkere dingen hebben om ons zorgen over te maken dan Eden?'

'Oh, ik weet zeker dat jij het zo ziet.' Zijn harde uitdrukking week niet. Met een laatste doordringende blik gooide hij het passagiersportier open en klom uit de Jeep. Hij drukte zijn handpalm tegen de rand van de deur en pauzeerde. 'Jij bent misschien nog niet klaar met haar, maar ik ook niet.'

Ik rolde met mijn ogen en zette de auto in zijn achteruit

voordat hij de kans kreeg om de deur dicht te smijten. Mijn knokkels werden wit terwijl ik de versnellingspook vastgreep.

Verdomde onvolwassen klootzak. Hij deed alsof ze een speeltje was waar we om vochten. Mijn borst verkrampte terwijl ik de oprit afreed en richting mijn eigen huis reed. Het duurde enkele kilometers voordat mijn greep op het stuur ontspande.

Dit ging niet over mij. Dit was een afleiding van wat er met zijn ouders gebeurde. Dat was alles.

Sherry's beeld verscheen in mijn hoofd, en ik pakte mijn telefoon uit mijn zak om mijn berichten te controleren. Alleen Leilani's bericht stond op het scherm. Sherry zou me niet sms'en. Dat was voorbij.

Ik gooide mijn telefoon in de bekerhouder en ademde diep in, me concentrerend op mijn ademhaling totdat ik mijn eigen oprit opdraaide. De auto's van mijn ouders stonden naast elkaar in de garage geparkeerd, en ik parkeerde de Jeep ernaast. Ze haatten het als ik zo laat in de garage parkeerde, dus normaal gesproken zou ik de Jeep op de oprit laten staan en door de voordeur naar binnen gaan. Ze zeiden dat het openen van de garagedeur hen wakker maakte.

Jammer dat het me geen reet kon schelen.

Ik rukte de sleutels uit het contact en smiet mijn deur dicht nadat ik was uitgestapt. Ondanks de woede die onder de oppervlakte borrelde, krulden mijn lippen omhoog aan één kant. Ze zouden in ieder geval weten dat ik thuis was.

Ik lachte en liep het huis binnen, maar bleef abrupt staan toen ik mijn vader in zijn pyjama tegen het aanrecht zag leunen.

'Wat is er in *godsnaam* mis met jou?' vroeg hij, met walging op zijn gezicht. Zijn lip krulde op en hij vouwde zijn armen over zijn borst. 'Heb je enig idee hoe laat het is?'

'Sorry... ik wilde jullie niet wakker maken.'

Hij snoof en zijn wang bolde op doordat hij er met zijn tong tegen duwde, dezelfde gewoonte die ik had. Was het genetisch? Of had ik het geleerd door hem al die jaren te observeren?

'Gene belde ongeveer tien minuten geleden en zei dat je problemen veroorzaakte bij hem thuis.'

'Gene is een klootzak.'

'Nee, hij is mijn zakenpartner.' De vuist van mijn vader kwam met een klap op het aanrecht neer, waardoor de set zilveren opscheplepels die mijn moeder in een decoratieve vaas bewaarde, rinkelden. Die waren alleen voor de sier. Niemand kookte hier.

'Ik heb nu geen tijd om hiermee om te gaan, Cam. Snap je dat? Kan het je überhaupt schelen?'

'Wat kan me schelen?' schreeuwde ik, mijn handen opheffend. 'Je werk? Je partnerschap met *Gene O'Reilly*?'

'Of je om *iemand anders* dan jezelf geeft.' De stem van mijn vader galmde door de keuken. Ik deinsde terug voor het geluid, en misschien ook voor de woorden. Ze echoden in mijn hoofd lang nadat het geluid was weggestorven.

'Wat in hemelsnaam is er aan de hand?' Mijn moeder verscheen in de keuken, bezorgdheid in haar gezicht gegrift. Ze trok haar ochtendjas strakker om zich heen en gaapte naar mijn vader.

Ik richtte mijn blik op hem en zag hoe hij ineens zakte. Zijn dikke wenkbrauwen ontspanden, net als zijn vuisten. 'Het spijt me, lieverd. Ik dacht dat Cams komst je al wakker had gemaakt.' Er klonk een niet verrassende bitterheid in zijn toon. Zijn blik schoot even naar mij voordat hij weer naar mijn moeder keek. 'Ga maar weer slapen. Ik kom zo naar boven.'

Ze wuifde hem weg en wendde zich tot mij. 'Gaat het wel met je?'

Gaat het wel met me?

Het was zo'n simpele vraag, maar een die bitterheid opriep. Het maakte mijn bloed zo zwaar dat de stroom door mijn aderen vertraagde tot een kruipend tempo.

'Ja.'

Ze snoof en wreef met haar handen langs haar neus. 'Waarom kom je dan zo laat thuis?' Ze zette haar handen in haar zij en sprak alsof ik iets verkeerd had gedaan. Iets abnormaals. Alsof ik een van hun niet-bestaande regels had overtreden.

'Ik was met Hunter en Gene spelsituaties aan het oefenen.' Ik haalde mijn schouders op en dwong mijn spieren te ontspannen. 'We hebben vanavond gewonnen, weet je?'

Haar gezicht verzachtte, maar haar handen bleven in haar zij. 'Ja, dat weten we. We hebben het op de radio gehoord op de terugweg uit de stad. Probeer niet af te leiden-'

'Cool,' zei ik, terwijl ik naar mijn vader keek die nog steeds tegen het aanrecht leunde. 'Ik ga nu naar bed, als jullie het niet erg vinden.'

Zijn neusvleugels verwijdden zich en hij duwde zich weg van het aanrecht. 'Veroorzaak geen problemen met de O'Reilly's, Cam. Het maakt me niet uit wat je van hem vindt, hij is mijn zakenpartner en je zult dat respecteren. Is dat duidelijk?'

Mijn tanden knarsten terwijl ik mijn hoofd met een ruk knikte.

Hij liep langs mij en vervolgens langs mijn moeder, die nog steeds in de deuropening stond. Haar lippen waren samengetrokken in een frons, en de vertrouwde glans van teleurstelling in haar ogen liet me naar de tegels staren.

'Alsjeblieft, dwing ons niet om een avondklok in te stellen, Cam. Je bent achttien, je-'

'Het spijt me dat ik jullie wakker heb gemaakt.'

Een zucht sneed door de lucht, en de blote voeten van mijn moeder taptten op de keukentegels tot ze naast me

stond. Ze sloeg haar armen om mijn schouders en kuste mijn haar. Ze deinsde achteruit en bracht haar handen naar haar neus. 'Jeetje, jongen,' zei ze, zwaaiend met haar hand en lachend. 'Je hebt een douche nodig.'

'Zweten hoort bij het spel. Het is nogal onvermijdelijk.' Ik haalde mijn schouders op en probeerde humor in mijn stem te leggen, maar de bitterheid brak er doorheen.

Mam zuchtte opnieuw, deze keer bijna dramatisch. 'Nou, het spijt me dat we er deze keer niet bij konden zijn, maar volgende week zijn we er.'

'Ik weet het,' zei ik, terwijl ik mijn blik naar haar toe wendde. 'Ik ga nu douchen.'

Ik liep langs haar heen, haar derde en laatste zucht negerend. Mijn stappen waren snel op weg naar mijn kamer, maar ik probeerde ze zo beheerst mogelijk te houden. Ik vluchtte niet voor haar of haar teleurstelling. Of in ieder geval wilde ik dat niet.

Ik schopte de deur dicht toen ik mijn kamer bereikte en haalde mijn telefoon uit mijn zak. Na het ontgrendelen van het scherm, toetste ik mijn toegangscode in en opende de berichten van eerder. Die van Eden.

EDEN: Je hebt echt geweldig gespeeld vanavond! Sorry dat ik vroeg weg moest. Moet morgen vroeg op voor het herfstconcert :(

Ik: Ik dacht dat je niet in aanmerking kwam?

Eden: Gaan voetbalspelers nog steeds naar wedstrijden als ze niet in aanmerking komen?

Ik: Punt gemaakt.

Ze had me niet meer geantwoord na dat laatste bericht, en nu zou ze waarschijnlijk al slapen. Het was een beetje irriterend dat ze vroeg was weggegaan, maar haar in de tribune te zien had me energie gegeven. Ik had mijn beste wedstrijd

ooit gespeeld. Niet dat ik dat niet altijd deed, maar deze keer voelde het alsof ik er een reden voor had. Het was... fijn.

Ik typte 'welterusten' en drukte op verzenden voordat ik uit mijn berichten ging. Ik tikte op het Safari-icoon en wachtte tot het internet geladen was. Ik opende de website van de school en controleerde de tijd voor het concert van morgen. Het begon om één uur.

Mijn ogen vernauwden zich terwijl ik naar het telefoonscherm staarde. Vroeg op moeten? Leugenaar.

Ik zette een wekker voor elf uur en sloot mijn telefoon aan op de oplader voordat ik naar de douche ging. Leugenaar of niet, ze was vanavond komen opdagen. Morgen zou ik de gunst terugbetalen.

EDEN

Gaat het bijna beginnen?' fluisterde Jordan voor de derde keer tegen mijn moeder. Mijn kaak verstrakte, maar ik hield mijn ogen op het podium gericht. Het orkest, *mijn* orkest, was er nog niet.

'Nog vijf minuten,' fluisterde mama terug, terwijl ze een kus op zijn hoofd drukte. Ze keek naar mij en trok verontschuldigend haar wenkbrauwen op. Ik glimlachte en haalde mijn schouders op alsof het niets voorstelde. Alsof dit niet mijn hele wereld was en het me niet doodde om in het publiek te zitten in plaats van achter de coulissen te staan, met mijn cello in de hand. Mijn handpalmen zouden zweterig zijn geweest en ik zou mijn vingers strak om mijn strijkstok hebben geklemd. Het leek op zenuwachtigheid, maar ik wist wat het was. Opwinding. Blijdschap. Vreugde.

Niet het dode gewicht van spijt.

Er gingen nog een paar minuten voorbij en ik zakte verder onderuit in mijn stoel, mijn handen uitgespreid over de armleuningen. Er zat niemand links van me, dus dat was tenminste iets. En eigenlijk was dit best cool. Ik zou kunnen zien hoe we eruitzagen, de symfonie kunnen bekijken en

beluisteren... in plaats van er deel van uit te maken. Verdorie, ik was echt slecht in positief denken.

Stoelen piepten toen mensen links van me verschoven, en ik zuchtte terwijl ik naar de enige lege stoel in het gangpad keek, degene direct naast me. Ik legde mijn hand in mijn schoot en richtte mijn blik weer op het podium.

'Is deze stoel bezet?'

Mijn ogen schoten naar Camdens silhouet, zijn gestalte verduisterd door de zwakke verlichting in het auditorium. Ik schudde mijn hoofd en beet op mijn lip, vechtend tegen de glimlach die dreigde mijn zure bui te verdrijven.

'Camden!' gilde Jordan. Mama suste hem en aaide over zijn hoofd om zijn opwinding te temperen.

'Hoe gaat het, kleine man,' zei Camden, terwijl hij in de fluwelen stoel naast me ging zitten en zich zo boog dat zijn mond bij mijn oor was. 'Hé, schoonheid.'

Mijn wangen werden warm en ik zakte nog verder onderuit, om de een of andere reden tegelijk verlegen en opgetogen. Ik wierp een blik op mama en Roman, maar hun ogen waren op het podium gericht. Romans arm was om mijn moeder heen geslagen en ze leunde tegen hem aan. Jordans ogen daarentegen? Ja, die waren op Camden gericht.

'Je deed het goed gisteravond,' fluisterde Jordan, terwijl hij naar mijn moeder keek om er zeker van te zijn dat hij geen standje zou krijgen. Ze glimlachte alleen en hield haar ogen op het podium gericht.

'Bedankt. Ik zag je op de tribune.'

De lichten in het auditorium dimden verder, wat aangaf dat de uitvoerenden het podium op zouden komen. Ik draaide me naar Jordan en legde een vinger op mijn mond voordat hij nog iets tegen Camden kon zeggen.

Hakken klikten tegen marmer toen mijn medestudenten in een rij naar binnen liepen, die zich in drieën splitste terwijl ze naar de drie rijen stoelen manoeuvreerden. Zwarte

jurken en blauwe stropdassen kleurden het saaie podium, iedereen gekleed in onze schoolkleuren voor deze gelegenheid. Hun ruggen waren recht en hun gezichten deden denken aan een legerformatie terwijl ze voor hun stoelen stonden, wachtend op het teken van meneer Hines om te gaan zitten.

Meneer Hines stond met zijn gezicht naar het publiek, de microfoon voor zijn mond, en hij begon met het openingswoord, dankte de mensen voor hun komst en prees de deelnemende studenten... studenten waar ik niet bij hoorde.

'Je ziet er echt goed uit,' fluisterde Camden in mijn oor. Ik keek naar beneden naar de zwarte jurk die ik op het podium zou hebben gedragen en fronste.

'Dat was een compliment,' zei hij, humor in zijn stem.

Ik draaide me naar hem toe en dwong mezelf te glimlachen voordat ik zijn zwarte pak bekeek. 'Jij ziet er ook goed uit.'

Ik meende het. Het materiaal omhulde zijn ledematen en torso alsof het speciaal voor hem op maat was gemaakt, wat waarschijnlijk ook zo was. Zijn geur drong mijn neus binnen, de geur van zijn shampoo sterker vandaag alsof hij net gedoucht had.

'Hoe wist je hoe laat het concert was?'

'Website van de school.'

'Ah.' Ik glimlachte, deze keer niet geforceerd, en richtte me op het podium. De band nam plaats en meneer Hines draaide zich om naar hen toe. Ze concentreerden zich op hem, starend naar zijn hand die het teken gaf alsof het het enige was in de ruimte. Ik kende dat gevoel. De mensen verdwenen in de duisternis van het auditorium, je hart klopte in je keel, je vingers tintelden van verwachting. Als ik het met een sport zou moeten vergelijken, zou het atletiek zijn, waar de lopers op de startlijn staan te wachten tot het startschot klinkt.

Boem.

De hand van meneer Hines kwam omlaag om de muzikanten het teken te geven. Violen vulden het auditorium als eerste, beginnend met een zachte symfonie. De cello's volgden en ik sloot mijn ogen terwijl ik luisterde. Het klonk zo anders in het publiek. Op het podium was het groot, luid, het geluid van mijn eigen cello mijn focus. Hier kwamen alle instrumenten samen in een volmaakte harmonie. Ik was bij veel orkestuitvoeringen geweest - professionele - maar om de muziek die we wekenlang hadden geoefend vanaf de andere kant van het gordijn te horen was surrealistisch. Het voelde tegelijkertijd zo verkeerd en zo goed.

Ik opende mijn ogen toen het nummer eindigde en voelde meteen Camdens blik op me. Ik keek naar hem op en bloosde. Zijn uitdrukking was niet humoristisch zoals ik had verwacht. Het was serieus. Harde lijnen op zijn gezicht, strakke lippen.

'Wat?' fluisterde ik toen een nieuw nummer begon.

Hij schudde zijn hoofd en knipperde met zijn ogen, alsof hij zich niet had gerealiseerd dat hij met zo'n intensiteit had zitten staren. 'Niets.'

Ik richtte me weer op de band, dit keer met open ogen. Mijn handen lagen gevouwen in mijn schoot en ik trok me in mezelf terug terwijl de tintelende golven door me heen gingen, vergelijkbaar met wat ik op het podium zou hebben gevoeld, maar toch anders. Meer ontspannend in plaats van opwindend.

Nummer na nummer werd gespeeld, en op een gegeven moment vergat ik dat Camden er was. Ik vergat dat er *iemand* was. Duisternis omhulde het auditorium en liet alleen het verlichte podium, de muzikanten en de muziek over. Het was kunst. Het was schoonheid. Het was alles.

Toen de laatste noot van het laatste nummer door de zaal galmde, draaide meneer Hines zich om en het auditorium

echode met applaus. Ik dwong mijn zware handen om te klappen en was de eerste persoon die opstond, mijn handen harder op elkaar slaand. Om me heen voelde ik de mensen die na mij opstonden, maar mijn ogen verlieten het podium niet. Verschillende van mijn vrienden barstten in brede grijnzen uit en ze keken naar elkaar terwijl ze de staande ovatie in zich opnamen.

Ze bogen toen ze de instructie kregen, en meneer Hines bedankte het publiek voor hun komst naar het najaarsconcert.

Mensen begonnen door de gangpaden te schuifelen terwijl mijn medestudenten in een rij achter het podium liepen. Ik draaide me om om die kant op te gaan om hen te feliciteren, maar werd geconfronteerd met Camdens brede borst. Ik keek in ogen die veel ontspannener waren dan ze eerder waren geweest en glimlachte.

'Wat vond je ervan?'

'Ik vond het leuk,' zei hij grijnzend. 'Niet zo leuk als jij, maar toch. Het was cool.'

Cool. Ah ja, de perfecte omschrijving voor een orkestconcert.

'Ik zal het zeker aan mijn vrienden laten weten.' Ik stapte om hem heen en liep achteruit naar het leeglopende gangpad. 'Ben zo terug.'

'Ontmoet ons bij de auto,' zei mama, terwijl ze haar handtas van de vloer pakte en Jordan aanspoorde om te lopen. Hij wreef in zijn ogen en deed een stap in de richting van Camden.

Ik draaide me om en haastte me naar de achterkamer waar de spelers zouden zijn. Mijn glimlach strekte zich uit over mijn gezicht, en opwinding stroomde nog steeds door mijn aderen. Ik zou nooit meer een concert overslaan. Punt uit. Ik weigerde om nog eens in het publiek te zitten, maar het was deze keer niet zo erg als ik had gedacht. Het was leuk

om hen te zien, in plaats van me te concentreren op mijn eigen bewegingen en instrument.

De achterkamer gonsde van het gelach en gesprekken toen ik daar aankwam. Ik vond Sebastian staand bij een paar andere violisten, met wijde ogen en brede glimlachen.

'Hé, jullie waren geweldig!' zei ik, terwijl ik naast hen op en neer sprong.

Sebastian ontmoette mijn blik. 'Heb je die staande ovatie gezien?' De opwinding in zijn stem kwam overeen met die in de kamer. We hadden er nog nooit een gekregen. Het grootste deel van het publiek bestond uit familieleden die niet per se een passie hadden voor ons soort muziek.

'Ja, dat heb ik gezien! Ik ben zo blij voor je!'

Zijn gezichtsuitdrukking verzachtte een fractie. 'Ik weet zeker dat we er ook een krijgen bij het kerstconcert.'

Ik knikte en sloeg mijn armen om hem heen voor een knuffel. Hij schrok even, maar omhelsde me terug. Ik trok me terug en lachte ademloos. 'Ik ben echt blij dat ik het mocht zien. Serieus, je was geweldig. En ik ben blij dat je je vandaag beter voelt.'

Hij keek afgeleid om zich heen. Het gesprek in de achterkamer begon net zo luid te worden als het voetbalstadion gisteravond.

Ik legde mijn hand op zijn arm. 'Ik zie je later.'

'Eden,' riep Sebastian, waardoor ik pauzeerde op weg naar de deur. 'Je zou met ons mee moeten komen vieren. Rachel, Jennifer, Keith en ik gaan pizza eten.'

Camden schoot door mijn gedachten. Zou hij met mijn vrienden uit willen gaan?

Ik schudde mijn hoofd. 'Sorry, ik heb familieplannen.'

'Oké, volgende keer dan?'

'Zeker weten.'

Toen hij zich weer naar zijn groep wendde, stopte ik mijn haar achter mijn oren en vertrok. Camden wachtte samen

met mijn familie bij de Lexus. Hij leek in een diep gesprek verwickeld met Jordan, maar ik ving niet op waarover ze het hadden. Mijn oren suisden nog steeds van de achterkamer.

'Klaar?' vroeg Roman toen ik naderde.

'Jep.' Ik keek naar Camden, en toen terug naar Roman. 'Is het goed als ik met Camden meerijd?'

Hij keek naar mijn moeder voor haar goedkeuring, en ze knikte met slechts een lichte aarzeling. Hij begon snel aan haar te wennen.

'Ik moet eerst even langs mijn huis om me om te kleden, als dat oké is?' Hij keek tussen mij en mijn moeder heen en weer.

'Zolang Eden maar niet in de kamer is waar jij je omkleedt.'

Roman grinnikte, en ik rolde met mijn ogen, terwijl ik probeerde de verlegenheid te verbergen die door me heen stroomde.

Ze stapten in de Lexus en lieten Camden en mij achter op de bijna lege parkeerplaats.

Zijn Jeep stond aan de andere kant, en toen ik die kant op liep, verstrengelde hij zijn vingers met de mijne. Ik stopte en keek naar onze handen, en toen naar zijn gezicht. Amusement flikkerde in zijn ogen.

'We moeten waarschijnlijk niet te lang doen. We willen niet dat je ouders denken dat er gekkigheid gaande is.' Hij lachte en trok aan mijn hand terwijl hij naar zijn Jeep liep. 'Weet je dat ze het zo noemen? Je preutse manieren beginnen nu veel logischer te worden.'

'Wat doe je hier?' vroeg ik, terwijl ik mijn hand uit de zijne haalde en opnieuw stopte.

Hij draaide zich om en keek me aan met opgetrokken wenkbrauw. 'Wil je me niet-'

'Nee, ik-ik wil je wel.' Ik slikte en liet mijn blik over de parkeerplaats dwalen. Dit was waar hij me voor het eerst

alleen had benaderd. Waar hij zijn kruistocht begon om me voor zich te winnen, of tenminste, terugkijkend leek het alsof dat was wat hij aan het doen was. 'Ik... Wat betekent dit? Zijn we aan het daten?'

Mijn maag draaide zich om toen ik de vraag stelde. Als Sebastian me niet had gevraagd om mee te gaan vieren, weet ik niet zeker of ik er zo veel over had nagedacht. Mijn vrienden wisten het niet. Toegegeven, ik had er nog maar één over, maar gisteravond wist ik ook niet zeker wat ik tegen Paige moest zeggen. Ik wilde tegen niemand liegen, maar het was moeilijk als ik de waarheid niet kende.

'Eh...' Camden viel stil. Grind kraakte toen hij zijn voeten verschoof. Met andere woorden, nee, we waren niet aan het daten... maar we mochten elkaar. We kwamen naar elkaars evenementen, elkaars huizen.

Dit gebeurde, en ik moest het ofwel stoppen ofwel omarmen. Niet meer liegen tegen mensen. Niet meer liegen tegen mezelf.

Ik stapte naar hem toe en verstrengelde mijn vingers met de zijne. 'Laat maar... Ik ben echt blij dat je gekomen bent. Het betekent veel voor me.' Ik ging op mijn tenen staan en kuste hem op zijn wang.

Zijn ogen werden groot, maar een glimlach verscheen op zijn gezicht. 'Je bent echt een cool meisje, weet je dat?'

'Ja,' zei ik, terwijl ik met hem meeliep naar zijn Jeep. 'Net zo cool als een orkest.'

CAM

*H*aar ogen brandden in mijn achterhoofd. Hunter ratelde maar door aan mijn zijde over wie weet wat. Zaterdagavond, misschien. Hij had Leilani's naam een paar keer genoemd. Aan de toon van zijn stem en zijn ontspannen houding deze ochtend te horen, was hij afgekoeld sinds vrijdagavond. Of hij deed alsof het hem niet kon schelen. Geen van beide zou me hebben verbaasd van Hunter.

Ik kon me daar nu echter niet op concentreren. Edens voetstappen klonken achter me in de gang, de stem van haar vriendin even enthousiast en genegeerd als die van Hunter.

Ik versnelde geleidelijk mijn pas richting de kantine. Hunter paste zich aan zonder de verandering te lijken op te merken, en Edens voetstappen vervaagden. Ik zag haar blauwe, lange mouwen Panthers-shirt voorbijgaan toen ik de deur naar de kantine opende en mijn hoofd draaide, niet genoeg om haar blik te ontmoeten, maar genoeg om te weten dat ze de kantine niet ook binnenkwam.

Godzijdank.

'Wat heb je zaterdagavond gedaan?'

Zaterdag. Dus hij had het niet over vrijdag gehad.

'Niets,' zei ik, mijn schouders ophalend. 'Gewoon thuis gehangen.'

Hij grijnsde van oor tot oor, en ik maakte me klaar voor de flauwe grap die ik praktisch op zijn lippen zag balanceren. 'Je nerdy computerspelletjes gespeeld?'

'Het is coderen, Hunter. Geen spelletje.'

'Ja, wat dan ook. Zorg er gewoon voor dat je mijn naam noemt in je acceptatiespeech.'

'Wat?'

'Voor je volgende Nobelprijs.'

Ik rolde met mijn ogen en schoof verder op in de rij, terwijl ik mijn portemonnee pakte en er een paar biljetten uit haalde.

'Serieus, hoe gaat het met je project? Goed?'

'Ik ben druk geweest, maar ja, gisteren wat vooruitgang geboekt. Zou klaar moeten zijn tegen de tijd dat we aan het volgende seizoen beginnen.'

Hunter sloeg zijn arm om mijn schouder. 'Eerste seizoen als Boomer Sooners!' Hij gromde voordat hij zijn arm wegtrok. Hij was meestal in een goede bui, maar vandaag was het bijna... verdacht.

Eén kant van mijn lippen ging omhoog ter bevestiging.

'Hoe moet de app ons ook alweer helpen?'

Ik weerstond de neiging om met mijn hoofd tegen de muur te bonken. Hij had me duizend keer gevraagd het uit te leggen, maar luisterde nooit echt. Zijn ogen glazigden over alsof ik probeerde de aandelenmarkt uit te leggen, elke keer weer. 'Het is een algoritme. Wij zullen de enigen zijn die er toegang toe hebben, en het zal berekenen hoe vaak het andere team hun spelsituaties uitvoert. En het zal zoeken naar andere patronen. Op die manier kunnen we beter weten wat we kunnen verwachten.'

'Ah, juist,' zei hij, zonder ook maar een beetje overtuigd te klinken.

Ik was aan de beurt in de rij en gooide de biljetten op de tafel van de kantinedame voordat ik doorliep.

'Je flirtte vandaag niet met haar.'

Ik keek over mijn schouder naar Hunter en trok een wenkbrauw op.

'De kantinedame,' verduidelijkte hij, met zijn duim in haar richting wijzend. 'Je flirt bijna elke dag met haar, wat eerlijk gezegd vreemd is want ze is... oud.'

'Ze is dertig.'

'Precies.' Zijn kuiltje stak uit toen zijn gezicht vertrok. 'En wacht even. Heb je al-'

'Ongeveer een maand geleden, kunnen we het laten rusten?'

Hij lachte en schudde zijn hoofd. 'Gast, ik zal jouw type nooit begrijpen.'

'Ik heb geen type.'

We schoven verder op in de rij, en ik rook haar. Of misschien voelde ik haar aanwezigheid. Ik wist het niet zeker. Wat ik wel wist voordat ik me zelfs maar omdraaide, was dat Eden in de rij stond. Ik keek over mijn schouder en ontmoette haar blik. Ze stond voor Sebastian, en hij praatte nog steeds tegen haar. Ze stak haar hand op in een zwaai en glimlachte.

Sebastians mond stopte met bewegen, en hij keek naar mij, zijn neus krullend in ofwel afschuw of woede. Wat het ook was, het was geen verrassing.

Hij wist het. Wat betekende dat zij het hem had verteld. Wat betekende dat ze *wilde* dat mensen het wisten.

Verdomme.

Ik knikte en draaide mijn hoofd weer naar voren.

'Tuurlijk, man. Wat jij zegt. Je hebt geen type.' Hunter

grinnikte luid genoeg voor iedereen in de rij om het te horen. 'Toch kan ik niet geloven dat je neukt met-'

'Hé,' ik draaide me om en legde mijn hand op Hunters arm, hard genoeg knijpend om hem te laten schrikken, maar niet zo hard dat hij me van zich af zou schudden of nog meer aandacht op ons zou vestigen. 'Laat het vallen, oké?'

Zijn blik schoot naar mijn hand, en zijn ogen vernauwden zich. 'Oké?'

Toen ik mijn hand wegtrok, tuurde hij over zijn schouder. Ik volgde zijn blik niet, maar de grijns op zijn gezicht toen hij zich weer naar mij toe draaide, vertelde me dat hij wist *waarom* ik wilde dat hij zijn mond hield.

'Bandnerd weet niet van Kantinedame?' Hij had het verstand om zijn stem zacht te houden, maar ik fronste toch.

'Ik weet niet waar je het over hebt.'

'Nee?'

'Nee.'

'Oké dan.'

Ik was de volgende in de rij en pakte mijn dienblad toen de kantinedame het aan me gaf. Mijn ogen waren slechts een paar seconden van Hunter af, maar toen ik mijn blik terugbracht naar waar hij had gestaan, was hij weg. Ik liet mijn ogen verder langs de rij glijden en zag Hunter voor Eden staan. Zijn rug was naar mij toe gekeerd, maar Edens gezicht was zichtbaar. Haar lippen trokken in een neppe, nerveuze glimlach, en ze keek naar mij alsof ze om iets vroeg.

'Volgende,' blafte de kantinedame, waardoor ik schrok.

Ik schudde mijn hoofd en begon naar mijn plek te lopen, zonder nog een keer naar Hunter te kijken. Hij praatte waarschijnlijk alleen maar met haar om mij te tergen of om haar weer voor het galabal uit te nodigen.

Het dienblad bonkte op de tafel, en ik nam plaats aan het uiteinde. Trey zat tegenover me met Paige aan zijn linkerkant.

'Alles goed?' vroeg Trey.

Ik knikte en pakte mijn vork, zonder naar een van hen te kijken. Als ik mijn ogen zou opheffen, zou ik misschien Hunter bij Eden zien, en ik was onderhuids al geïrriteerd. Waarom kon hij haar niet gewoon met rust laten?

Minuten verstreken, en Hunter verscheen nog steeds niet, lachend en met een klap op mijn schouder zoals ik had verwacht. Ik kon het niet meer aan. Mijn huid jeukte, en ik smeed mijn vork op mijn dienblad en krabde met mijn korte nagels over mijn armen voordat ik mezelf dwong naar Edens tafel te kijken.

Het was vandaag voller. Niet zoveel van haar vrienden waren opgestaan nadat ze was gaan zitten. Sterker nog, er zat één persoon meer, direct naast haar. Mijn ogen brandden in Hunters achterhoofd terwijl hij naar Eden toe gedraaid zat. Deze keer was de glimlach op haar gezicht oprecht. Haar ooghoeken plooiden zich en ze bedekte haar mond terwijl ze lachte.

Wat. De. Fuck.

Trey en Paige moeten mijn starende blik hebben opgemerkt, want ze draaiden zich ook die kant op.

Trey lachte toen hij zich weer omdraaide. 'Jezus, hij geeft het niet op, hè?'

'Nee,' zei ik, terwijl ik mijn dienblad naar de plek schoof waar Hunter normaal gesproken zat. Ik leunde voorover op mijn ellebogen. 'Dat doet hij niet.'

'Misschien moet je hem zeggen dat hij afstand moet houden,' opperde Paige, met een trilling in haar stem.

'En waarom zou ik dat doen?'

Ik zag vanuit mijn ooghoeken dat ze naar Trey keek, maar ze ging niet verder in op wat ze bedoelde.

Edens mond bewoog en ze streek haar haar achter haar oren. Ik had haar dat al meerdere keren zien doen, meestal

wanneer ik haar nerveus maakte. Ze zag er nu helemaal niet nerveus uit. Ze zag er ontspannen uit... op haar gemak.

Hunter had dat effect.

Leilani's overweldigende parfum drong mijn neusgaten binnen toen ze naast me ging zitten. Ze schoof mijn dienblad terug mijn kant op en zette het hare voor zich neer. 'Het is homecoming week!' zei ze, terwijl ze in haar handen klapte. Toen ik niet reageerde, draaide ze haar hoofd om mijn blik te volgen. Een dramatische zucht ontsnapte aan haar lippen. 'Hunter probeert nog steeds de bandnerd te versieren, hè?'

'Wat zei je daar?' Ik draaide mijn nek om Leilani aan te kijken, waarbij ik met afschuw de diepe V-hals van haar blouse in me opnam. Ze had de tieten niet om zoiets te dragen, en het was te koud voor die shit. Het was wanhopig, en het was irritant, en ik wenste dat ze gewoon zou opdonderen.

Haar ogen werden groot en ze keek naar Paige alsof dat haar zou helpen. Alsof *Paige* haar zou steunen.

'Ik denk dat Hunter duidelijk heeft gemaakt dat we klaar zijn met het pesten van Eden Thompson, dus je zou moeten oppassen met scheldwoorden. Zou iemand kwaad kunnen maken.'

'Scheldwoorden?' Ze snoof en wuifde met haar hand naar me terwijl ze naar de anderen keek. Iedereen bleef stil. 'Is het een scheldwoord als het waar is?'

'Er zijn *veel* ware dingen die ik over jou zou kunnen zeggen, Leilani.'

Een rode waas bedekte haar nep-gebruinde gezicht en haar magere kaak klemde. Ze zwiepte haar blonde haar over haar schouder en stond op, haar dienblad oppakkend.

Ze stampvoette in de richting waar ze vandaan kwam, naar het midden van de tafel waar Jade en de andere cheerleaders zaten, maar pauzeerde toen ik tegen haar rug sprak. 'Hoe was vrijdagavond? Heb je een leuke tijd gehad?'

De woede die onder mijn huid had gesluimerd, sijpelde uit mijn poriën en bedekte me als een bitter smakende deken. Het was heet, en mijn huid warmde op van mijn hoofd tot mijn tenen. Het was alsof ik in brand stond.

Leilani draaide zich om, met haar heup naar buiten gedrukt en haar gezicht dat een geforceerd ontspannen uitdrukking aannam. 'Maak geen scène, Cam.'

Haar ogen schoten heen en weer en ze glimlachte nerveus alsof ze bang was dat iemand de spanning zou zien die ik tussen ons creëerde.

Mijn blik verschoof naar Hunter en Eden, die nog steeds gezellig aan het kletsen waren.

Leilani was niet de oorzaak van mijn woede. Ze was slechts een irritatie. Maar helaas voor haar had ik erg veel zin om een scène te maken.

Ik stond op van mijn plaats en nam haar van top tot teen op, grijnzend terwijl dat masker van kalmte wegsmolt en ze zich rechtte, rondkijkend om er zeker van te zijn dat niemand naar ons keek.

'Vrijdagavond, Leilani. Vond je het leuk om mijn beste vriend te neuken in de jacuzzi van je ouders? Ja of nee?'

Het duurde een paar seconden, maar het geluidsniveau in de kantine zakte naar een absoluut dieptepunt. Leilani's gezicht verbleekte.

Haar ogen werden zo groot als schoteltes en ze liet een nerveus lachje horen. 'Ik weet niet waar je het over hebt.'

Ik keek naar Eden en Hunter. Ik had nu de aandacht van hen beiden, samen met de rest van de kantine. Mooi. Ze moesten dit allebei horen.

'Je herinnert je niet dat je vrijdagavond met Hunter hebt geneukt?' Ik lachte en wuifde naar haar alsof zij zelf de grap was. 'Het is oké, Leilani. Je promiscuïteit is geen geheim.'

'Cam.' Trey stond op en zijn ogen schoten heen en weer tussen mij en Leilani.

'Oh, sorry.' Ik legde mijn hand op mijn hart om oprechtheid te veinzen. 'Promiscuïteit betekent dat ze een slet is. Zoals, ze neukt met een hoop verschillende jongens.'

Hunter stond op en begon de ruimte over te steken, maar ik liet mijn ogen slechts een moment op hem rusten voordat ik terugkeerde naar Leilani. Haar lip trilde, maar ze stak haar kin uit in geveinsde uitdaging. Al die keren dat ze 'slet' hoestte als Eden voorbij liep. Al die keren dat ze meelachte met anderen terwijl ze haar pestte, en Eden liet nooit een traan. Ik had alleen maar de onzin willen verpesten die Hunter daar aan Eden aan het voeren was, maar nu *wilde* ik Leilani aan het huilen maken.

Ze maakte het veel te fucking makkelijk.

'Wat is er mis?' vroeg ik, mijn wenkbrauwen fronsend alsof ik in de war was. 'Heb ik iets gemeens gezegd?'

'Fuck you, Cam.' De eerste traan viel op haar wang en ze liet haar dienblad op de grond vallen. Ze stapte om me heen en ging rechtstreeks naar de deur. Het was zo anders dan toen ik Eden naar buiten had gestuurd. Zij was zoveel langzamer gelopen, met haar schouders recht.

Dit was gewoon zielig.

'Kom mee.' Hunter pakte mijn arm en knikte naar de deur. Ik had niet eens gemerkt dat hij bij me was gekomen. Ik schudde zijn greep af en liet mijn blik over de kantine dwalen, pauzeren toen ik bij Eden kwam. Haar gezicht stond in een frons, maar haar ogen waren de enige die niet waren weggedraaid.

Ik draaide me naar Hunter en knikte voordat ik hem de kantine uit volgde. Hij stopte net buiten en duwde me tegen de muur. 'Wat is er in godsnaam mis met jou?'

Mijn handen balden zich tot vuisten aan mijn zijden, maar toen ik opkeek, viel het litteken boven zijn wenkbrauw me op. Zijn aderen puilden uit, waardoor het litteken altijd witter leek. Ik had het hem gegeven tijdens een zwaardge-

vecht dat we als kinderen hadden gehad met stokken. Hij was mijn hele leven mijn beste vriend geweest.

Ik pompte met mijn handen en dwong mezelf te ontspannen. 'Leilani irriteert me.'

'Oh, Leilani irriteert je?' Zijn vernauwde ogen verzachtten nooit en hij stapte dichterbij om mijn kraag te pakken. 'Of irriteer ik je? Geef het gewoon toe, Cam. Je wilt niet dat ik in de buurt van Eden kom.'

'Goed dan,' gromde ik, hem van me af duwend. 'Ik wil dat je afstand houdt.' Ik hijgde alsof ik net een mijl had gesprint en ik haalde mijn handen door mijn haar.

'Goed, dat is vooruitgang. Vertel me nu waarom.'

Ik vernauwde mijn ogen en begon weg te lopen, maar Hunter stapte voor me en legde zijn hand op mijn borst. 'Je wilt dat ik afstand houd omdat je haar leuk vindt.' Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en zijn lippen bewogen overdreven terwijl hij zijn woorden articuleerde.

Ik duwde zijn hand weg. 'Als je dat weet, waarom doe je dit dan?'

'Omdat je het fucking nodig hebt. Je verstopt je, Cam. Je verstopt je altijd. *Hou daarmee op*. Je bent mijn beste vriend en ik ken je. Ik heb je rug. Als je een meisje leuk vindt, zeg het dan gewoon, verdomme.'

Ik schudde mijn hoofd en verbrak het oogcontact, en koos ervoor om de gang in te kijken. 'Het is helemaal niet zo.'

'Hoe is het dan wel?'

'Laat het gewoon zitten.'

'Nee!' Hunter stapte naar de muur en sloeg met zijn handpalm tegen de baksteen. 'Hou op dat te zeggen. Hou op hiermee. Je doet al zo sinds we klein waren, en ik ben er verdomme ziek van.'

'Jij bent er ziek van? Hoe zit het met jou, Hunter? Vertel jij mij alles? Zullen we gezichtsmaskers opdoen en roddelen tijdens een film, zou dat het beter maken?'

Hij werd stil, en het wit van zijn litteken trok opnieuw mijn aandacht. Elk deel van zijn gezicht stond strak.

'Je weet al alles over mij.'

Hij begon bij me weg te lopen, en ik haalde diep adem voordat ik tegen zijn rug sprak. 'Ik vind haar leuk. We daten niet, ik lieg niet tegen je daarover... maar ik vind haar leuk.'

Hij pauzeerde en keek over zijn schouder. 'Mooi. Ga nu je excuses aanbieden aan Leilani, en stop met je als een klootzak te gedragen.'

Hij liep verder de gang in, zijn passen merkbaar ontspanener. Ik zuchtte en begon in de andere richting te lopen, naar de meisjestoiletten. Ik had geen idee waar Leilani was, maar dat was mijn eerste gok.

EDEN

'O k , maar je gaat toch niet echt uit met die gast, h ?'
Ik wierp een snelle blik op Sebastian, maar liep

door uit het auditorium. Vandaag hadden we onze muziek gekregen om te beginnen met oefenen voor het kerstconcert, en het voelde bijna als een tweede kans. Ik had gestraald toen meneer Hines het me had overhandigd, en zelfs nu hield ik mijn muziekmap stevig vast alsof hij zou wegvliegen als ik hem niet strak genoeg vasthield. Het waren een paar geweldige uren geweest, en Sebastian moest het verpesten door Camdens gedoe met Leilani in de kantine vandaag ter sprake te brengen... het allerlaatste waar ik over wilde praten.

'Nee, we daten niet, maar eerlijk gezegd, Sebastian, is het mijn keuze. Ik vertelde je over hem omdat we vrienden zijn en ik je vertrouw en respecteer, maar laat het alsjeblieft rusten.'

'O mijn God!' Sebastian stopte net voor de deur en liet zijn vioolkoffer vallen. Liet hem vallen. Alsof het hem niets kon schelen. Mijn ogen werden groot toen ik naar de koffer op de harde linoleumvloer van de achterkamer staarde. 'Hou op zo stom te zijn! Hij speelt met je. Verdomme!' Sebastian

haalde zijn handen door zijn haar, dat te kort was om het echt in de war te maken.

Mijn armen trokken zich tegen mijn zij aan alsof ik mezelf kleiner probeerde te maken. Ik zei niets en bewoog ook niet. Ik had hem nog nooit zo gezien.

'Het spijt me,' zei hij, terwijl hij een ongemakkelijk lachje liet horen en aan zijn hoofd krabde. Hij deed een stap naar me toe, maar ik deed een stap achteruit. 'Eden...'

'Ik ben niet stom.'

'Ik weet het, het spijt me. Ik bedoelde niet-'

'En dit is niet de manier waarop je een vriend steunt. Misschien heb je gelijk. Misschien speelt hij alleen maar met me, maar je hoeft er niet zo boos om te worden. Als hij *wel* met me speelt, ben ik degene die pijn lijdt, niet jij.'

Nog een lach, maar deze keer was hij bitter. 'Jij bent de enige die pijn lijdt?'

Ik zette mijn cellokoffer op de grond en hield mijn muziek tegen mijn borst, onder mijn gekruiste armen. 'Ik bedoel, ik weet dat je om me geeft, dus ik begrijp dat-'

'Weet je dat ik om je geef?'

Zijn mond hing open en zijn borst schokte met onregelmatige ademhaling. Zijn ogen toonden pijn die ik voor het eerst herkende.

O, verdomme.

'A-als een vriend... ja.'

'Eden, ik mag je meer dan alleen als vriend, dat is altijd al zo geweest.' Hij kwam dichterbij en ik moest mijn spieren aanspannen en mijn benen dwingen me niet achteruit te dragen. Weg van hem. Weg van dit alles. O, alsjeblieft niet. 'Ik geef om je. Die gast niet, en dat zal hij ook nooit doen.'

'Sebastian, ik-'

'Ik ben nog niet klaar.'

Nu stond hij vlak voor me, dichtbij genoeg om me aan te raken. Ik hield mijn adem in om zijn goedkope aftershave

niet in te ademen. Zijn handen rustten op mijn schouders, zijn aanraking zond insecten onder mijn huid die hun weg naar mijn maag baanden en die omkeerden. Is het mogelijk dat schouders misselijk voelen?

'Ik snap dat Camden geld en populariteit heeft. Ik ben niet stom. Ik weet waarom je hem boven mij zou kiezen.' Hij haalde zijn schouders op, zijn handen op mijn schouders verschoven en zonden opnieuw een golf van ongemak door me heen. 'Maar hij gaat je naaien... dus laat hem dat niet doen.'

Mijn mond ging open, maar ik wist niet wat ik moest zeggen. Mijn eerste neiging was om Camden te verdedigen, maar dat leek het verkeerde om te doen. Het trieste was dat Sebastian misschien wel gelijk had. Camden kon me inderdaad heel goed kwetsen, en het gesprek - als je het al een gesprek kon noemen - met Leilani vandaag gaf duidelijke rode vlaggen.

Maar ik kon niet controleren op wie ik verliefd werd.

'Het heeft niets te maken met geld of populariteit... het is gewoon. We hebben chemie. Jij en ik zijn al zo lang vrienden dat-'

'Dat wat? *Wij* geen chemie hebben?' Hij trok zijn handen van mijn schouders en deed een stap bij me vandaan. 'Weet je wat, Eden? Ik had naar iedereen moeten luisteren en bij je uit de buurt moeten blijven.'

'Dat meen je niet.'

'Jawel, dat meen ik wel.' Hij pakte zijn vioolkoffer op maar bleef me aankijken terwijl hij achteruit naar de uitgang liep. 'Ze hadden gelijk. Je vraagt erom.'

Sebastian draaide zich om en duwde zich door de deur, die hij achter zich liet dichtslaan waardoor ik ineen kromp. Een paar andere mensen hadden aan de andere kant van de kamer staan kijken en haastten zich nu door de deur.

Mijn ogen vulden zich met tranen en ik sloot ze in een

poging ze tegen te houden. Het werkte niet. Mijn wimpers werden nat en dikke druppels liepen uit beide ogen. Ik veegde ze weg met mijn handrug en haalde beverig adem.

Ik vraag erom. Hij doelde op de pijnlijke dingen die me waren aangedaan, en waarschijnlijk ook op de pijnlijke dingen die nog zouden komen. Dat is wat mijn vrienden dachten. Niet dat ik nobel of dapper was omdat ik het opnam tegen de sporters, alleen dat ik stom was.

Stom. Is dat hoe ik iemand zoals ik zou noemen, die uitgaat met de jongen die het allemaal was begonnen? Die degene afwimpelde die er altijd voor me was geweest?

Ja, dat zou ik doen. Of misschien zou ik het gewoon zielig noemen.

Ik had geen voetstappen meer de kamer horen binnenkomen, dus toen de deur kraakte, gingen mijn ogen verrast open. Ik dacht dat het misschien Sebastian zou zijn, maar in plaats daarvan was het Camden. Terwijl ik de laatste tranen uit mijn ogen veegde, liep ik naar hem toe. 'Wat doe jij hier?' vroeg ik, terwijl ik mijn cello oppakte en mijn hoofd gebogen hield in een poging te verbergen dat ik overstuur was.

Camden nam mijn cello uit mijn hand en keek om zich heen. 'Ik zag Fluitspeler weggaan en hij zag er behoorlijk pissig uit. Ben jij de enige die nog over is?'

Ik volgde zijn blik door de lege kamer en knikte. Er was genoeg tijd verstreken dat iedereen van het podium af zou moeten zijn. 'Waarom?'

Hij zette de cello neer en greep me bij mijn middel, waarbij hij me naar zich toe trok. 'Nergens voor.'

Zijn lippen botsten tegen de mijne, en één hand verstrengelde zich in mijn haar terwijl de andere in mijn heupbeen kneep. Ik verbrak de kus en hapte naar adem. 'W-wat doe je?' vroeg ik, terwijl mijn ogen door de lege kamer schoten voor het geval er iemand binnen was gekomen.

'Kijk me aan.'

Ik richtte mijn blik op zijn wijd opengesperde ogen, en in plaats van terug te deinzen, ging ik rechter staan.

Zijn hand verliet mijn heup en hij wees met een vinger naar de deur. 'Bekijk die vent, Eden. Ik weet niet wat hij zei, maar bekijk hem.'

'Hij zei dat ik dom was omdat ik je leuk vind,' flapte ik eruit. 'En dat al mijn vrienden ook denken dat ik dom ben.'

'Ja, en ze hebben hetzelfde gedaan bij Paige. Je hebt echt klote vrienden, dus misschien is het tijd om ze te laten gaan?'

Ik zei een paar momenten niets terwijl het gewicht van zijn woorden op me neerdaalde. Paige. *Zij* hadden niet hetzelfde met haar gedaan, *wij* hadden dat gedaan. Ik had haar behandeld alsof ze een idioot was omdat ze met Trey uit wilde gaan, en de hele tijd had ik met afschuw naar de sporters gekeken, hun loyaliteit aan elkaar in twijfel trekkend. Nooit had ik kunnen zien aankomen dat *mijn* groep vrienden degenen waren die geen loyaliteit hadden. Heilige shit. Camden had gelijk.

'Hoe zit het met jouw vrienden? Wat zit het met wat je vandaag bij Leilani hebt gedaan?' Mijn toon was kortaf en defensief, en diep vanbinnen wist ik waarom. Ik wilde dat hij degene was met de slechte vrienden in plaats van ik.

'Dat was ik die me als een klootzak gedroeg. Ik zag je met Hunter, en ik werd jaloers.' Hij haalde zijn schouders op. 'Ik reageerde het af op Leilani... maar het komt goed met haar. Ik heb mijn excuses aangeboden.'

'O ja, want alles gaat gewoon weg als je je excuses aanbiedt.'

Ik trok me van hem terug en probeerde naar de deur te stappen, maar hij blokkeerde mijn pad. 'Wat moet dat betekenen?'

'Het betekent,' zuchtte ik, 'dat wanneer je insinueert dat meisjes sletten zijn tegenover de hele school, het vernederend is. Geloof me, ik weet er alles van.'

'Dus ik zal dat niet meer doen.' Ik deed nog een stap, en opnieuw blokkeerde hij het. 'Zijn we oké?'

Zijn hoofd kantelde terwijl hij me aanstaarde, op zoek naar iets. Of misschien wachtend op iets. Ik had het de hele dag achterin mijn gedachten gehouden, zonder de intentie het ter sprake te brengen. Wat er in Camdens verleden zat, ging mij niets aan, en als hij nog niet klaar was om zijn vrienden over mij te vertellen, dan zou ik dat respecteren. Ik had gezien hoe hij mijn blik deze ochtend had vermeden, en tijdens Engels was hij niet langs mijn tafel gekomen. Ik begreep de boodschap, maar ik dacht dat het niets was om me zorgen over te maken. Niet totdat hij me een reden gaf om me zorgen te maken.

Ik zuchtte en bracht mijn haar over één schouder. Ik had het los gedragen sinds hij me had verteld hoeveel hij ervan hield, maar nu voelde ik me er stom door. Gebruikt.

'Heb je iets met Leilani?'

'Wat?' Zijn hoofd schoot achteruit alsof hij verrast was door de vraag. 'Nee. Ik zei je al, ik was jaloers omdat ik je met Hunter zag. Dat is alles.'

'Dus er is niets tussen jullie twee? Jullie hebben niet met elkaar geslapen?'

Zijn mond viel open en hij aarzelde voordat hij sprak. 'Ik bedoel, niet recentelijk.'

'Wat is *recentelijk*?'

Geen antwoord.

'Hebben jullie in de afgelopen maand met elkaar geslapen?'

'Eden...'

'De afgelopen week?' Er vormde zich een brok in mijn keel, waardoor mijn stem brak op het laatste woord. Ik slikte het door en ging rechter staan. Mijn borst deed pijn, maar waarom? We hadden geen verkering. Dat had hij duidelijk gemaakt.

'Nee, niet sinds jij en ik... Nee. Ze is gewoon een vriendin.'

'En hoe zit het met de rij-dame?'

Hij gooide zijn hoofd achterover en zuchtte.

'Ja, ik hoorde Hunter vandaag in de kantine.'

'Dat is ook ongeveer een maand geleden.'

'Oké.' Ik haalde diep adem en bereidde me voor op zijn volgende reactie. 'Ik weet dat jij veel... actiever bent dan ik, maar ik moet weten of dit exclusief is. Want als dat niet zo is, denk ik niet dat ik wil-'

'Het is exclusief.' Hij stapte dichterbij en legde zijn handen op mijn schouders, vergelijkbaar met hoe Sebastian dat had gedaan, maar nu verwarmde de aanraking. Vlinders fladderden in mijn buik in plaats van dat die zich omdraaide van walging. 'Voor ons beiden is het exclusief.'

Mijn gezicht vertrok bij de onderliggende betekenis. 'Heb je het over Hunter?'

Hij bleef stil maar knikte.

'Hunter stuurde me vrijdagavond rond één uur 's nachts een berichtje waarin stond dat je me leuk vond, en dat hij hoopte dat ik je een kans gaf. Vandaag praatte hij gewoon met me. Voornamelijk over jou.'

'Hij stuurde je een berichtje?'

'Ja,' zei ik, het woord uittrekkend. 'Ik ging ervan uit dat je dat wist. Eigenlijk dacht ik dat je bij hem was. Hebben jullie geen feestjes op vrijdagavond?'

Hij liet zijn adem ontsnappen, glimlachend alsof iemand net een gewicht van honderd kilo van zijn borst had gehaald. 'Het eindigde vroeg. Luister, wil je eh,' hij keek rond en liet nog een diepe zucht ontsnappen. 'Wil je vanavond afspreken? Misschien deze keer bij mij thuis?'

Zijn toon veranderde bij zijn laatste zin. Het was dieper, intenser. We hadden vele keren gezoend sinds dit *iets* tussen ons was begonnen, en mijn vermoeden was dat Camden

ongeduldig werd om meer te doen. Zijn huis bood veel privacy. Gesloten deuren.

Ik wreef mijn lippen tegen elkaar terwijl ik het overwoog. Wilde ik het? Ja. Dacht ik dat ik stom was omdat ik het wilde? Ook ja. Maar blijkbaar was ik al stom bezig, en het was niet alsof we seks moesten hebben. Hij zou niet aandringen... denk ik.

Ik opende mijn mond om te spreken, maar zijn lippen smoorden de woorden voordat ik de kans kreeg. Toen hij zich terugtrok, was ik buiten adem. 'Ja?' vroeg hij, een wenkbrauw opgetrokken en glimlachend.

Ik slikte en knikte.

'Oké.'

CAM

'Is dit echt je favoriete film?' vroeg ik aan Eden, die achterover leunde tegen mijn hoofdeinde, een kussen tegen haar borst gedrukt.

Ze keek lang genoeg naar me om haar tong uit te steken voordat ze terugkeerde naar de film die op mijn tv speelde - *The Princess Bride*.

De manier waarop haar ogen glazig werden was te schattig om haar concentratie weer te verbreken, dus in plaats daarvan staaarde ik gewoon naar haar, glimlachend elke keer als zij dat deed. Ze klemde het kussen vast en barstte in lachen uit om iets in de film.

Mijn glimlach werd breder, en ze draaide zich naar me toe alsof ze eindelijk mijn blik voelde. 'Hou op me zo aan te kijken,' zei ze met een lach. 'Het is eng.'

'Ik denk gewoon na over een regel die ik morgen voor je wil schrijven.'

Ze verschoof zodat haar rug rechter was en ze haar greep op het kussen losser maakte. 'Wat is het?'

'Als ik het je zou vertellen, zou het morgen verpest zijn.' Er klonk amusement in mijn stem, maar haar gezicht werd zachter en serieuzer.

Ze pakte de afstandsbediening van het nachtkastje en zette het volume van de televisie zachter voordat ze zich volledig naar mij toedraaide, haar elleboog rustend op het hoofdeinde en haar hand die haar hoofd ondersteunde. 'Ken je ze uit je hoofd, of google je ze? Eerlijk?'

'Een beetje van beide. Sommige ken ik uit mijn hoofd, sommige weet ik de exacte woorden niet meer, dus die zoek ik op.'

'Je kent hele toneelstukken van Shakespeare uit je hoofd?'

'Nee, ik ken *regels* uit toneelstukken uit mijn hoofd. Mijn moeder is dol op Shakespeare, en ze las ze vroeger voor als verhaaltjes voor het slapengaan. Waarom maakt het uit?'

Ze haalde haar schouders op. 'Nergens voor. Je bent gewoon... ik weet niet. Ongewoon slim. Is het gemeen als ik denk dat je een beetje verspild wordt aan football?'

'Pardon?' Mijn toon werd scherper, en Eden schudde haar hoofd, waarbij ze de hand die haar steunde liet zakken.

'Niets. Dat bedoelde ik niet zo. Sorry.'

Ik had instinctief mijn borst opgezet, maar toen ik haar gezichtsuitdrukking zag, liet ik het weer zakken. Ik schoof dichter naar haar toe en legde mijn hand op haar knie, waarbij ik met mijn duim over de spijkerstof streek en wachtte of ze hem weg zou trekken. Toen ze dat niet deed, ging ik verder. 'Football is wie ik ben. Het is wie ik *hoort* te zijn.'

Ze legde haar hand over de mijne en stopte mijn beweging. Ik liet mijn blik van haar knie, over haar buik, haar borsten, en omhoog naar haar gezicht gaan.

'Je kunt zijn wie je maar wilt zijn, Camden. Je hoeft anderen niet voor je te laten beslissen.'

Ik verplaatste mijn hand naar de binnenkant van haar

knie en omhoog haar dij, waarbij ik de hare meenam. Ze haalde scherp adem en draaide zich om voor zich uit te kijken.

'Welke delen van mij vind je leuk?' Ik bewoog mijn hand verder omhoog, nu aan de bovenkant van haar binnendij. Als haar kutje zich had samengetrokken, zou ik het hebben gevoeld. 'Dit deel? Het aardige deel? Gemene deel? Football? Shakespeare? *Wiskunde*?' Ik grinnikte toen ik het laatste woord zei, alsof dit allemaal een spelletje voor me was. Dat was het niet. Ik wilde het echt weten. Ik *moest* het weten.

'Alles,' fluisterde ze, terwijl ze met haar handpalm mijn pols omcirkelde. Ze bewoog hem niet, ze hield hem simpelweg op zijn plaats. Ik kon niet verder, maar ik kon me ook niet terugtrekken. Niet voor het eerst verwijdden Edens pupillen zich, haar ademhaling werd hol en trilde. Ze wilde het, maar ik had mijn les geleerd van de vorige keer. Ze moest het zeggen.

'Alles? Zelfs de football?'

'Zelfs de pestkop,' fluisterde ze, ineen krimpand alsof ze het voor het eerst ook aan zichzelf toegaf.

'Vind je het leuk om met me te vechten?'

Ik zette druk tegen haar grip, valse pogend om mijn hand te bewegen waar ik wist dat ze het wilde, maar wetend dat ze mijn pols op zijn plaats zou houden. Ze stelde niet teleur.

'Niet op die manier.'

'Weet je het zeker?' fluisterde ik in haar oor voordat ik in haar oorlelletje beet. Haar borsten gingen licht omhoog terwijl haar lippen zich openden en ze weer scherp ademhaalde.

'Ik weet het niet,' zei ze, nu proberend mijn hand weg te duwen. Ze draaide zich om naar me toe en schudde haar hoofd. 'Ik weet het echt niet.'

'Ik wel.' Ik haalde mijn hand van haar dij en pakte haar gezicht vast. 'Ik weet wat je wilt, maar ik ga het je niet geven

tenzij je me zegt dat het oké is. Je bent bang, Eden. Ik begrijp het. Maar ik ga je geen pijn doen.'

Haar blik schoot heen en weer tussen mijn ogen en mijn lippen. 'Vind je het leuk als ik met je vecht?'

'Ja,' zei ik, zonder aarzeling. Ik verplaatste me zodat we dichter bij elkaar waren, onze kleren raakten elkaar.

'Maakt dat ons raar, of is dat normaal?'

Ze begon me te verliezen, en ik knipperde een paar keer met mijn ogen om me op de vraag te concentreren. Had ze het over ruwe seks? Waarschijnlijk niet. Dat zou normaal zijn geweest. Wat Eden en ik hadden, het vuurwerk dat ontstond als ze me uitdaagde, of zelfs als ze gewoon in dezelfde kamer was, dat was niet normaal. Tenminste niet voor mij.

'Ik weet het niet, maar ik denk niet dat we er veel tijd aan moeten besteden om het in twijfel te trekken.'

Ze zuchtte en liet haar ogen zakken naar mijn borst. 'Ben je zo met andere meisjes?'

'Hoe bedoel je?'

'Dit.' Ze gebaarde naar de tv. 'De film, het meer, de briefjes. Is dit jouw *ding* of is het anders? Ik zal niet boos worden, ik wil het gewoon weten.'

Ik bewoog haar hoofd omhoog om me aan te kijken en leunde naar voren tot mijn lippen de hare raakten. Ik ademde haar geur in en huiverde toen mijn lul tegen mijn spijkerbroek drukte. 'Niets aan jou is normaal. Niets aan wat ik voor jou voel is normaal. Ik weet niet of je het hebt gemerkt, Eden, maar ik heb geen vriendinnen. Ik heb geen idee wat ik aan het doen ben, en nee, ik heb dit nog nooit eerder gedaan.'

Ik drukte tegen haar lippen, zelfs toen mijn verstand me toeschreeuwde om me terug te trekken. Ik had een plan. Ik zou haar hier naartoe brengen en haar de eerste zet laten doen. Als ze me wilde, dan zou ze me als eerste kussen. Maar

ze wilde me. Ze wilde me al lange tijd, ik had alleen nodig dat ze het toegaf.

Ik verbrak onze kus en keek in haar ogen, glimlachend om het gebrek aan kleur. Alleen een bruine ring omcirkelde het zwart. 'Wil je dit, ja of nee?'

'Dat hangt ervan af,' zei ze, haar hoofd schuddend.

'Waarvan?'

'Of ik de uitzondering ben op je 'geen vriendin' regel.'

Mijn ogen gleden langs haar hals naar het blauwe shirt. Er stond een panter op de borst en eronder 'Lincoln High Orkest Band Kamp 2019'. Vriendin. Ze wilde dat ik haar mijn vriendin noemde voordat ze iets met me zou doen... Verdomme.

'Ik ben nog nooit exclusief geweest met iemand, dus ik zou zeggen dat ik al een uitzondering heb gemaakt.'

'Zeg het dan,' fluisterde ze, centimeters van mijn gezicht. Zoete adem fladderde over mijn huid, maakte zijn weg naar mijn neusgaten, mijn mond. Ik kon het proeven, ruiken, en ik wilde meer. Ik wilde haar tong, haar huid, haar opwinding. Ik moest het verdomme hebben.

'Ik kan niet.'

Eden trok zich terug en het vuur tussen ons dimde. Ik greep haar arm en trok haar naar me toe, haar hoofd buigend om naar me op te kijken. Verrassing flitste in haar ogen, maar ze herstelde zich snel.

'Maar ik zal het doen. Ik heb alleen meer tijd nodig.'

'Ik begrijp het,' zei ze, subtiel proberend zich los te maken uit mijn greep. 'Maar het is oké, ik kan wachten.'

'Maar je wilt dit. Nu meteen. Ik weet dat ik me geen dingen inbeeld.'

'Ik ben niet het soort meisje dat dingen doet zonder een verbintenis.'

'Luister dan naar me.' Ik liet haar arm los en legde mijn hand op haar onderrug, haar naar me toe schuivend tot we

elkaar weer raakten. 'Ik heb geen seks met een ander meisje. Ik praat niet met een ander meisje. Is dat geen verbintenis?'

Ze keek over mijn schouder en vernauwde haar ogen terwijl ze nadacht.

'Hunter weet van jou en mij. Je vrienden weten van jou en mij. Ik kan alleen,' Ik streek met mijn duim over haar kaaklijnen en weerhield mezelf ervan om naar voren te leunen. 'Het is moeilijk voor me om het aan de hele school aan te kondigen als ik dat nog nooit eerder heb gedaan. Snap je?'

'Ja,' zei ze, knikkend. Haar ogen richtten zich op mij. 'Dus eigenlijk is dit een relatie, alleen een die we niet publiekelijk maken.'

'Precies.'

Haar schouders schokten terwijl ze haar ogen liet zakken naar mijn lippen, toen naar mijn borst. 'Oké.'

'Zeg het.'

Haar ogen schoten naar de mijne, en ze aarzelde voordat ze haar lippen likte. 'Ik wil dit.'

'Mij. Jij wilt mij.'

Ze knikte en aarzelde nog een paar momenten. Het was alsof haar geest vasthield aan de laatste paar ongebroken strengen van een touw, niet opgevend tot ze knapten.

Ik staaarde in haar ogen, mentaal een schaar tevoorschijn halend.

Ze haalde diep adem en legde haar hand op mijn borst. 'Ik wil jou.'

Knip.

EDEN

Camden kroop van het bed af en liep naar de deur. Metaal klonk toen het slot dichtklikte. Hij keek over zijn schouder, met een grijns op zijn gezicht. 'Daar heb ik mijn lesje wel van geleerd.'

Ik lachte en ontspande me op het bed. Zijn grappen over het slapen met een andere vrouw zouden me niet grappig moeten vinden, maar op de een of andere manier was het dat wel. Misschien was het omdat ik Sherry niet als een bedreiging zag. Wat er ook tussen haar en Camden was geweest, het was voorbij.

Hij sloop naar het bed, trok zijn shirt over zijn hoofd uit toen hij boven me stond. Gebruinde huid bedekte spieren die meer bij een NBA-speler hoorden dan bij een jongen van mijn school. De jongen met wie ik een soort van aan het daten was. Degene die boven me stond.

Dit kon niet echt zijn.

Het bed bewoog toen Camden naast me ging zitten, en ik schoof opzij om ruimte voor hem te maken. Zijn hand rustte op mijn knie, zoals eerder, en mijn huid vatte vlam. Elke keer als ik bewoog, wreef de natte plek in mijn slipje tegen mijn huid. De gladheid die mijn schaamlippen bedekte werd duidelijker, en een nieuwe schok van elektrische stroom schoot naar mijn clitoris.

Alles aan Camden verhitte me, wond me op, bouwde een jeuk op die ik niet helemaal kon krabben, zelfs niet als ik alleen in mijn bed lag met die verdomde shirtloze foto van hem op mijn telefoon. Nu was hij in levenden lijve hier, en nee zeggen tegen hem... Het was niet mogelijk. Mijn wilskracht was op. Mijn innerlijke strijd verloren.

Ik wilde hem.

Als zijn vriendin.

Als zijn geliefde.

Als zijn vijand.

Ik weet niet hoeveel het uitmaakte op dat moment.

Zijn hand gleed over mijn dij omhoog en stopte toen hij mijn kruis bereikte. Hij schoof dicht naar me toe en gebruikte zijn andere hand om mijn shirt over mijn buik op te tillen. Mijn huid koelde af door de koele lucht in de kamer,

maar Camdens hand die over mijn huid gleed en net onder mijn bh bleef rusten, zette mijn zenuwen in vuur en vlam en liet de kou een verre herinnering zijn.

'Ben je nerveus?'

Mijn ogen waren in beslag genomen door zijn hand, maar ik hief ze op om zijn grijns in me op te nemen. Zijn ogen waren zwart maar wisten toch te schitteren met de gouden ring eromheen. Hij was altijd twee dingen tegelijk.

Ik schudde mijn hoofd en leidde zijn hand onder mijn bh. Zijn handpalm drukte tegen mijn al verharde tepel, en ik sloot mijn ogen bij het gevoel. 'Niets om nerveus over te zijn,' loog ik, terwijl ik naar beneden schoof zodat ik plat lag met mijn hoofd tegen zijn kussen.

Hij haalde zijn hand van mijn knie en gebruikte die om mijn shirt tot aan mijn nek op te trekken. 'Precies.' Hij trok zijn hand onder mijn bh vandaan en draaide me om zodat ik op mijn buik lag. 'Er is niets om nerveus over te zijn.'

Hij werkte het shirt over mijn hoofd en langs mijn armen in vloeiende, gestage bewegingen. Het beeld van Hunter die een vergelijkbare beweging maakte, drong zich op in mijn gedachten, en paniek verspreidde zich door mijn lichaam. Ik trok mijn armen onder me en kneep mijn ogen dicht, terwijl ik een adem nam. Toen nog een.

'Gaat het?' vroeg Camden, terwijl hij met zijn vingertoppen net onder de achterkant van mijn bh streek.

Hij zat schrijlings op me, de energie die van hem uitging was een kracht die de zuurstof uit de kamer zoog. Of misschien was het de erectie die tegen mijn stuitje drukte. Wat het ook was, het was intimiderend.

Ik knikte in zijn kussen.

'Mooi.'

Mijn bh klikte open en viel open over mijn rug. Camden spoorde me aan om omhoog te komen en deed de bh de rest van de weg af voordat hij zijn lippen bij mijn oor bracht. 'Je

weet dat je me op elk moment kunt zeggen te stoppen, toch?'

'Ja.'

Beide handen omvatten mijn borsten en knepen.

'Maar je vindt dit lekker. Je wilt niet dat ik stop.'

Ik schudde mijn hoofd.

'Wil je dat ik verder ga?' Een explosie barstte los in elk van mijn tepels toen hij ze tussen zijn vingertoppen kneep. Ik boog mijn rug naar hem toe, mijn hoofd nu in de holte van zijn nek.

Ik zou geen ja zeggen op die vraag. Ik wist niet eens zeker wat het juiste antwoord was, maar ik wilde er niet over nadenken. Ik wilde alleen maar voelen. Loslaten, stoppen met vechten.

Ik was zo moe van het vechten, en zijn handen op mij, zijn macht over mij? Het voelde te goed. Te zoet. Te vredig.

Te juist.

De vingers die mijn tepels knepen, lieten los, en hij liet me terug op het bed vallen voordat hij me omdraaide. Hij zat in een gehurkte positie om dat te doen, maar in plaats van weer te gaan zitten, reikte hij naar de knoop van zijn spijkerbroek en maakte die los. Het onheilspellende geluid van de rits volgde.

Ik kwam op mijn ellebogen overeind en keek neer op de broek die hij over zijn heupen liet zakken. 'Eh, zouden we niet wat meer moeten zoenen?'

'Wil je dat ik je kus?' vroeg hij, terwijl hij zijn wenkbrauw vragend optrok. Een deel van de spanning die hij uitstraalde koelde af toen hij pauzeerde met wat hij aan het doen was.

'Ik weet het niet,' zei ik, terwijl ik mijn haar uit mijn gezicht streek. 'Ik dacht gewoon dat er meer voorspel zou zijn.'

Hij grinnikte en trok zijn spijkerbroek de rest van de weg uit. Meer elektriciteit schoot naar mijn kern, en ik berispte

mezelf in stilte omdat ik daar opgewonden van raakte. Wat was er in godsnaam mis met me?

'Dit is het voorspel, schatje.'

Hij schoof omhoog naar mijn borst en klemde mijn armen onder zijn benen, waardoor ik vastgepind lag. Hij hield zichzelf gedeeltelijk omhoog, maar er lag genoeg gewicht op mijn borst dat het moeilijk was om te ademen. Ik keek naar hem op, en de vraag moet duidelijk op mijn gezicht te lezen zijn geweest, want hij grinnikte voordat hij serieus werd. 'Vertrouw je me?'

Ik wiebelde onder hem en kromp ineem terwijl ik worstelde om adem te halen.

'Ja of nee, Eden?'

Opkijkend naar hem kon ik eindelijk ademen. Zijn benen waren om me heen gewikkeld, me verstikkend met zijn gewicht en zijn geur. Elke geur die mijn neusgaten binnendrong was van hem. Alles wat ik kon voelen, het gewicht op mijn borst, het beenhaar dat tegen mijn buik prikte, zijn satijnen lakens die tegen mijn rug wreven, het was allemaal van hem. Toch wilde ik meer. Ik wilde dichterbij.

Mijn ogen gleden naar de contouren van zijn geslachtsdeel in zijn boxersshort. De V die uitpilde was al in mijn geheugen gegrift door zijn foto, maar van dichtbij was kijken niet genoeg. Ik wilde proeven.

'Ik vertrouw je.'

Hij kwam overeind om zijn boxersshort naar zijn heupen te trekken. Lucht stroomde met scherpe teugen mijn longen in, maar werd me weer ontnomen toen Camden zijn vingers door mijn haar vlocht en me naar voren trok, de punt van zijn lid tegen mijn lippen. Ik keek naar hem op, en de grijns was nergens te bekennen. De gouden ring rond zijn ogen was nog smaller geworden.

'Ik doe het werk graag zelf.' Hij verstrakte zijn greep in

mijn haar en klemde zijn benen tegen me aan zodat mijn armen niet konden bewegen. 'Dus open je mond en ontspan.'

'Ik heb dit nog nooit gedaan,' flapte ik eruit, opnieuw in paniek. Ik liet mijn ogen door de kamer dwalen en worstelde onder hem. Hij gaf niet mee, maar aan de andere kant had ik hem ook niet gezegd te stoppen.

Ik had de controle.

Ik had de controle.

Ik had de controle.

Ik sloot mijn ogen terwijl ik de zin steeds opnieuw herhaalde.

'Zoals ik al zei, je hoeft alleen je mond open te doen en te ontspannen... of we kunnen stoppen.'

'Stoppen, voor goed?'

'Als je dat wilt, of we kunnen een tijdje zoenen. We kunnen wat van dat gewone voorspel doen waar je aan dacht.'

Het was duidelijk aan zijn toon te horen dat dat niet was wat hij wilde. *Dit* was wat hij wilde, en de volgende gedachte trof me als een mokerslag, en ontnam me nog meer adem uit mijn kleine longen - dit was waarom hij seks had met oudere vrouwen. Meisjes van mijn leeftijd zouden het niet op deze manier willen, of tenminste, dat dacht ik niet. Maar om de een of andere reden wilde *ik* het wel. Misschien. Er zat zeker een opwindend element in dat ik niet kon ontkennen.

En als we het op de andere manier zouden doen. De *normale* manier. Dan zou hij het niet zijn. Het zou dezelfde jongen zijn die hij voorwendde te zijn bij Leilani en wie hij ook maar koos om mee naar bed te gaan.

Dat wilde ik niet.

Ik wilde geen nep.

Hij zoog de resterende lucht tussen ons in zijn longen met één scherpe inademing toen mijn lippen zich voor hem openden. De punt van zijn lid drukte opnieuw tegen me aan,

en ik opende mijn mond verder. Centimeter voor centimeter vulde hij mijn mond, gladde huid die langs mijn tanden gleed.

'Draai je tong eromheen,' zei hij, zijn stem net zo hees als de mijne was geweest. Alsof ik me herinnerde dat ik moest ademen, zoog ik lucht in door mijn neus en blies het weer uit. Zijn gewicht was wat verminderd, dus het drukte niet meer volledig op mijn borst, maar door de manier waarop hij mijn hoofd vasthield, leek het alsof er een knik in mijn luchtpijp zat.

Ik bewoog mijn tong terwijl hij zichzelf uit mijn mond trok en weer naar binnen ging. Zijn ader klopte onder mijn tong en ik drukte harder op die plek, ineen krimpand toen hij mijn hoofd dichterbij trok en dieper duwde tot hij de achterkant van mijn keel raakte.

Ik hoestte om hem heen, en hij verzachtte zijn greep, trok zichzelf uit me en veegde de tranen weg die waren gevallen door de hoestbui.

'Gaat het?'

Ik keek naar hem op en knikte.

'Blijf naar me kijken.' Hij duwde mijn kin omhoog zodat ik hem aankeek en duwde zijn lid terug in mijn mond.

Ik hield mijn ogen op hem gericht zoals hij vroeg, en hij versnelde zijn tempo. Hij duwde in en uit me, afwisselend tussen me aan mijn haar trekken en zichzelf in me stoten.

Het zou niet opwindend moeten zijn geweest, maar dat was het wel. De blik in zijn ogen. De lust op zijn gezicht. Wetend dat hij dit deel van zichzelf niet aan anderen liet zien... de meeste anderen. Mijn clitoris klopte en ik kronkelde opnieuw onder hem, maar om een heel andere reden. Ik probeerde mijn hand naar mijn clitoris te bewegen, maar zijn vrije hand greep mijn pols zodra ik een arm had weten te bevrijden.

'Nee,' zei hij, zoveel lust druipend in die ene lettergreep. 'Je aandacht blijft bij mij.'

Toen mijn arm verslapt liet hij los, en ik legde hem terug langs mijn zij. Mijn oogleden werden zwaar, maar elke keer dat ik mijn ogen wilde sluiten, verstrakte zijn greep in mijn haar en schudde hij me. Er was zoveel te voelen. Hij vulde mijn mond, overweldigde mijn zintuigen. Hem aankijken terwijl hij het deed was bijna te veel, maar ik dwong mijn ogen toch op hem gericht te blijven.

Mijn dijen spanden zich aan en ik wreef mijn benen tegen elkaar om enige wrijving op mijn clitoris te krijgen. Zachte jammertonen kropen op in mijn keel, en Camden verbrak het oogcontact. Zijn mond opende zich en hij hief zijn hoofd. 'Blijf dat doen,' eiste hij, terwijl hij in een sneller tempo in me pompte.

Ik jammerde meer, liet mijn ogen dichtgaan terwijl ik me concentreerde op voelen. Ruiken. Proeven. Elke keer als hij zich terugtrok, proefde ik een zoute smaak op mijn tong. Ik kreunde en likte aan zijn spleetje, waardoor hij daar pauseerde en aan mijn haar trok tot het pijn deed. 'Jezus christus.'

Hij trok zich terug uit mijn mond, en voordat ik mijn ogen kon openen, was zijn gewicht van me af. Mijn ogen schoten open, en ik kwam overeind op mijn ellebogen, mijn wenkbrouwen fronsend in verwarring. Hij was naar mijn schenen verplaatst. Zweet bedekte zijn voorhoofd, en hij veegde met de rug van zijn hand erover.

'Is er iets mis?'

Zijn ogen schoten naar mij en hij lachte voordat hij naar de knoop van mijn spijkerbroek reikte. 'Nee, ik wil alleen nog niet klaarkomen.' Hij knoopte de knoop los en trok ze in één krachtige ruk van mijn heupen. 'Het is jouw beurt.'

Hij schoof mijn broek de rest van de weg uit en gooide ze op de grond. Mijn benen drukten tegen elkaar, en hij trok ze

uit elkaar, mijn knieën in zijn handen. Zijn ogen waren zo donker, zo waanzinnig.

'Ga langzaam,' fluisterde ik, zijn hand grijpend die op weg was naar mijn slipje.

Hij keek me aan en knikte.

Ik legde mijn hand op de lakens en leunde mijn hoofd achterover voordat ik mijn ogen sloot. Mijn spieren waren gespannen, de koele lucht in de kamer plotseling merkbaarder. Het beet in mijn tepels, een prikkend gevoel achterlatend. Het scheuren van stof vulde de kamer, en diezelfde koele lucht bedekte mijn opening, mijn opwinding afkoelend waardoor het nog merkbaarder werd.

Mijn ogen schoten open en ik probeerde mijn benen tegen elkaar te trekken, maar Camdens handen waren er om ze uit elkaar te houden. Het grootste deel van mijn huid was nu koud, maar mijn wangen stonden in brand.

'Camden.'

'Ontspan gewoon,' zei hij, zonder zelfs maar naar me op te kijken. Zijn ogen waren gericht op mijn meest intieme plek. Zijn vingers groeven in mijn dijen tot ik zeker wist dat ze blauwe plekken zouden achterlaten. 'Het zal goed voelen. Dat beloof ik.' Hij verplaatste zich zodat hij op zijn buik lag, zijn mond centimeters van mijn kloppende clitoris. Zijn ademhaling gleed over me heen, *in* me. Elektriciteit schoot door mijn lichaam, waardoor ik kronkelde.

'Je wilt dit nog steeds, toch?' vroeg hij, opkijkend naar mij.

Ik slikte en legde mijn hoofd terug op het kussen. 'Ja, ik denk het wel.'

Meer adem ontstak mijn zenuwen toen hij grinnikte.

Ik stond op het punt hem te vertellen dat ik me bedacht had. Een moment verwijderd van de schaamte die me zou overspoelen, de stem van mijn moeder die mijn gedachten binnendrong, Sebastian's afkeuring. Nog één moment en ik zou het doen, toen iets nats en diks tegen mijn meest gevoe-

lige plek botste. Hij begon bij de clitoris, alsof hij kon zien hoe die pulseerde. Zijn tong streek erover heen voordat hij lager ging en langs mijn schaamlippen likte, eerst de ene kant, toen de andere. Hij was als een hond die de laatste restjes uit zijn voerbak oplikte.

'C-Camden.' Mijn mond vormde een O en ik klemde mijn vuisten in de lakens. Mijn rug kromde en mijn borst ging op en neer met zijn bewegingen mee. Hij vond opnieuw mijn clitoris en streek er met zijn tong overheen.

Fuck.

Fuck.

Fuck.

Ik hapte naar adem toen hij een vinger in me stak, mijn wanden spasmerend om hem heen. Hij pompte in en uit terwijl hij aan mijn clitoris zoog. Vaag merkte ik dat mijn benen trilden, alsof zijn mond de rest van mijn lichaam deed verbrijzelen en een schokgolf veroorzaakte die het deed beven.

Er ging een minuut voorbij voordat ik me realiseerde dat ik was gestopt met ademen, en ik zoog de lucht in en uit mijn longen.

De spanning werd groter en mijn heupen kwamen van het bed, terwijl ik mezelf tegen Camden drukte. Harder. Dichterbij. Ik stond op het punt om te vliegen, toen hij me terugtrok en ik op de grond stortte.

Ik opende mijn ogen en ging overeind zitten om te zien hoe hij een folieverpakking openscheurde. Hij rolde snel een condoom af en schoof langs mijn lichaam omhoog. Ik gromde onwillekeurig, mijn gezicht werd meteen rood toen hij lachte. 'Zo, schatje. Ik beloof het.'

Hij positioneerde zich bij mijn ingang en boog zich voorover om me te kussen. Ik proefde mezelf op zijn lippen en probeerde mijn hoofd weg te draaien, maar hij hield me op mijn plek.

Hij drong tegen mijn opening, eerst voorzichtig, voordat hij me met één scherpe stoot doorboorde. Pijn schoot door mijn ruggengraat en explodeerde achter mijn oogleden. Ik zoog de lucht uit Camden's mond in een hijg en duwde met mijn handen tegen zijn borst om hem van me af te duwen.

Hij greep mijn handen vast en drukte ze op het bed. Zijn tong masseerde mijn mond, maar ik nam niet langer deel aan de kus. Ik gaf het hem niet langer. Hij nam het.

Hij rustte in me terwijl mijn wanden heftig om hem heen knepen. Hij was te groot. Het was te veel. Hij scheurde me uit elkaar.

Hij verbrak de kus en veegde de tranen weg die uit mijn ogen waren gelekt, waarbij hij een van mijn polsen losliet. 'Het doet maar even pijn.'

Ik opende mijn ogen en vernauwde ze slechts een moment voordat ik mijn vrije hand ophief en die tegen zijn wang liet neerkomen. Het was niet hard genoeg om meer dan een lichte rode afdruk achter te laten, maar het was genoeg om hem te verrassen.

Zijn hoofd vloog opzij en hij draaide het terug naar mij met een boze blik. 'Wat de fuck?'

'Ik zei dat je langzaam moest gaan, noem je dat langzaam? Ga van me af.'

Ik trok mijn andere hand uit zijn greep en duwde weer tegen zijn borst, deze keer krachtiger.

'Eden, stop.'

Ik bleef tegen zijn borst duwen totdat hij mijn armen weer vastpakte en ze boven mijn hoofd vastpinde.

'Ik zei ga van me af!'

'Oké!'

De scherpe toon in zijn stem verraste me, en ik verstijfde onder hem. Zijn ogen waren vernauwd, zijn kaaklijnen hard. Hij was niet langer in me, en mijn kutje trok afkeurend samen. Het wilde dit nog steeds. Alleen mijn verstand niet.

'Ik ga van je af, ik breng je naar huis en we kunnen doen alsof dit nooit is gebeurd. Is dat wat je wilt?'

Er rolde nog een traan uit mijn oog, maar het had niets meer te maken met pijn. Er was een doffe pijn, maar nu voelde ik me gewoon stom. Mijn eerste keer was verpest, of volgens Camden was het nooit gebeurd.

'Nee.'

'Vertel me dan wat je wilt,' zei hij, terwijl hij mijn polsen losliet en zijn handen naar mijn gezicht bracht. 'Eerlijk, Eden. Ik heb moeite om erachter te komen. Je vond het fijn toen ik eerder ruw met je was, maar je schakelt uit als een lichtknopje. Ik weet niet wat je wilt dat ik doe.'

'Ik weet het ook niet,' fluisterde ik, terwijl ik mijn hoofd naar het raam draaide. Er stond een grote boom buiten, en ik concentreerde me op de wiegende takken in plaats van op de spanning in de kamer. Had hij het verpest, of had ik dat gedaan?

Hij had een punt. Het ene moment waren al mijn remmingen verdwenen en het volgende voelde het alsof ik stikte... zelfs zonder dat er iets in mijn mond zat.

Hij begon van me af te klimmen, en ik greep zijn schouderaars vast om hem tegen te houden. 'Wacht.'

'Waarop, Eden? Wat doen we hier?' Hij schudde zijn hoofd en rolde van me af, zette zijn voeten op de grond. 'Dit is het niet waard.'

'Ik ben het niet waard?' Ik snoof, in de hoop succesvol te verbergen hoezeer die vraag een mes in mijn hart dreef.

'Dat bedoelde ik niet.'

Zijn rug was naar me toe gekeerd, dus ik kon zijn gezichtsuitdrukking niet lezen. Hij klonk koud, alsof hij zich voor me afsloot, en ik was zo verward of ik hem daar de schuld van moest geven of niet.

Maar ik wist wat ik wilde, en dat was niet boos zijn.

'Ik wil niet naar huis... Het spijt me dat ik je heb geslagen.'

Kunnen we gewoon... Kunnen we doen alsof *dat* niet is gebeurd?'

'Ik kan niet controleren of het pijn doet, Eden. Dat hoort er gewoon bij. Het was niet met opzet.'

'Ik weet het,' zei ik, terwijl ik diep ademhaalde zodat dit volgende deel niet boos zou klinken. 'Maar je kunt wel langzamer gaan... toch?'

Zijn rug ging omhoog in een zucht, en hij haalde zijn vingers door zijn haar. Hij draaide zich om en schoof dicht naar me toe, streek met zijn handpalm over mijn been. 'Het spijt me.'

'Mij ook.' Mijn mondhoeken krulden omhoog, en ik legde mijn hand over de zijne. Ik trok hem naar me toe zodat hij bovenop me kwam te liggen, de top van zijn pik zwevend bij mijn ingang.

'Dus we kunnen doen alsof dat niet is gebeurd?' Ik beet op mijn lip terwijl ik op zijn antwoord wachtte.

Zijn eigen glimlach trok aan zijn mondhoeken, en hij boog zich voorover om me te kussen. Zoet. Zacht. Compleet het tegenovergestelde van wat hij me in het verleden had gegeven. Het was anders, maar nog steeds goed, en precies wat ik op dat moment nodig had. Mijn borst werd warm en die warmte verspreidde zich naar mijn buik, en nestelde zich in mijn kern die al ontvlamde door het gevoel van Camden zo dichtbij.

Hij duwde naar binnen, deze keer langzaam. Mijn wanden klemden zich om hem heen, maar de pijn was meer een beet dan een explosie. Mijn gezicht vertrok, en Camden trok zich terug om me aan te kijken, zijn lichaam verstijfde. 'Doorgaan?'

'Ja,' zei ik, terwijl ik mijn gezicht dwong te ontspannen. 'Het is gewoon veel.'

'Dat heb ik eerder gehoord.'

Er borrelde een lach uit mijn mond, maar ik sloeg hem op zijn arm en schudde mijn hoofd. 'Zeg niet van die dingen.'

Hij glimlachte en duwde dieper, boog zich voorover om in mijn nu open mond te fluisteren. 'Ik maak maar een grapje. Jij bent het enige meisje dat ik wil... En de enige maagd met wie ik heb geslapen.'

Hij pauzeerde toen hij helemaal naar binnen was gegaan, en gleed toen langzaam terug.

'Dat verbaast me niets.' Ik kantelde mijn hoofd achterover terwijl er een zucht over mijn lippen ontsnapte.

'Oh?'

'Ja,' zei ik, vechtend tegen de grijns die aan mijn lippen trok. 'Jij bent meer van het... ervaren type.'

Hij lachte en duwde opnieuw tegen me aan, waardoor de glimlach van mijn gezicht verdween en mijn lippen tuitte. 'Je bedoelt oud?'

'Tomaat, tomaat,' wist ik nauwelijks te fluisteren, en ik boog mijn rug om een nieuwe stoot te ontmoeten. Zijn heup schuurde over mijn clitoris, en ik verschoof om de wrijving te vergroten.

'Jij bent mijn type,' zei hij, terwijl hij mijn heupen krachtiger trok.

Mijn handen gingen naar zijn rug, en ik drukte mijn nagels in zijn huid. 'Oké, meer,' hijgde ik, een nieuwe stoot tegemoetkomend.

Hij versnelde het tempo, en drong met meer kracht in me binnen telkens als ik huiverde. De pijn was een verre herinnering, naar de achtergrond van mijn hersenen gedrongen door de overweldigende sensaties die in golven door me heen gingen. Het bedekte me als een zware deken, me op de best mogelijke manier verstikkend.

Verdomme.

Verdomme.

Verdomme.

'Is dit goed?' vroeg hij, buiten adem en met een geamuseerde toon. Ik lachte en kamde met mijn hand door zijn haar, greep het vast en trok hem naar mijn mond.

Ik probeerde de manier waarop hij me kuste na te bootzen, met brutale passie. Hij had mijn woorden niet nodig. Nu niet. Nu moest hij gewoon doorgaan.

Onze tongen draaiden om elkaar heen, en ik kreunde in zijn mond toen hij een bijzonder venijnige stoot gaf.

Het was nu elke keer. Elke ruk van zijn heupen leek bijna bedoeld om me te straffen, maar ik merkte dat ik hem ervoor beloonde met meer gekreun en meer trekken aan zijn haar. Ik was high van macht, op de een of andere manier zeker dat ik degene was die het ritme beheerste, ook al waren het zijn bewegingen.

Hij tilde mijn heupen op en drong dieper in me door, tot het punt dat pijn me beet elke keer dat hij helemaal naar binnen duwde. Het vermengde zich met het genot, en deze keer verwelkomde ik het.

Hij wond me strakker en strakker en strakker op, totdat ik eindelijk knapte.

Een wit licht barstte achter mijn ogen, en mijn mond opende zich, waarbij een kreet ontsnapte die door de wolk van spanning in de kamer priemde. Het viel als regendruppels om ons heen.

Camden verstilde en stortte bovenop me in, en mijn ogen gingen open terwijl mijn spieren hun samentrekking ontspannen. Hij was nog steeds in me, zijn ooit woedende erectie nu verzachtend.

'Camden,' hijgde ik, terwijl ik met mijn vingers door zijn bezwete haar ging.

Hij rolde van me af en trok me tegen zijn vochtige borst. Het drukte tegen mijn borsten bij elke uitzetting van zijn borstkas.

'Wat is er, schat?' vroeg hij, zijn ogen al sluitend.

'Dat was perfect.'

Zijn kuiltjes vielen op toen hij glimlachte, en hij streek het haar uit mijn gezicht.

'Ja?'

Ik nestelde me tegen hem aan en sloot mijn ogen. Een glibberige puinhoop bedekte mijn binnendijen, maar ik was te uitgeput om me er druk om te maken. Mijn spieren waren op, en mijn hoofd duizelde van wat voor chemische stof *dit* ook was.

Ik was seconden verwijderd van in slaap vallen. Ik gaapte en glimlachte toen Camdens hand op mijn heup rustte.

'Ja.'

EDEN

'Waarom moeten we hier weer buiten eten?'
Ik knabbelde aan het zout op een pretzel terwijl ik naar Camden keek die over de reling van de tribunes van het footballstadion leunde. Hij draaide zich om naar mij en zwaaide zijn benen over de tribune onder mij. Hij liet zijn handen achter zich rusten en leunde achterover. 'We moeten niet. Het is gewoon fijner hier buiten.'

Ik richtte mijn blik omhoog naar de bewolkte lucht en fronste. 'Ja, wat een prachtige dag.'

'Wil je echt naar Hunter en Trey luisteren die het over Sooner Saturday hebben? Want ik ben er in ieder geval zat van.'

'Ben je niet opgewonden over zaterdag?' Ik nam een hap van mijn pretzel en kantelde mijn hoofd terwijl ik kauwde.

Camden haalde zijn schouders op. 'Ik weet het niet, denk ik. We hebben de universiteit al gezien. Ik zie het nut er niet van in om het nog een keer te zien.'

Ik kauwde door en slikte voordat ik de pretzel neerlegde en nadacht over de beste manier om te zeggen wat er in mijn hoofd omging. De laatste keer dat ik had geopperd dat foot-

ball misschien niet de juiste weg voor hem was, was hij uitgevlogen. Ik wilde geen herhaling daarvan, maar ik kon ook niet *niets* zeggen. Als hij het niet wilde, waar deed hij het dan eigenlijk voor?

'Wat ga je studeren?' Ik nam een slok Gatorade en veegde mijn mond af voordat ik de fles weer op de bank zette.

'Informatica.'

'Dat past wel bij je.' Ik tikte met mijn voeten tegen de onderkant van de tribune en glimlachte. 'Staat OU bekend om hun informaticaprogramma?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Hé, hoe laat vertrekt je vliegtuig ook alweer voor je Berklee-interview?'

Mooie onderwerpsverandering.

'Mijn vliegtuig vertrekt om twaalf uur 's middags op zaterdag.'

'Dus je haalt het waarschijnlijk niet naar de wedstrijd morgenavond, hè? Je moet je schoonheidsslaapje doen en zo.' Hij knipoogde en pakte de Gatorade-fles, nam een slok.

'Oh, nee, ik zal er zijn.' Ik verschoof op de bank en pakte nog een pretzel. 'Ik zou het niet willen missen.'

Camden zei niets, en toen ik naar hem keek, waren zijn ogen naar de lucht gericht. Zijn gezicht was uitdrukingsloos.

'Wil je niet dat ik er ben?'

Hij draaide zijn hoofd naar mij toe en plakte een glimlach op zijn gezicht. Hij ging rechter zitten en legde zijn hand op mijn knie, terwijl hij denkbeeldige patronen in de spijkerstof tekende. 'Natuurlijk wel.'

Zijn ogen gingen naar mijn knie, en zijn wang holde in toen hij erop beet.

De afgelopen dagen waren geweldig geweest. Beter dan geweldig, eigenlijk. We hadden elke avond tot één uur 's nachts aan de telefoon gepraat, en hij had elke dag op me gewacht bij mijn auto als het orkest uitging. Hij had me elke

ochtend naar de eerste les gebracht, wetende dat Sebastian dat niet zou doen. Sebastian en ik waren blijkbaar klaar met vrienden zijn. Hij had al mijn berichten genegeerd en van plaats gewisseld in alle lessen die we deelden, zodat we niet meer naast elkaar zaten. Dinsdag was ik opgelucht geweest toen Camden vroeg of ik buiten wilde eten in plaats van in de kantine, maar nu was het donderdag, en het begon verdacht te worden.

Hij had me nog steeds niet gevraagd voor het galabal. Mijn jurk was al uitgezocht, maar ik wachtte nog steeds. Tot nu toe had ik gedacht dat het misschien vanzelfsprekend was. Ik bedoel, zijn vrienden wisten van hem en mij. Hunter was bijzonder aardig tegen me geweest en had tegen me gepraat alsof ik erbij hoorde. Nu ik erover nadenk, was Hunter de enige vriend die me überhaupt erkende.

Ik zou het Camden gewoon moeten vragen. Ik bracht al mijn tijd door met te laf zijn om de vragen te stellen die zo zwaar op mijn gemoed drukten, en ik moest daarmee ophouden. Hij was mijn vriendje... soort van. Het was toch raar dat ik zijn vrienden niet kende? Toch?

Ik opende mijn mond met de volle intentie om mijn hart te luchten, maar Camden onderbrak me voordat er woorden uitkwamen.

'Denk je dat ik niet naar OU zou moeten gaan?'

Ik knipperde een paar keer met mijn ogen en sloot mijn mond. Er gingen enkele seconden voorbij voordat ik antwoordde. 'Wil je *zelf* naar OU gaan?'

Hij zuchtte en leunde weer achterover, starend naar de lucht. 'Ik weet het niet.'

'Heb je je ergens anders aangemeld?'

Ik koos mijn woorden zorgvuldig, wetende dat dit een gevoelig onderwerp was. Maar hij had het er deze keer zelf over begonnen. Hoe lang dacht hij hier al over na?

'Ongeveer een maand geleden heb ik een aanmelding

naar MIT gestuurd.' Hij lachte, en niet op een humoristische manier, en schudde zijn hoofd. 'Niet dat ik het serieus meende of zo, maar behalve daar heb ik me nergens anders aangemeld.'

Ik knikte en blies mijn wangen op voordat ik ze stilletjes liet leeglopen. 'Waarom meende je het niet serieus?'

'Omdat ik een quarterback ben, Eden. Niemand zou me serieus nemen.'

'Ik wel.'

Hij keek naar me, met toegeknepen ogen.

Ik haalde gefrustreerd een hand door mijn haar en ging op de rand van de bank zitten. 'Als je naar MIT wilt, ga dan naar MIT. Je hoeft niet toe te staan dat andermans perceptie van jou bepaalt wie je bent of wat je met je leven doet.'

Hij stak zijn hand op voordat ik verder kon gaan. 'Ik snap het... Ik denk gewoon hardop. Sorry dat ik erover begon.'

Ik zuchtte voordat ik op zijn schoot klom en mijn handen door zijn haar haalde. Hij glimlachte niet, dus ik wist dat ik weer te veel had gezegd. Maar hij zou niet lang boos op me blijven. Dat kon hij niet.

'Weet je dat MIT in Cambridge is,' zei ik, terwijl ik op mijn lip beet en mijn handen op zijn borst liet rusten. 'Wat verdomd dicht bij Boston is.'

'Ik weet het.' De flauwste glimlach verscheen op zijn gezicht. 'Hoe zou ik dan in godsnaam van je af komen?'

Ik stak mijn tong uit en trok hem snel terug in mijn mond toen Camdens vingers uitreikten om hem te knijpen. 'Je bent te voorspelbaar,' zei ik, terwijl ik naar voren leunde om een kus op zijn wang te geven.

'Ben ik dat?'

Ik knikte, grijnzend.

Camdens hand ging omhoog over mijn rug en hij draaide ons om zodat ik op de bank lag met hem boven op me. Hij bedekte mijn mond met zijn hand en boog zich voorover

om in mijn oor te fluisteren. 'Of misschien ben jij te gemakkelijk.'

Hij kromp ineen toen ik met mijn tong over zijn handpalm likte, en hij trok zijn hand weg voordat hij hem afveegde aan mijn spijkerbroek. 'En smerig,' grapte hij, schuddend met zijn hoofd.

'Nee, je vindt het lekker.'

Hij boog zich voorover en gaf me een kus op de lippen, en glimlachte. 'Ja... dat vind ik echt, Eden. Ik vind je erg leuk.'

Voordat ik de kans kreeg om hem te vertellen dat ik hem ook erg leuk vond, vingen zijn lippen de mijne. Ik sloot mijn ogen en kuste hem terug, opende mijn mond en liet hem mijn tong masseren. Zijn vingers drukten tegen mijn spijkerbroek en hij wreef precies op de juiste plek. Hoe hij die elke keer zo snel wist te vinden, was een raadsel.

'We kunnen dit hier niet doen,' fluisterde ik in zijn mond, terwijl ik hem van me af duwde.

'Waarom niet?'

'Daarom.' Ik lachte en duwde harder tegen hem aan tot hij eindelijk losliet. 'Ik word al gezien als de schoolslet. Ik denk niet dat het mijn reputatie zou helpen als ik het met de quarterback van het footballteam zou doen, op de tribune, midden op de schooldag.'

'Wat een vieze woorden komen er uit die mond van jou.' Hij klikte met zijn tong en schudde zijn hoofd. 'Mag ik je een geheimpje vertellen?'

Ik haalde mijn schouders op en bereidde me voor op de grap die ik in zijn ogen zag dansen.

'Je bent niet meer de schoolslet.'

De lucht werd ijl en al het achtergrondgeluid om ons heen verdween.

'Wat betekent dat?'

'Het betekent dat niemand het meer over je heeft.' Hij knipoogde. 'Opgelost.'

Ik doorzocht mijn geheugen naar een bewijs van waarheid in zijn woorden. Ik had de laatste dagen niet veel aandacht besteed aan roddels. Ik lette er nooit echt op, behalve als het me in het gezicht werd geduwd, maar nu ik erover nadacht, schoot me niets te binnen. De beledigingen in het voorbijgaan leken een paar dagen nadat Hunter het voor me had opgenomen tegen zijn vrienden te zijn gestopt, maar Camden had gelijk. Het was muisstil geweest.

'En hoe heb je dat opgelost?'

'Door Leilani aan te spreken in de kantine. Eerlijk gezegd had ik niet verwacht dat het alle aandacht van jou zou afleiden, maar dat deed het wel... Graag gedaan.'

Twee stappen vooruit, zestien stappen terug.

'Je hebt het opgelost door een ander meisje een slet te noemen. Geweldig.'

Camden ging rechtop zitten en trok zijn ogen tot spleetjes. 'Heb je enig idee hoeveel rottigheid zij over *jou* heeft gezegd? Je hoeft je niet schuldig te voelen over Leilani.'

'Ik ben niet het type persoon dat zich daar *goed* bij kan voelen, Camden.'

Hij liet gefrustreerd zijn adem ontsnappen en rolde met zijn nek. Ik fronste toen ik in de verte de bel hoorde en stopte het overgebleven eten terug in de papieren zak. Ik kon zien dat hij zijn best deed. Met de berichtjes en telefoontjes, me naar de les brengen, samen lunchen. Hij had gezegd dat hij nog nooit een vriendin had gehad, dus dit was allemaal nieuw. En ik was niet bepaald open tegen hem over wat ik verwachtte. Dat was niet eerlijk van mij.

Ik zou hem eigenlijk gewoon moeten vertellen wat ik wil.

'Ik ben er morgen niet veel vanwege homecoming, dus ik zie je waarschijnlijk pas bij de wedstrijd, oké?'

'Kom je vanavond langs?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik heb Hunter beloofd dat ik vanavond met hem en een paar van de jongens zou chillen.'

Een paar van de jongens. Begrepen, dus ik ben niet uitgenodigd.

'Oh, oké.'

We liepen samen de trappen af, en toen we bij het gras kwamen, verstrengelde hij zijn vingers met de mijne. Ik volgde zijn blik naar het veld, naar de plek waar ze me hadden meegenomen.

'Je hoeft morgen niet te komen als je niet wilt, oké? Ik wil echt niet dat je moe bent voor je interview.'

'Ik heb mijn hele leven getraind voor deze dag, en mijn vlucht vertrekt pas om twaalf uur 's middags. Ik beloof je, het komt goed... Ik ga zelfs naar het feest.' Ik bestudeerde zijn gezicht, op zoek naar een reactie en hopend dat hij zou beseffen dat hij me niet had gevraagd om met hem mee te gaan.

Geen reactie.

'Nou, bedankt voor je steun.' Hij boog voorover en kustte me voordat hij de deur van de school opende en me naar binnen liet gaan.

Mijn gezicht was betrokken en mijn benen voelden zwaar toen ik naar binnen ging. Onze lessen waren in verschillende delen van het gebouw, dus Camden liet de deur achter zich dichtvallen en streek langs mijn arm toen hij me passeerde. Hij draaide zich om en liep achteruit. 'Ik zie je morgen, goed?'

Ik dwong mezelf te glimlachen en knikte. 'Tot morgen.'

EDEN

*I*k was te laat... weer.

Mijn ogen dwaalden over de overvolle tribunes, gevuld met gelach, glimlachen en een heleboel oorlogsverf. Blijkbaar was zelfs een uur voor aanvang van de wedstrijd niet vroeg genoeg om een goede plek te bemachtigen bij de homecoming. Geen enkele lege plek sprong in het oog.

'Eden, hier!'

Ik was net aan het draaien, bereid om het zoeken naar een zitplaats op te geven en in plaats daarvan tegen de reling te leunen, toen de vrouwelijke stem me vanuit de menigte riep. Ik liet mijn blik weer over de tribunes gaan en bleef steken bij een paar zwaaiende handen. Mijn ogen ontmoetten die van Sherry, en het zweet op mijn handpalmen koelde af in een plotselinge bries.

Ik zwaaide kort terug alsof ze alleen maar hallo zei, maar ze schoof op, drong zichzelf tegen een andere vrouw aan, en klopte op de zitplaats naast haar.

Ik liet mijn tong over mijn gehemelte glijden, wanhopig op zoek naar enig vocht, en scande nog een keer voor *welke*

andere optie dan ook. Die was er niet. Het was of naast Sherry zitten of beneden in de wind staan doen alsof ik het aanbod niet had opgemerkt.

Ik sleepte mezelf de trap op en baande me een weg door de overvolle tribunes om tussen haar en een andere vrouw met bruin haar en een gerimpelde neus te gaan zitten. De vrouw viel op in de menigte, met felrode hoge hakken en een outfit die veel te decadent was voor de gelegenheid. Het was nog erger omdat ze naast Sherry zat, die vanavond *alles* van de Panthers droeg, inclusief blauwe handschoenen en zowel Hunters als Camdens rugnummers op haar wangen geschilderd.

'Hé, schat.' Ze sloeg haar arm om me heen en wreef alsof ze dacht dat ik het koud had. 'Ben je opgewonden?'

Ik knikte en staarde naar het veld waar de spelers zich opstelden. De jongens droegen hun uniformen, maar de meisjes waren uitgedost in homecoming-jurken. Ik had nog nooit zoveel slechte spraytan bij elkaar gezien.

'Eerlijk gezegd ben ik een beetje in de war,' zei ik, terwijl ik mijn blik even naar Sherry wendde en zenuwachtig glimlachte. 'Begint de wedstrijd niet pas over een uur?'

Ze legde haar hand op haar borst en gooide haar hoofd achterover in een lach. 'O jeetje, Cam maakte geen grapje toen hij zei dat je niet naar veel wedstrijden was geweest.'

'Wat over Cam?' vroeg de vrouw aan mijn andere kant. Haar halflange bruine haar waaide in de wind om haar gezicht. Ze leek vastbesloten om het met beide handen en intense concentratie in bedwang te houden.

'Dit is Eden.' Sherry legde haar hand op mijn schouder en glimlachte. 'Zij en Cam zijn vrienden.'

'Ah, nou, hallo dan.' De vrouw liet haar haar lang genoeg los om mijn hand te schudden. 'Ik ben Allegra, zijn moeder.'

Mijn gezicht verbleekte toen ze haar ogen vernauwde bij

mijn hand die de hare vasthield, waarschijnlijk het zweet voelend dat mijn handpalmen bedekte.

'Aangenaam kennis te maken.' Ik trok mijn hand terug en veegde stiekem mijn handpalmen af aan mijn spijkerbroek.

Dit was Camdens moeder.

Zoveel puzzelstukjes vielen op hun plaats terwijl ik langer dan gepast naar haar staarde. Zijn ziellose huis? Ze zag eruit alsof ze erin thuishoorde... als een standbeeld. Ze was zeker de decorateur geweest. Ik wierp een blik op de man naast haar die ik veronderstelde Camdens vader te zijn, maar voordat ik een goede kijk kon nemen, trok Sherry aan mijn arm.

'Ze gaan zo de kroning doen.'

'Kroning?'

Ze knikte en liet me haar tanden zien. 'Voor de homecoming-koning en -koningin. Daarom zijn we eerder hier dan normaal. Heeft Cam je niet gezegd om hier om 17:30 uur te zijn voor een goede plek?'

'Nee, hij zei alleen dat de wedstrijd om zeven uur begon.' Ik viste mijn telefoon uit mijn zak om de tijd te checken - 18:15. Dus ik was technisch gezien vijfenveertig minuten te laat. *Wat de hel, Camden?*

Ik keek naar het veld waar Camden, Hunter en Joshua stonden. Rechts van hen stonden Leilani, Jade en Amber. De rest van de cheerleaders was even mooi gekleed, maar stond aan de zijlijn samen met de andere spelers.

'De meisjes zien er mooi uit.' Allegra draaide zich naar Sherry toen ze sprak, dus ik negeerde de opmerking. Mijn oren gloeiden, maar ik herinnerde mezelf eraan dat het geen opzettelijke belediging aan mijn adres was. Ze kende me niet eens. En het waren Camdens *vrienden*, ik kon ze niet meer haten.

'Zeker weten.' Sherry draaide zich naar Allegra en glimlachte.

Was ze ooit niet aan het glimlachen?

Meneer Olstein liep naar voren met de microfoon in de hand en bedankte het publiek voor hun komst om de Panthers te steunen.

Verschillende mensen joelden en toeters schalden elke keer als meneer Olstein een pauze nam in zijn inleidende toespraak, en ik moest de neiging onderdrukken om mijn handen over mijn oren te leggen. Als concerten ook maar iets hierop leken, zou ik waarschijnlijk overgeven elke keer dat ik het podium op zou lopen.

'.. En nu de kroning van de koning en koningin..'

Hij zette de microfoon op de standaard voordat hij een envelop uit zijn colbertzak haalde. Het publiek werd stil, anticipatie hing in de lucht alsof niemand van ons wist wie het zou worden. Zelfs ik betrapte mezelf erop dat ik naar de rand van de bank schoof.

'Jullie homecoming-koning is... Camden Knight!'

Mensen schoten overeind uit hun stoelen en een golf van energie stroomde door me heen. Geschreeuw echode om me heen, en deze keer legde ik wel mijn handen over mijn oren. Sherry stak haar hand naar me uit en hielp me overeind, net op tijd om te zien hoe een belachelijk grote kroon op Camdens hoofd werd geplaatst. Hij flitste zijn glimlach naar de tribunes, maar het was de neppe. De enige die ik van hem kende tot een maand geleden.

Mijn lippen krulden omhoog, en ik klapte mee met de rest, blij om een compleet andere reden. Dit was zijn laatste jaar, wat betekende dat het het laatste jaar was dat hij die neppe glimlach moest opzetten... als hij daarvoor koos. Ik was zo lang gefocust geweest op willen ontsnappen dat het nooit bij me was opgekomen dat iemand als hij ook zou willen ontsnappen. En misschien, heel misschien, zouden we samen kunnen ontsnappen.

MIT en Berklee. Heilige shit.

Ik lachte en keek om me heen naar de menigte, hun opwinding voelend.

'Hoera, Camden!' schreeuwde ik, terwijl ik mijn handen als een toeter om mijn mond hield.

Vanuit mijn ooghoek zag ik Allegra naar me staren, maar ik negeerde het.

Meneer Olstein haalde een andere envelop tevoorschijn en las het papiertje voor. 'En jullie homecoming queen is... Leilani Donovan.'

Meer gejuich. Meer geschreeuw. De metalen tribune daverde van mensen die op en neer sprongen. Ik glimlachte en juichte met hen mee, even verloren in de opwinding om me te veel bezig te houden met wat dat betekende. Er werd een kroon op haar hoofd geplaatst, en ze sprong op en neer naast Camden. Ze pakte zijn hand en draaide zich naar hem toe, haar mond bewoog terwijl ze iets zei.

Hij glimlachte en knikte, zonder haar hand los te laten.

Mijn ogen zoomden in op hun handen, maar ik probeerde niet te veel na te denken over dat gebaar. Ze mocht voor deze vijf seconden zijn koningin zijn. Ik zou zijn koningin zijn voor de rest van de tijd. Misschien zelfs in Boston.

Meneer Olstein gebarde Camden naar de microfoon te komen, en Camden deed dat met Leilani nog steeds aan zijn zijde. Hij bedankte iedereen voor hun komst om het team te steunen, en tegen de tijd dat hij zijn eerste zin had uitgesproken, kon ik geen woord meer verstaan. Het klonk gedempt alsof ik op de bodem van een meer lag en probeerde iemand aan de oever te horen praten. Mijn ogen waren vastgeplakt aan hun verstrengelde handen, en slechts één woord echode door mijn hoofd.

Boston.

Boston.

Boston.

Niet Lincoln High. Niet de Panthers. Niet Leilani. Alleen Boston.

'Dus, Eden, waarom ben jij geen cheerleader?'

Ik knipperde met mijn ogen en realiseerde me dat Camden was gestopt met praten en de cheerleaders het veld afliepen, waarschijnlijk om zich om te kleden. Ik draaide me naar Allegra en schraapte mijn keel. 'Pardon, wat zei je?'

'Ik vroeg waarom je geen cheerleader bent. Cam is bevriend met Leilani. Ik weet zeker dat ze een plekje voor je had kunnen regelen in het team.'

'Eden zit in het schoolorkest. En ze is ook nog eens ontzettend getalenteerd, als mijn bronnen kloppen.' Sherry knipoogde en klopte op mijn rug. Had Camden met haar over mij gepraat? Of was het Hunter geweest? *Laat het alsjeblieft Hunter zijn.*

Een misselijkmakend gevoel draaide mijn maag om, en ik moest diep ademhalen om het te laten verdwijnen.

Nee. Ik ga niet de jaloerse vriendin uithangen.

'Ah, dat is interessant,' zei Allegra, haar vlakke toon in tegenspraak met haar woorden.

Twintig minuten waren verstreken toen de cheerleaders weer het veld op kwamen in hun uniformen. Het andere team was ook naar buiten gekomen, en de wedstrijd stond op het punt te beginnen. De vorige keer dat ik hier was, had ik Camden niet één keer naar de tribune zien kijken, maar vanavond had ik al verschillende keren oogcontact met hem gemaakt.

'Goh, ik kan maar niet over hoe mooi Leilani is.' Allegra tuurde naar haar telefoon en leunde over me heen om het aan Sherry te laten zien. 'Ik bedoel, kijk hier eens naar. Wij zagen er op hun leeftijd helemaal niet zo uit.'

'Groot haar. Grote parels. Dat was mijn motto.' Sherry gaf haar een vriendelijke glimlach en deed haar een plezier door

naar de foto te kijken voordat ze zich weer op de wedstrijd richtte.

Toen Allegra de telefoon weer over me heen terugtrok, ving ik een glimp op. Het was Leilani en Camden samen in zijn hal. De feloranje stropdas om zijn nek paste perfect bij haar jurk, en natuurlijk deed het dat. Zij was zijn date.

Mijn keel kneep samen en ik ademde de koude lucht in, en liet het branden terwijl het door mijn droge keel naar beneden ging. Zijn woorden van gisteren, toen hij me vertelde hoe druk hij het zou hebben, echodden door mijn hoofd.

'Excuseer me,' zei ik, terwijl ik opstond en zo snel mogelijk langs de mensen op de tribune glipte.

'Eden!'

Ik draaide me niet om. Sherry's stem verdrong in de menigte terwijl ik me verder verwijderde. Paige ving mijn blik toen ik de trappen af haastte, en het mes in mijn borst zonk nog een centimeter dieper.

Ze had me gewaarschuwd.

Sebastian had me gewaarschuwd.

Iedereen had me gewaarschuwd.

Ik passeerde haar en hield mijn ogen gericht op het metaal totdat metaal overging in beton en ik over de parkeerplaats naar mijn auto liep. Al het geschreeuw en gejuich was achter me, maar ik had gezworen dat er ook wat voor me was, wijzende vingers en gelach. Tranen brandden in mijn ogen, maar ik weigerde ze te laten vallen. Nog niet. Niet totdat ik thuis was, weggedoken onder de dekens waar niemand me kon zien.

Wat had ik in godsnaam gedacht?

'Eden!' Ik bleef doorlopen, maar Paige's voetstappen knarsten in een drafje op het beton. Ze glipte voor me en legde een hand op haar borst, de andere hand op haar knieën

terwijl ze vooroverboog. 'Gaat het wel?' vroeg ze, buiten adem.

Ik slikte en ging zo rechtop staan als ik maar kon voor haar. 'Ja hoor, ik herinnerde me alleen ineens hoeveel ik een hekel heb aan football.'

Ze ging rechtop staan en greep mijn arm toen ik langs haar wilde stappen. Mijn ogen vernauwden zich toen ik naar haar gezicht keek.

'Wacht, oké. Wacht even.' Ze hijgde nog steeds, en ze nam een paar diepe ademhaling voordat ze haar hoofd schudde en verder ging. 'Ik weet dat je me waarschijnlijk haat, en ik neem je dat niet kwalijk. Ik ben de slechtste vriendin voor je geweest, en ik haat mezelf ervoor.'

'Fijn dat we dat hebben opgehelderd.' Ik probeerde weer om haar heen te stappen, maar ze hield me tegen.

'Weet je nog op het feest toen ik weg wilde gaan, en jij ons niet liet gaan? Ik was pissig op je, Eden. Ik voelde me vernerd, en jij liet me er niet gewoon in zwelgen.'

'Dus wat, Paige? Je wilde *wraak* omdat ik probeerde een goede vriendin te zijn?'

'Nee.' Ze schudde haar hoofd. 'Ik deed alleen wat ik deed omdat ik bang was dat ze me bij jou zouden indelen, en ik weet dat dat me een klootzak maakt, maar dat is niet het punt. Het punt is, ik snap waarom je het deed. Ik weet wat je bedoelde toen je zei dat we hun niet de voldoening zouden geven om me te zien wegrennen.'

Stilte vulde de lucht voor een paar momenten terwijl ik haar woorden verwerkte. Haar betekenis.

Ze wilde niet dat ik wegrende.

'Wist je dat hij met Leilani was? Dat hij nooit om me gaf? Ik weet-' Ik haalde diep adem en sloot even mijn ogen. 'Ik weet dat je het eigenlijk al zei, maar... is het de hele tijd al zo geweest?'

'Ik heb geen idee,' zei ze, haar gezicht vertrok van mede-

lijden. 'Eerlijk gezegd praat hij niet veel met me tenzij hij naar jou vraagt, maar zelfs dat is hij ongeveer een week geleden gestopt met doen.'

Ik knikte en drukte mijn handen tegen mijn wangen, mijn handpalmen koelden het vuur dat onder de huid leek te zijn ontbrand. 'Dat is ongeveer de tijd dat ik voor hem viel...' Ondanks mijn beste pogingen ontsnapte er een traan uit mijn ogen en kroop over mijn wang, en verzamelde zich op de top van mijn wijsvinger.

Ik sloot mijn ogen en kruiste mijn armen over mijn borst. 'Ik ben zo stom.'

'Je bent *niet* stom, Eden. Het spijt me zo dat ik je niet beter heb geprobeerd te waarschuwen.'

'Ik zou toch niet naar je hebben geluisterd.' Een bittere lach rommelde in mijn borst. 'Ik luisterde niet eens naar Sebastian.'

'Hé.' Ze greep mijn schouders vast en keek me recht in de ogen. Haar gezicht veranderde van medelijden naar vastberadenheid. Ze was weer Paige. Niet het vriendinnetje van de footballspeler. Niet het groepielid van de roddelmeisjes. Niet mijn vijand. Gewoon Paige.

'We gaan hier *niet* zo weg, want we gaan hen *niet* de voldoening geven. Hoor je me?'

Ik plaatste mijn handen over de plooiën van mijn neus en veegde het vocht weg. 'Wat moet ik doen? Ze lachen me nu waarschijnlijk allemaal uit.'

Ze keek over mijn schouder, haar ogen glazig terwijl ze nadacht. 'We vinden een manier om het gelijk te trekken. Ik kan met zekerheid zeggen dat hij ook niets om Leilani geeft, dus daar kunnen we niet veel mee... Eerlijk gezegd weet ik niet zeker of er *wel* iemand is om wie hij geeft, maar ik weet zeker dat er-'

'Hunter.'

'Wat?'

'Hij geeft om Hunter.' Ik tuurde over haar schouder en stapte opzij om een stap richting mijn auto te zetten.

'Waar ga je heen?'

Ik keek naar haar om. 'Me klaarmaken voor het feest. Je hebt gelijk, we moeten hen niet de voldoening geven.'

Een glimlach verlichtte haar gezicht. 'Kan ik je helpen met klaarmaken?'

'Hangt ervan af. Kun je me leren hoe je je ogen hebt gedaan?' Ik gebaarde naar de smokey oogschaduw die Paige droeg.

Mijn gezicht betrok toen ze fronste. 'Eigenlijk heeft Leilani dat voor me gedaan.'

Ik knikte en dwong de jaloezie die door me heen kronkelde verborgen te blijven. 'Geeft niet, ik maakte maar een grapj-'

'Ik kan daar wel mee helpen.'

We draaiden ons allebei langzaam om en vestigden onze blik op Sherry. Paige keek tussen mij en haar heen en weer, wachtend tot ik zou reageren.

Een glimlach kroop over mijn gezicht en ik gaf een enkele knik.

'Laten we gaan.'

CAM

Leilani's handen om mijn nek deden mijn huid tintelen. Het voelde alsof er gif uit de poriën van haar handpalmen in mijn huid sijpelde, en mijn cellen stierven op elke plek die ze aanraakte. Ik kon me niet herinneren of ik me zo had gevoeld vóór Eden, maar dat kon toch niet, toch? Leilani en ik hadden met enige regelmaat seks voor die tijd. Ze kon me toen toch niet zo hebben afgestoten. Of misschien waren het niet de handen om mijn nek die giftig waren. Misschien was het de hele fles parfum die ze over zichzelf had uitgegoten voor-

'Je hebt vanavond echt geweldig gespeeld.'

Overhangende spotlights zwierven door de ruimte, passeerden ons en verlichtten Leilani's gezicht voor een flits net toen ik naar beneden keek. 'Bedankt.'

Ik keek naar mijn handen op haar heupen en verplaatste ze hoger voordat ik weer naar de deur staarde. Eden was niet komen opdagen. Een deel van me was enorm opgelucht toen ik haar na het eerste kwartier niet zag, maar er klopte nog steeds een pijnlijke plek in mijn borst.

Haatte ze me?

Nee, toch? Ik had er niet voor gekozen om homecoming king te worden, net zomin als ik ervoor had gekozen dat Leilani queen zou worden. Ik had daar geen controle over. Het was geen belediging naar haar toe... maar ze had gewild dat ik haar mee zou nemen naar het bal, toch? Verdomme, ik weet het niet eens. Deze plannen waren al lang voor vanavond voor mij gemaakt. Hoe zou het eruitzien als ik *niet* met Leilani zou gaan?

Dit was mijn schuld niet.

Maar waarom voelde ik me er dan zo verdomd schuldig over?

Ik zuchtte en liet mijn handen zakken toen het nummer eindigde. 'Heb je Hunter gezien?'

Ze haalde haar schouders op en maakte haar armen los van mijn nek. 'Ik denk dat hij bij Jade is.'

'Jade staat daar.' Ik wees naar links waar Jade al swingde op het volgende nummer met Joshua.

Ze draaide zich weer naar me toe. 'Hij is waarschijnlijk buiten.'

Ik keek rond in de overvolle gymzaal, op zoek naar een teken dat hij er was. Ik had het afgelopen uur naar de deur staan staren, en het drong net tot me door dat ik hem niet had zien binnenkomen.

'Wil je iets te drinken?'

'Kom op, Cam. Je hebt met me gedanst op *één* nummer. Ik wil niet weer gaan zitten.'

Ik zuchtte en legde mijn handen weer op haar taille, terwijl ik over haar heen naar de deur tuurde. Tenminste was het weer een langzaam nummer.

'Ben je op zoek naar Hunter, of naar dat muziknerd?'

Ik keek boos op haar neer. 'Weet je nog wat er de laatste keer gebeurde toen je haar zo noemde?'

Leilani rolde met haar ogen. 'Oké, *Eden* dan... Ze komt

niet, dus je kunt ophouden als een creep naar de deur te staren. Dit is haar scene niet.'

'Ze is vroeg weggegaan bij de wedstrijd.'

'Omdat ze een hekel heeft aan football.'

'Nee.' Ik schudde mijn hoofd en liet nogmaals mijn adem ontsnappen. 'Er is iets mis.'

Leilani leunde tegen me aan en drukte zich tegen mijn borst terwijl we heen en weer wiegden. Ik duwde haar bijna weg, maar een flits trok mijn aandacht. Ik knipperde met mijn ogen en richtte me op de camera voordat ik mijn handen lager verplaatste en naar Leilani glimlachte. Er werd nog een foto genomen en de jaarboekfotograaf ging verder naar het volgende gelukkige stel. Toen ik weg wilde trekken, vergrendelden Leilani's armen zich om mijn nek om me op mijn plek te houden.

'Kun je alsjeblieft vijf minuten doen alsof je *wilt* hier met mij zijn?'

Haar lippen vormden een pruillip, en even voelde ik me echt schuldig tegenover haar. Ze dacht dat ze mij wilde, maar alles wat ze wilde was het *idee* van mij. Ze wilde de footballster, maar niets van de rest. Ze liet me haar als stront behandelen terwijl ze smeekte om kruimels, en het was eigenlijk... zielig.

Ik boog voorover en drukte mijn lippen tegen haar oor, terwijl ik mijn handen over haar rug bewoog in een geveinsde liefkozing. 'Sorry.'

Haar lippen kromden zich tot een glimlach tegen mijn nek en ze kustte me daar. 'Veel beter.'

'Overdrijf niet,' zei ik met een lach, wiegend op de muziek. Ik keek op naar de deur, maar liet toen mijn ogen naar de vloer dwalen. Leilani had gelijk. Eden zou niet komen.

'Mag ik je iets vragen?'

Ze weefde haar vingers door mijn haar en knikte. 'Wat is er?'

'Vind je het leuk om naar deze dingen te gaan met mij?'

Leilani barstte in lachen uit en dempte het in mijn schouder voordat ze terugtrok om me aan te kijken. Haar geamuseerde uitdrukking verdween toen ik deze niet beantwoordde. 'Meen je dat serieus?'

'Ja, ik meen het serieus.' Ik ging rechter staan en bewoog mijn handen langs haar zij.

'Cam, je hebt net het laatste halfuur naar de deur staan staren, in de hoop dat het meisje dat we allemaal twee maanden lang hebben gekweld, binnen zou komen lopen. Ik heb je al *heel* lang geleden opgegeven.'

'Dus, als ik nu zou zeggen dat ik met jou wilde zijn, zou je nee zeggen?'

'Eerlijk?' Leilani pauzeerde lang genoeg om in de ruimte te staren en te zuchten. Alsof ze er nog niet over had nagedacht. 'Ik zou waarschijnlijk ja zeggen omdat je Camden Knight bent, maar dan zou ik meedogenloos vreemdgaan tot aan de diploma-uitreiking en je dumpen zodra we onze hoedjes gooien.'

'Auw.' Ik rekte het woord uit en opende mijn ogen wijd bij dit niveau van eerlijkheid. Shit, misschien hoefde ik me toch niet slecht te voelen voor Leilani.

Ze haalde haar schouders op en glimlachte. 'De waarheid doet pijn.'

Ik lachte zachtjes en ontspande mijn schouders terwijl ik tegen haar aan leunde. Ik kon het zo duidelijk zien, en voor de zoveelste keer vroeg ik me af hoe anderen het niet konden zien. Het was al zo sinds de brugklas, Leilani en ik die werden bestempeld als het perfecte koppel. We waren redelijke vrienden, maar daar hield het op. Als we niet in dezelfde kring hadden gezeten, waren we dat niet eens geweest.

De beweging om me heen vertraagde, en een golf van

gefluister kwam geleidelijk over de dansvloer. Ik ging rechtop staan en keek rond, de nieuwsgierige blikken volgend naar de ingang.

Mijn maag zakte naar de grond, en het gewicht in mijn borst groeide, waardoor ik geen adem kon halen.

Nee.

'Is dat Eden Thompson?' De vraag dreef naar me toe van ergens op de dansvloer. Leilani moet het ook hebben gehoord, want ze draaide haar hoofd om en versoepelde haar greep om mijn nek.

Mijn blik bleef enkele momenten op Hunters glimlach gericht. Het was de benzine die door mijn aderen stroomde, maar de arm die hij om haar heen had geslagen... dat was de lucifer.

'Wat doe je?' vroeg Leilani toen ik die kant op wilde stappen. 'Je gaat alleen maar een scène maken.'

'Dat kan me niet schelen.'

'*Cam.*' Haar stem klonk laag en giftig. Haar trots stond op het spel, en als de situatie omgekeerd was geweest, zou ik woedend zijn geweest op Leilani als ze de schijn niet had opgehouden.

Maar Eden stond daar in een enkellengte zilveren jurk die fonkelde bij elke kleine beweging. Hij omhelsde haar zandloperfiguur en was laag uitgesneden bij haar borst, waardoor de hele zaal een glimp kreeg van wat alleen ik had gezien. Van wat van *mij* was. Het ergste deel? Het deel dat zijn hand om mijn keel wikkelde en kneep, was dat het niet mijn arm was waar ze aan hing. Het was die van Hunter.

Fuck dat.

'Sorry.' Ik schudde Leilani van me af en stormde naar de tafel waar ze naartoe gingen. Hunter begeleidde de sjaal van haar schouders en legde hem over de rugleuning van de stoel die hij voor haar had uitgetrokken. Ze draaide zich naar hem

toe en glimlachte, maar die glimlach verdween toen ze mij zag.

'Is er iets mis, Camden?' vroeg ze, haar hoofd schuin.

Er was ongeveer een liter make-up op haar gezicht aangebracht, en toen ze pruilde, moest ik de neiging onderdrukken om terug te deinzen. Ze leek veel te veel op Leilani... en Jade... en de rest van de meisjes in mijn kring.

Ik wendde me tot Hunter en stak mijn handen uit. 'Wat de fuck?'

Hij keek om zich heen alsof hij niet wist waar ik het over had. 'Is er iets mis?'

Mijn armen zakten langs mijn zijden en ik zuchtte, mijn hoofd schuddend in ongeloof. Was dit zijn plan de hele tijd geweest? Doen alsof hij blij voor me was en dan mijn meisje stelen?

Leilani verscheen naast me, wierp me een boze blik toe voordat ze die op Eden richtte. 'Hmm. Je ziet er eigenlijk best oké uit.'

Edens neusvleugels trilden, maar ze plakte een neplach op haar gezicht. 'Goh, bedankt.'

'Eden, wil je iets te drinken?' Hunter wendde zich nonchalant tot haar, en haar glimlach werd oprecht toen ze knikte.

Ik stak mijn arm uit toen Hunter weg wilde lopen, en hield hem tegen. 'Je gaat haar *geen* drankje halen, Hunter. Ze is niet jouw fucking date.'

'Is ze de jouwe?'

Alle ogen wendden zich tot mij, maar ik zei niets. Mijn frons bleef op Hunter gericht. Ik klemde mijn kaken op elkaar en het voelde alsof ze zouden breken door de druk.

Ik draaide me naar Eden en stak mijn hand uit. 'Kom mee.'

'Wat?' snoof ze, terwijl ze haar haar over haar schouder gooide. 'Ik ga niet met jou mee.'

'Ja, dat ga je verdomme wel.'

Ik greep haar pols, maar Hunter duwde me terug en ik struikelde tegen een andere tafel. Verschillende hoofden draaiden onze kant op, wat de blikken die we al hadden verzameld nog verergerde.

Mijn handen balden zich tot vuisten en ogen werden groot toen ik rechtop ging staan en een stap zette naar mijn beste vriend die gebogen stond te wachten.

'Jezus Christus, jongens,' siste Leilani, terwijl ze haar ogen om ons heen liet schieten.

Eden stapte tussen ons in voordat een van ons een beweging kon maken, en ze hief haar hand op naar mij, haar rug tegen Hunter gedrukt. 'Ga gewoon weg, Camden. Ik ben je vriendin niet, en je bezit me niet. Dus ga maar genieten van je koning-en-koninginnendans en laat ons met rust.'

'Ik heb er niet voor gekozen om homecoming king te worden, Eden. Ga je het echt uitmaken om zoiets?' Ik gebaarde tussen Leilani en mij. 'We zijn gewoon vrienden.'

'Het uitmaken? Hoe kan ik het uitmaken als we niet eens een relatie hebben?'

Mijn mond viel open en ik verstijfde zo. Al mijn gedachten raakten in de war terwijl ik probeerde de juiste woorden te vinden. We hadden een verstandhouding. We waren *exclusief*. Hoe was dat geen relatie? Ik had haar verdomme gezegd om uit de buurt van Hunter te blijven, en ze komt hier met hem opdagen. Waarvoor? Om mij te vernederen, of omdat ze echt iets met hem heeft? En als ze *wel* iets met hem heeft, hoe verander ik dat dan in godsnaam? Hoe verander ik ook maar iets hiervan?

Leilani trok aan mijn jasje. 'Laten we gewoon gaan. Deze plek is toch saai.' Ze keek de zaal rond en zette een masker van onverschilligheid op, maar ik kon de schaamte eronder zien. De muziek dreunde en de *Cha Cha Slide* was begonnen, dus gelukkig hadden veel mensen het afluisteren

van ons drama opgegeven, maar genoeg staarden nog steeds.

Met een laatste blik op Eden schudde ik mijn hoofd en liet Leilani me wegtrekken. We gingen richting de uitgang, maar ik sloeg mijn hand om haar middel en trok haar naar me toe. We stonden aan de kant van de dansvloer, en ik wierp een blik over mijn schouder naar Eden en Hunter die nu aan een tafel zaten. Hun monden bewogen in wat een serieus gesprek leek.

'Ik wil nog niet weg,' zei ik, me weer tot Leilani wendend.

Ze knikte en samen liepen we naar een andere tafel aan de andere kant van de dansvloer.

'Nou, dat was vernederend.'

Ik plofte neer op de stoel naast haar en haalde een hand door mijn haar. 'Het spijt me. Je had gelijk, ik had het moeten laten gaan.'

Jade en Joshua strompelden naar de tafel, al aangeschoten van de punch die ongetwijfeld aangelengd was. 'Deze plek is zóóó saai,' zei Jade lachend. 'Ik ben klaar voor het feest.'

Leilani lachte en rolde met haar ogen, terwijl ze een hand over die van Jade legde. 'Ik hou zoveel van je, meid.'

Een paar andere vrienden slenterden naar onze tafel, en er ontstond een gesprek. Ik zat met mijn rug naar Hunter en Eden, maar het beeld van hen samen stond in mijn geheugen gebrand.

Als hij met haar wilde neuken, zou hij dat doen. Mensen hadden seks met mij omdat ik... nou ja, ik was. Hunter had charme. Hij wist de dingen te zeggen, de juiste bewegingen te maken. Daarom was ze hier met hem. Wat hij ook had gezegd, het was overtuigend geweest.

En ik deed niets om het te stoppen. Ik pakte het glas dat Leilani voor me neerzette en dronk de met wodka getinte punch op. Het gleed soepel mijn keel in, en toen ik het glas weer op tafel zette, had ik meteen meer nodig. Als Hunter

mijn vriendin neukte, zou ik het tenminste morgen niet meer herinneren.

Vriendin. Was Eden mijn vriendin?

Blijkbaar niet.

De stoelpoten schraapten over de vloer toen ik hem naar achteren duwde en opstond om meer punch te halen.

Ik schuifelde door de menigte, op weg naar de tafel van Eden.

Niet kijken.

Een of andere gast botste tegen mijn schouder en hief zijn handen in overgave, maar ik hield mijn blik voor me.

Niet. Kijken.

Ik schepte punch in een beker en vulde er nog een om een tweede trip te besparen. Sprankelend zilver ving mijn oog, maar ik hield mijn blik gericht op de rode punch.

Iemand klopte op mijn rug, en ik draaide mijn aandacht snel die kant op.

'Woah, sorry man,' zei Trey, zijn handen opheffend. Hij pakte een beker en vulde die.

Toen... keek ik.

Edens mond was wijd open in een lach, haar hand op haar borst. Hunters stoel was dicht naast de hare geschoven en, aan de manier waarop zijn handen bewogen, kon ik zien dat hij haar een van zijn verhalen vertelde. Ongetwijfeld een die ik al een dozijn keer had gehoord.

Trey volgde mijn blik en leunde naar me toe met zijn arm om mijn schouder. 'Mm, dat is een lekker stukje nerdy achterwerk.' Hij trok zijn arm weg en lachte. 'En jullie maakten me allemaal belachelijk om Paige. Zei toch dat ze heet konden zijn.'

'Hou je bek eens dicht?' Ik verplaatste mijn blik naar hem en nam zijn grote ogen in me op, voordat ik de bekertjes terug op tafel zette. Ik draaide me om en begon terug te lopen naar

Leilani en mijn andere vrienden. Ik denk dat je ze zo kon noemen.

Als ik Hunter niet mijn vriend kon noemen, dan had ik er geen.

Maar wilde hij echt met Eden daten? Nee. Als dat zo was, dan zou hij het me verteld hebben. Dit was allemaal een wedstrijd voor hem. Alles was een wedstrijd voor hem.

'Cam.' Zijn bekende stem deed me in mijn sporen stoppen, en ik draaide me om naar mijn beste vriend. Trey stond bij hun tafel, starend naar ons met samengeknepen ogen.

'Wat wil je?'

Hij zuchtte en stak zijn handen in zijn zakken terwijl hij dichterbij kwam. 'Denk je echt dat ik je probeer te kwetsen?'

'Ik weet niet *wat* je aan het doen bent, Hunter.'

'Ze was na de wedstrijd bij mij thuis. Mijn moeder hielp haar daar klaar te maken, en Eden vroeg me of ik haar naar het feest wilde brengen.'

'Waarom zou ze dat doen?' vroeg ik, met mijn lippen op elkaar geperst.

'Omdat ze wist dat jij Leilani meenam.' Hij liet een diepe zucht ontsnappen en keek over mijn schouder naar mijn tafel. 'Het was vernederend voor haar. Ze dacht dat jullie samen waren.'

'Eden en ik *zijn* samen. Je weet waarom ik met Leilani naar deze dingen moet komen. Het is niet alsof-'

'Nee, Cam. Ik weet niet waarom. Maar daarom heb ik Eden meegenomen... Ik probeer niet je meisje in te pikken, ze is gewoon gekwetst en wil je jaloers maken. Eerlijk gezegd klonk het best leuk, maar was het duidelijk een slecht idee.'

Mijn hersenen werden mistig, waardoor ik mijn volgende woorden kwijt was.

Eden had me vernederd. Ik had Leilani vernederd. En blijkbaar was het allemaal begonnen met mij die Eden vernederde. Hoe vaak had ik het de afgelopen maanden

gedaan? Eindeloos, maar vanavond was het niet met opzet geweest.

Wanneer zou het ophouden?

'Ze is met jou hierheen gekomen om mij jaloeers te maken?'

Hunter knikte.

Ik keek over zijn schouder naar Eden. Ze staaarde naar me, haar gezicht strak van bezorgdheid. Paige stond naast haar en wendde haar blik af toen ze zag dat ik hun kant op keek. Eden niet. We keken elkaar in de ogen, en er werden een miljoen dingen gezegd in die blik. Het was altijd een strijd tussen ons. Een van ons was altijd aan het terugvechten. Meestal vond ik het zo wel prima, maar ik had er genoeg van. Ik wilde haar.

Niet als mijn vijand. Niet als mijn onenightstand. Niet als mijn prijs.

Ik wilde haar als het meisje dat van me hield om wie ik was. Het meisje dat zich niet gedroeg als alle anderen, niet probeerde erin te passen. Degene die van haar kleine broertje hield, haar familie, haar waardeloze vrienden, en ja, misschien zelfs van mij. Ik wilde haar als mijn vriendin. Eerste en laatste. En ik hoopte met alles in me dat ze het kon zien in die blik. Geen woorden nodig.

Zij was het toch niet die de woorden moest horen.

'Cam,' riep Hunter naar mijn rug terwijl ik naar de DJ-booth liep. Het bloed dat door me heen pompte, veroorzaakte een dreunende hartslag in mijn oren, die het daverende geluid in de zaal overstemde. De microfoon kraakte toen ik hem met mijn bezwete handen vastgreep, en ik keek de DJ boos aan toen hij me probeerde tegen te houden. Hij bewoog langzaam zijn hand om de muziek uit te zetten, en ik draaide me om naar de zaal.

'Hé,' zei ik, kalmer dan ik voor mogelijk had gehouden. 'Heeft iedereen het naar zijn zin?'

Een paar mensen juichten, terwijl de meesten verward om zich heen keken.

Ik schraapte mijn keel. 'Eh, ik wilde iedereen even laten weten dat er een afterparty is bij Hunter thuis, en jullie zijn allemaal uitgenodigd.'

De zaal barstte uit in gejuich, en mijn borst ontspande. Ik overwoog de microfoon terug te geven aan de DJ en te stoppen terwijl ik nog voorlag, maar Eden kwam in mijn blikveld. Haar zilveren jurk ving het licht boven haar, en onze ogen ontmoetten elkaar. Haar wenkbrauwen waren gefronst.

'Ik, eh... ik wilde ook iets bekennen.' Het gejuich in de menigte stierf weg terwijl iedereen gretig wachtte om mijn volgende hete nieuwtje te horen. De microfoon was glibberig in mijn greep, en mijn hoest echode langs de muren. Alle ogen waren op mij gericht, de echte ik. Mijn harnas lag op de grond.

Fuck it.

'Een paar maanden geleden vertelde ik iedereen dat Eden en ik met elkaar geslapen hadden. Ik verspreidde geruchten over haar. Ik kreeg de hele school zover om te geloven dat ze een slet was.' Coach bewoog zich naar me toe vanaf de andere kant van de zaal, en ik stak mijn hand op om hem tegen te houden. Zijn gezicht was hard, een duidelijke waarschuwing in zijn ogen. 'Niets daarvan was waar. *Niets* ervan. Zelfs de foto die ik rondstuurde was gefotoshopt. Ik zei die dingen omdat ik dacht dat het leuk was om haar te pesten. Ze pikte mijn shit niet zoals iedereen.' Ik haalde diep adem. 'Maar ik was een idioot, en de waarheid is dat ik echt van Eden hou. En als ze hetzelfde voor mij voelt, en ze bereid is me te vergeven dat ik de laatste paar maanden een complete klootzak ben geweest, dan hoop ik echt dat ze me als haar vriendje wil overwegen.'

Doodse stilte.

De gezichten in de menigte keken verward naar elkaar, maar het gefluister was nog niet begonnen. Niets van dat alles deed ertoe. Ik had alleen oog voor een van die gezichten.

Ik gaf de microfoon terug aan de DJ, die hem aanpakte alsof ik hem een bom overhandigde. De muziek begon een paar seconden later weer te spelen, en ik liep naar Eden toe.

'Heilige shit,' zei ze, terwijl ze een hand voor haar mond hield om haar geamuseerde glimlach te onderdrukken.

'Zo erg?' Ik keek om me heen, het draaierige gevoel in mijn maag leek permanent. Veel ogen waren nog steeds op mij gericht, inclusief die van Coach. Hij kwam recht op me af.

'Dat hoefde je niet te doen.' Eden liet haar hand zakken en schudde haar hoofd, de glimlach nu volledig zichtbaar. Ze pakte mijn gezicht in haar handen en kustte me. Toen ze zich terugtrok, reageerde ze niet eens op het gefluit om ons heen. Ze leek zich niet eens te realiseren hoeveel we werden aangestaard. Ik, aan de andere kant, had geen greintje comfort meer over. 'Maar dank je. En ja, ik denk dat ik wel je vriendin wil zijn.' Ze knipoogde en kustte me opnieuw. Deze keer langer. Gepassioneerder. Mensen juichten om ons heen, maar het vervaagde langzaam. Mijn bonzende hart racete om een nieuwe reden.

'Cam.'

Ik verbrak de kus en keek naar Coach. Hij leek niet in het minst geamuseerd door mijn ongemakkelijke verklaring. Ik draaide me naar Eden en glimlachte, terwijl ik een lach nauwelijks onderdrukte.

'Zie ik je bij de Jeep?'

EDEN

L eilani gilde toen Hunter haar van achteren in het zwembad benaderde en haar bij haar heupen terugtrok. Gelach vulde de lucht, vermengd met Eminems stem die uit de luidsprekers schalde. Ik verschoof op Camdens schoot, draaide me naar hem toe en keek hoe zijn zachte lippen bewogen, verdiept in een gesprek met Trey.

Witte tanden schitterden toen hij glimlachte en zijn hoofd schudde bij een opmerking van Trey. Iets over de wide receiver van de Dallas Cowboys... denk ik.

'Wat jij zegt.' Camden wendde zich weer tot mij, zijn glimlach werd breder. 'Wat vind jij, schat?'

Ik lachte en pakte de beker uit zijn hand voordat ik hem op de tafel zette die ons van Trey en Paige scheidde. 'Ik denk dat je veel praat als je dronken bent.'

Zijn hand omvatte mijn nek en hij trok me naar zich toe. 'Misschien moet je me dan de mond snoeren.'

'Iemand moet het doen,' lachte ik, terwijl ik de afstand overbrugde om hem te kussen. Toen zijn tong mijn mond binnenglipte, trok ik me terug. Door de manier waarop mijn

gezicht gloeide, wist ik zeker dat mijn wangen rood waren geworden.

'Ooo, Eden heeft een vriendje,' grapte Paige, lachend en morsend met bier op het terras.

'Ja, dat heeft ze.' Camden lachte met haar mee.

Ik had de hele avond vooral Mountain Dew gedronken, maar door de manier waarop Camden en zijn vrienden zich zonder oordeel of remmingen gedroegen, begreep ik eindelijk de aantrekkingskracht van alcohol. Het was gek. Twee maanden geleden was ik hier nog met mijn ogen rollend om hun gedrag, maar vanavond zat ik op de schoot van mijn vriendje, lachend met de rest. Het voelde niet eens vreemd of alsof ik de buitenstaander was. Het voelde alsof ik erbij hoorde.

'Wil je naar een meer privéplek gaan?' fluisterde Camden in mijn oor. Hij liet zijn handpalm in een cirkel over mijn knie glijden voordat hij hoger ging.

'Cam, Eden, we hebben nog twee mensen nodig. Kom op.' Hunter spatte water op het terras en hees zichzelf op aan de rand. Stoom walmde van hem af door het verwarmde water dat zijn huid bedekte.

'Nee, we zijn bezig,' antwoordde Camden voor ons. 'De volgende keer.'

Hunters ogen ontmoetten de mijne, en hij schudde zijn vinger naar me voordat hij me een knipoog gaf en zijn aandacht op Trey en Paige richtte.

Camdens hand kwam tussen mijn benen terecht, en zijn vingers prikten in het materiaal van mijn legging. Mijn ogen schoten terug naar hem. Ik pakte zijn pols en trok hem langs mijn been naar beneden. 'Kun je dat niet doen?' vroeg ik, terwijl ik mijn toon luchtig hield.

Hij tuite zijn lippen in een neppruillip, en ik rolde met mijn ogen. 'Waar wil je heen?'

'Echt?' vroeg hij, terwijl zijn wenkbrauwen omhoog gingen.

Ik haalde mijn schouders op. 'Je weet wel, om te praten over onze pasgevonden relatie en zo. Alle grenzen uitstippelen.'

'Verdorie, weet jij hoe je plezier moet hebben of niet?'

'Hou gewoon je mond en beantwoord mijn vraag.'

Hij grinnikte voordat hij met een lok van mijn haar speelde, het liet vallen en met zijn vingers over de blootgestelde huid van mijn nek streek. 'We zouden naar boven kunnen gaan. Er zijn een paar logeerkamers.'

'Is er eentje waar je nog niet met een ander meisje in geslapen hebt?'

'Eh-'

'Laat maar, geef geen antwoord.' Ik keek omhoog terwijl ik nadacht. Het laatste waar ik aan zou willen denken was een andere keer dat Camden seks had, dus Hunter's hele huis was waarschijnlijk uitgesloten.

'Wat dacht je van de Jeep?'

Hij beet op zijn lip en schudde langzaam zijn hoofd.

'Je bent zo'n slet.'

Camden lachte. 'Maar ik ben een mooie slet, toch? Waarom maak je je daar trouwens druk om? Het is niet alsof ze de lakens niet verschonen.'

Ik wilde iets zeggen, maar Camden drukte zijn lippen op de mijne en stal mijn woorden. Hij trok zich terug en haalde zijn handen door een andere lok van mijn haar. 'Ik wil niet dat we aan het verleden denken. Dit zal niet werken als we dat doen.'

Zijn humor was verdwenen en hij was nu volkomen serieus. Het maakte me wat nuchterder van de opwinding in de lucht en mijn eigen gedachten.

Hij had gelijk. Als we dit niet zouden gebruiken als een kans om opnieuw te beginnen, zouden we uit elkaar vallen.

Er waren te veel dingen gebeurd. We hadden een schone lei nodig, en na wat hij bij het bal had gedaan, hoefde ik me geen zorgen meer te maken over hem vertrouwen. Ik moest me zorgen maken over hem vergeven. En ik koos ervoor om hem te vergeven.

Ik wierp een blik over zijn schouder het huis in. Het zat bomvol omdat Camden het hele bal had uitgenodigd. 'Denk je dat we ergens een privéplek kunnen vinden?'

Camden glimlachte en boog zich voorover om mijn oor te kussen voordat hij fluisterde: 'Laten we eens kijken.'

Zijn hand verliet mijn been en ik hief mezelf op van zijn schoot. Hij stond op en pakte mijn hand voordat hij ons het huis in leidde, zijn middelvinger in de lucht stekend toen een paar mensen achter ons kakelden.

Het was vreemd om me er niet door gegeneerd te voelen. Ik kneep Camdens hand steviger vast en lachte toen we door de deur liepen. Ik was maandenlang de schoolslet geweest, en nu ik hier daadwerkelijk was, op een feestje, op het punt om seks te hebben met mijn vriendje, was er geen oordeel. Geen gêne. Helemaal niets. Mijn vriendengroep zou hun neus hebben opgehaald bij de gedachte, maar die van Camden niet. Ik begon te denken dat ik hen beter mocht.

Was de hel bevroren?

We kwamen boven en ik schrok toen Camden me tegen een muur duwde. Zijn lippen vonden mijn nek en zijn handen wonden zich om mijn middel. 'Ben je weer aan het overdenken?' vroeg hij, zijn stem klonk al hees. Hij zoog aan mijn nek en bewoog zijn handen onder mijn shirt, omhoog glijdend om mijn borsten te omvatten.

Ik greep zijn pols en keek rond in de hal. 'Niet hier.'

'Waarom niet?' vroeg hij met een lach. 'We houden niemand voor de gek.'

Zijn woorden waren een beetje traag. Iets minder glad dan normaal. Zijn gezicht was rood en zijn ogen waren half-

gesloten. Hij was dronken, gelukkig, en had een dierlijke blik in zijn ogen die me deed beseffen dat hij zich eerder had ingehouden. Het was sexy en zorgwekkend tegelijk, en een opwindende rilling liep over mijn rug.

Ik schudde zijn handen van me af en pakte zijn pols. 'Kom mee,' zei ik, terwijl ik hem naar de eerste deur leidde die we tegenkwamen. Ik nam aan dat het een logeerkamer was, gezien de saaie inrichting en levenloze sfeer. Gezellig genoeg, maar niet bewoond.

Camdens handen waren weer op me zodra de deur dichtklikte, en ik deed een stap bij hem vandaan, mijn lippen optrekkend tot een grijns.

'Schat, kom op.'

'Wil je me?' vroeg ik, een stap achteruit zettend toen hij naar me toe kwam.

Hij pauzeerde en lachte, zijn armen langs zijn zij latend vallen. 'Je weet dat ik dat wil.'

'Ga dan op het bed liggen.'

Zijn hoofd kantelde, maar een halve glimlach krulde om zijn mond. 'Probeer je de leiding te nemen?'

In plaats van te antwoorden, trok ik alleen een wenkbrauw op en wachtte. Hij lachte weer voordat hij naar het bed schuifelde en ging liggen, zijn vingers achter zijn hoofd vervlechtend op het kussen. 'Tevreden?'

Ik klikte de deur op slot en slenterde naar het bed, terwijl ik mijn heupen meer dan gewoonlijk liet wiegen. Zijn glimlach verdween en zijn ogen schoten op en neer over mijn lichaam. Meer van dat verlangen nam bezit van hem, zo sterk dat ik het in de lucht kon ruiken. Het vulde de kamer met de heerlijkste soort spanning, en ik genoot ervan. Ik hield van alles. Zijn leven. Zijn toekomst. *Hem*. Het voelde te vroeg om de woorden uit te spreken, maar zonder alcohol in mijn systeem kon hij me laten voelen alsof ik stomdronken was. Hij brak al mijn muren af, schakelde al mijn redene-

ringen uit en scheurde zich een weg rechtstreeks naar mijn hart. En ik hield verdomme van hem om die reden. Gewoon omdat hij Camden Knight was.

'Ben ik tevreden?' vroeg ik, nog steeds grijnzend. 'Nog lang niet.'

Hij wilde overeind komen toen ik op het bed ging zitten, maar ik legde een hand op zijn borst om hem terug te duwen.

'Eden, wat is er?'

'Deze keer gaan we op *mijn* tempo.'

Zijn gezicht betrok en hij haalde zijn handen achter zijn hoofd vandaan om op zijn ellebogen te steunen. 'Vond je het niet leuk?'

'Natuurlijk wel.' Ik streek met mijn hand over zijn borst en schoof dichterbij. 'Ik wil alleen iets anders proberen.'

'Anders hoe?'

Hij was wat ontuchtterd en ik hoorde een vleugje teleurstelling in zijn stem. Als we seks hadden gehad, was het op zijn voorwaarden geweest. Hoe hij het wilde, wanneer hij het wilde, waar hij het wilde. Nu werden zijn ogen wazig alsof hij zich voorstelde dat we hartstochtelijk zoenden in de missionarishouding. Het was niet wat hij wilde, en dat had hij duidelijk gemaakt. Gelukkig voor hem wilde ik dat ook niet.

'Ik kan zien dat je graag de controle hebt. Ik begrijp dat en ik vind het fijn, maar ik wil ook weten wat er gaat gebeuren. Ik wil ook wat controle hebben.'

'Schatje, als ik je ongemakkelijk heb laten voelen, dan-'

'Je hebt me niet ongemakkelijk laten voelen. Luister gewoon, oké?'

Hij knikte en duwde zijn tong in zijn wang terwijl hij wachtte.

Ik zocht in mijn hoofd naar de juiste woorden om te zeggen, en het bloed steeg naar mijn wangen toen de

woorden in een warrige brij veranderden. Als ze geen zin hadden in mijn hoofd, hoe zouden ze dan hardop zin maken?

'Je weet hoe je me vertelt dat je weet wat ik wil?'

Zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes, maar hij knikte.

'Soms kan ik niet zeggen wat *jij* wilt. Soms denk ik dat je je misschien inhoudt.'

'Als ik me meer moet inhouden, dan kan ik dat. Het is geen probleem.' Hij legde zijn hand op de mijne en dwong een kleine glimlach, duidelijk proberend te verbergen dat het wél een probleem was.

'Maar ik wil weten wat jij wilt. Dat is het deel waardoor ik me niet in controle voel. Ik weet niet wat je gaat doen of wat je wilt, dus ook al weet ik dat ik je kan zeggen te stoppen, het voelt alsof... alsof ik je nog steeds niet het groene licht geef.'

'Dus...'

'Dus ik wil dat je me nu vertelt wat je wilt... en dan doen we het.'

Mijn wangen waren zo heet als kolen, maar mijn stem was koel. Ik richtte mijn aandacht op Camdens borst, een onzichtbaar patroon tracerend op zijn shirt toen zijn lach mijn ogen terug naar zijn gezicht deed schieten. De verwarring was verdwenen en in plaats daarvan was er pure amusement.

'Zeg je dat je wilt dat ik vies tegen je praat?'

'Nee, dat is niet-' Ik klapte mijn lippen op elkaar. Ik dacht wel dat weten wat hij wilde me een beter gevoel van controle zou geven. Het was te moeilijk om nee te zeggen tegen dingen in het moment. Als ik wist wat er ging komen, kon ik het gevoel hebben dat ik ermee had ingestemd zonder zoveel innerlijke strijd.

Maar er was ook een gezoem in mijn nek dat over mijn schouders en langs mijn ruggengraat liep bij de gedachte de

woorden uit zijn mond te horen. Dus ja, ik wilde dat hij vies praatte.

'Soort van.'

Hij grinnikte weer en schoof op in bed voordat hij op de ruimte naast hem klopte. Ik ging naast hem liggen en huiverde toen zijn hand mijn heup omklemde en me tegen hem aan trok. Zijn pik drukte tegen zijn broek en prikte in mijn dij.

'Wil je echt weten wat ik met je wil doen? Zonder me in te houden?'

'Ja.' Het woord was een fluistering die over mijn geopende lippen gleed.

Hij liet mijn middel los en gleed met zijn hand onder mijn legging, vond de gevoelige plek en wreef over mijn slipje. Mijn ogen fladderden dicht en mijn ademhaling werd dieper. Hoe kon hij dit effect op me hebben voordat we zelfs maar begonnen waren?

'Ik wil dat slipje van je afscheuren en je kont de lucht in duwen. Je gezicht in een kussen drukken om die vreselijke make-up uit te smeren.'

'Vind je het niet mooi?'

Ik opende mijn ogen volledig, even uit het moment gehaald. Zijn gezicht was bloedserieus, maar zijn vinger bleef over mijn clitoris bewegen. Zachtjes. Alsof hij wilde dat ik alert genoeg was om alles te horen wat hij zei, maar ontspannen genoeg om met alles in te stemmen.

'Nee, ik vind het niet mooi.'

Een kleine steek trilde door mijn borst, maar de druk op mijn clitoris overschaduwde het. Ik was vanavond honderd keer gecompimenteerd over hoe goed ik er 'opgeknapt' uitzag. Ik gok dat het vleiender was dat hij mijn normale look beter vond.

'Ik wil je handen achter je rug binden met iets dat een afdruk achterlaat, zodat ik het morgen kan zien. Dan wil ik

mijn lul *hard* in je duwen. Ik wil dat het een beetje pijn doet, en ik wil dat je hard genoeg schreeuwt dat ik je gezicht dieper in het kussen moet duwen om het te dempen.'

Mijn ogen werden groot en ik deinsde een centimeter terug. 'Cam-'

'Je zei dat ik me niet moest inhouden.'

Nog steeds was hij ijskoud serieus. Zijn vinger bleef me strelen, maar vertraagde, alsof hij wachtte tot ik hem zou zeggen te stoppen.

'Ik weet het, ik-'

'Ik kan improviseren. Het hoeft niet precies zo te zijn... Is dat niet waarom we dit doen? Zodat je me kunt vertellen wat te ver gaat?'

Hij sprak op een defensieve toon. Alsof ik hem aanviel. Hoe bang was hij voor afwijzing? Hoe ver was ik bereid te gaan om hem daarvoor te behoeden?

Wat wilde *ik*?

In plaats van mijn verstand, zocht ik in mijn lichaam naar het antwoord, me concentrerend op elke sensatie die door me heen ging. Opwinding verzamelde zich in mijn slipje. Camdens aanraking was nog steeds elektrisch. Mijn huid was heet, mijn tepels waren harde knoppen, en mijn dijen spanden zich aan op het ritme van Camdens bewegingen, verlangend naar meer.

Wilde ik wat hij zei? Zoals altijd zei mijn verstand nee terwijl mijn lichaam ja zei.

Ik slikte en schoof dichter naar hem toe, liet mijn hand zakken naar de zijne en drukte hem harder tegen me aan. 'Ga door.'

'Weet je het zeker?'

Ik leunde voorover en drukte mijn lippen op de zijne. Toen ik me terugtrok, was er maar een paar centimeter tussen onze monden.

'Ja,' fluisterde ik. 'Stop niet.'

'Ik wil in je klaarkomen. Kijken hoe het langs je dijen druppelt als ik klaar ben. Ik haat verdomde condooms.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Te ver.'

'Ik koop wel een morning-afterpil voor je.'

'Ga je ook herpesmedicatie voor me kopen? Je hebt seks gehad met *Leilani*.'

Camden lachte, en de seksuele spanning verminderde, maar ik denk dat ik ons zo het meest mocht. Ik glimlachte terug, zijn vrolijkheid was aanstekelijk.

'Het is niet aardig om te insinueren dat meisjes sletten zijn, weet je nog? Bovendien, als jij mijn lul hebt gezogen denkend dat ik herpes had, dan heb jij misschien wel een probleem.'

'Daarom heb ik de make-up opgedaan.' Ik lachte weer en beet op mijn lip, wijzend naar mijn mondhoek alsof er een herpesuitbraak onder de foundation zat die ik had aangebracht.

Camden schudde zijn hoofd en leunde voorover om in mijn oor te fluisteren. 'Ik ga in je klaarkomen, en je gaat het lekker vinden.'

Daarmee schoot hij overeind op het bed en trok zijn shirt uit, waarbij hij de blote borst onthulde die me elke keer weer sprakeloos maakte. Verdomme, wat was hij heet.

Hij liet me zijn tanden zien voordat hij ook mijn shirt over mijn hoofd trok. Ik hief mijn armen op en liet hem het uittrekken, maar toen hij mijn broek wilde pakken, greep ik zijn arm.

'Je gaat geen seks met me hebben zonder condoom.'

Hij rolde met zijn ogen en trok mijn legging naar beneden, waarbij hij zich bevrijdde uit mijn greep. Ik had nu alleen nog mijn bh en slipje aan, maar het was niet zo koud als in Camdens huis. Mijn huid stond in brand.

Hij stond op van het bed en gebaarde naar mijn beha. 'Gaan we dit scenario werkelijkheid laten worden of niet?'

'Dat hangt ervan af. Ga je een condoom omdoen?'

Hij reikte in zijn achterzak en hield het folie pakketje omhoog zodat ik het kon zien.

Ik trok mijn ogen tot spleetjes en schoof omhoog op het bed. 'Droeg je dat de hele avond al in je zak? Dat is behoorlijk zelfverzekerd van je.'

'Ik date Easy Eden. Het was een uitgemaakte zaak.' Hij knipoogde en maakte een draaiende beweging met zijn vinger om me aan te sporen op te schieten.

Ik zuchtte, maar slaagde er niet in de glimlach te onderdrukken die om mijn lippen speelde. Hij maakte een grapje. De oude ik zou hem de huid vol hebben gescholden en de kamer uit zijn gestormd. Ik zou kaarsen en een uur lang zoenen hebben verwacht voordat ik seks zou *overwegen*. Maar verdomme, ik hield van de grappen. Ik vond het leuk dat hij me aan het lachen maakte, dat hij me uitdaagde, dat hij me *prikkelde*.

En ik vond het leuk om terug te duwen.

Ik stond op en raapte mijn shirt van de vloer. 'Hm, misschien moet je wat voorzichtiger zijn met je verwachtingen.'

Toen ik het aan wilde trekken, rukte Camden het uit mijn handen. Ik deed een stap achteruit, en hij greep mijn middel en trok me naar zich toe. De seksuele spanning was terug, en hij keek me een moment in de ogen voordat hij zijn lippen op de mijne drukte. Hij smaakte naar bier, maar hij leek zijn roes te zijn kwijtgeraakt. Zijn bewegingen waren veel minder loom sinds we naar de kamer waren gekomen.

Zijn vingers verstrengelden zich in mijn haar, en hij trok mijn hoofd naar achteren, waardoor onze kus werd verbroken.

Hij verplaatste zich naar mijn nek, mijn borst, tot hij op zijn knieën zakte en zijn gezicht ter hoogte van mijn borsten was. Hij maakte mijn beha los en trok hem van mijn schou-

ders, waardoor ik naar adem hapte bij de plotselinge frictie die mijn gevoelige tepels plaagde.

Een moment later was zijn mond op me. Ik haalde scherp adem voordat ik zijn haar vastgreep en trok. Zijn tong plaagde mijn tepel een paar seconden, daarna ging hij verder naar de volgende, waarbij hij zijn tong over mijn borst liet glijden tot hij er was.

'Dit is niet het scenario dat je beschreef,' zei ik, mijn stem oppervlakkig en gevuld met nog meer amusement. Mijn lippen waren geopend, en mijn benen trilden. Plotseling was het enige wat ik wilde dat beeld in zijn hoofd tot leven brengen. Hem me laten neuken op alle manieren waarvan ik wist dat ik het niet zou moeten doen.

De Oude Ik zou haar hoofd hebben geschud, maar dit was de Nieuwe Ik. En de Nieuwe Ik gaf er geen ruk om wat de Oude Ik dacht.

Het enige wat ik wilde was Camden.

Hij stond op en kuste mijn lippen voordat hij me terug op het bed drong. Ik ging zitten, maar beet toen op mijn lip en glimlachte terwijl ik me omdraaide. Hij trok mijn heupen omhoog en schoof een kussen voor me. Hij greep mijn haar en tilde me op, waardoor ik opnieuw naar adem hapte en mijn ogen dichtkneep. Toen hij losliet, viel ik in het kussen dat hij had verschoven - precies zoals hij had beloofd.

'Welke delen van wat ik noemde gaan te ver?'

Zijn stem klonk achter me, en de lucht die mijn meest gevoelige gebied streelde, herinnerde me eraan hoe blootgesteld ik voor hem was. Mijn dijen waren gespreid en mijn billen in de lucht. *Alles* van me was zichtbaar.

Ik kauwde op mijn onderlip en concentreerde me op het doornemen van de dingen die hij had gezegd in plaats van me voor te stellen wat hij moest zien. Mijn hartslag versnelde, en ik kon elke slag in mijn oren voelen bonzen.

'Niets.'

Er gingen seconden voorbij zonder antwoord, en ik wilde overeind komen om achterom te kijken, maar Camden drukte tegen mijn rug om me naar beneden te houden.

'Weet je het zeker?' Er klonk scepsis in zijn toon, maar ook opwinding. Ik haalde diep adem en sloot mijn ogen.

Dit was wat ik wilde - dat hij zich niet inhield. Ik wilde het meisje zijn dat hem gaf wat hij nodig had, en ik wilde dat hij hetzelfde deed. Tot nu toe was hij daarin geslaagd. Vanavond was het mijn beurt.

'Ik weet het zeker.'

Het gerinkel van zijn riem vulde de kamer en zorgde ervoor dat mijn hartslag nog meer versnelde. Mijn kutje trok samen alsof mijn lichaam gespannen was voor wat er zou komen. Mijn geest? Nog niet helemaal mee. Ik wilde het genot en zelfs het gevoel gedomineerd te worden, maar de pijn die hij had beschreven wierp een onheilspellende schaduw over het verlangen.

Maar ik had nog steeds de controle. Ik kon hem altijd zeggen te stoppen als het te veel werd.

Camden drukte mijn handen achter mijn rug, zachter dan ik had verwacht, en leidde ze door een lus die hij met zijn riem had gemaakt. Leer drukte tegen mijn polsen toen hij het strakker trok, maar het deed geen pijn. Het zou zeker geen sporen achterlaten.

'Gaat het?' vroeg hij, terwijl zijn handen langs mijn zij gleden en op mijn heupen rustten.

Ik knikte in het kussen en verschoof. In werkelijkheid was ik een beetje in paniek, maar ik was nog niet klaar om te stoppen. Er was niets ergs gebeurd.

Zijn rits klonk achter me, en een paar momenten later drukte de kop van Camdens lul tegen mijn opening.

Ik kromp ineen en bereidde me voor op pijn.

'Weet je zeker dat er niets is wat ik noemde dat misschien te ver gaat?'

Ik knikte opnieuw.

Ik verwachtte dat hij in me zou stoten zoals de eerste keer, maar er gingen seconden voorbij waarbij hij alleen tegen me aan drukte. Hij duwde alleen de top erin en trok zich terug, wreef het over mijn clitoris en herhaalde de beweging.

Waar was de pijn?

'Je bent perfect, Eden, weet je dat?'

Ik draaide mijn hoofd opzij om proberen achterom te kijken toen hij in me stootte. Al mijn spieren leken tegelijk te spannen, en mijn bewegingen stopten. Het deed niet zo'n pijn als ik had verwacht, maar het ontnam me nog steeds de adem.

Ik haalde diep adem en legde mijn wang op het kussen. Camden bewoog zich uit me en langzaam weer naar binnen, zijn heupen sturend om de plek te raken waarvan hij wist dat die het beste voelde. Zijn handen masseerden mijn billen, en hij tilde me verder op voordat hij in me begon te pompen.

Golven van genot begonnen onmiddellijk over me heen te spoelen, raakten me bij elke stoot op de gevoelige plek. Ik ademde de frisse geur van het kussen in en sloot mijn ogen, de sensaties de overhand latend nemen.

'Is dit goed?' vroeg hij, met een schorre stem.

Ik kreunde een nauwelijks verstaanbare 'ja' en kwam een van zijn stoten tegemoet. Als er al iets was, was hij *zachter* dan gewoonlijk, en ik bleef wachten tot zijn bewegingen ruw zouden worden. Hij grinnikte achter me en versnelde het tempo. Zijn vingers groeven in mijn heupen, en zijn ballen kletsten tegen mijn dijen.

Mijn mond opende zich in nog een kreun, en ik draaide mijn gezicht in het kussen om het te dempen. Het feit dat we in Hunters huis waren, zweefde ergens in mijn achterhoofd, en ik wilde niet dat iemand ons zou horen, ook al was het duidelijk geweest waar we heen waren geslopen.

Mijn armen begonnen pijn te doen doordat ze achter mijn rug werden gehouden. Ik trok eraan om te zien of de riem lossler zou worden, maar hij werd juist strakker.

Ik gaf de poging op en ontspande mijn gezicht in het kussen, me weer concentrerend op het genot. Het was alsof ik erin wegzonk. Ik kon de chemicaliën bijna in mijn aderen voelen zwemmen, al mijn zintuigen overnemend. Het geluid van huid op huid, de geur van lavendel wasverzachter op de kussensloop, het gevoel van mijn wanden die zich uitzetten elke keer dat zijn lul in me stootte. Ik begon te begrijpen waarom hij het op deze manier leuk vond. Het was rauw, oerinstinct. Hij leek nog dieper te kunnen gaan, sneller, en na enige tijd, harder. Ik voelde zowel pijn als extase, maar het was zo'n geleidelijke verschuiving dat ik het nauwelijks opmerkte. Ik was lang gestopt met me schrap te zetten voor pijn voordat het daadwerkelijk kwam.

Camden vertraagde en stak zijn hand onder me om cirkels rond mijn clitoris te wrijven. Het was het laatste beetje wrijving dat ik nodig had om over het randje te gaan, en mijn mond opende zich wijd en mijn oogleden knepen samen terwijl mijn spieren spasmen kregen van mijn orgasme.

Camdens duim verliet mijn clitoris en hij bewoog zijn heupen nog een paar keer voordat hij in me stilhield. Een warmte verspreidde zich, maar mijn geest was te nevelig om te bepalen waar het vandaan kwam. Hij maakte de riem los en liet me op het bed instorten voordat hij me verschoof zodat ik dichterbij het hoofdeinde lag.

Mijn dijen waren natter dan gewoonlijk, en toen ik de vloeistof over mijn dijen naar het laken voelde lopen, schoten mijn ogen open. Camden nestelde zich achter me met zijn armen om me heen, en ik draaide mijn hoofd om een glimp van hem op te vangen.

'Wat de hel, Camden? Ik zei dat je een condoom moest gebruiken.'

'Je zegt wel vaker dingen.' Hij kuste mijn schouder, waarschijnlijk in een poging zijn grijns te verbergen. 'Ga slapen, schatje.'

Hij bewoog zijn hand op en neer over mijn arm en liet zijn kussen naar mijn nek afdwalen, waardoor er opnieuw een golf van warmte door me heen stroomde.

Mijn ogen vielen dicht, ondanks mijn verlangen om me om te draaien en hem te vertellen dat hij een klootzak was. Maar aan de andere kant vond ik het eigenlijk wel lekker.

Een lichte glimlach verscheen op mijn lippen en ik nestelde me nog dichtert tegen hem aan. De seconden verstreken, en ik begon zijn liefkozingen steeds minder te registreren. Mijn ademhaling werd zwaar, en ik viel in de diepste slaap van mijn leven.

CAM

*M*et de brief boven mijn hoofd geheven, streek ik voor de duizendste keer met mijn vingertoppen over de inkt.

Geachte Camden Knight,

Het verheugt ons u te kunnen mededelen...

Ik had het gevoel van elke letter uit mijn hoofd geleerd. Ik kon de hele tekst uit mijn hoofd opzeggen.

MIT wilde een gesprek.

Verdomme, MIT.

De brief was gisteren aangekomen en ik had het nieuws nog aan niemand verteld, zelfs niet aan mijn ouders. Wat zouden ze denken als ik hun vertelde dat ik me had aangemeld? Dat ik van plan was mijn beurs voor OU af te slaan als ik werd aangenomen? Zouden ze blij zijn, teleurgesteld, trots? Ik had geen idee, dus had ik het voor mezelf gehouden. Eden kwam vanavond terug van haar sollicitatiegesprek bij Berkelee, en dan zou ik het haar vertellen.

Zij zou blij zijn. Dat was tenminste één persoon.

Mijn telefoon trilde en ik legde de brief neer voordat ik hem oppakte, in de verwachting dat het Eden was. Ze zou

me elk moment moeten sms'en zodat we het met haar familie konden vieren. Blijkbaar had ze het gesprek geweldig gedaan en haar orkest-dirigent had al een indrukwekkende aanbevelingsbrief geschreven.

Ze was aangenomen, en ze verdiende het.

Maar het was niet Eden die had ge-sms't. Het was Hunter.

Moet je spreken. Kom je naar het voetbalveld?

Ik zuchtte en typte terug dat ik onderweg was. Zijn vader was waarschijnlijk weer door het lint gegaan. Hunter en ik waren eerder naar school gegaan voor impromptu oefeningen als zijn vader eiste dat hij beter moest presteren. Het was zo oud, maar Hunter was meestal gekalmeerd aan het eind ervan.

Ik trok een joggingbroek en een hoodie aan voordat ik het huis verliet. Het was pas half zeven, maar de zon was al onder. De frisse lucht zaagde in en uit mijn longen terwijl ik naar mijn Jeep liep die op de oprit geparkeerd stond.

Toen ik bij de school aankwam, waren de stadionlichten aan, maar Hunter's auto stond niet op de parkeerplaats. Ik pakte mijn telefoon en belde hem.

'Hé, ben je er bijna?' vroeg hij.

'Ja, ik ben net aangekomen. Waar is je auto?'

'Ik heb hem op een andere parkeerplaats gezet. Ik wilde lopen.' Zijn toon was gespannen. Boos. Normaal gesproken deed hij behoorlijk zijn best om het in te houden als zijn vader een klootzak was.

'Oké, ik kom eraan.'

De lijn viel dood, en ik trok mijn telefoon terug om naar het knipperende scherm te kijken. Met een zucht stopte ik mijn telefoon in de zak van mijn hoodie en stapte uit de Jeep.

Toen ik bijna bij het voetbalstadion was, trilde mijn telefoon weer. Deze keer was het Eden.

Eindelijk thuis. Zoveel jetlag. Ugh, kom je langs?

Ik begon te typen dat ik laat zou zijn, maar Hunter kwam

in zicht. Zijn gezicht en ogen waren zo hard als graniet, en zijn handen zaten in zijn broekzakken geduwd. Hij zag er niet uit alsof hij klaar was om te oefenen. Hij zag er alleen maar pissig uit.

Ik stopte mijn telefoon terug in mijn hoodie en liep verder naar hem toe. Wat zijn vader ook had gedaan, het was erg. En eerlijk gezegd, het werd verdomme tijd. Mijn aderen klopten en ik maakte me klaar voor wat hij me ook ging vertellen. Deze keer zouden we wraak nemen. We zouden Sherry hem laten aangeven, we zouden zijn zaak verpesten, *iets*. Ik was die klootzak zat.

'Wat heeft hij gedaan?' Ik bereikte Hunter en hij draaide zich om en gebaarde dat we naar het veld moesten gaan.

'Ik neem aan dat je ouders niet weten waar je bent?' vroeg hij, mijn vraag negerend. Zijn toon was net zo hard als de rest van hem.

'Nee, waarom?'

'En Eden?'

'Hunter, jouw zaken zijn jouw zaken. Ik vertel mensen er niets over, en dat weet je.'

Hij liep voor me uit, maar hij pauzeerde en keek om. Ik kwam naast hem staan, en hij legde een hand op mijn schouder. 'Goed, Cam. Ik ben blij dat ik zo'n goede vriend heb.'

Hij liep verder naar het veld, en ik liep met hem mee, maar een misselijkmakend gevoel overviel me. De haren in mijn nek gingen overeind staan en mijn maag draaide.

Er was iets mis.

'Hunter, wat is er aan de hand?'

Hunter haalde zijn hand van mijn schouder en liep voor me uit, opnieuw mijn vraag negerend. Ik keek om me heen, ik voelde iets maar had geen idee wat het was. Mijn stappen waren langzaam, maar ik bleef Hunter volgen. We rondde de hoek van het stadion, waar verschillende van onze vrienden op ons stonden te wachten. Trey, Nathan en Zac

stonden vooraan. Joshua en Kyle stonden boven ons, leunend op de reling van de tribunes, maar ze waren niet alleen. Eden's vriend, Sebastian, was bij hen. Joshua en Kyle gleden onder de reling door en landden achter me op de grond, terwijl Sebastian de trap nam om zich bij de groep te voegen.

Zweet bedekte de haren die nog steeds overeind stonden in mijn nek, en ik liet mijn ogen over de cirkel gaan die zich om me heen vormde, met Hunter en mij in het midden. Hunter's armen waren over zijn borst gekruist en zijn ogen waren samengeknepen. Ik keek naar ieders gezicht... ze waren allemaal zo.

'Oké, wat is er verdomme aan de hand?' vroeg ik, terwijl er een lach in mijn keel opkwam die zonder enig spoor van humor naar buiten kwam.

'Weet je dat nog niet, Cam?' vroeg Hunter, zijn wenkbrauwen opgetrokken. 'Dat vind ik moeilijk te geloven.'

Ik wees naar Sebastian. 'Wat doet hij hier?'

'Daar komen we zo op. De jongens hebben iets wat ze willen zeggen.'

'Heb jij Jade opgestookt om Paige te vertellen dat ik haar bedrogen had?' vroeg Trey, zijn reusachtige gestalte leek nog groter door de manier waarop zijn borst uitzette.

'Wat?'

'Vorig jaar, toen ik met Natalie ging,' onderbrak Zac. 'Je hebt haar geneukt, of niet?'

Mijn ogen schoten naar Hunter. Hij was de enige die daarvan wist.

'Ze maakte de volgende dag met me uit, en jij zei me dat ze het toch niet waard was. Herinner je je dat?'

'Zac, ik-'

'Wat dacht je van mijn zus,' zei Nathan voordat ik de leugen die ik op het punt stond te vertellen kon bedenken.

Ik draaide me om naar hem toe. 'Oké, ik merk hier een patroon, en als jullie willen geloven wat voor onzin Hunter

ook besloten heeft jullie te vertellen, prima, maar ik ben er al klaar mee.'

Ik zette een stap in de richting van een gat in de halve cirkel, maar Nathan en Trey bewogen zich om me te blokkeren.

Fuck. Fuck. Fuck.

Een pijn verspreidde zich over elke spier in mijn lichaam, en ik sloot mijn ogen ter voorbereiding op wat ik wist dat zou komen.

'Sebastian, waarom vertel je Cam niet wat je mij verteld hebt,' zei Hunter.

Ik opende mijn ogen en draaide me naar hem toe, zonder de moeite te nemen het berouw van mijn gezicht te verbergen. 'Dat is niet nodig.'

'Oh, dus je wilt het liever zelf toegeven? Heb je sinds dertig seconden geleden ballen gekregen?'

'Luister.' Ik hield mijn handen op naar hem. Mijn ogen schoten rond de groep voordat ze zich op Hunter vestigden. 'Ik heb veel fouten gemaakt.'

'Sebastian, vertel het,' riep Hunter over zijn schouder. Hij draaide zich terug naar mij, woede brandend onder de oppervlakte.

Hij wist het.

'Eden vertelde me dat ze jou en Hunters moeder seks zag hebben dezelfde avond dat ze Jade en Hunter betrapte.'

Elke hersencel die ik had schreeuwde me toe om het te ontkennen. Dat Eden jaloers was en gekke dingen verzong. Dit moment was wat ik al die tijd had proberen te vermijden. Het is de reden waarom ik in de eerste plaats haar geloofwaardigheid probeerde te vernietigen... en toen had ik die hersteld.

Ik dacht dat ze het aan niemand had verteld.

Een mes stak in mijn rug, maar ik kon mezelf er niet toe

brenge boos te zijn op Eden. Ik had dit gedaan. Het was mijn schuld.

'Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen.' Ik haalde adem en nam de boze gezichten van mijn vrienden in me op. Degenen die nu elk laatste rotzakkerige ding wisten dat ik hen door de jaren heen had aangedaan. Ik hield geen geheimen voor Hunter, behalve het voor de hand liggende over Sherry. In elk geval was er één ding overduidelijk.

Hij was klaar ze voor mij te bewaren.

'Is het waar?' vroeg Hunter, zijn armen ontvouwend. Pijn flitste over zijn gelaatstrekken en maskeerde kortstondig de woede. Hij had verwacht dat ik het zou ontkennen, en dat had ik moeten doen. Maar ik kon het niet meer. Ik wilde niet liegen, dingen verbergen, doen alsof ik meer of minder was dan ik was. Ik was een klootzak van een vriend, en hij verdiende beter dan mij.

Ze verdienden allemaal beter.

Emotie verstopte mijn keel, dus ik schraapte hem voordat ik sprak. 'Ik weet dat sorry niet genoeg is. Ik weet dat je een verklaring wilt, maar eerlijk gezegd heb ik er geen.' Ik schudde mijn hoofd en slikte. 'Het spijt me zo verdomd veel, Hunter.'

De pijn verdween van zijn gezicht, en ik had een moment om me schrap te zetten voor de vuist die door de lucht vloog. Ik hief mijn handen, maar niet snel genoeg om de klap op mijn kaak te blokkeren. Mijn tanden klapten op mijn tong en bloed vulde mijn mond. Het spatte op de grond terwijl ik voorover boog en mijn gezicht vasthield.

'Jij klootzak!' Iemand schreeuwde voordat ze me naar de grond duwden. Het gerinkel in mijn oren was te luid om te onderscheiden wie het was. Een schoen raakte mijn zij en toen nog een. Geschreeuw en gevloek vloog door de lucht, op mij gericht, nog steeds gedempt door het gerinkel.

'Genoeg!' Hunters stem sneed door het lawaai, en de

schoppen stopten. Eerlijk gezegd wilde ik niet dat ze stopten. Ik verdiende dit. Ik verdiende zoveel erger, maar niets kon de pijn van het verliezen van mijn beste vriend maskeren.

Wat had ik gedaan?

Trey greep mijn hoodie en trok me overeind. Hij sleepte me naar de betonnen muur waar de tribunes op stonden en smeed me ertegen. Een scherpe pijn schoot door mijn hoofd, en mijn schedel voelde alsof hij gebarsten was. Ik raakte met mijn hand de achterkant van mijn hoofd aan en bracht mijn bevochtigde vingers terug om naar het bloed te kijken.

Ze vormden een halve cirkel om me heen, en Trey drukte me tegen de muur, waarbij hij mijn rechterarm er overheen uitstreekte. Instincten namen het over, en ik vocht tegen Trey, maar Nathan stapte naar voren om hem te helpen. Trey legde een hand over mijn mond, terwijl Nathan het vasthouden van mijn arm overnam.

Ik had mijn wens gekregen. Het was niet voorbij.

Mijn ogen vestigden zich op die van Hunter, de pijn die ik eerder had gezien was lang verdwenen. Sebastian stond rechts van hem, er nerveus als de hel uitziend. Zijn ogen schoten rond alsof hij probeerde te beslissen of het het juiste moment was om te vluchten.

'Weet je, Cam. Ik denk dat ik voor ons allemaal spreek als ik zeg dat ik er *ziek* van ben dat jij in de schijnwerpers staat.'

Hij stak zijn hand uit en Zac haalde een hamer uit de binnenkant van zijn jas, en gaf die aan Hunter.

Mijn ogen werden groot, en ik worstelde harder tegen hen, wat Kyle ertoe aanzette om in te springen en te helpen me tegen de muur te houden. Mijn woorden werden gedempt tegen Treys hand.

Elke spier in mijn lichaam spande zich aan toen hij dichterbij kwam.

'Dus wat dacht je ervan als we daar verandering in brengen?'

. . .

EDEN

Sorry schat. Heb een zware avond en kan het niet halen. Ontmoet me bij het voetbalveld?

Ik staarde naar Camdens bericht, probeerend niet boos te worden.

'Is hij onderweg?' vroeg mama, terwijl ze de laatste vaat in de gootsteen zette. 'We kunnen een stuk taart voor hem apart zetten.'

'Nee, hij eh... hij heeft het druk.'

'Oh.' Mama's lippen trokken in een frons, en ze draaide zich naar de gootsteen.

Ik legde de telefoon op tafel en haalde diep adem.

Hij zei dat hij een zware avond had. Ik wist niet wat dat inhield, maar misschien was het echt erg genoeg dat hij mijn feestelijk diner moest overslaan. Dus wat als hij een uur wachtte om me terug te sms'en? Dus wat als hij me niet van tevoren liet weten zodat ik niet als een idioot naar mijn telefoon zat te staren wachtend tot hij zou zeggen dat hij onderweg was?

Ik rolde met mijn ogen, pakte de telefoon op en tikte een bericht in.

Ik: Zware avond? Gaat het wel?

Onmiddellijk verschenen er drie puntjes alsof hij had zitten wachten op mijn antwoord.

Camden: Ik kom eraan. Moet je gewoon even zien...

Er gingen nog een paar seconden voorbij.

Camden: Alsjeblieft?

Ik: Ben zo daar.

Een stukje van mijn trots brokkelde af zodra ik het laatste bericht had verstuurd, maar toch stond ik op van tafel en pakte mijn sleutels. 'Ik ben zo terug,' riep ik naar mama

terwijl ik snel de keuken uit liep voordat ze me kon tegenhouden.

'Ga je weg?' vroeg Roman vanuit de woonkamer, opkijkend van het Lego Star Wars-ruimteschip dat hij aan het bouwen was met Jordan.

Ik knikte. 'Ik ben niet lang weg.'

Hij richtte zich weer op het schip. 'Doe Camden de groeten van me.'

'En ik ook!' zei Jordan, opgewonden bij de enkele vermelding van Camdens naam.

Ik draaide me om en vertrok voordat ze konden zien hoe alle kleur uit mijn gezicht wegtrok. Ik had er niet eens bij stilgestaan hoe Jordan zou worden getroffen als Camden en ik het niet zouden redden. Camden was snel zijn beste vriend geworden. Zijn idool. Hij zou er kapot van zijn.

Dat gaat niet gebeuren.

Ik probeerde die gedachten uit mijn hoofd te zetten tijdens mijn rit naar het voetbalveld, maar er kwamen meer gedachten naar boven. Wat zou er volgend jaar gebeuren als ik naar Berklee ging? Wat als hij niet met me meeging?

Ik had de kans om mijn droom te leven, dus waarom maakte het vooruitzicht daarvan me misselijk? Ik had nerveus moeten zijn over het *niet* binnenkomen bij Berklee tijdens mijn interview, maar alles waar ik aan kon denken was wat er zou gebeuren als het wel lukte.

Het zinkende gevoel werd alleen maar erger toen ik de parkeerplaats opreed naast Camdens Jeep.

Wat als hij het uitmaakte met me?

Nee.

Het was te goed geweest. Ik was te belangrijk voor hem. Hij had me in elk deel van zijn leven uitgenodigd, en ik had hem in het mijne toegelaten. Hij zou het niet allemaal weggooien in een week.

Of toch wel?

Met trillende handen zette ik mijn auto uit en stapte ik uit in de koude lucht. De stadionlichten waren aan, maar ze verlichtten de parkeerplaats slecht, dus ik kon niet door Camdens getinte ramen kijken. Ik probeerde zijn deur te openen, maar die zat op slot.

Hij moest in het stadion zijn... wat de lichten zou verklaren, denk ik. Wist hij hoe hij ze aan moest zetten? Waarschijnlijk wel. Hunter wist hoe hij aan de sleutels van de school moest komen, dus ik ben er zeker van dat Camden toegang had tot de lichten.

Ik begon die kant op te lopen, mijn handen in mijn zakken gestopt om warm te blijven.

'Camden?' riep ik toen ik dichterbij kwam. Er kwam geen antwoord, dus liep ik verder richting de tribunes. Net toen ik het veld wilde oplopen, kwam Hunter om de tribune heen.

'Hé, Eden.'

'Hunter, hé.' Ik stopte en haalde mijn handen uit mijn zakken om over mijn armen te wrijven. Ik droeg een trui maar had er niet aan gedacht een jas aan te trekken. Hunter zei niets meer, en ik keek om hem heen in de verwachting dat Camden elk moment zou verschijnen.

'Waar is Camden?'

'Hij is in de kleedkamer.' Hij knikte er naartoe. 'Kom, ik loop met je mee.'

'I-is er iets mis?' Een gevoel van angst overviel me als een zware deken. Dit was vreemd. Waarom zou Camden me hier willen ontmoeten? Waarom was *Hunter* hier?

Hunter zuchtte. 'Een paar van de jongens zijn erachter gekomen dat Camden met hun vriendinnen heeft geslapen, en ze zijn er boos over geworden. Het gaat wel met hem, maar hij is een beetje toegenakeld, dus hij blijft hier totdat het overwaait... Hij heeft een paar dingen die hij je moet vertellen.'

'Hij heeft me bedrogen,' fluisterde ik, zoekend naar het antwoord in Hunters ogen.

Hunter fronste en keek naar de kleedkamer. Een zucht blies over zijn lippen, en zond een witte wolk door de lucht.

Mijn adem stokte, en ik liet mijn armen langs mijn lichaam vallen.

'Het spijt me, Eden.'

'Al-' Mijn stem brak, en ik schraapte mijn keel. 'Nu al?'

'Ik denk echt dat hij degene zou moeten zijn die-'

'Hunter, alsjeblijft,' zei ik, terwijl tranen in mijn ogen prikten. 'Zeg het gewoon.'

Eindelijk keek hij me aan, en zijn frons werd dieper. Medelijden straalde van hem af, waardoor ik me nog kleiner voelde... maar ten minste gaf hij om me.

Hij stak zijn armen uit en deed een stap naar me toe. 'Kom hier.'

Mijn hart barstte, maar ik had nog steeds geen traan gelaten. Ik leunde tegen Hunters borst, en liet hem zijn armen om me heen slaan. Hij was warm, net als Camden, maar het was niet hetzelfde.

Niets was dat... en dat zou het ook nooit zijn.

'Je verdient dit niet,' fluisterde Hunter, terwijl hij met een hand over mijn haar streek en de andere op mijn rug rustte.

Ik sloot mijn ogen en hield mijn handen tegen zijn borst, en stond mezelf toe de troost te aanvaarden. Slechts voor een minuut.

'Met wie was het?' vroeg ik, terwijl ik achteruit stapte en mijn haar achter mijn oren stopte. Ik haalde diep adem en ging rechter staan. Wat er ook gebeurde, ik kon het aan. Ik koos ervoor om een kans te wagen met Camden, en als het een vergissing was, zou ik ermee leven.

Als het een vergissing was?

'Leilani... Hij wil er echt zelf met je over praten, hoor. Hij is er erg van streek over.'

'Oh, dat geloof ik graag,' zei ik schamper terwijl ik naar de kleedkamer liep.

Arme arme Camden. Moest een heel weekend zonder iemand te neuken.

Mijn handen balden zich tot vuisten, en hartzeer veranderde in woede. Ik zou het later weer voelen. Ik weet niet zeker of ik ooit zou ophouden het te voelen, maar Camden zou het niet zien. Ik zou hem het nooit meer laten zien.

Hunters voetstappen klonken achter me, maar ik negeerde ze. Het kon me niet eens schelen of Hunter zou horen wat er ging gebeuren. Hij had me al zien huilen. Hij had me zwak gezien.

Maar nooit meer.

De deur van de kleedkamer zwaaide tegen de muur toen ik binnenkwam. Ik was woedend binnengestormd, mijn voeten droegen me een paar stappen voordat verwarring op me neerdaalde en alle spierbeweging stopte.

Vijf van de voetbaljongens stonden in de kleedkamer, handen in hun zakken en glimlachen op hun gezichten, maar geen van hen was Camden.

Hunters schoenen echoden op de tegels, maar ik had nog steeds niet genoeg controle over mijn spieren om me om te draaien. Hij streek mijn haar van mijn schouder en trok aan de hals van mijn trui, waardoor er meer huid zichtbaar werd.

Mijn adem stokte en mijn ogen werden groot, maar nog steeds kon ik me niet bewegen. Ik was bevroren.

De andere jongens, waaronder Trey en een paar anderen die ik herkende van het feest bij Hunter thuis, deden een stap in mijn richting.

'Ontspan, Eden,' fluisterde Hunter in mijn oor, terwijl hij zijn lippen net onder mijn oorlelletje drukte. Mijn huid kromp ineen en ik trok mijn schouders op, terwijl ik wild om me heen keek naar een uitweg. 'Ik help je. Geloof me, er is geen betere manier om Camden terug te pakken dan die

fantasie die hij voor je verzonnen heeft uit te leven. Weet je nog hoe erg hij je vernederd heeft?' Hij leunde weg van mijn oor om naar de anderen te kijken. 'Verdomme, de meesten van ons geloofden het zelfs.'

Verschillende van hen grinnikten.

'Wat ben je aan het doen, Hunter?' vroeg ik, alsof ik het niet al wist. Alsof ik niet al wist waartoe Hunter in staat was. Ik had het door de vingers gezien omdat hij aardig was. Omdat hij Camden's vriend was.

Hoe kon ik zo stom zijn?

'W-waar is Camden?'

'Je vriendin vertelde me over wat je gezien hebt,' zei Hunter, terwijl hij een hand onder mijn shirt stak en mijn heup zo hard vastgreep dat ik het uitschreeuwde. Mijn hersenen zochten koortsachtig naar een ontsnappingsstrategie, maar Hunter blokkeerde de deur. Ik kon niet eens bij hem vandaan springen omdat de anderen er waren, en ik wist niet voor wie ik het bangst moest zijn. Ik vond de blikken in hun ogen en de glimlachen op hun gezichten maar niets. 'Je had het me zelf moeten vertellen, Eden. Ik dacht dat we vrienden waren.'

Ik dreef in een zee van verwarring en angst, maar ik probeerde me te concentreren op zijn woorden. Op waar hij het over had.

'W-we zijn vrienden. Ik weet niet waar je het over hebt.'

Zijn hand op mijn middel gleed onder mijn spijkerbroek en slijpe. Ik kronkelde, maar zijn andere hand verwarde zich in mijn haar, en hij trok mijn hoofd naar achteren. 'Camden heeft het al aan me toegegeven, dus er is geen reden om te liegen.' Zijn woorden waren doordrenkt met gif, maar er klonk ook iets in door dat verdacht veel op pijn leek.

De verwarring trok op en Sherry's gezicht verscheen in mijn herinnering. Ze had me zo vriendelijk behandeld dat ik

haar en Camden bijna was vergeten, en wat ik had gezien... en aan wie ik het had verteld.

Sebastian.

'Het spijt me,' zei ik met een gebroken stem. 'Je hebt gelijk, ik had het je moeten vertellen... maar je hoeft dit niet te doen. Het spijt me, Hunter.'

'Ssst, het is oké.' Zijn greep in mijn haar verslaptte en hij kustte mijn nek. Zijn lippen gingen naar beneden naar mijn schouder, en zijn hand gleed verder in mijn spijkerbroek. Koude vingers boorden zich in mijn huid, te dicht bij mijn bundel zenuwen. In plaats van opwindning verspreidde afschuw zich door me heen. 'Camden heeft ons allemaal geneukt. Dit is je kans om het hem betaald te zetten.'

'Ik wil het hem niet betaald zetten.'

Ik hapte naar adem toen hij aan mijn haar trok. 'Help dan *mij* om het hem betaald te zetten.'

Tranen welden op door de kracht waarmee hij aan mijn haar trok, en ik sloot mijn ogen om de blikken van de anderen te vermijden. Zouden ze me echt ook verkrachten, of waren ze er alleen om te kijken? Hoe ver was Hunter bereid te gaan?

Ik kromp ineen toen hij de knoop van mijn spijkerbroek losknoopte zodat hij zijn vingers lager kon bewegen. Een dikke vinger drong mijn plooiën binnen. Er was geen glijmiddel, dus zelfs als hij probeerde voorzichtig te zijn, zou het ruw aanvoelen. Geforceerd.

'Heeft hij me zelfs wel bedrogen?' flapte ik eruit, terwijl ik zo ver mogelijk voorover boog om aan zijn aanraking te ontsnappen. Ik wilde hem afleiden, meer dan dat ik het antwoord wilde weten. Ik kende het antwoord al - nee. Hij had me niet bedrogen. Dit was een valstrik, en ik was er beschamend gemakkelijk ingetrapt.

Hunters hand pauzeerde, en ik opende mijn ogen, opkij-

kend naar de jongens die me aankeken alsof ze in de war waren. Alsof ik hen op het verkeerde been had gezet.

Perfect.

'Wat maakt het u-'

Ik schoot zo snel en hoog als ik kon omhoog, mijn hoofd kwam in contact met zijn kin midden in zijn zin. Hij schreeuwde en trok instinctief zijn handen van me af, en ik draaide me om en sprong naar de deur.

'Shit!' riep een van hen en haastte zich naar me toe.

Ik rukte de deur open en gilde toen ik tegen de borst van een andere man aan liep. Ik hief mijn handen op en maakte me klaar om te vechten, maar hij greep mijn schouders vast. Zijn blauwe uniform registreerde ik en ook het badge dat erop genaaid was. 'Gaat het met u?' vroeg hij, terwijl hij zijn nek rekte om achter me te kijken.

Ik duwde me van hem af en rende een paar meter opzij, sloeg mijn handen voor mijn mond en smoorde mijn huilen toen rode en blauwe lichten mijn blikveld vulden. Er waren nog een paar andere politieagenten, en hun geroep werd gedempt toen ze de kleedkamer binnengingen.

'Eden!' Sebastian rende naar me toe en greep mijn schouders, maar ik duwde hem van me af. 'Eden, gaat het?'

Ik leunde tegen de zijkant van de kleedkamer en sloeg mijn armen over mijn borst terwijl ik me concentreerde op mijn ademhaling.

Het was oké. Ze hadden me geen pijn gedaan. Het zou goed komen.

'Ik wist niet dat ze dat gingen doen,' zei Sebastian, terwijl hij zijn hoofd schudde. 'H-het spijt me zo.'

Tranen stroomden over zijn wangen, en hij stak zijn hand uit om hem vervolgens te laten vallen. 'Ik wachtte tot ze weg zouden gaan zodat ik Camden kon helpen, en ik zag je de kleedkamer ingaan. Eden, het spijt me zo-'

'Camden?' vroeg ik, terwijl ik me van de muur afzette. 'Is hij oké?'

Een sirene bereikte mijn oren, en mijn hoofd schoot naar de parkeerplaats waar meer lichten flitsten, dit keer van een ambulance. 'Waar is hij?' vroeg ik, terwijl ik Sebastian's kraag greep en schudde.

'H-hij is op het veld.'

Ik tuurde naar het veld waar een paar agenten op de grond gehurkt zaten. Mijn benen bewogen voordat mijn hersenen het volledig konden verwerken. Ik begon met lopen, maar tegen de tijd dat ik een paar meter had afgelegd, was ik in volle sprint. Ik viel op de grond naast Camden die bij bewustzijn leek te komen terwijl de politieagenten hem onderzochten. De agent hield een zaklamp bij Camden's ogen, waardoor hij knipperde.

'Camden!' schreeuwde ik, terwijl ik zijn borst aanraakte. Hij kreunde, en de tweede politieagent greep mijn schouders en trok me terug.

'Wacht op de ambulancebroeders.'

Ik bekeek het bloed op Camden's kin. Het zag eruit alsof hij een klap had gekregen, maar het zag er niet zo erg uit. Het zag er oké uit.

De ambulancebroeders haastten zich naar ons toe, en de agent scheen met de zaklamp op Camden's arm. Woorden werden om me heen gemompeld, maar ik kon niet uitmaken wat ze zeiden. Mijn ogen werden groot toen ik de misvorming van zijn rechter onderarm zag, en mijn mond viel open.

Er was iets mis mee. Het leek alsof er iets in de huid prikte, als een stok, of een-

Bot.

De ambulancebroeders legden hem op een brancard, en Sebastian kwam achter me staan.

'Ik kon ze niet tegenhouden. Ze... ze wilden niet naar me luisteren. Eden, alsjeblieft, geloof me.'

'Ik geloof je,' zei ik, terwijl ik me naar hem toe draaide. Zijn gezicht stond gekweld, alsof hij degene was met het gebroken bot... het carrière-beëindigende gebroken bot.

Ik snufte en sloeg mijn armen om Sebastians nek, waarbij ik hem stevig knuffelde.

'Ik heb het zo verpest,' zei hij, huilend in mijn schouder en me stevig vasthoudend.

'Ik ook,' fluisterde ik, terwijl ik mijn hoofd schudde. Ik trok me terug en keek naar de brancard die naar de ambulance werd gebracht. 'Ik moet gaan.'

Hij knikte en ik draaide me om om hen naar de ambulance te volgen. Camden was nauwelijks bij bewustzijn en mompelde elke keer als de ambulancemedewerker hem een vraag stelde.

Ik probeerde niet te kijken, maar mijn ogen vonden toch de politieauto's. Hunter zat in de handboeien, maar zijn blik was gericht op de brancard. Pijn leek hem te overspoelen, maar toen hij merkte dat ik staarde, verhardde zijn gezichtsuitdrukking.

Ze tilden Camden in de achterkant van de ambulance en klommen er toen in.

Ik staarde hen na, met grote ogen en klamme handen. Camdens gemompel bereikte mijn oren, maar ik kon niet verstaan wat hij zei.

De ambulancemedewerker knikte en draaide zich naar mij toe. 'Ben jij Eden?'

'Ja.'

'Hij zegt dat hij graag wil dat je met hem meerijdt.'

CAM

'Zit stil.' Eden gaf een tik tegen mijn been alsof ze me berispte, en ik leunde achterover tegen het bed en zuchtte. Mijn vingertoppen streken over het tapijt waarop we zaten. Mijn ogen waren gesloten op haar aandringen, en het maakte de stank van de Sharpie alleen maar sterker. Ze moest hier wel een goede tien minuten mee bezig zijn geweest.

'Ben je bijna klaar?'

'Je moet kunst niet haasten, Camden. Zit stil.'

Als mijn ogen niet gesloten waren geweest, zou ik met ze gerold hebben. Tien euro dat ze een tekening van een dode rat boven mijn hoofd aan het maken was, alleen maar om me te pesten.

Minuten gingen voorbij met het geluid van de Sharpie die over mijn gips kraste, tot het eindelijk stopte. De stift klikte toen ze de dop er weer op deed.

'Nu?'

Het geluid van haar adem die over mijn gips blies drong tot me door, en ik opende mijn ogen om te zien hoe ze

probeerde de inkt te drogen. Ze ontmoette mijn blik. 'Zo ongeduldig.'

'Laat mij dertig minuten op jou tekenen, dan zullen we eens zien wie er ongeduldig is.'

'Het was meer vijf minuten.' Ze lachte en bewoog haar handspiegel zodat ik het kon zien. Het was niet zozeer een tekening als wel een quote in kalligrafie.

Ik glimlachte en las het hardop voor. 'Liefde kijkt niet met de ogen, maar met de geest, en daarom wordt Cupido geblinddoekt afgebeeld... MIT klas van 2024.' Ik keek naar haar op. 'Probeer je ervoor te zorgen dat ik weer in elkaar geslagen word?'

Ze pruilde. 'Weet je hoeveel tijd ik heb besteed aan het zoeken naar Shakespeare-citaten? Het is van mij voor jou.'

Mijn glimlach werd breder, en ik leunde naar voren om Eden op haar voorhoofd te kussen. 'Het is perfect.'

Haar gezicht klaarde op, en ze schoof zo dat ze naast me tegen het bed leunde, met haar hoofd voorzichtig op mijn schouder.

'En ik hou ook van jou.'

Ze schoot weer overeind en draaide zich naar me toe. 'Wat?'

Ik vocht tegen de neiging om ineen te krimpen toen ze per ongeluk tegen mijn gips stootte en slikte de pijn weg. 'Ik zei: "Ik hou ook van jou."'

Haar lippen trilden, maar ze vocht tegen de glimlach, waarschijnlijk nog steeds proberend uit te vinden of ik het meende. Dat deed ik, en ik wist het al de afgelopen twee weken. Ze had het ziekenhuis niet verlaten in de tijd die nodig was om röntgenfoto's te maken en het gips om mijn arm te doen, terwijl ze het nieuws brachten dat ik geen dokter nodig had om me te vertellen - mijn footballcarrière was voorbij.

Iedereen wist nu over mij en Sherry, inclusief mijn

ouders, en ik was nog maar vijf minuten thuis voordat mijn vader tegen me tekeer was gegaan. Het was alsof zijn hele wereld die avond was ingestort, terwijl ik alleen maar kon denken aan hoe ik niemand hoefde te vertellen waarom ik niet naar OU ging. Ik hoefde niet te verbergen wat ik had gedaan of wie ik was. Het was bevrijdend voor mij. Er waren een heleboel dingen die ik anders zou hebben gedaan, maar het was alsof het moeilijkste deel voorbij was.

Ik was het huis uit gelopen en had Eden gebeld, en sindsdien verbleef ik in een logeerkamer bij haar thuis.

'Zijn we lang genoeg aan het daten om dit soort dingen te zeggen?' vroeg ze, alles tot in de kleinste details analyserend zoals ze altijd deed.

Ik draaide me zo dat ik haar volledig aankeek, en legde mijn hand op mijn knie. 'Tijd maakt voor mij geen verschil, maar als het voor jou wel uitmaakt, kunnen we wachten.'

'Ik wil... Ik wil dit goed doen, weet je?'

Ze beet op haar lip en frummelde aan haar handen. Ik wenste zo erg dat ik in dat hoofd van haar kon kijken. Haar gedachten zien racen rond de baan van haar brein met duizend kilometer per uur, altijd proberend uit te vinden wat het 'juiste' was om te doen. Het was schattig, en ik was er niet zeker van of ik wilde dat het veranderde. Aan de ene kant veroorzaakte het haar veel te veel stress, maar aan de andere kant maakte het haar zo leuk om mee te spelen.

'Ik weet het.'

Ze frummelde nog meer, en ik kon haar hersenen praktisch zien malen. Ik kantelde mijn hoofd terwijl ik haar zag staren in de ruimte, verloren in gedachten. 'Eden, het is echt oké als-'

'Denk je dat ik de aanklacht moet laten vallen?'

Wat?

Dat was wat er door haar hoofd ging nadat ik haar vertel dat ik van haar hou?

Ik zuchtte en liet mijn hoofd tegen het bed vallen. Dit gesprek had al een tijdje in dat racebaan-brein van haar gebrouwen, maar ik wenste dat we het nog een beetje langer konden uitstellen.

'Ik denk dat je de juiste keuze maakt, maar je moet doen wat goed voelt voor jou.'

'Dat denk je niet echt, toch?'

Ik keek opzij om te zien hoe ze me intens bestudeerde. Haar lippen waren strak op elkaar geperst, en haar ogen tot spleetjes vernauwd. Het was alsof ze wachtte tot de waarheid uit me zou glippen. Tot ik haar zou vragen Hunter te sparen, de aanklacht te laten vallen. Dit af te doen als een slechte situatie die we allemaal achter ons konden laten.

Het was logisch dat ze zich voorstelde dat dat was wat ik zou denken. Ik had nooit aanklacht ingediend tegen Hunter, en had tegen de politie ontkend dat mij iets was aangedaan. Ik had hen verteld dat ik van de tribunes was gevallen en me niets anders herinnerde. Het was een duidelijke leugen, maar het maakte niet uit. Mijn ouders hadden er niet eens op aangedrongen dat ik aangifte zou doen. Iedereen wist dat ik Hunters vergelding verdiende.

Maar Eden had het niet verdiend. Ik kende Hunter goed genoeg om te weten dat hij niet blufte bij haar. Als Sebastian de politie niet had gebeld, wilde ik me niet voorstellen wat er zou zijn gebeurd. En wat als het weer gebeurde? Wat als er een volgend meisje was?

Hunter was mijn beste vriend geweest. In mijn hoofd was hij dat nog steeds, en ik had hem talloze keren geappt zonder antwoord sinds die avond, hem vertellend dat het me speet en dat ik hem nooit had willen kwetsen. Toch was hij te ver gegaan, en ik kon hem niet langer beschermen.

Ik had voor mijn fouten betaald, en nu was het tijd voor hem om voor de zijne te betalen.

Eden was niet de enige geweest die aangifte had gedaan

tegen Hunter. Dat zou een aanklacht voor mishandeling zijn geweest die Hunters vader gemakkelijk had kunnen afkopen. Maar Edens aanklacht tegen hem zorgde ervoor dat hij van school werd gestuurd en andere meisjes naar voren kwamen. Ik had Jade zelf naar het politiebureau gereden, en ik had een verklaring afgelegd over wat ik die avond had gezien.

Eden wist dat echter niet. Ik wachtte nog steeds af hoe erg ik berispt zou worden voor het helpen van Hunter die avond, en als het mijn kansen om naar MIT te gaan zou schaden, zou Eden er kapot van zijn. Het maakte voor mij niet zoveel uit, hoewel het een enorme tegenvaller zou zijn als ik die kans verspilde. Ik zou Eden naar Boston volgen, MIT of geen MIT, want ik meende het *wel* met haar.

Ik hield van haar.

'Ik denk dat wat Hunter je heeft aangedaan veel erger had kunnen zijn, en ik denk dat er een grote kans is dat het weer zou kunnen gebeuren met een ander meisje... Ik zal je steunen in welke beslissing je ook neemt.'

Eden knikte en liet eindelijk haar gezicht ontspannen. Ze keek naar de vloer en plukte aan een stukje tapijt. 'Ik denk dat *jij* aangifte had moeten doen.'

Opnieuw ontsnapte er een zucht aan mijn lippen.

'Maar ik begrijp waarom je het niet hebt gedaan.'

Ik trok mijn wenkbrauwen op en wachtte tot ze verder ging.

Ze stopte haar haar achter haar oren en ging rechter zitten. 'Je houdt van hem. Je ziet het goede in hem, de *pijn* in hem. Ik zie het ook, en ik begrijp waarom je de dingen niet erger voor hem zou willen maken. Ik begrijp dat je je schuldig voelt over wat er tussen jullie twee is gebeurd. Ik begrijp veel meer van je dan je denkt.'

Ik knikte en draaide me zo dat ik met mijn goede hand over haar been kon strijken. Ze had gelijk. Ze begreep me, maar ik denk dat ik niet verrast had moeten zijn.

We wachtten nog een paar minuten in stilte voordat Eden me met een serieus gezicht aankeek. Ze had in de ruimte zitten staren terwijl ze nadacht, en nu zag ze eruit alsof ze haar besluit had genomen.

'Ik ga de aanklacht niet laten vallen.'

Ik glimlachte en gaf haar een geruststellend knikje. 'Ik weet het.'

'En Camden?'

Haar gezicht was nog steeds serieus, maar er was iets anders in haar ogen gekomen. Zoveel zekerheid hield haar zelfbeheersing overeind, en ik vocht tegen de neiging om breder te glimlachen. Het was een zelfvertrouwen dat zowel schattig als sexy was. Als er één ding was dat ik over Eden had geleerd, was het dat als ze haar zinnen op iets zette, ze het zou krijgen. Geen plan B's.

'Ik hou ook van jou.'

EPILOOG

EDEN

'Schat, serieus, het is zo koud.' Mijn tanden klapperden terwijl ik sprak en ik sloeg mijn armen nog strakker om me heen. Het enige wat ik kon zien was de inktzwarte duisternis van de blinddoek die Camden erop had gestaan om over mijn ogen te doen voordat we het huis van mijn ouders verlieten.

'We zijn er bijna.'

Mijn voet bleef ergens achter haken, misschien een barst in de grond, en ik hapte naar adem, maar Camdens stevige grip op mijn schouders voorkwam dat ik viel.

Met een zucht herstelde ik mijn evenwicht en liep ik verder, God weet waarheen. Dit moest wel een fantastisch kerstcadeau zijn. Maar goed, ik was hem ook wel wat verschuldigd. Hij had in Boston willen blijven en Kerstmis willen vieren met onze vrienden, maar er was geen sprake van dat ik niet naar huis zou gaan. Hoe zeer ik ook van ons leven aan Berklee en MIT hield, het was fijn om weer thuis te zijn... voor even.

'Mag ik de blinddoek nu ten minste afdoen?'

'Nee.'

De absolute autoriteit in zijn toon deed me mijn ogen rollen achter de blinddoek. Sommige dingen veranderen nooit. Maar eerlijk gezegd zou ik dat ook niet hebben gewild.

We liepen nog een minuut door, en mijn chagrijnige bui verdween toen we stopten. Mijn vingers begonnen te tintelen van opwinding, of misschien was het van de kou, maar hoe dan ook, ik stond op het punt om mijn 'verrassing' te zien.

'Nu?'

'Bijna.'

'Het moet wel een pony zijn,' grapte ik, terwijl ik van been op been wisselde in een mislukte poging om warm te blijven.

'Het is een hond.'

'Wat? Echt?'

'Nee, Eden. Ik heb je niet hiernaartoe gebracht om je een bevroren puppy te laten zien. Wil je even kalmeren?'

Ik gooide mijn hoofd achterover met een kreun en verplaatste mijn gewicht nog wat. Camdens knie knakte en zijn jas maakte een ritselend geluid.

'Oké... Doe de blinddoek af.'

Zijn stem kwam van onder me. Ik stopte met wiebelen en liet mijn armen los van om me heen. Mijn aderen bevroren, maar dat had niets te maken met de temperatuur.

Geen. Fucking. Manier.

Ik had maanden geleden het ringdoosje gevonden, en ik weet niet hoe Camden erachter was gekomen, maar sindsdien had hij me voor de gek gehouden. Drie keer was mijn hart gestopt toen hij op één knie in onze keuken ging zitten, alleen om zijn schoen te strikken. Als hij me nu met Kerstmis hiermee voor de gek hield, dan-

'Oh, nu heb je ineens geduld?'

'Wat ben je aan het doen?'

'Doe de blinddoek af.'

Mijn longen brandden toen ik koude lucht naar binnen zoog en langzaam de blinddoek over mijn gezicht trok. Mijn ogen namen eerst het voetbalstadion in zich op. We waren op dezelfde plek waar de sporters me naartoe hadden gebracht toen we op de middelbare school zaten. De eerste keer dat ik met Camden had gesproken. Het voelde als een leven geleden, en hoewel hij dezelfde persoon was, was het vreemd om zo aan hem te denken. We waren zo snel gegaan in onze relatie dat het voelde alsof we al jaren samen waren, in plaats van slechts één.

Mijn ogen vonden die van Camden, en mijn hand vloog naar mijn mond. Hij zat op één knie, maar deze keer was er echt een ringdoosje in zijn hand.

'Eden Thompson, wil-'

'Waarom hier?' vroeg ik, mijn woorden gefilterd door mijn hand. Ik stak mijn haar achter mijn oor en liet toen mijn handen langs mijn zij vallen.

Camdens mond stond nog open omdat ik hem had onderbroken, en hij grinnikte en schudde zijn hoofd. Hij kende me goed genoeg om niet verrast te zijn. Dit was zo veel. Het was alsof mijn geest tijd nodig had om te verwerken wat er gebeurde voordat het het kon accepteren.

Sneeuw viel op ons neer, en mijn ogen gingen naar zijn knie toen hij van positie veranderde. Zijn been moest bevroren zijn, en ik kon de kleine grijs die aan mijn lippen trok niet onderdrukken. Dit was echt een goede wraak voor die andere keren. Maar ik wilde het echt weten. *Waarom hier?*

'Dit was de eerste plek waar ik je echt zag, en de plek waar ik besepte dat ik van je hield... Ik weet dat het niet alleen maar fijne herinneringen zijn, maar het zijn mijn favoriete. Ze herinneren me eraan dat niet alles perfect hoeft te zijn om mooi te zijn.'

Mijn hart maakte een sprongetje in mijn borst en ik nam

het voetbalstadion nog eens in me op. Hij had zo gelijk. Niets aan ons begin was perfect geweest, maar het betekende alles voor me. *Hij* betekende alles voor me. Ons leven samen, onze scholen, onze toekomst.

Ik wilde geen perfectie. Ik wilde alleen maar schoonheid. Ik wilde alleen maar *dit*.

Ik richtte mijn blik weer op Camden en veegde onder mijn ogen. Mijn keel zat dicht van emotie, en ik kuchte om hem vrij te maken.

'Ben je er klaar voor?' vroeg hij met een glimlach op zijn gezicht.

Ik knikte en liet mijn blik heen en weer gaan tussen hem en de ring. Ik had hem gepast op de dag dat ik hem had gevonden en gehuild. Al die extra diensten die hij had gedraaid met bijles geven begonnen opeens logisch te worden. Het was alsof hij hem had gekocht uit een catalogus in mijn hoofd, zo perfect was hij voor mij.

'Eden Thompson, wil je met me trouwen?'

* * *

IK HOOP DAT je hebt genoten van deze nieuwsbrief exclusief :)

MEER BOEKEN VAN NICOLE CYPHER

De Gruco Misdaadfamilie:

HIS PROMISE

HIS PET

HIS PRIZE

HIS PUPPET

HIS PROPERTY

HIS PASSEROTTA

De Petrov Maffia:

MAKSIM

ALIK

VITALY

LUKA

ARSENI

NIKITA

Bevrijdend Bedrog:

CAGING LIBERTY

TAMING LIBERTY

CLAIMING LIBERTY

Duistere Plekken

DESIRED

DEPLORABLE

DETHRONED

DEMOLISHED

JULIUS

Los te lezen boeken

UNHINGED (ENGLISH)

VICIOUS KNIGHT (Exclusief voor Nieuwsbrieflezers)

OVER DE AUTEUR

Nicole Cypher is een hopeloze romanticus die geniet van het lezen van gruwelijke thrillers, maar meestal aan de kant van de schurk staat. Wanneer je deze eigenschappen combineert, krijg je een dark romance-auteur met een talent voor plotwendingen, seriemoordenaars, maffiamaannen, getroebleerde helden en schurken die haar uiteindelijk toch weten te winnen.

Zorg ervoor dat je je aanmeldt voor haar nieuwsbrief op nicolecypher.com om op de hoogte te blijven van de laatste releases, speciale aanbiedingen en exclusieve bonushoofdstukken.

